AZ ISKOLA KULTÚRÁJA: NEVELÉS ÉS TUDOMÁNY

Géczi János

Iskolakultúra-könyvek 31.

AZ ISKOLA KULTÚRÁJA: NEVELÉS ÉS TUDOMÁNY

Géczi János

iskolakultúra
Iskolakultúra, Pécs, 2006

ISBN 963 86745 4 7
ISSN 1586-202X
© 2006 Géczi János
© 2006 Szerkesztő: Andor Mihály, kontrollszerkesztő: Györök Edina
© 2006 Iskolakultúra

Nyomdai előkészítés: VEGA 2000 Bt.
Nyomás: Molnár Nyomda és Kiadó KFT., Pécs
Felelős vezető: Molnár Csaba
www.iskolakultura.hu

TARTALOM

A LAP ELŐZMÉNYEI **7**
1989–1991. A neveléstudomány lapstruktúrájának átalakulása *8*

I. ÉVFOLYAM **10**
1991/1–2. *10*
Az I. évfolyam további számai *12*
A lapkarakter kialakítása *16*
A lapváltozatok szerkesztőcsapata. 1992–1995 *17*

A II. ÉVFOLYAM **19**
A rovatvezetők mint tanulmányszerzők *19*
A rovatvezetők mint szemleszerzők *20*
Tematikus számok *21*

1993. A III. ÉVFOLYAM **23**
A végső rovatszerkezet *23*
Szerzők *23*
Tematikus számok *24*

1994. ÉV **27**
Támogatott, tematikus számok *27*
Reprezentáns témakörök *28*

1995. KIADÓVÁLTÁS **31**

1996. A PEDAGÓGUSKÉPZÉS PROBLÉMÁINAK MEGJELENÍTÉSE **34**
A kutatóintézetből az egyetemre: a megváltozott közeg hatása *34*
A lap önképének rejtett megjelenítései *34*
A cigányság iskoláztatásának kérdései *36*
Környezeti nevelés *36*
Embertan, erkölcstan *37*
Számtematikák, témafolyamok *38*
Kézirat-statisztika *38*

1997. ÉV **39**
Az átalakult pedagógusszerep *39*
A pedagógia mint hierarchizált multidiszciplína *40*
A konstruktív pedagógia *41*
A neveléstudományi horizont *41*
Szövegtan *42*
Egy alternatív iskola és egy pedagógiai közíró – kép az elit iskoláztatási elvárásairól *43*

1998. ÉV **44**
Honvédelem és katonapedagógia *44*
Könyves kultúra *44*
A romák és az iskolaügy *45*

1999. ÉV **46**

2000. ÉV **47**
Iskolakultúra Nap, Balatonfüred *47*
Gyűjtemény- és könyvtárpedagógia *48*
Kisebbségi nyelvoktatás, Vajdaság *48*
Összehasonlító neveléstörténet *49*
Romapedagógia *49*
A legidézettebb közlemények *49*

2001. ÉV **51**
A lap profilját alakító közlemények *51*

2002. ÉV **54**
A történeti szempontok hangsúlyozása *54*
Az oktatásügy hermeneutikája *55*
Empirikus vizsgálatok

2003. ÉV **57**
Konferenciák – tematikus összeállítások *57*
A műveltségkép alakzatai *57*
A Gáspár László-vita *58*
A gyermekkép vonásainak átalakulása. A techno-house jelenség *59*
PISA 2000 – felmérés *59*

2004. ÉV **61**
Kritika *62*

2005. ÉV **64**
Az állami befolyás *65*
Reformpedagógia *65*
Kulturális örökség *66*

KIADÓK, FINANSZÍROZÁS **67**

NÉHÁNY STATISZTIKAI ADAT **69**

FÜGGELÉK **71**

A HAZAI NEVELÉSTUDOMÁNYI SZAKSAJTÓ ÉS AZ OKTATÁS **71**
Szakfolyóirat – tudományos folyóirat *72*
A pedagógiai szaksajtó formái *74*
Szerepvállalások: a tudomány és az oktatás *74*
Összefoglalás *78*

IRODALOM **79**

MELLÉKLET **80**
A szerkesztőség munkatársai *80*
Repertórium 1991–2006 *81*
Alapdokumentumok *165*
Fotók *173*
Az Iskolakultúra borítói *182*
Támogatók *186*
2005. évi költségvetés *186*

NÉVMUTATÓ **187**

1991 szeptemberének utolsó napjaiban a pedagógiai, illetve neveléstudományi profilú lapok között új folyóirat jelent meg: az Iskolakultúra. Kezdő évfolyama tíz számból állt, s az első rögtön összevont szám volt – ennek impresszumában kiadóként a Művelődési és Közoktatási Minisztérium (MKM) által nemrég alapított Országos Közoktatási Intézetet (OKI) tüntették fel (ahogy a borítón is az ‚Országos Közoktatási Intézet folyóirata' megjelölés szerepelt). A lap felelős kiadója az OKI főigazgatója, Zsolnai József volt, főszerkesztőként Géczi János, szerkesztőségi munkatársként Sallay Mária és Takács Viola jegyezte. A harmadik számtól kezdve – a laptest váltakozó profiljának megfelelően – a természettudományi jellegű számok szerkesztői gondozója Takács Viola, a matematika-technika-informatika profilúaké Schiller István, a társadalomtudományi irányultságúaké pedig a főszerkesztő, Géczi János volt. A szerkesztőség további tizenhat munkatársa közül többen az OKI valamelyik főosztályán töltöttek be állást.

A LAP ELŐZMÉNYEI

A folyóirat profiljának kialakítása és a szerkesztőség verbuválódása az Országos Közoktatási Intézet létrejötte előtti időre nyúlik vissza. 1988-ban, amikor a veszprémi Országos Oktatástechnikai Központ (OOK) vállalattá alakult, s financiális okok miatt feladta a Pedagógiai Technológia (PeTe) című folyóirat kiadását, Nagy József, a budapesti Oktatáskutató Intézet (OI) főigazgatója, a PeTe szerkesztőbizottságának elnöke az általa ideiglenesen vezetett intézetbe áthelyeztette a PeTe egykori – munkakörét amúgy biológus szerkesztőként ellátó – főszerkesztőjét. Az új főszerkesztő feladatkörébe tartozott, hogy a meglévő kiadói eredményekre támaszkodva kidolgozza és irányítsa az Oktatáskutató Intézet szakkönyv- és lapkiadását. Maga az Edukáció Könyvkiadó, illetve könyvsorozatainak legelső megjelenései ennek köszönhették létüket. Elkezdődött a folyóirat arculatának kiépítése is, létrejött egy Szerkesztői Bizottság – amelynek tagjai között ott volt Juhász-Nagy Pál, Kozma Tamás, Marx György, Nagy József, Szabados Árpád, Szűcs Ervin, Zsolnai József,–, s a szerkesztőség munkatársai megbízást kaptak a próbaszámra. A munkát megkezdő szerkesztőség tagjai: Andor Mihály, Halász Gábor, Vágó Irén, valamint az egykori PeTe rovatvezetői, Takács Viola, Sallai Éva és Sallay Mária voltak. A folyóirat koncepciójával, interdiszciplináris jellegével s tervezett neveléstudományi karakterével nem értett egyet Kozma Tamás, aki a lap szerkesztői programját sem találta elfogadhatónak. Kozma azzal sem rokonszenvezett, hogy a miniszteriálisan támogatott lapkiadás biztosítsa az oktatáskutatók számára a neveléstudomány információs rendszerének átalakulásához szükséges keretet. Ehelyett egy olyan, szerkesztőbizottság által kontrollált, egy kizárólagos szakmai kört reprezentáló, csak alkalmanként megjelenő szaktudományi periodika kiadását szorgalmazta, amelynek kidolgozása a szerkesztőbizottság elnökének elvi irányítása mellett történt volna.

1990-ben megszűnt az Országos Pedagógiai Intézet (OPI). Munkatársi gárdájának nagyobb részét, valamint politikailag is vállalható szakmai programját átvette az újonnan megalakult Országos Közoktatási Intézet, amelynek vezetésére az értékközvetítő és képességfejlesztő iskola-modell kidolgozóját, Zsolnai Józsefet kérték fel. 1990. július 9-i miniszteri megbízását követően Zsolnai, aki 1980 óta az OI Iskolaku-

tatási osztályának az irányítója volt, az OI-ból több munkatársat is felkért a közös munkára a frissen alapított intézetben. Az OI igazgatói posztján, pedig az addig ott tudományos tanácsadóként tevékenykedő – s a lap tervezett profiljától idegenkedő – Kozma Tamás követte. Kozmával ellentétben Zsolnai érdeklődést mutatott a kidolgozott koncepció, valamint a hazai lapkiadásban szokatlan szerkesztőségi fölállás és lapkészítési modell iránt. Elvállalta tehát az Iskolakultúra kiadását, bár annak munkálatait nem kívánta befolyásolni.

Az OKI, ahogy az OPI is, a minisztérium háttérintézményeként institucionalizálódott. A közoktatás és a pedagógusképzés számára szükséges kutatások és fejlesztések helyének tekintették, így munkatársainak nem volt feladata sem a tantervkészítés, sem annak korrekciója.

Zsolnai József intézeti főigazgatóként két lap kiadására tartott igényt: az OPI és a Magyar Pedagógiai Társaság közösen felügyelt lapjára, a Pedagógiai Szemlére, amelynek addig Balogh László volt a főszerkesztője – ide Zsolnai új főszerkesztőt nevezett ki, a lap nevéhez pedig hozzáillesztette az ‚Új' előtagot. A másik lap, amelyre igényt tartott, az Educatio volt – egy, a pedagógusok szakmai képzését biztosító, a módszertani kiadványok örökébe lépő folyóirat, amelynek főszerkesztői székét az interdiszciplináris szemléletéről ismert Géczi János foglalhatta el. Ez a lap az OKI-ban az Iskolakultúra nevet kapta.

1989–1991. A NEVELÉSTUDOMÁNY LAPSTRUKTÚRÁJÁNAK ÁTALAKULÁSA

A rendszerváltás idején folyóiratok szűntek meg, alakultak át és jöttek létre. A szocialista pedagógia hegemóniájának gyengülésével a fenntartók és készítők tisztázni kényszerültek viszonyukat a pedagógiai jellegű folyóiratokhoz; egyrészt azért, mert világossá vált, a kiadványok nem a pedagógiát, hanem a kiadó intézmény legitimizációját voltak hivatva ellátni, másrészt azért, mert többé nem volt titok, hogy a lapkészítés, miként a pedagógusi szakma, nem kizárólag hivatás, hanem megélhetési forrás is.

1989-ben 60–70 pedagógiai folyóirat jelent meg. Ebben az évben szűnt meg a Pedagógiai Technológia, majd tűnt fel az Embernevelés – az egykori szentlőrinci munkaiskolát elhagyó és Sarkadon új pedagógiai program kidolgozásába kezdő Gáspár László programosan vállalt szocialista neveléstudományt képviselő folyóirata. Az OPI kiadványai közül a Pedagógiai Szemle immár Új Pedagógiai Szemleként az OKI lapja volt. A Nemzeti Szakképzési Intézet, amelynek főigazgatói posztját ezentúl Benedek András látta el, az OKI-val egyidőben, 1990-ben alakult, és a Munkaügyi Minisztérium háttérintézményeként vállalta a korábban az OPI-ban megjelentetett Szakoktatás és a Magyar Szakképzési Társasággal közös Szakképzési Szemle kiadását. Megszűntek az OPI olyan egyenetlen színvonalú, változó minőségben szerkesztett, hektikusan megjelenő, de a tanárok által ugyancsak kedvelt szakmódszertani kiadványai, mint A Matematika Tanítása, A Testnevelés tanítása, Idegen Nyelvek Tanítása, Történelemtanítás, Magyartanítás, Rajztanítás stb. Ezek újra megjelentetésére az 1992 szeptemberétől működésbe lépő Országos Közoktatási Szolgáltató Iroda jelentkezett.

1990-ben alapították a Magyar Drámapedagógiai Társaság kiadványát, a Drámapedagógiai Magazint, s ekkortól jelent meg az első magánkiadású folyóirat, a Fejlesztő Pedagógia. 1991-ben napvilágot látott az OI kiadásában a Kozma Tamás jegyezte Educatio – évente négy számot terveztek, ámbár a lap megjelenése lényegében rendszertelennek mondható. Az Audiovizuális Kommunikáció 1992-től Médiakommunikációra változtatta a nevét, bár profilja különösebben nem módosult. 1991 végén közleményben jelentette be a Művészeti Vizuális Nevelés, hogy szerkesztősége megalakult, s a Rajztanítás örökébe lépve megkezdi szerkesztői és kiadói tevékenységét. Bizalom – önbizalom címmel ugyancsak ebben az évben hirdette magát az az ifjúsági lap, amely kifejezetten a tizenévesek neveléséhez kívánt segítséget nyújtani. A Könyvtáros pedig hirdetésben közzé tette, hogy a pénzügyi akadályok miatt egyenlőre szünetelő Könyv és Nevelésben addig közreadott fontosabb információkat a Könyvtáros ‚Könyv és Nevelés' rovata közli.

1991-ben az ELTE-ről a JATE-re került az akadémiai normákat képviselő Magyar Pedagógia. A lap gyors átalakulása párhuzamosan történt a magyar neveléstudomány nemzetközi karakterének előtérbe helyeződésével.

I. ÉVFOLYAM

1991/1–2.

Az első szám élén a szerkesztőség rövid bevezetőben ismertette az új lap létrejöttének okait és körülményeit, valamint annak profilját. A szűkszavú közleményben deklarálták, hogy az Iskolakultúra több törekvés közös fókuszában áll: a folyóiratot ugyan az OKI adja ki, de nem saját finanszírozásával, hanem az MKM anyagi támogatásából; a közszolgálatra vállalkozó Iskolakultúra a két évvel korábban megszűnt Pedagógiai Technológia és az egy éve elhalt módszertani lapok utódlapja; s végezetül: a kiadvány lapcsalád.

Az Iskolakultúra lapcsalád eredetileg két lapváltozatból, az évente 12 alkalommal jelentkező Társadalomtudomány, s az ugyancsak 12-szer kiadásra kerülő Természettudomány alcímű, eltérő tematikájú változatból állt volna. Azonban Dobos Krisztina kérésére a lapcsalád már indulásakor három változatban jelent meg, közel azonos terjedelemben: Az Iskolakultúra/Társadalomtudomány és az Iskolakultúra / Természettudomány évente tíz-tíz, az Iskolakultúra / Matematika-Informatika-Technika évente négy alkalommal. Az is egyértelművé vált, hogy a szerkesztőségnek kell előkészítenie az évente négy-négy alkalommal jelentkező Művészet és az Idegen nyelvek alcímváltozatú mutációkat is.

A beköszöntőben a szerkesztői törekvések leglényegesebb pontjai olvashatók: a holisztikus világkép nevében megjelenő inter- és multidiszciplinaritás (amely a pedagógusokat felelős, értelmiségi feladatú és felkészültségű állampolgároknak tételezi); szakmai tájékoztató-jelleg, amely ragaszkodik a szakma két-gyökerűségéhez (neveléstudományi és szaktudományi); közérthető nyelvezet. A szocialista pedagógia gicscsessé torzult szakzsargonja vagy a metajelentésekben gazdag, kétes antropológiai és etikai utalások tömegét görgető pedagógiai nyelv helyett a szerkesztőség az irodalmi szintű, tudományos ismeretterjesztő neveléstudományi szaknyelv képviseletét tűzte ki maga elé célul. Azt javasolta, hogy a közlemények az esszé műfajában íródjanak, mivel ez a műfaj képes a legszigorúbb szaktudományos kritériumok szerinti közlemények megjelenítésére éppúgy, mint a híranyagokéra vagy a kritikákéra. A hozzáértő olvasó számára nyilvánvalóvá válhatott, hogy a folyóirat nem a rendkívül rigid nemzetközi standardnak megfelelő – csak a szaktudomány alaposan tájékozott és tájékozódni kész kutatóit érdeklő – kéziratokat közöl, hanem egy szélesebb, innovációra kész réteghez szól. Az esszé műfaja, vélte a szerkesztés, alkalmas arra, hogy az érdekeik és képzettségük miatt rendkívül széttagolt pedagogikum képviselői egymás írásait is érthessék.

A bevezető végén olvasható, hogy a fenntartó intézet irányában az Iskolakultúra elsődleges feladata: az OKI központjaiban dolgozók kéziratainak, kutatási eredményeinek közzététele. A múltja bizonyos vonásaitól elzárkózó Új Pedagógiai Szemlére a legitimációra törekvő OKI csak részben számíthatott; annyiban, hogy lap legalább a történeti értékeket nem veszti szem elől. Az intézet saját arculatának reprezentációjához tehát szüksége volt egy másik – szemléletében, működésében és szerkesztésében eltérő – folyóiratra is, amelyben megjelenhettek az újonnan formálódó pluralista ne-

velés pártpolitikai törekvésektől megtisztított fejleményei. Az Iskolakultúrának, azzal, hogy egy háttérintézmény részévé vált, már indulásakor sikerült függetlenednie mind a szakszervezet(ek)től, mind a hagyományaihoz ragaszkodó pedagógiai-neveléstudományi érdekcsoportoktól, mind azoktól a pártoktól és aktivistáktól, akik úgy kívántak tagokat toborozni, hogy – akár ellentmondó pedagógiai nézetek elfogadása árán is – felkarolták a pedagógia ügyét.

Már az első számból kiderült, hogy a lap saját hagyomány kialakítására tart igényt. Míg a módszertani lapok öröksége csak a deklaráció szintjén vetődött fel, a Pedagógiai Technológiáé több szálon is folytatódott: az Iskolakultúra formája, tagolása, tipográfiája megegyezett az előbbiével, s innen került ki az új lap négy fontos munkatársa, Sallai Éva, Sallay Mária, Takács Viola, és a főszerkesztő, Géczi János is, akik – Sallai Éva kivételével – az OKI közalkalmazottjai lettek. Ez a négy, tantárgy-pedagógiában jártas, tantárgyuk hazai fejleményeit alakító szerkesztő állította össze korábban a Pedagógiai Technológiát, most pedig az Iskolakultúrát. Ugyancsak az OOK-ból érkezett az eredetileg OPI-s Boda Edit. A szerkesztőségbe az egykori OPI munkatársai közül Szekszárdi Ferencné, Trencsényi László és Karlovitz János, a kettéválás előtti OI-ból Halász Gábor és Vágó Irén került át. A munkatársak egyike-másika korábban átmenetileg vagy hosszabb ideig dolgozott már Zsolnai Józseffel, annak kutatásaiban, fejlesztéseiben, illetve munkahelyi beosztottjaként. Ilyenként – joggal vagy anélkül, s az idő előrehaladtával egyre inkább – munkatársának tekintették az OOK-osokon kívül, ahol egykor Zsolnai dolgozott, Kojanitz Lászlót és Vágó Irént. A folyóirat irodalmi szerkesztői munkájára ketten, Székely Sz. Magdolna és Mányoki Endre vállalkoztak.

Az első szám tanulmányainak szerzői többnyire a Pedagógiai Technológia gárdájából kerültek ki. A ‚Szemle'-részben az OKI vezető munkatársai mutatták be az új intézet különböző központjainak feladatait. Szebenyi Péter már az OPI-ban, a Nemzeti Alaptanterv körüli viták idején hangsúlyozta, hogy a taneszközkészítés munkálatai folytatódnak. Az alaptanterv, a központi tanterv, a helyi tanterv és a komplex tanítási-tanulási program tisztázása során a pedagógiai folyamatban kulcsfontosságú mérési- és vizsgakövetelmények is a megfelelő súllyal jelentek meg. Sallay Mária elsősorban a plurális oktatási rendszer kiépítését emelte ki a Fejlesztési Központ feladatai közül; a központi munkának ki kell terjednie az iskolakoncepciók kidolgozására, s a kommunikáció-irodalom, informatika-technika, társadalomtudományi, természettudományi, matematikai, idegen nyelvi, testnevelés-egészségvédelmi és a speciális oktatási blokkokba sorolt tantárgyi programok továbbfejlesztésére. Ezek lényegében az OKI alapító okiratában megjelölt fejlesztési irányok voltak. De az okirat nemcsak a központ feladatait körvonalazta, hanem az Iskolakultúra lapcsalád struktúráját és tematikáját is. Csoma Gyula az OPI-ból átkerült Közoktatási Szolgáltató Iroda vezetőjeként a központ adminisztratív, szervezési, némelykor pedagógiai tartalmat is érintő szolgáltatási körét írta le. Az iroda létét Csoma szerint csak a központi oktatásirányítás dominanciája indokolja, és ennek gyengülésével harmonikus munkakapcsolatnak kell kialakulnia a központi szabályozás és az önkormányzatok között. Az Iskolafejlesztési Központ iskolakutatásait, iskolafejlesztéseit, nevelésfilozófiai vizsgálatait Mihály Ottó ismertette, s ugyancsak ő mutatta be az Országos Tudományos Kutatási Alap által támogatott – ‚Az iskola humanizálása' címet viselő – kutatási programot.

A program azon magyarországi lehetőségeket kívánta feltárni az óvodától a felsőoktatásig, amelyek egy új nevelési szellem kialakulását eredményezhetik. Az elméleti- és összehasonlító jellegű kutatás várható eredményei: a nevelésfilozófiai rendszerek összehasonlítása; az euro-amerikai pedagógia humanizáló irányzatainak, törekvéseinek és módszertanának feltérképezése; az iskola hazai humanizálásához nélkülözhetetlen feltételrendszer jogi, szervezeti, személyi-szakmai, tartalmi és finanszírozási aspektusainak föltárása.

Az OKI-ban az Iskolakultúra társlapjaként működő, széleskörű szakmai-társadalmi hátterét hol sikeresen kamatoztató, hol koloncként cipelő Új Pedagógiai Szemlével két rovatvezető, Szekszárdi Ferencné és Trencsényi László ápolt jó viszonyt. Azonban, idővel szétvált egymástól a két, azonos kiadójú lap profilja.

Az Iskolakultúra belső stuktúrálásának eszméje a PeTe öröksége. Nem a kéziratok témája, a felvonultatott apparátus, hanem az okfejtés és az esszé-jelleg alapján tagolható a laptest három nagyobb, többé-kevésbé azonban összekapcsolódó egységre. Az esszének minősített kéziratok, akárha tanulmányok lennének, a lap elejére kerültek, s a terjedelem kétharmadát adták, utána következtek, többnyire a hagyományos módszertani közleményeket közrefogva, a szemle-anyagok, amelyeknek nem volt tudományos értékük, annál inkább innovatív karakterük. Végezetül a kritikai jellegű, rövidebb anyagok s a hírek álltak. Az Iskolakultúrát struktúrája alapján könnyű volt megkülönböztetni a neveléstudomány egyetlen hazai szaktudományos folyóiratától, a Magyar Pedagógiától, ugyanakkor éppen ez a struktúra tette lehetővé a korszak neveléstudományi irodalmára oly jellemző efemer, oktatáspolitikai jellegű közlemények mellőzését.

AZ I. ÉVFOLYAM TOVÁBBI SZÁMAI

Az Iskolakultúra 3. számának megjelenése után, a negyedikkel egyidőben az Új Pedagógiai Szemle szinte teljes számában egy, az Oktatási Törvénnyel foglalkozó kerekasztal-beszélgetést közölt, valamint egy interjút, amelyben Bihari Mihály jogász-politológus az egyetlen embereszményen alapuló világkép elutasításáról értekezett.

A szerkesztőség nyílt intézeti fórumon vitatta meg a lap formai-tartalmi koncepcióját. Felvetődött, hogy a folyóiratban alulreprezentált az irodalom, a képzőművészet és a nyelvpedagógia, miközben éppen ezek rendelkeznek a legkidolgozottabb szakmódszertannal. A negyedik számban – a hagyománykeresésre utalva – Nemes Nagy Ágnes ‚Megjegyzések a szabadversről' című esszéje jelent meg, valamint Láng Gusztáv anyanyelvről szóló töprengése és Markó Béla Ady Intés az őrzőkhöz című versének értelmezése. A folyóirat következő számai közül egy-kettő ugyancsak közzétett néhány, közelmúltban született, irodalmi szintű, példamutatónak szánt esszét. A 6. számban Cholnoky Jenő földrajztudós, akadémikus Balaton-könyvének részlete látott napvilágot, a 9. számban Fényes Imre 1966-ban megjelent ‚Fizika és világnézet' című könyvének a hőhalál-elképzelést bemutató fejezete és Németh László annak idején elhíresült, a műveltség tartalmát firtató ‚Levél egy kultúrpolitikushoz' című vitairata.

Az Iskolakultúra alapítását támogató, széles műveltségükről és az iskolaügy iránti érzékenységükről közismert vezető tudósok kéziratai számára is jutott hely a lapban. Ilyen Juhász Nagy Pál és Zsolnai László dialógusa – amely azonban csupán Juhász

Nagy halála után jelent meg. 1989-ben írták ‚Az ökológia reménytelen reménye' című munkájukat, amelynek terjedelmes részlete az Iskolakultúrában látott napvilágot. A 9. számban Marx György a száz éves Eötvös Loránd Fizika Társulat ünnepélyei kapcsán szólalt meg.

Dialógus-formájú közleménnyel korábban már próbálkozott egyszer a szerkesztőség. Az ötödik, Schiller István szerkesztette, többnyire a technikaoktatással foglalkozó számban Fáy Gyula és Rizner Dezső egy platonikus gyökerű, dialógus-jellegű okfejtéssel igyekeztek körbejárni a kérdésüket: van-e, lehet-e technika módszertan? Korábban a Pedagógiai Technológia 1988/1. számában hasonló párbeszédes módon taglalták ezt a kérdést. Ugyanebben a számban jelent meg Fábián Tibor nyílt levele Mágenheim Julcsihoz. A Mágenheim-család tagjai az MTV-1 nagy sikerű teleregényének, a Horváth Ádám rendezte ‚Szomszédok'-nak a hősei. A szeptemberi adások egyikében a gimnazista Julcsi a technika tantárgy kapcsán kifejtette, hogy jó lenne, ha az iskolában, órai keretek között tanulna meg tapétázni. A szerző a tévéjáték szereplőjének mondataiban észrevette a tantárggyal szembeni averziókat, azért cikkében a pro és kontra érvek összegzését vállalta. S amikor a 7–8. számban megjelent Nagy Mária ‚A tanári szakma változása' című, a szakma professzionalizálódási folyamatát követő, figyelemre méltó munkája, a Szomszédok ‚tantestületében' reflektáltak rá. A nyolcvanas években az oktatáspolitika átértékelte a kérdést, s a korábban hivatásként számon tartott tanárság egyre inkább szakmaként jelent meg. Mindez a tanárszerep tartalmát is átalakította, s befolyásolta annak megítélését. Ettől kezdve a szerkesztőség minden egyes számát megküldte a Szomszédok „iskolájának", s a lap borítója mindig felvillant a képernyőn, ha tantestületi esemény került a tévéjáték centrumába.

A művészeti élet jeleseinek – Melocco Miklós, Czakó Gábor, Zalán Tibor, Tarján Tamás és mások – jelenléte önmagában nem kompenzálta a művészeti jellegű tárgyak alulreprezentáltságát. A képzőművészeti tárgykör terjedelmi és illusztrációs igényei miatt szeparátumok kiadása vált szükségessé. Az első két szeparátum Sebők Zoltán – módszertanilag rendkívül hasznos – enciklopédiáját foglalta magába. A vajdasági esztéta munkája, ‚Az új művészet fogalomtára 1945-től napjainkig' utóbb – már nem a szerkesztőség gondozásában – könyv formájában is kiadásra került.

Láng Gusztávon, Markó Bélán vagy Sebők Zoltánon kívül más határokon túli szerzők is megjelentek a lapban, sőt a magyar kisebbség oktatásügye, a tanárok pedagógiai problémái, az anyaországon kívüli magyarság közoktatása tematikailag is szélesítette az Iskolakultúra horizontját. A 4. számban Bíró István a romániai magyar oktatás 1990/1991-es tanévének alapvető statisztikai adatait közölte. Az 5. számban megjelent Oláh Györgynek a szlovákiai Komáromban lezajlott matematika versenyről írt szemléje, a 7–8. számban pedig Bán B. András a csehszlovákiai magyarság 1918–1945 közötti iskoláit tekintette át.

A vezető tudósok, kutatók és tanárok figyelmének köszönhetően bőséggel érkeztek a neveléstudomány nemzetközi eseményeiről szóló beszámolók. Az 5. számban Szűcs Ervin ‚Technika az oktatásban – nemzetközi konferencia Finnországban' címmel számolt be a tantárgy sikereiről, Sárkány Péter pedig a finn felsőoktatási rendszer alapos ismertetésére vállalkozott. Mártonfi György Folyóiratszemle-kisrovata az idegennyelvű neveléstudományi szaklapokat szemlézte. Horváth Attilának az ‚Elektronikus információcsere – globális nevelési program' című anyaga, Hoffmann Rózsá-

nak a luxemburgi oktatásról című beszámolója, Hortobágyi Katalinnak a Gesamtschule iskolatípust ismertető írása szinte naprakész információkkal szolgáltak a különböző európai pedagógiai fejleményekről.

A folyóirat erős természettudományi karakteréért a szerkesztőség összetétele a felelős. Az élettudományi, környezeti, valamint a fizikai, technikai oktatáskultúra a társlapokhoz képest bővebben ömlött a szerkesztői asztalra. Az 1. számban Szabó Mária írt az ökológiai szemléletmód változásairól, a másodikban Kiss János töprengett a gimnáziumi biológia tankönyvből hiányzó holisztikus szemléletről, a kilencedikben pedig egy biológiai módszertani jellegű írást olvashattunk. Havas Péter a visegrádi környezeti nevelési konferencia kapcsán írt, környezeti nevelésről szóló cikkéhez a Tbiliszi Környezeti Nevelési Konferencia záródokumentumának részletei csatlakoztak.

Többnyire a lap feladata volt, hogy bemutassa az OKI ágasbogas tevékenységét, aktuális feladatait, programját és munkatársait. A 4. számban így tett például Halász Gábor az általa vezetett Kutatási Központtal kapcsolatban: a központ vizsgálta a közoktatás-politika és a közoktatás-irányítás számára oly fontos rendszerszintű folyamatokat. Vekerdy Tamás az 1989-ben Solymáron megnyíló első magyar Waldorf-iskola kapcsán röviden ismertette a nagy érdeklődést kiváltó waldorfiánus mozgalmat. Pőcze Gábor az Iskolafejlesztési Központban zajló, a tercier szektor szakemberképzését végző iskolák fejlesztési programjairól számolt be.

A tartalmi fejlesztés örökségét inkább az egykori OPI-s lapmunkatársak vitték tovább: Fazekas György, a középiskolai biológiai tantárgy egykori gondozója, a természettudományos emelt szintű érettségi első propagátora az oktatási folyamat szabályozó elemeként mutatta be az egyetemi vizsga tervezett eltörlését, valamint hogy annak szerepét a jelentőségét visszanyert érettségi vizsga veszi át. Thuránszky Judit és Nagy Mihály az első Matematika-Informatika-Technika összeállításban egy modulokból építkező technika és informatika tanterv lehetőségét vetették fel. A 7–8. összevont számban több társadalomtudományi tantárgyi törekvés is körvonalazódott. Fenyő D. György az irodalomtanítás ellentmondásait sorolta elő, Arató László pedig arról a Társadalomismeret elnevezésű tantárgyról elmélkedett, amely ugyan kötelező stúdium, de nincs sem didaktikai koncepciója, sem képzett tanárai vagy stabil iskolai helye – és a legitimációja is elmaradt. Kamarás István az első számban egy új tantárgy kidolgozását és bevezetését sürgette: az embertanét. A vallást is magában foglaló pedagógiai stúdium szerepét két tanulmány is taglalta – ezek szerzői az embernevelés pluralista elveit fogalmazták meg a tanárképzés számára.

A tanárképzésről, azon belül is a bölcsésztanárok gyakorlati felkészültségéről Tarján Tamás tette közzé tapasztalatait és pedagógiai megoldást igénylő kérdéseit. A pedagógusképzés megújítását és a normatív pedagógia leépítését szorgalmazta Bagdy Emőke is, ugyancsak a 8–9. számban. A humanisztikus törekvéseknek, a személyközpontú pedagógia eredményeinek megismertetése a pedagógusokkal, illetve pedagógusjelöltekkel ugyan társadalmi mozgalommá nőtte ki magát, de intézményesülése még várat magára – hangsúlyozta a szerző. Bagdy Emőke tanulmányát Gádor Anna beszámolója követte a Személyközpontú Pedagógiai Műhely munkájáról.

A hatékony iskola megteremtését számos mozgalom tűzte zászlajára. Szegeden 1991 júniusában a 6+6-os iskolák első magyarországi konferenciáját tartották meg. Itt elhangzott előadása alapján készítette el Halász Tibor azt az áttekintést, amelyben az

1978-as tantervi reform után bekövetkező változásokkal magyarázta a nyolcosztályos általános iskola funkcióvesztését. Loránd Ferenc Halász Tibor tanulmánya után, ugyancsak a 3. számban referált hat tantervkészítő munkacsoportról; Loránd a 12 évfolyamos általános és szakképző iskola modellvariánsainak kifejlesztése mellett érvelt.

Nacsa János a 4. számban tudósított az ‚Integrált, komplex esztétikai, művészeti nevelés' című kétnapos konferenciáról – a rendezvény felett Gáspár László sarkadi műhelye és az Embernevelés bábáskodott, s célja az volt, hogy elősegítse a helyi művészetismeret-program elterjesztését. Az iskolák által kezdeményezett középiskolai szerkezetváltásról Balogh Lászlóné írt szemleanyagot a 9. számba: 1990-ben tíz, 1991-ben 45 iskolában indult hat-, illetve nyolcosztályos gimnáziumi képzés; az 1992/93-as tanévi átalakulásra pedig 59 pályázat érkezett.

A lap az empirikus kutatások eredményeinek közreadását is szorgalmazta. Orosz Sándor két részletben közölt tanulmányában az általános iskolából kilépő Veszprém megyei tanulók tudásszintjét mérő vizsgálatok adatait tárta az olvasók elé. Ugyanebben a számban Nagy Sándor egy OPI-ban végzett, 1977-től 1986-ig tartó kutatás adatait, valamint azok értékelését közölte – a kutatás az általános iskola felső tagozatos tanulóinak testi fejlettségét és fizikai teljesítőképességét vizsgálta. Takács Viola a kéttannyelvű gimnáziumok harmadik osztályaiban elvégzett fizika felméréseket dolgozta fel.

A Nemzeti Szakképzési Intézet főmunkatársa, a MPT választmányi tagja és szóvivője, Karlovitz János a 3. számban megjelent tanulmányában a tankönyvkiadás örökségéről elmélkedett. Szorgalmazta, hogy a pluralista iskolaügy részévé váljon a hasonlóan nyitott s alternatív tankönyvek megjelenését is lehetővé tevő tankönyvkiadás. Vázlatos áttekintése számos kiadói érdeket sértett meg, ami nem meglepő, hiszen – ahogy UNESCO vizsgálatok is kimutatták, a világ könyveinek fele tankönyvként jelenik meg – ez a könyvkiadók legnagyobb piaca. A szerző egyik rosszul értett mondata kapcsán a Tankönyvkiadó pert indított az Iskolakultúra szerkesztősége ellen, s 1 millió forintos kártérítést követelt. A per megegyezéssel zárult, a felperes eltekintett a kártérítéstől. A tankönyvírókat, kiadókat, kritikusokat és tankönyvterjesztőket tömörítő Tankönyvesek Országos Szövetsége októberi létrehozásához pedig e per is szolgált adalékokkal.

A médiumpedagógiai hagyomány továbbélését az oktatásmódszertant korszerűen szemlélő hajdani OOK-os munkatársak biztosították. A volt kémiai tantárgyszakértő, Zábó Magdolna a kémia tanításához készült magyar oktatófilmek jellegét, Boda Edit pedig a lapszámok egymásutánjában nyilvánosságot kapó médianevelési programját körvonalazta. Tompa Klára a Hungarodidact ‚91 Nemzetközi Oktatási, Oktatástechnikai és Képzési Szakkiállításon tapasztaltakról, valamint a központi taneszközfejlesztés és a kivitelező intézmények felszámolásának következményeiről készített beszámolót. Már az első számban megkezdte Folyóiratszemle-cikksorozatát Mártonfi György. A legkülönbözőbb európai neveléstudományi folyóiratok kurrens számainak ismertetésével maga is hozzájárult a szerkesztők azon törekvéséhez, hogy késedelem és szerzői szűrés nélkül látassák az európai iskolaügy – folyóiratokból kihüvelyezhető – alakulását. A mozgástér nemzetközivé szélesedésére utal Szekszárdi Ferencné referátuma, amelynek apropója az volt, hogy az OKI Iskolafejlesztési Központja révén Magyarország is bekapcsolódott a frankfurti Nemzetközi Pedagógiai Kutatóintézet nemzetközi összehasonlító vizsgálatába, amely a nevelés pozícióváltozásait kívánta föltárni.

A gyermek mint iskolához kapcsolódó személy a folyóirat első tíz számában csak érintőlegesen szerepelt, csupán a gyermekjogok és a gyermekek számára ajánlott irodalmi, zenei, mozgóképi kiadványok, színházi műsorok kapcsán. E hiányosságot érzékelték, s igyekeztek pótolni a szakírók is: az Iskolai Esélyegyenlőségért Egyesület megalapításáról tudósított például Czene Gyula a 9. számban.

Az első évfolyam számai ötezres példányszámban jelentek meg, s mindegyik eljutott valamennyi államilag finanszírozott közoktatási intézményhez. Az első tíz számban a szerkesztőség igyekezett a lap tervezett profilját kontúrossá tenni. A lehetséges szolgáltatások közül a taneszközkritika, a médiakritika, a folyóirat-ismertetések és a szervezeti átalakulások megjelenítése sikerült a leghangsúlyosabbra. A kritikai rész arculatának kialakításáért a szerkesztőség státuszban lévő tagjai feleltek, a híranyagért pedig Trencsényi László, a Magyar Pedagógiai Társaság titkára.

A LAPKARAKTER KIALAKÍTÁSA

Az első évfolyam laptesteinek formája, tördelése, vizuális megjelenése minden elemében arra utalt, hogy az Iskolakultúra a Pedagógiai Technológiánál kidolgozott elveket követi. A tanárok köpenykék színe volt a lap külső és belső borítószíne, amely az újságos standokon sikeresen vonta magára a vásárlók figyelmét. Az egyszerű, tankönyves tipográfia azonban nem mindenkor szolgálta ez egyre változatosabb szerkezetű kéziratok tördelési igényeit. A rendszerváltás előtt betiltott régi Mozgó Világ egykori tördelőszerkesztője és tipográfusa, Helle Mária kapott megbízást a II. évfolyamát is három változatban megjelentető Iskolakultúra laparculatának kialakítására. Így már két régi Mozgós munkatárs vett részt a munkálatokban, hiszen Mányoki Endre olvasószerkesztőként az első számtól kezdve jelen volt a lapnál. Hozzá hasonló segítőtársi szerephez jutott a közírást alaposan ismerő Dippold Pál, aki akkor az Élet és Irodalomnál tevékenykedett. A kiadói könyvkészítés és szöveggondozás szakértője a magvetős múltú Székely Sz. Magdolna volt, majd a Szépirodalmi Könyvkiadó egykori szerkesztője, Mátis Lívia ügyelt olvasószerkesztőként a kéziratok nyelvi rendezettségére.

AZ ÚJ VIZUÁLIS MEGJELENÉS

Helle Mária a borítószínekkel (napsárga, hamukék, olívzöld) és emblémákkal hangsúlyozta a három lapváltozat különbségét. A folyóírással szereplő lapcím és a két lénia közé fogott – a lap alsó harmadában a tartalomból kiemelt néhány fontosabbnak talált közlemény szerzőjét, s a munkák címét tartalmazó – szövegfelület között a természettudományi karaktert egy nap, a társadalomtudományit egy tollal író kéz, a matematika-technika-informatikát egy mikroáramkör idézte föl. Az egyes laptestek tipográfiája azonban megegyezett: mindegyiket az iskolai gyakorlatban megszokott, jól olvasható Times betűtípussal nyomtatták.

Az első borító belső oldalán a számok szerzőinek adatait tüntették fel, esetenként fényképpel. A hátsó borító belső oldalát ‚Lapvég' címmel mindvégig Zalán Tibor jegyezte. A hátsó, külső borítóra, a ‚Körmös'-be a szerkesztőség tagjai váltakozva írták közéleti jellegű jegyzeteiket.

Az első szövegoldal az impresszumot és a tartalmat foglalta magában. A szerkesztők kezdetben a tartalmat csak műfajonként (tanulmány – kisebb közlemények) tagolták, utóbb azonban a kisebb közleményeket többé-kevésbé sikeres kézzel szétválogatták módszertani és kritikai jellegű szemleanyagokra. A Szemle-rovat végső formájának megtalálásával – s hogy ide hosszabb írások is kerülhettek – a tanulmányoknak egyre inkább meg kellett felelniük egy általános tudományos standardnak, amit a lap olvasóközönsége el is várt.

A szövegeket kurzív közcímekkel, idézetekkel, keret nélküli illusztrációkkal tördelték, s igen gyakran jelent meg a laptesthez képest gazdagabban illusztrált szeparátum. Szövegvégi hírek, hirdetések, közlemények kiadásától a szerkesztőség – lévén financiálisan nem szorult rá – többnyire el tudott zárkózni. Az áttekinthetőség érdekében a folyóirat tipográfiája kis mértékben módosult, például a 3. számtól a szerzők nevét a tartalomban félkövér betűkkel emelték ki.

A LAPVÁLTOZATOK SZERKESZTŐCSAPATA. 1992–1995.

A folyóirat belső munkatársi gárdáját nagyban alakította az első tíz számhoz érkezett kéziratok tematikája, illetve a lap köré gyűlt szakemberek érdeklődése és szakmai elköteleződése. A tematikus társadalomtudományi számoknak Géczi János, a természettudományiaknak Takács Viola, a matematika-technika-informatikaiaknak Schiller István (1991–1993), majd távozásával Fatalin László (1994–1995) volt a szerkesztője. A tárgyköri elvárások alapján a szerkesztő kizárólag a tanulmányok írattatását, lektorálását és gondozásának irányítását végzi, ami általában szaktárgyi, nem ritkán szakmódszertani kompetenciát feltételez. A tanulmányokat egybefogó laprész a laptest felén többnyire nem terjedt túl. A szemle, a kritika és az információjellegű közlemények előállítása és megjelenéskésszé formázása a szerkesztőség többi tagjára, a keresztrovatosokra és a nyelvi gondozókra hárult.

A hazai pedagógiai lapokról általában elmondható volt, hogy nyelvi megformáltság tekintetében nem helyezték magasra a mércét. Az Iskolakultúra szerkesztősége nem csak a vizuális, de a nyelvi megjelenítés szabályaira is ügyelt. Irodalmi mércével föllépő olvasószerkesztőinek éppen ezért sokat köszönhet. Mint említettük: Székely Sz. Magdolna (1991–1994), Mátis Lívia (1993–1994), Tóth László (1993–2000) és Mányoki Endre (1991– 1995) gondozta a kéthetente megjelenő 80 lapoldalnyi kiadványt.

Az első időszakban – átmenetileg – rovatot kapott a médiumpedagógia, a drámapedagógia, a pedagógiai közélet, a valláspedagógia és a taneszközök tárgyköre. Ezek szervezésére Boda Edit (1992), a Magyar Naplótól átszerződő Gabnai Katalin (1991–1993), Lami Pál (1992–1993), Dippold Pál (1991–1995) és Karlovitz János (1991–1993) kapott megbízást. (A későbbiek folyamán azonban a lapra nem volt jellemző a rovat-szerű szerkesztés.)

E kisebb, rögzült tematikai egységek némelyike minden egyes számban feltűnt; bizonyos rovatoknál (például a médiumpedagógiánál) kizárólag munkatársakkal, másoknál (lásd Gabnai Katalin rovatát) az adott témában elkötelezettek kiterjedt körével dolgoztak. Azonban voltak olyanok is, akik a szerkesztőségi munkán belül csak a kiszemelt, érdeklődésre számot tartó tárgykör folyamatos képviseletére vállalkoztak. A

határon túli magyarság oktatásával foglalkozó rovat első munkatársának az erdélyi, Kolozsvárott dolgozó Asztalos Ildikót (1993–1995) kérték fel.

A tantárgyakat, tantárgycsoportokat képviselő rovatvezetők közül néhányan csak átmenetileg vállaltak feladatokat a szekesztőségnél: Kecskés Andrásné (1992) a kémiai jellegű, Kormány Gyula (1993–1995) a földrajzi, Sallai Éva (1991–1993) a pedagógiai-pszichológiai tárgyú, Szendrei János (1992–1993) a matematikai, Szakály Sándor (1993–1995) a történelmi, Szekszárdi Ferencné (1991–1993) az osztályfőnöki, Sallay Mária (1991) és az őt követő Vámos Ágnes (1993–1995) az idegen nyelvi anyagok, Zalán Tibor (1991–1995) pedig az irodalmi jellegű kéziratok gondozójaként foglalt el a szerkesztői vagy lektori posztot.

A lap profilja a rovatvezető-cseréktől nem, illetve jelentősen sosem sérült, kivéve a rendszerszintű szabályozás reprezentációját ellátó Halász Gábor (1991–1993) és Sebők Zoltán (1992–2000) esetében; távozásukkal az általuk képviselt tudományterület is eltűnt a lapból. Halász Gábor távolléte arra is rávilágított, hogy a hazai pedagógiai sajtóból a mai napig hiányzik egy olyan – akár akadémiai színvonalú – kiadvány, amelyben az oktatáspolitika, az iskolaügy makroszintű kérdéseit vitathatják meg az érdeklődők.

Az első számtól mindvégig a munkatársak közé tartozott Andor Mihály oktatásszociológus, Géczi János biológus, Takács Viola fizika-matematika szakos tanár, Trencsényi László pedagógus és Vágó Irén pszichológus, oktatáskutató. Kis hiátussal dolgozott a lapnál Kamarás István (1993–2006) olvasás- és valláskutató és Kojanitz László (1991–2000, 2005–), aki a történelem-rovat vezetését vállalta.

A II. ÉVFOLYAM

A közel 1500 lapoldalnyi, kb. 80 ív terjedelmű évfolyam szerzőinek többsége szakmai érdeklődés tekintetében lefedi a pedagógia világának egészét. Az általános iskolai, középiskolai tanárok mellett a folyóirat szerzői gárdáját a tanárképzésében, a kutatói státuszokon, a levéltárakban, illetve egyéb gyűjteményekben, közművelődési intézményekben, önkormányzati iskolairányításban, az MTA intézményeiben, a szerkesztőségekben, az alapítványokban és az OKI-ban tevékenykedő szakemberek képezték.

Az 1992-es évfolyam több, mintakép erejű publikációval gazdagodott: Nemes Nagy Ágnes József Attila-versét értelmező, brilliáns okfejtésű és nyelvezetű kisesszéje (1992/1.); Huizinga addig hozzáférhetetlen tanulmánya, amely a kultúra játékelemeit taglalja; J-F. Lyotardnak az intellektuális divat kapcsán született, a modernitással együtt járó kisebbségre figyelmeztető értekezése; Zvonko Mikićtől egy 1971-ben készült Anselm Kiefer-festmény kulturális antropológia módszereivel történő értelmezése (1992/8.), Kiss Lajos néprajzkutató följegyzése (1992/2.); Umberto Eco írása, amelyben a művészethez való viszonyban megjelenő időtényezőt járta körül (2002/11–12.), Vilém Flusser elmélkedése a játékról mint megismerési modellről (1992/19.). A folyóirat iránti kitüntetett figyelmet mutatja a magyar szaktekintélyek sora is: Szabó Árpád és Marx György akadémikusok, Hajnóczi J. Gyula építészettörténész, Szabados György zeneszerző, Pesovár Ernő néptánckutató, Füzi László irodalomtörténész, Hegyi Füstös László grafikus, Váncsa István, Mészáros István, Vargha Balázs, Alexa Károly és mások – mindez a lap széles érdeklődési területét éppúgy jelzi, mint az említettek hajlandóságát az iskolaügy támogatására.

A ROVATVEZETŐK MINT TANULMÁNYSZERZŐK

Lami Pál, a Németh László gimnázium gyakorló tanáraként kapott meghívást a szerkesztőség munkatársai közé, azért, hogy helyet biztosítson a lapban a valláspedagógia számára. Elsőként egy interjút készített a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Hitoktatási Bizottságának igazgatójával a hittanoktatás múltjáról s jövőbeli lehetőségeiről (1992/1.). Kojanitz László Gerő Andrással és Gergely Andrással beszélgetett a történelemtanítás mibenlétéről (1992/16.).

Egykor a gazdaságos működés érdekében hívták életre az Általános Művelődési Központokat. Ez az új típusú intézmény befogadta az iskolát is, helyi sajátosságai pedig akár a pluralista iskola kezdetét is jelenthették. Trencsényi László (1992/1.) az 55 település által tartott 1991-es konferenciáról beszámolva jelezte az ÁMK-k és az önkormányzatok közt kialakuló financiális helyzetet és az ebből következő szakmai problémákat, mindenekelőtt az innovációk számának csökkenését.

Az első évfolyam számaiban egymást követték a kéziratok az átalakuló iskolaszerkezet témájában. Az igény, hogy Magyarországon bárki – akár sajátos pedagógiai igényeket kielégítő – iskolát alapíthasson, elfojthatatlan volt. A Köznevelés mellékletében hozták nyilvánosságra a nevelési-oktatási intézmények alapításának rendjét, sze-

repét, folyamatát leíró Koncepciót. A Koncepciót sokan azért ellenezték, mert az iskolák és a pedagógusok éppen hogy megszerzett, csekély autonómiáját látták veszélyeztetve – a megszólalók a stabil érdekhierarchia alapján létrejövő plurális iskolarendszer kialakulásának lehetőségét féltették. Andor Mihály az indokolatlan aggodalmak okán szólalt meg a II. évfolyam 1. számában, ahol is felmérte, hogy a Koncepciónak felrótt hibák milyen következményekkel járnának, ha bekövetkeznének. Mindezeken túl a tervezet egyik hiányosságának tartotta a közoktatás ingyenességének megszüntetését: a gazdasági helyzet miatt az óvoda első két évében a fenntartók nem kapnának normatív támogatást. További problémái: az önkormányzatokon átfolyó normatíva iskolába telepítése során is anomáliák sora keletkezhet; a Területi Oktatásügyi Központok nem vagy nem kizárólag szakmai szolgáltatásokat végeznének, hanem hatóságként funkcionálnának; a létrehozandó Országos Köznevelési Tanács a kinevezett miniszter és a közalkalmazottakból álló grémium minisztériumi ellensúlyát képezné, amelynek szintén súlyos következményei lehetnének.

Kojanitz László a 4. számban a 12–14 évesek történelemtanulásához ajánlott szerepjátékokat, amelyek a problémamegoldó gondolkodás kialakítását segíthetik elő. Saját tapasztalatait két példával illusztrálta. A 11–12. számban megjelent írásában pedig a hagyományosan ismeretközpontú tantárgynak elfogadott történelem képességpedagógiai fellazítására tett kísérletet. Az angol nemzeti alaptanterv képességekre vonatkozó követelményeiről, a történelem és a történelemtanár megváltozott szerepére utaló értékválasztásokról és a saját didaktikai eljárásairól szólva bemutatta, miként bővíthető a szaktanárok módszertani repertoárja.

Karlovitz János (1992/11–12.) a gimnáziumi magyar irodalom tanítás évszázados hagyományát tekintette át egy speciális szempontból: a taneszközök tervezése, a tankönyvfejlesztés, a tankönyv mint rejtett és nyílt pedagógiai tartalmak közvetítője szempontjából. A tankönyvelméleti kutató azokat a nyomtatott taneszközrendszereket, illetve segédkönyveket vette górcső alá, amelyek valami sajátosat képviselnek a taneszközpiacon. Egy másik munkájában pedig bemutatta a tankönyvkiadás modelljeit és alternatíváit (1992/17–18.).

A ROVATVEZETŐK MINT SZEMLESZERZŐK

Gabnai Katalin, miközben Földes László (Hobo) Katona József Színház-beli József Attila-estjét (1992/1.), a Várszínház ‚Szentiványéji álom' előadását (1992/2.) és Balogh Zsolt Babits Jónás-könyvéről készített klip-szerű filmadaptációját (1992/5.) recenzálta, áttekintette a drámapedagógia és a színházpedagógia lehetőségeit. Gabnai rovatvezetői tevékenysége idejére (s jórészt neki köszönhetően) esett az az időszak, amikor a hazai neveléstudományi sajtóban elsőként, s aztán folyamatosan megjelent, s mély szakmai tartalommal párosult a drámapedagógia és az iskolaügy közös területe.

Boda Edit egymást követő, szépen komponált írásokból álló ‚Médiafogyasztók Klubja' című kissorozata a médium-használat lehetőségeinek különböző aspektusait vette számba. A vizuális nevelés és médiumpedagógia kérdései több publikációban is helyet kaptak: Mányoki Endre a magyar tájakat bemutató TELEVIDEO-s videókazetták szemlézésére vállalkozott (1992/2.), Lami Pál egy OOK-s, a Bibliát bemutató

műsort (1992/4), Boda Edit Konrád Lorenzről készült videófilmet (1992/5.), Takács Viola pedig az SI mértékrendszerről szóló konzervműsort (1992/17–18.), illetve egy, a 9–12 évesek számára készült természettudományi összeállítást (1992/20.) elemzett. Géczi János ismertetett egy mestermunkának számító, ‚Belső világunk' címmel forgalmazott, hat részes japán videófilmsorozatot (1992/21.). Szekszárdi Ferencné a rádióműsorokban rejlő pedagógiai lehetőségeket vizsgálta, például az 1992/2. számban, ahol egy debreceni, Jehova tanújává vált 19 éves, értelmiségi származású lánnyal készült riportot szemlézett. Szekszárdi Ferencné a SAT 1. TV-állomás iskolai témával foglalkozó heti vitaműsorának egyik adása kapcsán (1992/10.) a német és hazai pedagógiai kérdések azonosságaira mutatott rá.

Zalán Tibor a gyerekkönyvek rejtett jelentéseire figyelve írta rövid kéziratait, s olyan, a tanárok számára is értékes szempontok kiemelését végezte el, amelyet utóbb tankönyvpedagógiai fejlesztések is figyelembe vettek. Szendrei János egy Gondolat Kiadónál megjelent beszélgetésgyűjteményt (Staar Gyula: A megélt matematika) ajánlott a tanár-olvasóknak, Lami Pál pedig a ‚Lelki egészségtan' című kötetet (1992/18.). Trencsényi László a szocialista iskola egykori fogalmának, a diákönkormányzatnak a körbejárására vállalkozott, s a tanulói érdekképviselet iskolaügyben betöltött fontosságát hangsúlyozta (1992/10.).

TEMATIKUS SZÁMOK

A 6–7. szám különösen nagy terjedelműre sikerült. Ebben jelent meg ‚A magyar közoktatás minőségi megújításának szakmai programja', amelyet Zsolnai József és munkatársai dolgoztak ki és adtak közre. A lap kiadóját, munkatársait és szerkesztőit a folyóirat belső borítóján tüntetették fel. Zsolnai koncepciója nem mutatott rokonságot az MTA 1980-ban közzétett ‚Műveltségkép az ezredfordulón' című programjával; a benne alternatívaként fölajánlott tervet megjelenésekor már ismerte, megtárgyalta és támogatta a miniszteri értekezlet résztvevőinek köre. A szakmai fejlesztést algoritmizáló terv egyik nagy erényének az látszott, hogy elvégezte a körülmények és feltételek leírását, annak ellenére hogy nem kívánt tantárgyfejlesztési program lenni. A program a közoktatás, sőt végső soron a kultúra 69 olyan területét sorolta fel – az antropológiai kultúrától az új enciklopédikus műveltségen át a humanizációig és a globalizációig –, ahol fejlesztésre szorult a legszélesebb értelemben vett (Zsolnai munkájában analitikus módon leírt) iskolai szakmaiság.

A II. évfolyam 13–14. száma a Világbank által támogatott, munkaerőpiacot kiszolgáló szakképzés hazai fejlesztéseit sorolta fel. A gazdaság, az ipar szerkezetváltásának tartalmi korszerűsítése azonban nem volt konfliktusmentes – a lapszám valójában ennek az összeütközésnek a dokumentuma is. Arról a tartalmi munkáról kellett számot adni, amelynek a felelőse ugyan a Munkaügyi Minisztérium volt, de amelyben a MKM is részt vett, így a közoktatási program kidolgozását az OKI gárdájának kellett elvégeznie. A 150 millió USA dollárral támogatott projektet 1991–1994 között kellett kidolgozni és 61 iskolában kipróbálni; közismereti tantárgyai nyolc témacsoportot foglaltak magukba. A kommunikáció, az idegen nyelv, a természettudomány, a technika, a társadalomismeret, a történelem, a matematika és az informatika, azaz a köz-

ismereti tárgycsoport óraszámának növekedése együtt járt volna a szakmai tárgyak óraszámának csökkenésével, ami idővel a szakmai tárgyakat oktatók állásának felszámolását okozta volna. A világbanki pénzt kizárólagosan a meghatározó tartalmi területek, rendszerek és intézmények átalakítására szánták, s az emberi erőforrások fejlesztését olyan területeken szorgalmazták, mint a felsőoktatás, az ifjúsági nevelés, illetve a felnőttképzés.

A két tematikus számra vonatkozóan a szerkesztőséghez nem érkeztek reflexiók.

1993. A III. ÉVFOLYAM

A VÉGSŐ ROVATSZERKEZET

Az első másfél évfolyamban közölt kéziratokban felszínre került tematikák alapján a folyóirat szerkesztőségi munkájába még 1991-ben meghívást kapott Sebők Zoltán, aki a továbbiakban a művészeti rovatot gondozta. Hamarosan Kormány Gyula, majd pedig Kamarás István is így alakíthatott ki saját rovatot. Ezzel együtt néhány tematikáját fölélő rovat – véglegesen vagy egy időre – elhalt. A szerkesztőség összetétele és a lap tematikai változatossága folyamatosan változott: Gabnai Katalin, Halász Gábor, Karlovitz János, Kojanitz László és Szekszárdi Ferencné eltávozott, s a szerkesztőség tagja lett Mátis Lívia mint olvasószerkesztő, Szakály Sándor, a történelmi anyagok rovatának gondozója, és Vámos Ágnes, aki az idegen nyelvi képzés lapon belüli megjelenítésére vállalkozott. A természettudományi változat tantárgyi vezető anyagainak összeállítása Takács Viola szerkesztő, valamint Kormány Gyula, Szendrei János és Géczi János, a matematika-informatika-technikai változaté pedig Schiller István feladata maradt. A társadalomtudományi változat szerkesztését továbbra is Géczi végezte.

SZERZŐK

A mértékadó és tevékeny neveléstudományi szakemberek közül a korábbi két évfolyamban többen támogatták kéziratukkal a folyóirat formálódó profilját, például Ábrahám István, Arató László, Balázs Éva, Bánréti Zoltán, Bessenyei István, Csákány Antalné, Faludi Szilárd, Forray R. Katalin, Franyó István, Galicza János, Gyarmathy Éva, Hartai László, Havas Péter, Hegedűs T. András, Homor Tivadar, Horváth H. Attila, Kárpáti Andrea, Klein Sándor, Liskó Ilona, Loránd Ferenc, Mihály Ottó, Nagy Andor, Nagy Mária, Orosz Sándor, Pőcze Gábor, Réthy Endréné, Szabó László Tamás, Szűcs Pál, Urbán János, Vámos Ágnes, Vásárhelyi Tamás, Zátonyi Sándor, Zsolnai Anikó és Zsolnai József. Az újabb szerzők közé tartoztak: Bán András, Fáy Gyula, Lengyel László politológus, Lőkös István, Thomka Beáta, a vajdasági irodalmár professzor és Várnagy Ildikó szobrász.

A harmadik évfolyamban közölt először Bábosik István, Bodóczky István, Csepeli György, Hoffman Rózsa, Komáromi Gabriella, Mann Miklós, Maróti Andor, Mátrai Zsuzsa, Nanszákné Cserfalvi Ilona, Pléh Csaba, Probáld Ferenc, Radnóti Katalin, Surányi Bálint és Szabolcs Ottó. A nem kifejezetten neveléstudományból érkezők között ott volt Ambrus Lajos író-szerkesztő, Balázs Attila író, Jeney Lajos építészmérnök, K. Palágyi Sylvia régész, Krausz Tamás, Lászlóffy Aladár, Papp Sándor vegyész, Stier Miklós történész, Sulyok Miklós művészettörténész, Szajbély Mihály irodalomtörténész, Szegő György, Szőcs Géza erdélyi írók és Thomka Beáta.

TEMATIKUS SZÁMOK

A tematikus számok megjelentetésének lehetősége a korábbi évfolyamban megjelent két ilyen jellegű – a kiadó által finanszírozott – összeállítás után vetődött föl. Azt, hogy a lap egy-egy száma a Zsolnai-féle program és a világbanki projekt anyagaiból állt össze, nem a kézirathiány indokolja. Túl azon, hogy a kiadó joga ilyenféle, a legitimizációt elősegítő anyagok terjesztése – még akkor is, ha maga a lap közszolgálati és szakmai, netán ismeretterjesztő-tudományos karakterű –, a tematikus összeállítások a lap finanszírozásához is hozzájárultak. 1993-ban az Iskolakultúra kilenc száma jelent meg teljes terjedelmében tematikusan, egy pedig, amely a felnőttképzés ügyét problematizálta, féltematikus módon.

1993-ban az OM OKI-n keresztül történő laptámogatása akadozni kezdett, s az OKI forrásai sem váltak bőségesebbé. Emiatt négy tematikus anyag kiadására került sor. A 2., a 11., a 13–1. és a 24. szám a környezeti nevelés helyzetének részletes térképét kínálta. Az ágazati minisztérium ekkor már mintegy tíz éve felkarolta az ügyet, s pályázataival hozzájárult a környezet- és természetvédelmi oktatóközpontok, szakkörök, táborok fenntartásához, a pedagógiai kutatásokhoz és az így felhalmozódó eredmények ismertetéséhez. A 3–4. szám pedig az OKI-tól szellemileg függetlenül működő Pedagógus Szakma Megújítása Projekt eddigi fejlesztési eredményeit, alkuratóriumi beszámolóit közölte, valamint újabb pályázatait hirdette meg. A PSzM Projekt támogatott tanfolyamokat és szakmai továbbképzéseket, ösztönözte programok és taneszközök fejlesztését, elősegítette a gyógypedagógiai munka megújulását és hozzájárult a pedagógusképzés-továbbképzés területén született pályázatok megvalósításához. A 21–22. összevont szám is a PSzM-ben zajló munkákba adott bőséges betekintést.

A 2. szám megjelenését a Fővárosi Közgyűlés Környezetvédelmi Bizottsága és a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium támogatása tette lehetővé. A kormány, a minisztériumok többsége és a teljes oktatásügy a nemzetközi trendekhez történő illeszkedés jegyében növelni igyekezett a környezeti oktatás hatékonyságát, így a különböző lapösszeállítások kiadása politikai kérdéssé vált. A környezettudatosság kiépítését a politika ugyan erőteljesen szorgalmazta és támogatta, de a társadalmi szervezetek és az egyéni felelősség erősödése is segített az ilyen laptörekvések megvalósításában. A folyóirat és a politikai irányítás törekvései tehát alkalmilag egybeestek. Az Iskolakultúra e hosszan előkészített száma bemutatta a környezeti képzés különböző formáit, valamint részletekbe menően leírta az iskolarendszerű és a tanfolyami képzés számos példáját. A KTM törekvéseinek megfelelően a környezeti képzés elterjesztéséhez a lap színvonalas, az önképzésben és az iskolai tevékenység során egyaránt fölhasználható programismertetést, helyzetértékelő tanulmányokat, szemléletet átalakító, ökológiai karakterű kéziratokat jelentetett meg. Mindezek összhangban voltak a Nemzeti Alaptantervben megfogalmazott környezeti oktatási-nevelési alapelvekkel, ennyiben tehát a folyóirat a KTM és a lapfenntartó minisztérium közös érdekét és munkaterületét tükrözte. A minisztériumi szakértők is tudatában voltak ennek: addig még nem jelent meg olyan szám, amelyben három vezető köztisztviselő publikált volna.

Az összeállításban hangsúlyos szerephez jutott a környezeti nevelést támogató események, alkalmak, szervezetek és mozgalmak bemutatása. Az MTA tanácskozásáról, A Természet- és Környezetvédő Tanárok Konferenciájáról szemle jelent meg, valamint a konferencia állásfoglalása, cselekvésprogramja is feltűnt a lap hasábjain.

A 11. szám ugyancsak a KTM támogatását élvezte, azonban felkeltette a MKM figyelmét is. A társadalmi együttműködést szorgalmazó környezeti politika vezető eleme az oktatás-nevelés átalakítása. A környezetorientált értékrendszer képviselete – ahogy ezt megállapodások sora rögzítette – mindkét minisztérium ügye ugyan, de a KTM inkább tudta feladatának a környezeti jellegű képzés előmozdítását, eszköztárának fejlesztését, az iskolák és a több mint hetven oktatóközpont tevékenységének összehangolását. A tematikus szám legnagyobb terjedelmű – s az olvasók érdeklődését leginkább kiváltó – blokkja az óvodai nevelés környezeti aspektusát tárta fel. Az átdolgozott Óvodai Nevelési Programhoz illesztett környezeti megismerésre nevelésről Hatvani Józsefné óvodapedagógus számolt be; Gecse Gáborné és Tari Zoltánné pedig egy, azóta is használatban maradt munkatervet és útmutatót tett közzé. Az egykori PeTe gyakorlatát követve, valamint az óvodapedagógusok érdeklődésében bízva a lap megjelentetett egy bőséges irodalomgyűjteményt azoknak az oktatóközpontoknak az elérhetőségével, ahol az érdeklődők akár gyakorlati segítséghez is juthattak. Az Iskolakultúra szolgáltató profilja ennyiben ki is merült: a lap a későbbiekben a szakmódszertani karakterű kéziratoktól azért mondott le, mert egyre-másra jelentek meg ismét az egykori OPI „tanítása"-inak – szakmai tantárgyakhoz rendelt – utódkiadványai. Másrészt ez az összeállítás nyilvánvalóvá tette azt is, hogy ha a lap a hazai iskolaügy teljességét kívánja megjeleníteni, nem hagyhatja figyelmen kívül az óvodapedagógiát sem.

A 13–14. szám a természet- és környezetvédelmi nevelés propagálására, valamint kérdéseinek föltárására vállalkozott – miként a két előző, ez is Etlerné Nagy Erzsébet szakmai szerkesztő segítségével. Az ebben a számban körvonalazódó tematika az iskolák saját arculatát, pedagógiai programját képviselő helyi tantervek kialakításához hozzákezdő intézmények számára volt hasznos. Az organikus, azaz természetelvű iskoláról, a tanárképzés következményeképp megjelenő új munkaerő-kínálatról, a természetkutató és környezetvédő szakkörökről, a múzeumról, az erdei iskola-mozgalomról és a természetvédelmi táborokról szóló szövegek kerültek a lapba.

Ez az összeállítás lehetőséget adott egy időlegesen működő, sem belső, sem külső munkatárshoz nem kötött kisrovat első cikkének közlésére, amelyben a Scientific American magyar kiadásáról, a Tudományról referáltak. (E lap honosításának kezdetén a kialakuló szerkesztőségben jelen volt Mányoki Endre, az Iskolakultúra egyik olvasószerkesztője, valamint a főszerkesztő.) Később egyre másra jelentek meg áttekintő ismertetések azokról a hazai periodikákról, amelyeket a szerkesztőség szívesen látott volna az iskolai könyvtárak állományában. Amúgy a bemutatásra kerülő folyóiratok kiválasztásának elsődleges szempontja az volt, hogy a lap szakcikkeinek szerzői melyekre hivatkoztak leginkább.

Az évfolyam utolsó száma a környezeti oktatás és képzés kérdését állította a középpontba. A programos karakterű kéziratok az elvi alapok tisztázása mellett a környezetérzékeny magatartást kialakító pedagógiai módszerek fejlesztéséhez járulhattak hozzá leginkább. Több helyi kezdeményezésről ekkor jelentek meg az első

szakmai közlemények, köztük az ELTE BTK Természettudományos Nevelés Szakcsoportja által készített környezetpedagógus tanártovábbképzés tervezete.

A 3–4. szám borítóján álló mondat – Válogatás a PSzM Projekt nyertes pályázataiból – az olvasó számára is jelezte, hogy újfent tematikus összeállításról van szó. Heffner Anna, a Projekt irodájának vezetője adott ismertetőt a Pedagógus Szakma Megújítása Projektről; a szerző emlékeztetett rá, hogy a lapszám azokból a nyertes pályázatokból szerveződött, amelyek éppen az Iskolakultúra egyik tavalyi számában közzétett felhívásokra érkeztek. A Projekt első évéről számot adva valódi sikertörténet bontakozott ki: a több mint ezer benyújtott pályamunka a hazai nevelési szakemberek felkészültségét, innovációs hajlamát bizonyította. A 3–4. szám ezenkívül publikussá tette az új pályázati felhívást és a kuratórium összetételét is.

A PSzM második évéről szóló beszámoló Zsolnai József és Heffner Anna bevezetőjével jelent meg a 21–22. szám tematikus anyagaként. Ebben a kéziratkollekcióban főként azok a tudományágak mutatkoztak be, amelyekre ugyan nagy szüksége van az iskoláknak, de a korábbi pedagógia nem tudta vagy nem akarta megjeleníteni őket. Az összeállítás a múzeumpedagógiáról, a múzeumpedagógia adta természettudományos nevelés lehetőségeiről, a művészet- és a múzeumpedagógia közös területéről, a Magyar Nemzeti Galéria pedagógiai gyakorlatáról, a játék iskolai szerepéről, a bábpedagógiáról és a zenetörténetről szólt. A Szemle rovatban a PSzM kuratóriuma által kiadásra elfogadott kéziratokból rövid, óriási tematikai gazdagságról tanúskodó részletek sorakoztak, amelyek kidolgozott idegélettani, táboroztatási, tankönyvfejlesztési, kéziratgondozói, kutatás-módszertani témákat villantottak fel. Közülük sok még alig honosodott meg a hazai neveléstudományban; most viszont a PSzM segítségével ezen munkákat végre ki lehetett adni.

Ebben a számban jelent meg a környezetvédelmi bibliográfiák nyomán ébredt kedvező olvasói tapasztalatok hatására V. Molnár László írása is, amelyben az 1985–1993 között született történelemtanítási szakirodalmat tette válogatás után közzé.

A magyar Villamos Művek Rt. Iskolai programjáról az Iskolakultúra 1993/13–14. száma tudósított. Az MVM Rt. nyilvánossági stratégiájának részeként ki akart alakítani a fogyasztókban egyfajta képet az energiagazdálkodásról, és ehhez szükségesnek látta kapcsolatba lépni azokkal az intézmenyekkel, amelyek ebben segítséget nyújthattak. Az Iskolakultúra környezetvédelemi tematikájú számai fölkeltették az MVM PR-gárdájának figyelmét, s így egy több éven át tartó együttműködés vette kezdetét.

1994. ÉV

A lap szerzői köre meghatározó jelentőségű neveléstudósokkal és a neveléstudomány kérdései elől nem elzárkózó szakemberekkel bővült. Egy illetve, több kéziratot adott András Sándor író, az University of Washington tanszékvezetője, Angi István, a kolozsvári Zeneakadémia egyetemi tanára, Beck Mihály akadémikus, Bihari Mihály, Bikácsy Gergely, Buda Béla, Cs. Gyimesi Éva kolozsvári egyetemi tanár, Csapó Benő, Dusan Kovac pozsonyi akadémikus, Erdélyi Zsuzsanna, Földényi F. László esztéta, Földesi Tamás, Gáspár László, Hajdu Tibor, Halász László, Holnapy Dezső, a BME Informatikai Laboratóriumának főmunkatársa, Horváth Pál filozófus, Jankovics József irodalomtörténész, Kelemen Elemér, Kemény Katalin, Korzenszky Richárd, L. Nagy Zsuzsa, Mátrai Zsuzsa, Méhes Vera óvodapedagógus, Nádori László, Nagy József, Niederhauser Emil, Nyíri Kristóf, Pethő Bertalan, Reimann József egyetemi tanár, Sándor Iván író, Szabolcsi Miklós, Szentágothai János, Szépe György, Török Endre és Zsolnai László. A magyar tudományosság elitje mellett a közoktatás, illetve a felsőoktatás tanárai és a tanárképzésben résztvevő hallgatók is egyre bátrabban és növekvő számban jelentkeztek. A lap körül szerveződő konferenciák előadásai nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a folyóirat a neveléstudományi közélet megkerülhetetlen tényezői közé kerülhetett.

Adott év 24 számában 420 szerző közölt többnyire egy, néha kettő vagy több, hosszabb-rövidebb írást. Valamivel több mint 120 kéziratközlésnél a szerzők nem álltak kapcsolatban oktatási intézménnyel, ámbár végzettségük alapján arra következtethetünk, hogy többségük tanári diplomával rendelkezett. Az Iskolakultúra munkatársai között egyetemi, illetve főiskolai hallgató 14, miniszteriális, megyei, városi, illetve területi közoktatási alkalmazott pedig 6 volt. Kutatói státuszhoz 50 publikáció kötődött, felsőoktatásihoz 115, közoktatásihoz ugyancsak 115, amelyből 15-nek a szerzője óvodában dolgozott.

TÁMOGATOTT, TEMATIKUS SZÁMOK

A József Attila Tudományegyetem Pedagógiai Tanszéke mellett működő Alapműveltségi Vizsgaközpontban – a Művelődési és Közoktatási Minisztérium felkérésére – elkészítették a Nemzeti Alaptanterv követelményeinek kidolgozásához nyersanyagul szolgáló fejlesztési követelményeket. A Nagy József vezette munka eredményének normatív szövegezésű, rövidített változatát megkapták a minisztérium illetékesei, a szakmai háttéranyagokkal kiegészített követelmények teljes szövege pedig folyóirat új évfolyamának 1–2. összevont, tematikus számában – amely a várható nagy érdeklődésre való tekintettel emelt példányszámban jelent meg – hozzáférhetővé vált a széles nyilvánosság számára. A szakmai eredmények oktatáspolitikai transzferálásakor a nyilvánosság ilyenfajta nyílt bevonása – részben az Iskolakultúra szerkesztési gyakorlatának köszönhetően – egyre gyakoribbá vált a pedagógiai sajtóban.

A 9. szám az értékátadó környezeti nevelés, a környezeti szocializáció, a természetfilozófiai megalapozottságú antropológia és az iskolákban megjelenő ökológiai kultúra kérdéskörei mentén szerveződött. 1972-ben az ENSZ kezdeményezte az első

környezetvédelmi világkonferenciát – a kérdéskör ekkor már megjelent a hazai oktatásban is. Megfigyelhető volt egyrészt a környezetvédelem tantárgyiasodása, ugyanakkor egy ezzel ellentétes folyamat: más természet- és társadalomtudományi tárgyak elemei oldódtak át az új tárgy ismeretanyagába. Magyarországon tehát a tudományés tantárgyköziségét egyre inkább fölismerő környezeti nevelés elfogadottá vált, s ezzel az a gondolat is, hogy az iskola a maga eszközeivel hozzájárul a szülői környezeti neveléshez, a családi-közösségi környezetkultúrához. Az új tárgy azonban az oktatási vonatkozásokhoz képest inkább a nevelési vonatkozásokat helyezte előtérbe. A környezeti nevelés élethosszig tartó folyamat, ezért a pedagógusok olyan ismeretkörnek tekintik, amely – mivel személyes cselekvésre szólít föl – az élet első időszakában az iskoláztatás intézményeiben, majd azokon kívül realizálódhat. Az ismeret köti össze a tudásátadás két helyét, s ezt mind a pedagógiai, mind az andragógiai gondolkodásnak figyelembe kell vennie. S mert az ismeret tárgya az emberi közösség környezeti sajátosságaiból származik, a környezeti nevelés alapvető elemének tűnik a személyes érintettség, majd pedig a felelősségvállaláshoz elvezető úton a problémák önálló fölfedeztetése, a heurisztika.

A 13. szám, miként a 9. is, a KTM szponzorálásának köszönhette létét, s az előző évi környezeti nevelés és óvodapedagógia szám sikere nyomán ugyanezt a tematikát folytatta. Mivel a környezettudatos közösségi magatartás mindenekelőtt nevelési kérdés, az ökológiai szemléletmód kialakításában szerephez juthat a családi nevelést némiképpen korrigáló, azt kiegészítő, a szocializálódást kiszélesítő óvoda. Ebben a számban – amely az óvodákban szervezhető környezeti foglalkozások stratégiai elveit, a környezeti nevelés elemeinek játékba helyezését és a nevelői tevékenységet állította centrumába – számos, a mindennapi gyakorlatban hasznosítható módszertani fogást találhatott az érdeklődő.

A 19. számban a hazai iskolafejlesztés egyik műhelye, az Iskolafejlesztési Alapítvány mutatkozott be. Az alapítvány a nyolcvanas évek végén szerveződött az OPI Iskolafejlesztési Központjában, részben szervízfeladatok ellátására, részben a nemzetközi eredmények hazai kínálatának bővítésére. Az IA a helyi iskolafejlesztési programok számára nyújtott gyakorlati és elvi segítséget, azoknak a fejlesztőknek, kollektíváknak kínált kiutat, akik a kilencvenes évek elejével fellendülő Közoktatás-fejlesztési Alap, illetve a – megalapításától kezdve szüntelenül a felszámolás rémével szembenéző – Pedagógus Szakma Megújítása Projekt pályázatai nyújtotta támogatásokhoz valamilyen okból kifolyólag nem tudtak hozzáférni. A lapszámban az Alapítvány valamennyi – amúgy az OKI-ban dolgozó – munkatársa megszólalt.

Megjelent az Iskolafejlesztési Alapítvánnyal kapcsolatban álló külföldi és hazai partnerek – civil szervezetek, alapítványok, nonprofit szervezetek stb. – terjedelmes listája is, amely alapján egy széles, az állami intézményrendszertől független, a nevelésügyben önképviseletre kész hálózat szerkezete bontakozott ki.

REPREZENTÁNS TÉMAKÖRÖK

A századvég szellemi körképének megrajzolására a Jelenkor, a Forrás, a Természet Világa és az Iskolakultúra szerkesztősége Sándor Iván vezényletével konferenciát

szervezett és a szakmai párbeszédnek helyt adó vaskos antológiát adott ki. A konferencia előadói közül Török Endre, Nyíri Kristóf és Pethő Bertalan előadásai az Iskolakultúrában jelentek meg (15–16. szám).

A Magyar Tudományos Akadémia Elnökségi Közoktatási Bizottsága 1973-tól kezdődően szorgalmazta az oktatás tartalmi korszerűsítését. A munka a tantervekre épp úgy kihatott, mint a pedagógusképzésre, illetve a nevelői tevékenységre. Az OKI, mintegy az MTA egykor felvetett problematikáját újragondolandó, az év májusában ‚Műveltségkép az ezredfordulón' címmel egy napos konferenciát rendezett, amelynek folytatása decemberben volt Pécsett.

A folyóirat teljes terjedelmében – bár szerkesztett formában – közölte Szépe György, Szentágothai János, Marx György, Szabolcsi Miklós, Csányi Vilmos, Pléh Csaba és mások előadásait, s az azokhoz kapcsolódó felszólalásokat, kiegészítéseket és hallgatói megjegyzéseket. Az előadók tizenhárom diszciplínát képviseltek (olyanokat is, amelyek az MTA EKB Fehér könyvében annak idején nem jelentek meg, mint például a jogi, a politológiai és az ökonómiai műveltség). Egyik előadás sem ragadt le a saját, szűken értelmezett szakterületénél, hanem a diszciplínák önmagukon túlmutató jelentőségét hangsúlyozta, kiegészítette azzal, hogy eredményeik hasznosítása viszont már az oktatás tartalmáért felelős szakemberek feladatkörébe tartozik. Zsolnai József zárszavában emlékeztetett arra, hogy a műveltségterületekben egyaránt kitapintható relativizmus, alternativitás és pluralizmus a neveléstudomány arculatát is át kell, hogy formálja, illetve, hogy egyfajta közvetítésre-átfordításra képes, a transzlátori funkciót vállaló metaszemlélet kialakulásához kell vezetnie. Amúgy hasonló következtetések vonhatók le abból a közleményből is, amely az évfolyam 20. számában jelent meg: a Babes-Bolyai Tudományegyetem két tanára, Ferenczi Gyula és Fodor László regisztrálta a Comenius és a reformpedagógiák közti időszak valamennyi didaktikai paradigmájában – az antropológiai meghatározásokban, a tartalomnak, a tanítás-tanulás folyamatának, a tanár-tanuló viszonynak, a módszereknek és eszközöknek, valamint az oktatás szervezési formáinak tekintetében – bekövetkezett változásokat.

Csapó Benő gazdag szakirodalmat fölvonultatva mutatta be a természettudományok oktatásával foglalkozó kutatásokat (4. szám). A konferencia során Csapóhoz hasonlóan Beck Mihály akadémikus is a természettudomány jelentőségéről értekezett: a 20. számban megjelent tanulmányában a természettudomány és a társadalom századvégi kapcsolatát írta le, miközben az eredmények alkalmazásának etikai vonatkozásaira fektette a hangsúlyt. Szűcs Ervin pedig korábban éppen e lap hasábjain érvelt meggyőzően a műveltségkép szerkezetéből kiszorított technikai műveltség szerepének visszaállítása mellett (5. szám).

Nagy József a 15–16. számban a dilemmák elé került hazai közoktatásról készített tablót. Az általánosságok szintjén fogalmazó új közoktatási törvény a Nemzeti Alaptanterv követelményeinek kidolgozói számára nehézségeket támaszt: a 4., 6., 8. és 10. évfolyamokra vonatkozó követelményektől függően más és más közoktatási rendszer körvonalazható. A szerző ezen probléma tárgyalásán túl a túlszabályozás vagy önállóság, illetve a képességfejlesztés vagy tananyagleadás egymásnak feszülő kérdéseivel is szembesítette olvasóit.

A nemzetközi fejleményekbe való bepillantásra több számban nyílt alkalom. Jani Mária nyelvtanár az amerikai tanítási gyakorlatot (15–16. szám), Kiss Éva a japán ok-

tatási rendszer sajátosságait (20. szám) tekintette át. V. Molnár László a dán oktatási rendszerről (5. szám), Kisfaludi Andrea az angol Nemzeti Alaptantervről (22–23. szám), Szilágyi Imre a szlovén iskola történetképéről (22–23. szám) referált. A hazai komplex iskolai kísérletek is előtérbe kerültek: Kocsis József a szentlőrinci pedagógiai programot, mások, mint Hoffman Rózsa, az almádi műhely igazgatója, Czuczor Sándor, illetve Friss Péter, a Kontyfa iskola vezetője saját innovációs működésüket ismertették. Réz Gáborné az ELTE Radnóti Miklós Gyakorlóiskola 12 éves programjának elveit tárta fel, Gáspár László pedig sarkadi iskolakísérlete csődjének tapasztalatait tette közzé.

A folyóirat szerzőgárdája segítségével jutott el a határokon túl élő magyarság intézményeihez. Bár eddig is feladatának tekintette a magyarság mint kisebbség iskolaügyének képviseletét, 1994-ben a szerkesztők közé bekerültek felvidéki, vajdasági és erdélyi eredetű, illetve tematikájú kéziratok gondozói is (Asztalos Ildikó, Tóth László, Csányi Erzsébet, utóbb pedig H. Nagy Péter). Sajátos módon ez iniciálta a szerkesztőséget arra, hogy a hazai nemzetiségi oktatással – lehetőleg összehasonlító módon – foglalkozzon, így a 8. szám vállalkozott a hazai nemzetiség térképének megrajzolására. Bár a horvát, cigány, román, szlovén, szlovák, német népesség iskolaügye csak kaleidoszkóp-szerűen villant fel, a határon túli magyar nemzetiségi oktatás kérdései – az egybevetések segítségével – mégis közbeszéd tárgyává válhattak.

1995. KIADÓVÁLTÁS

A folyóirat ötödik évfolyamának szerkesztése és kiadása idején kezdett a lap finanszírozása átalakulni. Bár a kiadvány rövid múltra tekinthetett vissza, az már láthatóvá vált, hogy a laptematikát mindenekelőtt a hazai iskolaügy, illetve a szerkesztőség tagjainak problémaérzékenysége határozta meg. Ha akár a lapkiadó, akár a lapfinanszírozók elvárásai találkoztak a szerkesztőségi törekvésekkel, egymást erősítve markánsabb problémafölvetés jött létre – mint ahogy az a műveltségkép átalakulásának, az alternativitás köreinek, illetve a Kárpát-medence nemzetiségi oktatásának megjelenítése esetében történt.

Az OKI-n keresztül érkező minisztériumi támogatás apadása következtében a szerkesztőség arra kényszerült, hogy a pályázatokon történő részvétel érdekében létre hozza az Iskolakultúra Alapítványt. Az Alapítvány tagjai a szerkesztőségi munkatársak és a kiadó volt, a segítségével kapott pénzeket pedig mindvégig a kiadó kezelte.

Az évfolyam 24 száma a sikeres pályázatok ellenére is szinte mindig csak összevontan jelenhetett meg, nyolc alkalommal dupla, egyszer pedig tripla terjedelemben. A különböző szponzorok hol egész számhoz, hol egy-egy tematika bővebb kidolgozásához nyújtottak támogatást. A továbbiakban az MKM is elvárta, hogy a laptámogatás tényét feltüntessék a folyóirat impresszumában. Az év közepétől a számok megjelenése a Pro Renovanda Cultura Hungariae, az Országos Játékalap, majd a JPTE PSzM Projekt támogatásának köszönhető. Ez utóbbi a segítségnyújtás ellenszolgáltatásaként egy olyan – kiadás előtt álló pályázati anyagokból szerveződő – tematikus szám előállítását kérte, amely reprezentálná a profilját.

A folyóirat két alkalommal utalt a felelős kiadó főigazgatója és a Janus Pannonius Tudományegyetem közti, az év végére stabillá formálódó kapcsolatra. Az OKI Tudományos tanácsa ‚Műveltségkép az ezredfordulón' címmel januárban Pécsett tartotta pedagógiai konferenciáját, amelynek teljes anyaga a 8–9. számban került kiadásra. Az egy napos találkozó első felében az MTA Elnökségi Közoktatási Bizottsága egykori elnökére, Szentágothai Jánosra emlékezett Ádám György, Hámori József és Nádori László. Szépe György a nyelvi és kommunikációs nevelés, Horányi Özséb a kommunikáció, Gaul Emil a művészet, Ormos Mária a történelem, Vámos Tibor az informatika és technika, Szücs Ervin a technika, Tóth József a földrajztudomány, Buda Béla a pszichológia és a mentálhigiénia nevelésbe történő bekapcsolásának új esélyeit, Kézdi Balázs a család és iskola kapcsolatát vázolta. Báthory Zoltán pedig a hetvenes évek iskolaügyéről, az MTA grémiuma által kiformált műveltség-elképzelést követő NAT-ról elmélkedett.

A diszciplína-mag köré épülő műveltségterületek elképzelését a tanterv készítői, a teljes magyar oktatásirányítás s a közoktatás résztvevői elfogadták, igaz, a pedagógusképzés rendszere és az egyetemek bölcsészkarai fenntartással viszonyultak hozzá. A 15–17. szám melléklete a ‚Zsolnai Koncepció a tanárképzés problémáinak számbavételéhez és szervezeti rendjének újragondolásához' című, Barakonyi Károlynak, a JPTE rektorának a felkérése nyomán született munka volt. Ebben Zsolnai – aki a 1995. július 1-től a JPTE Tanárképző Intézetének a munkatársaként tanszékvezetői posztot töltött be – jellemezte a pedagógusképzés rendszerét, s a társadalom részéről

jelentkező igények feltárása után javaslatot tett egy egyetemen belül létrehozandó intézet funkcióira.

A koncepciót tartalmazó szám az OKI Pedagógusképzési és Fejlesztési Központjának tevékenységét mutatta be, valamint szó esett benne az óvóképzés tartalmi változásáról, a tanári pályaalkalmassági vizsgálatokról, a pedagógiai axiológiáról és a pedagógusképzés közegét és tartalmát érintő kérdések sokaságáról. Háttéranyagként szerepeltek a nemzetközi tapasztalatokról – a németországi, illetve a dániai tanárképzésről, illetve a délvidéki és a romániai iskolaügyről – született beszámolók; ezenkívül szemelvények jelentek meg a hazai iskolafejlesztési törekvésekről.

A 23. számot a PSzM Projekt finanszírozta. 1994 februárjában a Lupis-csőd az OKI-t, illetve a PSzM Projektet is megrendítette: a befektetett hatalmas összeg elveszett. A Parlament Oktatási Bizottságában ugyan határozat született a PSzM Projekt veszteségének ellentételezésére, de az OM az Országgyűlés által 1994-re jóváhagyott pénzek átadása helyett miniszteri biztost nevezett ki a válság kezelésére és a Projekt szanálására. A Projekt 1995 közepére visszanyerte az egyensúlyát, s átkerült Pécsre, ahol a továbbiakban a JPTE PSzM Projektjeként kezdte el működését, s anyagi bázisául korábban kiadott 200 kiadványának forgalma szolgált. Ezáltal, úgy tűnt, a szakma számára a továbbiakban három alapítvány – a 300 millióval rendelkező, s a helyi tanterveket támogató KOMA, a Soros Alapítvány, s a PSzM – kínált pályázati lehetőséget. A programot övező közel másfél éves csöndet a 23. – tematikus – szám igyekezett megtörni. Az év végével Zsolnai Józsefet kinevezték a JPTE tanárképzéséért felelős vezetőjévé. A Fejlesztési Központ, a PSzM Projekt és az Iskolakultúra szerkesztősége – ezeket a pedagógiai közgondolkodás egylényegűnek tekintette – Zsolnaival együtt ment az OKI-ból Pécsre. Az Iskolakultúra szerkesztősége – amely eddig a budapesti Dorottya utcában volt – átkerült a JPTE keretein belül tovább tevékenykedő programiroda budapesti Szent István körúti irodájának részére felszabadított másfél szobába.

Az egzisztenciális változások nem eredményeztek tematikai váltást: a legnagyobb újdonságnak talán az számíthatott, hogy a 24. szám kizárólag a roma tematikát járta körül. Megerősödtek a könyvtárpedagógia, az olvasáspedagógia, a tankönyvelmélet és a magyar történelem oktatásának tárgykörei, és Huzella Péter rovatvezető jóvoltából a zenei neveléssel foglalkozó kéziratok száma is növekedett. A kortárs tankönyvkutatást jól tükrözte Radnóti Katalin tartalmi áttekintése a fizikatankönyvek természettudomány-képéről és Köves József tanulmánya, amely a tankönyv földrajzoktatásban betöltött szerepéről értekezett (8–9. szám). Csorba Csaba szemléje a történelemtankönyvek képeinek funkcióját vizsgálta (11–12), s megjelentek a nyelvkönyvek használatával kapcsolatos közlemények (1–2., 6–7., 10., 11–12. szám) is.

Említésre méltóak a pedagógiai munkát meghatározó iskolai tér vizsgálatok (Jeney Lajos, 8–9. szám), az iskolakertet bemutató bőséges anyagból álló blokk (13–14. szám), valamint az, hogy a kulturális antropológia (20–21., 22. számok), az etológia (21. szám) tárgyköreinek némelyike felhasználhatónak tűnik a pedagogikum területén is (20–21. szám). Fontos fejlemény a prevenció-szám létrejötte is. 1994 májusában az ENSZ szakosított szervezete, az UNICRI módszertani programjának hazai bevezetése kapcsán konferenciát tartottak. A művelődési miniszter, Fodor Gábor előszava állt a 13–14. szám élén, amely a Czakó Kálmán főtanácsos vezetésével szer-

veződő integrált prevenciós programról számolt be. A drogproblémákat, az iskolai egészségmagatartás fejlesztését, a devianciákat megelőző nevelési attitűdöket boncolgató anyagok közlésére azért vállalkozott a szerkesztőség, mert így kívánt segítséget nyújtani az iskola-egészségügy kutatóinak.

1996. A PEDAGÓGUSKÉPZÉS PROBLÉMÁINAK MEGJELENÍTÉSE

A KUTATÓINTÉZETBŐL AZ EGYETEMRE: A MEGVÁLTOZOTT KÖZEG HATÁSA

Az Iskolakultúra szerkesztősége a JPTE karközi egységéhez, a Tanárképző Intézethez került. Az intézményes struktúrában elfoglalt pozíciója hosszú időre képlékeny maradt, hol önálló szervezeti egységként, hol a PSzM-hez tartozó szerkesztőségként jelölték. Mivel a lapkiadás finanszírozásához többnyire nem bizonyultak elegendőnek a pályázati pénzek és az OM-támogatás, ahhoz a PSzM is hozzájárult – évenként lefektetett elvek alapján, kölcsönösen bízva az egymás számára nyújtott előnyökben. A több forrástól függő lapkiadás mellett a lap profilját a kiadó új helyzetének figyelembe vételével kellett átformálni. Az évi 24 megjelenés helyett a folyóirat havi lappá alakult, s más neveléstudományi társlapokkal ellentétben minden hónap tizenötödikén jelent meg. Ennek következtében csökkentek a nyomdai és terjesztési költségek, de mivel a számok terjedelme ötven százalékkal nőtt, a szerkesztési munka nem lett kevesebb. Az egyetemi környezet hatására idővel több, a tanárképzés ügyével kapcsolatban álló tanulmány jelent meg, de mindennél fontosabb, hogy a szerzők erőteljesebben karbantartott kutatói-fejlesztői kultúrájának és publikációs pallérozottságának következtében a nemzetközi, standardizált tudományos közlési normát sikerült méginkább betartani. Bár a folyóirat tudományos-ismeretterjesztő karaktere megmaradt, példássá vált a hazai neveléstudományi közlemények között a nem önálló eredményeket tartalmazó közlemények formai-tartalmi fegyelmezettsége.

A folyóirat átalakulása külsőleg is nyomon követhető. A lap és a hozzá tartozó könyvsorozat arculatát Baráth Ferenc grafikus alakította ki. A havonta változó színcsíkú, szürke-fekete, a lap nevét termetes betűkkel jelölő borító a hazai fantáziátlan, illetve harsány kiadványborítók között egyszerűségében s eleganciájában képvisel egyfajta pedagógusi esztétikai eszményt. A belső borítókra boruló, behajtott fülek, amelyek szövegfelületként használhatók, a lapban közölt kéziratoktól is elvárt funkcionalizmusra utalnak. A szövegek tördelésükben, a közcímek elhelyezésében a szaktanulmányok normáit követik. A szerkesztőség egyetlen módon fejezi ki a véleményét: a kéziratokból alkalmanként kiemel egy-két bekezdést mint belső lead-et, amivel egy-egy lapszám koherenciáját hangsúlyozza.

Az egyéb szövegkiemeléseket – például a máshol oly gyakori kurziválást – a lap mindenkor mellőzte, s ez idővel megtisztította a szövegeket a szakközlési normáktól idegen elemektől.

A LAP ÖNKÉPÉNEK REJTETT MEGJELENÍTÉSE

Az évfolyam egyik-másik utolsó számának, így a tizenkettediknek is a végén az Iskolakultúrát olvasók egy egész oldalas hirdetésben az alábbi szöveggel találkozhattak:

> Folyóiratunk évente tizenkétszer jelenik meg, s a közoktatás minden pedagógusához szól. Talál benne tanulmányokat a hazai iskolaügyről, alternatív programokról, de a tu-

domány és művészet érdekes újdonságairól is. Ismertetünk új taneszközöket, egyes új módszertani eljárásokat. Recenziókat adunk közre új könyvekről és tankönyvekről. Lapunk interdiszciplináris módon, s a lehetőség szerint esszéisztikus megközelítésben olyan témákat dolgoz fel, amelyek egy-egy iskolai tantárgy bizonyos anyagrészéhez csatlakoznak ugyan, de van általános érvényű tanulságuk is, felkelthetik ‚más szakosok' érdeklődését. Szerzőink kiváló tudósok és művészek, pedagógiai kutatók és gyakorló tanárok.

E szövegrészlet alá, amelyet a minden Iskolakultúra nevében beadott pályázat lapot bemutató részéből emeltünk ki, a szerkesztőség és az Iskolakultúra Alapítvány címe került.

Az Iskolakultúra szokása szerint hirdetéseket sosem közölt, ha korábban néha fel is tűnt egy, az csak közlemény lehetett, amelyet térítésmentesen publikált. A PSzM Projekthez – amely hozzájárult a finanszírozáshoz és irodájában helyet biztosított a szerkesztőségnek – kapcsolódó kiadványokról ennek ellenére mindig hírt adott a lap: a megvásárolható és megrendelhető könyvek listája, illetve egy-két kötet tartalmi összefoglalója több alkalommal is megjelent.

Ezenkívül csak a következő felhívások szerepelhettek a lapban: keretes közlemény az ELTE Tanárképző Kara és a Budapesti Montessori Társaság négy féléves képzéséről és a Magyar Villamos Művek Rt. ‚Energia ‚96' című országos diákpályázatáról; a Corvina kiadó által újraindított ‚Modern nyelvoktatás' című alkalmazott nyelvészeti folyóirat hirdetése; a professzionális szupervizor képzéssel foglalkozó Szupervízió Hungarica ‚96-ról és a RAABE Kiadó gyakorló pedagógusoknak és osztályfőnököknek szóló kézikönyvéről hírt adó közlemény.

E gesztusokon túlmutatott és némileg a szerkesztőség érdeklődésének irányait is kijelölte a ‚Satöbbi' kisrovat tartalma. Az abban megjelenő – a begyűjtött, illetve a szerkesztőség tagjai, mindenekelőtt Trencsényi László által írt – közlemények rá-rámutattak azokra a témákra, amelyeket a folyóirat örömmel fogadott, mivel ezek reprezentációját a szerkesztőség nem tartotta elégségesnek. Másrészt a ‚Satöbbi'-re a tájékoztató-szolgáltató karakter mindaddig jellemző volt, amíg elegendő lapfelület állt a rendelkezésére. Az 1996 és 1997-es évfolyamokkal bezárólag azonban a rendkívüli mennyiségű közlésre érkező kézirat elvette a teret a rovat önfejlődése elől.

Ha hirdetések nem is, de nyilvánosságra, vagy jobb esetben közérdeklődésre számot tartó írások garmadája jelent meg a lapszámok utolsó, erre a célra fenntartott oldalain. Arra, hogy a ‚Satöbbi'-be beválogassák, a pedagógiai kiadványok közül főleg az alkalmi kiadásra vállalkozó kiskiadók sajtótermékei pályázhattak jó eséllyel. Különösen sokszor esett szó a drámapedagógiai, játékpedagógiai, tantervi, törvénykezési kiadványokról, de a kisebb társlapok megjelenéséről, eseményeiről is születtek ismertetések. A szakmai szervezetek, események – például a Magyar Unesco Bizottság, az Országos Diákunió, az UNICEF, a reformpedagógiai törekvések, a civil szervezetek, az ifjúsági szervezetek, a Magyar Nemzeti Galéria GYIK Műhelye, a NÉKOSZ – ugyancsak jelen voltak a rovatban, ahogy a legkülönbözőbb közösségi megmozdulások regisztrálására is akad példa, miként arra is, hogy hazai oktatásügyi intézménystruktúrát módosító rendeletekről esett szó.

A folyóirat fennállása során a 1996/10. számban történt meg először, hogy a főszerkesztő – igaz, szerkesztői funkciójára hivatkozva – rövid jegyzettel szerepelt. Képzettségére utalva indokolta, hogy az eredetileg környezetvédelmi-ökológiai tematiká-

jú szám miért szélesedett etológiai, etikai és tudománytörténeti tárgyköröket is magában foglaló összeállítássá.

Mint a fentiekből is érzékelhető, ebben a kiadási évben a szerkesztőség mozgásterét kismértékben behatárolta a lap finanszírozása: a legbőkezűbb szponzor, a villamosenergia-iparág meghatározója, az MVM a tevékenységéről négy (x)-el jelölt kézirat közlését várta el. Ezen túl a lap tartalmi kivitelezésébe nem szólt bele.

A CIGÁNYSÁG ISKOLÁZTATÁSÁNAK KÉRDÉSEI

A ‚Satöbbi' kisrovat gyakorta jelzett a kishírek között romák iskoláztatásával kapcsolatos eseményeket, például tudósított a hazai negyedik – Szolnokon működő – roma középiskola létrejöttéről.

Már az évfolyam első számában több szerző értekezett a cigány tanulók iskoláztatásáról. 1990-ben alapították az első Esély szakiskolát Budapesten, amelynek nyomán követő intézmények sora jött létre, s a hálózat 1993-ra 40 iskolányivá szélesedett. A tehetségmentésre specializálódott intézményekben a hátrányos helyzetű fiatalok alapiskolai végzettséghez juttatása volt a cél, amely kérdésben a romák igencsak érdekeltek. A felzárkóztatás nehézségeiről számolt be Szirmainé Kövessi Erzsébet. Kovách Árpád a budapesti Dzsumbuj cigányság iskolájáról, Pólya Zoltán a Csenyétei Osztatlan Iskola pedagógiai programjáról írt ismertetést, Barta Péter három, az utolsó tíz évben megjelent s a pedagógusok számára nyelvkönyvként szolgáló cigányszótárra hívta fel a figyelmet. Nagyné Volopich Mária az 1995/96-os tanévben 71 enyhe és középfokú értelmi fogyatékos, zömmel cigány származású, általános iskolás korú tanulót is befogadó iskola létrehozásának kálváriáját és programját írta le. A tiszaböi – ahol a tanulóság 27 százaléka veszélyeztetett, 68 százaléka pedig hátrányos helyzetű, s a 319 gyermek közül 226 cigány – Freinet-műhely tevékenységrendszerét Imrei István tárta az olvasók elé (3. szám). Bogdán János az 1994 decemberében az MKM Kisebbségi Főosztálya által elkészített ‚Kisebbségi oktatásfejlesztési program' vitája nyomán kívánt választ adni néhány kérdésre: mi az oka annak, hogy az iskolarendszeren belüli sikerektől a rendszeren kívül is érzékelhető eredményeket vár el a társadalom; mi a cigánygyerekek sikertelenségének az oka, s miféle teendők várnak az MKM-re? Bogdán azt vette észre, hogy a cigány oktatásfejlesztési program az oktatást eszközként akarja felhasználni a cigányság felemelkedésének segítésére, problémáik megoldására. A cigánygyerekek iskolai sikertelenségének okát is részben az iskola, részben a siker éppen használatos fogalmában, végső soron pedig a társadalom aktuális képzeteiben kell keresni – azaz újabb kultúrkritikai eljárásokkal célravezetőbb lenne a kudarcok okait vizsgálni (4. szám).

KÖRNYEZETI NEVELÉS

Az Észak-Amerikai Környezeti Nevelési Egyesület Konferenciájáról Havas Péter tudósított, s arra is figyelmeztetett, hogy példamutatónak számítana, ha a környezeti nevelés folyamatos támogatására a kormányzat és az önkormányzatok programot dol-

goznának ki. Az ilyen tárgyú nevelés korszakváltása Európát is elérte, s többé a Föld ökológiai-környezeti válsága indukálta pedagógiát nem érdemes regionális ügyként kezelni (1. szám).

Turai Géza a család környezet- és neveléskultúráját kiegészítő táborozásokhoz szükséges eszközöket és módszereket ismertette, míg A. Farkas Magdolna egy Észak-Amerikában használt, a felnőttek szemléletét átformáló, de az iskolai nevelésben is használható, környezetszennyezésről szóló cikkgyűjteményről írt (2. szám). Nem maradt el a környezeti iskolai nevelés mintegy száz éves múltjának áttekintése sem (4. szám). Az ökológiai krízis okozta érzelmi zavarok hatását felvillantva Csikós Csaba esszéjével indult a 10., nagyobb részt a környezeti nevelés aspektusait bemutató tematikus szám. Volt, aki a tárgy helyi tantervbe építésének lehetőségét, mások a gyermek érintetté tételét, az üvegházhatást, illetve a talajtani ismeretek problémáját járta körül. Havas Péter a megismerhető jövőképek iskolai felvázolását szorgalmazta (11. szám), illetve egy észak-európai környezeti nevelési tanácskozást mutatott be (12. szám).

EMBERTAN, ERKÖLCSTAN

Kamarás István az évfolyam első számának első tanulmányában ezt a kérdést tette föl: Tanítható-e az erkölcs? Az iskolai erkölcsi nevelés számos, különböző szituációkba, tanórákba, foglalkozásokba rejtett formában jelenhet meg – fejti ki a szerző –, de az az optimális, ha tantárgyiasul. Kamarás az etikát az antropológia részeként javasolta tanítani, s olyan multidiszciplínának tekintette, amely az embertudományokból, mindenekelőtt a biológiából, szociológiából, lélektanból, és ökológiából, filozófiából, illetve művelődéstörténetből áll össze; vagyis munkatársaival egy olyan – magyar innovációnak tekinthető – tárgyat dolgozott ki, mely a leíró és a normatív embertudományok ötvözete. Ez a tantárgy a NAT-ban az ‚Ember és társadalom' műveltségi körbe beépített ismereteket tartalmazott, egyre inkább kidolgozottá vált, tantervvel, taneszköz-rendszerrel rendelkezett, valamint az Értékközvetítő Program szerint működő iskolákon kívül többtucatnyi más iskolában is tanították – Kamarás rovatszervezésének köszönhetően pedig igen nagy hangsúllyal és gyakorta jelent meg az évfolyam lapjain.

Fáy László egy rendhagyó, doxográfiai alapozottságú filozófia-tankönyvet képzelt el (1., 8. szám), Kuslits Kata, az első embertant tanító tanárok egyike pedig munkája első négy, fóti évéről számol be (1996/3.). Szente Péter (írói nevén Keresztes György) egy sikerregény, Umberto Eco A rózsa neve című művét értelmezte, s arról próbált meggyőzni, hogy a regényt olvassuk filozófiai megközelítéssel (6–7. szám). Székely György, a hazai Waldorf-pedagógia teoretikusa – (álnéven George Kühlenwind) – a gyermeki beszédképesség alakulásáról, illetve a gyermek spontán vallásosságáról értekezett (1., 7–8. szám). A 8. számban a posztmodernizmus vallásfogalmát és a filozófia tanításának fontosságát hangsúlyozva négy tanulmány is csatlakozott e tárgykörhöz. Légrádi László az erkölcstanok tanításához vetett föl néhány szempontot (10. szám). Szabolcsi Kardos Mihály evolúciós elmélkedése – amely Teilhard de Chardin hatásáról tanúskodik – is leginkább e tematikához rendelhető (10. szám), miként a 12. számban a hittudományi kézikönyveket és új vallási jelenségeket taglaló szemlék is.

SZÁMTEMATIKÁK, TÉMA-FOLYAMOK

‚A befogadó szerepe az irodalomtanításban' című tanácskozás anyagát részben az Iskolakultúra közölte: a 2. szám anyagát azokból a kéziratokból válogatták össze, amelyben a diák s annak kulturális környezete, illetve a befogadó irányába nyitó recepcióesztétika kerül előtérbe.

Az ifjúságvédelem, gyemekjogok, tanulói önkormányzat, demokratikus nevelés – mindezen kérdések ugyan diszperz rendszert képeznek, de a lapban – éppen az etikai, antropológiai tárgykör erősödésével – egyre inkább hangsúlyt kaptak: Makai Éva a háborús évek gyermekvédelmi-közösségi utópiáit, Sztehlo Gábor Gaudiopolisát, illetve Szekeres Miklós és Pataki Gyula ideáját, a Fiukfalvát ismertette (2. szám). A következő számban bemutatkozott az ifjúsággondozást újraértékelő katolikus nevelési programok és intézmények közül néhány, valamint három, egymástól eltérő diákképviseleti rendszer munkamódszere is. Papp György a szülő, diák, pedagógus, fenntartó közös, kooperatív iskolájának eszméjét fogalmazta meg (5. szám).

A IV. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus alkalmából megjelent 9. szám a hungarológiai kutatások azon eredményeit sorolta fel, amelyeknek volt neveléstudományi, nevelésügyi vonatkozásuk; például Nagy Olga az erdélyi kisebbségben szerephez jutó egyházi kulturális mozgalmakról, Voight Vilmos pedig a magyar ősvallásról készített összefoglalót.

Az évfolyamban ugyancsak kiemelt szerephez jutottak az olvasáskutatásokat, könyvtárhasználatot, könyvkultúrát érintő közlemények.

KÉZIRAT-STATISZTIKA

Az 1996-os évfolyam során 261 szerző közreműködésével mintegy 236 közlemény jelent meg a folyóiratban. 137 szerző oktatási intézményben dolgozott, a legtöbbjük, 79 fő a felsőoktatásban. Ezt követte a sorrendben a középiskolai tanárok csoportja (25 fő), az általános iskolai oktatásban résztvevők száma (17 fő), majd az oktatáskutatóké (16 fő).

A közlemények között 112 a tanulmány rovatban, 124 pedig a szemlék között jelent meg. Ugyan tartalmilag mindegyik az iskoláztatás valamelyik területéhez kapcsolódott, de teljességében neveléstudományi jellegűnek csupán 109 minősíthető. Ezek közül hivatkozási apparátust 102 szöveg összesen 1672 tételnyi terjedelemben tüntetett föl. Sajátos jelenség, hogy az argumentációra vállalkozó szerzői munkák közül csupán 66 hivatkozott valamelyik, leginkább hazai pedagógiai folyóiratra, 21 pedig éppen az Iskolakultúrára – mindez az országban közreadott neveléstudományi közlemények feltűnő inkoherenciájára utal.

1997. ÉV

Az évfolyam tartalmát alapjaiban határozták meg bizonyos szerzők: Nagy József a 2. számtól kezdte s a 11. számig folytatta a multidiszciplínának láttatott pedagógia leírását. Szemle, illetve tanulmány-folyama utólag – az olvasói reflexiók nyomán kiegészülve – szakkönyvként is megjelent. Surányi Bálint két részletben közölt értekezésében a pedagógus-fogalmat értelmezte át. Nahalka István a konstruktív pedagógiát népszerűsítette három részletben közölt, terjedelmes munkájával. Petőfi S. János és Benkes Zsuzsa a szövegtani kutatás eredményeinek oktatásba történő bevezetését szorgalmazó kézirat-sorozattal, Liskó Ilona az átalakuló szakképzésről szóló tanulmánnyal, Takács Géza pedig az AKG-ról írt monografikus munkájával járult hozzá az Iskolakultúra-profiljának átalakításához.

Két tematikus szám is figyelmet érdemel: az 5. számban összeállítás jelent meg a Kárpát-medence könyves műveltségéről Monok István, a 12. számban pedig az European Association for the Research on Learning and Instruction (EARLI) 1997 augusztusában Athénban tartott konferenciáján megszólaló vezető előadók kutató- és fejlesztőmunkáiból készült tanulmányokból Csapó Benő segítségével.

AZ ÁTALAKULT PEDAGÓGUSSZEREP

Kicsoda a pedagógus és miért jelenthet ez problémát? – tette fel esszéjének címével a kérdést az oktatáskutató Surányi Bálint. 1985 előtt, az államszocializmusban a pedagógus a szülők és a diákok számára az állam képviselőjeként, az állam által fontosnak tartott tudás és ideológia közvetítőjeként tűnt fel. Az egyes tudományokat reprezentáló tantárgyak egyként szolgálták a műveltség kialakítását és a pedagógusok szakemberként történő legitimációját. A rendszerváltáson átment iskola és iskolaügy új pedagógus-identitást alakított ki: az újonnan hatalomra kerültek csak úgy maradhattak az iskolák élén, ha pluralista pedagógiai eszményt követtek. A politikai pártok sokféle iskolaképe az iskolák munkatársi gárdájának világában is megjelent, s a pedagógusok orientációs problémái, az iskolafenntartók körének kibővülése, az ideológiai csatározások az iskolai oktatás tartalmának széttöredezését eredményezték. A tekintélyelvhez ragaszkodó pedagógusok autonómiája az iskolaügyben az önmaguknak kitüntetett szerepet tulajdonítók számának növekedése által csökkent, s ugyancsak hozzájárult a pedagógusszerep átalakulásához a szabad iskolaválasztás is. A pedagógus létszámfelesleg egzisztenciális veszélyforrássá vált, ám a demográfiai trendet követő iskolabezárásoknak nem sok közük volt az adott intézmény szakmai teljesítményéhez.

Surányi az 1995. évi márciusi kormánypolitikai, az oktatásügy létszámcsökkentését okozó események áttekintése után az iskoláztatás kérdéseinek várható alakulását kézirata második részében szubjektív módon interpretálja. A szerző úgy találja, hogy az iskola és a benne dolgozók identitása egy sok hatóerős térséggé alakul, amely ellenállóképessége ellenére is módosul a rá ható erők következtében; a szuverén állam lehetőségének csökkenése, a globalizáció, a nemzetközi pénzpiac, a gazdaság ingadozásai, a munkanélküliség és tankötelezettség, a társadalmi együttlét növekvő számú konfliktus-

forrása, s ezeken túl még sok egyéb tényező befolyásolja. Ennek függvényében az iskola a szocializációs térben kevésbé jelentős elemmé válik; bár talán éppen ez vezethet el az intézményes, iskolai tudásátadás előnyeinek fölismeréséhez.

A PEDAGÓGIA MINT HIERARCHIZÁLT MULTIDISZCIPLÍNA

Nagy József a pedagógia határ-, illetve segédtudományainak eredményeit tekintette át annak érdekében, hogy a diszciplína tartalmát újraírja, s a reá váró kutatások irányát előre jelezze. Kampis György rendszerelméleti és Csányi Vilmos evolúciós rendszereket leíró kutatásai segítségével jutott közelebb tételéhez: a szocializáció, a nevelés mint hierarchikus komponensrendszer folyamatában az etológiai-szociobiológiai, pszichológiai, szociálpszichológiai-antropológiai és szociológiai tudományok együttesen szolgáltatják a multidiszciplináris pedagógia forrástudományait. A komponensrendszer-elmélet elősegíti, hogy a pedagógia/neveléstudomány hierarchizált multidiszciplínává fejlődjék, s így saját kereteit is meg tudja határozni. A szegedi professzor a februári számban kezdte tanulmánysorozatát az irodalmi háttér leírásával. A hetvenes években a pszichológia által előtérbe állított kompetencia-fogalom folyományaként szociális kompetencia-vizsgálatokra is sor került. Nagy József a második közlésben vázolta mindezt, valamint az ebből következő pedagógiai lehetőségeket (például az oktatás és a neveléselmélet egységét, a tantárgypedagógiák kialakítását), valamint megalapozott egy kompetenciamodellt. Az etológiai kutatások az öröklés és a környezet együttesét vizsgálva az öröklött komponensek funkciójára világítanak rá: ezek feltárása a humánetológia feladata lesz, miként az is, hogy hogyan hatnak a személyiség fejlődésére. A viselkedéstani ismeretek pedig adatbázisul szolgálhatnak a pedagógiai kutatások hipotéziseihez.

Nagy József később a több száz személyiségfejlődési elméletet s az azokat követő pedagógiákat két szempont szerint csoportosította: melyek azok, amelyek fejlődést meghatározó tényezőket állítanak a középpontba, s melyek, amelyek a személyiség fejlődését holisztikusan írják le. Csíkszentmihályi Mihály nyomán pedig, túl a személyiségfejlődéssel foglalkozó szakirodalom kínálta négy fejlettségi szint jelzésén, az énről, az én és a személyiség kapcsolatáról, az én törzs- és egyedfejlődéséről szóló gondolatokat összegezte. A pedagógiai kultúrától ennek megfelelően Nagy azt várja, hogy az a nevelést a személyiség- és az énfejlődés támogatójaként és megvalósítójaként fogja föl. Hangsúlyozza, hogy a proszociális magatartás, azaz a közösség különböző mértékű elfogadásának és a biológiailag is definiálható önzetlenségnek a kialakításában a nevelés pozitív szereppel bír. Tanulmányában a kis és nagy közösségekben érvényesülő személyközi kölcsönhatások rendszerének föltárása egyben pedagógiai feladatokhoz is elvezet. Nagy a 9. számban a kötődésben rejlő nevelési lehetőségeket, a tizedikben a csoportlét tényezőit és funkcióit, majd pedig a kommunikatív képességek fejlődését is áttekintette.

A KONSTRUKTÍV PEDAGÓGIA

A tanulás folyamatainak feltérképezése után egy, a pedagógiát megtermékenyítő új elmélet jelent meg. Nahalka István nagyszabású, kutatásra alapozott tanulmányában bemutatott egy olyan paradigmát, amely a tanulás konstruktivista felfogását szorgalmazta. Hazánkban az irodalomelméleti, episztemológiai jellegű írásokból a kontruktivizmus ismeretelméleti irányzatként került be a köztudatba. Az emberi tudást maga a konstrukció eredményezi, így a tudás és a valóság között nincsen egyértelmű megfeleltetés. A pedagógia célja a személyiség belső világának szüntelen építése lehet. E pedagógiai elképzelésben kiemelt szerepet kap a korábban elsajátított tudás, amely a későbbiek integrációját biztosítja. Eszerint a tudást eredményező tanulás nem tekinthető csupán induktív folyamatnak, mivel az új információ beépülése a kogníció kontrollja alatt áll.

Nahalka a tanulás- és a tudásszemléletek történeti alakulatainak, illetve mintázatainak felvonultatása után a konstruktív pedagógia szakirodalmát mutatta be és értelmezte. A tanulás folyamatáról szóló elképzelések és a tudományos gondolkodást elemző nézetek parallelizmusa oda vezet, hogy a neveléstudományi és a tudományelméleti problémák sok esetben azonos magyarázatra lelnek. A pozitivizmus-neopozitivizmus, s az ezen világképeken konstruálódó természettudományos haladás pedagógiai konzekvenciái – például a kísérletesség vagy az elméletvezéreltség – nagyon hamar megjelentek a természettudományos nevelésben. A tudományelmélet eredménye a felfedezve tanítás is – ez az elmélet ugyan ellentmond annak, hogy a tanuló vizsgálatai során nem csupán a megfigyelés részese, hanem a saját kognitív struktúrájának működtetője is. A pszichológusok szerint az észlelés és az elmeműködés tudásterület-specifikus, és ennek erősítése, illetve gyengítése lényegében pedagógiai jellegű folyamat: a műveltség kialakítható a tudásterületek közti átjárók kiépítésével, konceptuális váltásokkal. A pedológia nyilvánvalóvá tette, hogy a gyermekek saját ontológiával bírnak, ehhez Nanalka bizonyítékul a természettudományok köréből származó példák sokaságát idézi.

A tanulmány harmadik része a konstruktív pedagógiai didaktikához szolgáltat adatokat, és az eddigi gondolkodás mentén tematizálódó kérdésekre adható válaszokat veszi sorra. Mindezek alapján körvonalazhatóak a tanulás típusai, s az is, hogy tartós tudást csak akkor lehet elérni, ha a tudáselemek egy világképbe integrálódnak – amelynek kiválasztása ugyan nem lehet neveléstudományi feladat, ugyanakkor az államra se bízható.

A NEVELÉSTUDOMÁNYI HORIZONT

Az európai neveléstudományi kutatók közösségei között az EARLI sokat tesz az empirikus társadalomtudományként felfogott pedagógia tudománnyá szervezéséért. Az 1985-ben megalapított társaság kétévente impozáns méretű konferenciákat tart, amelyeken a kutatók kicserélhetik eredményeiket. Az athéni találkozónak, amelyen nyolcszázan vettek részt, fő témája az iskolai és iskolán kívüli tanulási környezet megtervezése volt.

A tanulási és oktatás tér nemzetközileg is elismert kutatóinak kéziratai a tanulmány rovatban jelentek meg. Erik de Corte a matematikatanulás kutatásában lezajlott változásokat tekintette át. Jan Wyndhamn és Roger Säljö ugyancsak e tárgykörből választották tanulmányuk tárgyát, ahogy Juan Ignacio Pozo is; az előbbiek a matematikai érvelés kapcsán a gyermekek szövegértését vizsgálták, míg Pozo a fogalmak szerveződése és változása szempontjából vette szemügyre a matematikát. Andreas Helmke az osztálytermi oktatás eredményességét, valamint hiányosságait feltáró kutatásáról számolt be, hangsúlyozva az előzetes tudás szerepét. Gavriel Salamon a konstruktivista tanulási környezet kialakításról értekezett. P. Robert-Jan Simons az „új tanulás" tartalmi ismertetésére, Karl Joseph Klauer pedig az induktív gondolkodást fejlesztő tréning bemutatására vállalkozott.

A szám szemle-blokkjában egyrészt olyan, hazai szerzők tollából származó írások voltak olvashatók, amelyek az EARLI szervezetét, működését és konferenciáit mutatták be, másrészt bekerült egy, a tanulás és oktatás vezető európai kutatóival készített beszélgetés is. S végül egy krónika is napvilágot látott, amelyben a hetedik konferencia témakörei, legfontosabb irányvonalai mentén jelenítődtek meg az európai kortárs pedagógiai törekvések.

E konferencia-összeállítás mintegy összefoglalója volt jó néhány korábbi, empirikus adatokon alapuló közleménynek. A 2. számban Korom Erzsébet és Csapó Benő a természettudományos fogalmak megértésének problémáit taglalták, a 8. számban pedig a vizuális képességek értékeléséről Kárpáti Andrea és Gyebnár Viktória tették közzé rajzpedagógusi kutatásaik legújabb eredményeit.

SZÖVEGTAN

Petőfi S. János és Benkes Zsuzsa dialógusszerűen elrendezett tanulmánysorozata tizenkét részből állt, s átnyúlt a következő évfolyamba is – a szerzők a szövegtan témakörének szentelték írásaikat. Az elméleti problémákat a gyakorlati-pedagógiai szempontok szerinti tárgyalásmód segítségével tanárbaráttá alakították, tematikusan tagolták és kommentált bibliográfiai utalásokkal egészítették ki. Ilyenformán a nyelvészeti indíttatású szövegtan eredményeit sikerült az iskolai oktatás résztvevői számára is elfogadható formára – kézikönyv jellegűvé – átalakítani. A szerzőpáros munkája – túl azon, hogy jelentős és önálló kutatás húzódik meg mögötte – mindenekelőtt módszertani segédanyag, s a szövegfogalom értelmezésétől kiindulva, lépésről lépésre juttatja el az olvasót a szemiotikai szövegtan – mint egy studium generale egyik alapeleme – elfogadásáig s az alapismeretek feldolgozásig.

EGY ALTERNATÍV ISKOLA ÉS EGY PEDAGÓGIAI KÖZÍRÓ – KÉP AZ ELIT ISKOLÁZTATÁSI ELVÁRÁSAIRÓL

Takács Géza szociografikus ihletettségű, öt részletben közölt tanulmánya (a 4. és 5. rész már 1998-ban jelent meg) az Alternatív Közgazdasági Gimnázium pedagógiai munkáját, indulását, eredményeit, működése során kiéleződő vagy éppen megol-

dott problémáit és fogyatékosságait láttatja lefegyverző nyíltsággal. A beszámoló az iskola megrendelésére készült, s egy olyan pedagógus-szerző tolla alól került ki, aki bár teoretikusan sosem fejtett ki önálló neveléstant, de viszonya a pedagogikumhoz erőteljesen körvonalazott. Takács elbeszélésében – a megbízó, Horn György beletörődő egyetértésével – saját iskolájának elemző kritikáját adja. Eközben egy olyan belső iskolai szabadságról, öntörvényűségről referál, amely a hazai gyakorlatban bizonyosan példátlan. Elemzésében tér jut az iskolát csupán munkahelynek tekintő pedagógusok, az innovátorok, a kollektivitásnak ellenálló diákok és a középiskolai pedagógiát nem követő alkalmazottak leírásának is.

Az AKG – azzal együtt, hogy „az egyes gyerekért felelős pedagógus" eszményével emblematizálja magát – a közép- és felsőosztálybeli családok magas függetlenséggel rendelkező, szocializációjukkal élni tudó gyermekeinek iskolája. Az a kötetlenség, amely ennél a fiatal rétegnél fennáll, az intézmény felnőtt tagjaira is érvényes. Az iskola azért működhet, mert egy meglévő társadalmi igényű s elvárásainak teljesülését kieszközölni képes réteg szükségleteit elégíti ki, s erre figyelve szüntelen át meg átalakítja pedagógiai szerepvállalását. Az AKG ideológiája, antropológiája és ebből következő pedagógiai etikája több változáson esett át. Takács Géza szubjektív mozzanatokban bővelkedő munkája mindezekről híven beszámol. S ha mindaz, amit az olvasónak elmond, tudományos értelemben pedagógiai esettanulmánynak ugyan nem tekinthető, annál bővebben adatolja a társadalmat irányító elit által elvárt nevelési gondoskodást, amelyet hűséges árnyékként követ az intézmény gyakorlatközpontú nevelése.

1998. ÉV

HONVÉDELEM ÉS KATONAPEDAGÓGIA

A hazai és európai biztonsági feladatok megfogalmazásához nyújtott a pedagógusok számára bőséges ismeretet a Honvédelmi Minisztérium támogatásával létrehozott 1998/4. és 1998/10. szám. Amíg az első a NATO-csatlakozás kapcsán született, s a Maastrichti Szerződés, az Európai Unió, a schengeni egyezmény, a területi szuverenitás, az országvédelem gondolatköreire épült, addig az októberi szám tematikájának centrumában a drogmegelőzés állt. A Magyar Honvédségben kifejtett drogmegelőző tevékenység, a csapatpszichológiai módszerek, a mentálhigiéniai vizsgálatok azt jelzik, hogy a hadseregben, immár a szakmai közélet elől sem elrejtőzve, speciális pedagógiai munka folyik.

A tematikus számban Bábosik István is jelentkezett; munkájában az iskola hazafiasság-formáló szerepéről szólt. A hazafias eszmék megjelenítése hagyományosan a közösségivé nevelés egyik formájának, a nemzeti szocializációnak a tradicionális terepe: a nemzeti közösség fejlesztéséhez hozzájáruló hazafias nevelés minden nemzetállam – s az annak igényeit szolgáló nemzeti pedagógiai – része. Ezt a jelenséget a legújabb szakirodalomra támaszkodva mutatta be a szerző.

KÖNYVES KULTÚRA

A művelődéstörténeti események közül az írás-olvasás és a matematikai gondolkodás történetével mint a tudásátadás európai tradíciójának két meghatározó vonulatával a folyóirat nagy szövegfelületen foglalkozott. A történeti aspektust értelemszerűen azok a tanulmányok sem mellőzhették, amelyek az iskoláztatás és a pedagógia történeti ívének megrajzolására tettek kísérletet – elsősorban akkor, ha a kontextus a neveléstörténetinél tágabbnak látszott.

Az Iskolakultúra már korábban (1996 szeptemberi és 1997 májusi szám) több olyan tanulmányt közölt, amely a hazai könyvtörténeti kutatásokból kínált ízelítőt. 1997-ben a Kárpát-medence könyves kultúrája néhány szeletének – a középkori bibliafordításoknak, a nyomdászatnak, a kéziratos könyvkiadásnak, a 15–17. századi könyvdíszítésnek, a könyvkötéstörténet újabb eredményeinek – a bemutatására Monok István vendégszerkesztésében került sor.

Művelődéstörténeti jellegű közlemények más számokban is feltűntek: Sávoly Mária egy, a magyar művelődéstörténeti forrásokból válogatott kötetet mutatott be (1998/2. szám), az olvasáskultúra alakulásáról Orbán György és Baricné Kocsis Éva referált (1998/6–7. szám), Farkas Attila Márton a hazai buddhista szubkultúrát elemezte (1998/6–7. szám), Fehér Katalin pedig a reformkori röpiratok oktatáspolitikai hátterét vizsgálta (1998/8. szám).

A ROMÁK ÉS AZ ISKOLAÜGY

A 8. szám élén Forray R. Katalinnak a cigánykutatások hangsúlyait és meghatározó irányzatait bemutató tanulmánya állt. A szerző az oktatáspolitika és a nevelésszociológia számára kínált fel olyan következtetéseket, amelyeket a szaktudományos gondolkodás tett nyilvánvalóvá. S ugyan a tanulmány hangsúlyozottan nem monografikus jellegű, mégis képes volt rálátást biztosítani a cigánysággal foglalkozó nemzetközi szakirodalom és a modern magyar cigánykutatás mérvadó fejleményeire. A tanulmány ezenkívül a cigányságot mint etnikumot, illetve mint életstílus-csoportot leíró általánosító szemlélet kritikáját is nyújtja.

Burai Pál József a svédországi cigányok oktatását (1989/9. szám), Beck Zoltán pedig az itthon megteremtődő cigányirodalmat (1989/9. szám) ismertette. A decemberi szám teljes egészében a cigány kultúrával, a cigánygyerekek oktatásával, s a tágan értelmezett romapedagógia kérdéseivel foglalkozott. Marcel Courthiades az indiai eredetű rromani nyelv európai és magyarországi megoszlását, szerkezetét, írott formáját vizsgálta. Kujtim Pacaku a romák oktatási és képzési rendszerbe való bevonásának európai alternatíváit, a szocializáció lehetséges útjának filozófiáját tekintette át. Rajko Duric pedig a gyerekcipőben járó európai romairodalom fő képviselőit mutatta be a hazai pedagógusoknak. Kende Ágnes a felsőoktatás romológiai programjairól, Cserti Csapó Tibor és Forray R. Katalin egy kutatásról adott hírt, amely a cigány kisebbség iskolai oktatásának helyzetét tárta föl a Dombóvári Kistérségben. Gúti Erika a holland kisebbségkezelés példáin, a befogadó ország politikai lehetőségein, az etnikai kisebbségek közép- és felsőfokú oktatásban való megjelenésén és az egy- vagy kétnyelvű nyelvi modell közti választás kényszerén keresztül az interkulturális oktatás eszméjét vázolta fel. Boreczky Ágnes és Lukács István az ELTE Tanárképző Főiskolai Karán 1995 és 1997 között működő, érettségizett cigányok számára szervezett nulladik évfolyam kudarcáról, Imrei István pedig a tiszabői Freinet-műhelyről referált.

1999. ÉV

Az évfolyam során egyetlen tematikus szám jelent meg. Az októberi laptestben a Szegeden rendezett ‚Természettudományos nevelés a 21. Században' című nemzetközi konferencián elhangzott előadások szerkesztett változata került kiadásra Papp Katalin gondozásában. A budapesti UNESCO-ICSU szervezésű Tudományok Világkonferenciájához kapcsolódó rendezvényen a természettudományos tanítás szakértői, nemzetközileg elismert hazai és külföldi kutatók vettek részt, így az összeállítás gazdagon meríthetett a legújabb nemzetközi trendek és kutatási eredmények tárházából. A konferencia hat témakört ölelt fel: a természettudományos műveltség kérdéskörét (Marx György, Csapó Benő), a tehetséggondozást (Neboja Bogdanovic, Srdjan Verbic), a kognitív képességek fejlesztését a természettudományi tanítás által (Philip Adey, Stella Viosniadou, Christos Ioannides), a természettudományi nevelésben használt új technológiákat (Tóth Zoltán), a kedvezőtlen természettudományi attitűd problémáját (Józsa Krisztián), valamint az IEA és TIMSS vizsgálatok s eredmények bemutatását (Báthory Zoltán). A közlemények többsége reagált arra a kérdésre, hogy a különböző oktatási rendszerekben milyen problémák terhelhetik a természettudományos nevelést.

A tematikus rendezettség hiánya ellenére az év folyamán azért feltűnt egy-két visszhangra érdemes tanulmány, illetve szemle. Bogoly József Ágoston nagy ívű tanulmányban tekintette át Pléh Csaba nyelvpszichológiai tárgyú, 1998-ban megjelent ‚A mondatmegértés a magyar nyelvben' című könyvét. Pléh ebben a művében arra tett kísérletet, hogy fölvázolja és tipologizálja a magyar mondatok megértési modelljét. Sőt, maga a recenzált is hosszabb tanulmányt küldött a lapnak, amely a nyári, dupla számban jelent meg. Itt azokról a megismerési folyamatokkal kapcsolatos lélektani elméletekről szólt, amelyek nélkülözhetetlenek a konstrukcionizmus mint általános filozófiai irányzat megértéséhez.

Ugyancsak a 6–7. számban látott napvilágot Oláh Attila tollából egy írás, amely a serdülőkori tökéletes élmény megteremtését serkentő személyiségtényezőket sorolta fel, Csíkszentmihályi Mihály flow-elméletére hivatkozva. Oláh a pszichológiai immunrendszer kutatójaként arról tájékoztatja olvasóját, hogy a magyar serdülők napi tevékenységük során milyen gyakran érnek el a tökéletes élményhez közeli állapotot.

A 9. számban Csapó Benő a kognitív képességek fejlesztésének történeti előzményeit értékelte.

Az év folyamán spontán módon növekedett azok száma, akik az olvasásmegértés, a művészi értékközvetítés kérdéseiről töprengtek, a filozófia, az etika és a tudomány taníthatóságát elemezték vagy a pedagógusi mentalitás alakulatai iránt érdeklődtek.

Másrészt többen számoltak be újabb kutatásaikról: például Molnár Gyöngyvér a tanulás és tanítás kutatásainak trendjeiről, a Lannert Judit, Örkény Antal, Szabó Ildikó szerzőhármas a középiskolások európai orientációjának fölméréséről (8. szám), Andor Mihály arról, hogyan mutatja még napjainkban is a könyv a kulturális tőke nagyságát (11. szám), Balázs Éva pedig a kilencvenes években fontossá vált közoktatásra ható területi tervezésről (12. szám). Mindezek azt jelezték, hogy az Iskolakultúra közvetítésével a kutatók a hazai intézetekben vagy azokon kívül zajló munkákról szívesen adnak ízelítőt a gyakorló pedagógusok számára is.

2000. ÉV

A pécsi évek kezdetén átalakult a lap olvasóinak tábora. Ez egyrészt annak volt köszönhető, hogy a szerkesztés egyetemi közegbe került, másrészt annak, hogy – bár az előfizetők számában kitapinthatóan továbbra is nagy igény mutatkozott a leegyszerűsített szakmódszertani jellegű közleményekre – az Iskolakultúra egyre kevésbé támogatta az ilyen, önálló eredmények helyett kompilációt tartalmazó publikációkat. A megrendelők között azok az intézmények maradtak meg, amelyek hajlamosnak mutatkoztak az innovációra, valamint megjelent egy új réteg: a pedagógiai kutatással is foglalkozó munkahelyek munkatársai és a pedagógusképzésben szerephez jutó intézmények szakemberei. A folyóirat a Magyar Pedagógiához hasonlóan a nemzetközi publikáció normáit érvényesítette, ami – tekintve, hogy a szerzők a legkülönbözőbb közlési gyakorlatot követték – váratlanul nehéz feladat elé állította a szerkesztőséget.

Amikor a lap kiadása a pécsi egyetemre került, Baráth Ferenc grafikusművész tervezte meg a lap új arculatát. Egy olvasható, visszafogott eleganciájú, némileg tanárosan pedáns, az értelmiségi karaktert nyíltan vállaló szaktudományos jellegű lap képét alakította ki. A Baráth-féle vizuális megjelenítésen belül a szerkesztőség a laptest koherenciáját nem csak a rendkívül változatos és sokszor esetleges tematika rendbe szedésével oldotta meg, hanem azokkal a belső leadekkel is, amelyek a közlemények vezető gondolatainak kiemelésével jöttek létre. A tördelés – a hazai lapkiadói gyakorlatban előzmények nélküli – sajátossága volt, hogy a szöveget – a szerzői nevek első feltűnését kivéve – nem tarkították tipográfiai díszítőelemek. A hazai pedagógiai közlemények szocialista hagyománya, a szöveg metaszintű utalásosságúvá változtatása mintegy tiltottá vált. A dőlt, a nagybetűs, a ritkított, a felkiáltójelekkel hangsúlyozott szövegfragmentumok eltüntetése – tapasztalhatóan – a társlapok szerkesztőségi munkájára is hatással volt. Ezekben az években – a folyóiratokban elterjedő kéziratgondozás hatására – csökkent a magyar pedagógiai ismeretterjesztő közlemények metaforizáltsága, a szövegfölötti jelentések iránti igény.

A laptestek belső egységének kialakításához a 2000 évtől nagyban hozzájárultak az előző évek gyakorlatát követő, kedvező visszhanggal övezett féltematikus számok. A kilencedik évfolyamban szinte minden számban megtalálhatóak a kisebb-nagyobb terjedelmű, egyetlen témakör különböző aspektusait előtérbe állító közlemények.

ISKOLAKULTÚRA NAP, BALATONFÜRED

A januári szám felét az 1999. szeptember 20-án, csaknem ezer résztvevővel megtartott balatonfüredi, az Iskolakultúra és a Veszprém Megyei Pedagógiai Intézet által közösen szervezett konferencián elhangzott előadások képezték. A szerkesztőség fölkérésére az oktatás rendszer- és intézményi szintű minőségbiztosításának legfontosabb kérdéseivel Pokorni Zoltán oktatási miniszter foglalkozott. E kérdéskörhöz illeszkedtek a különböző szekciók munkái, amelyekben mindig elhangzott néhány, a lapba is bekerülő előadás. Vágó Irén arról az erős oktatáspolitikai szándékról írt,

amelyben az oktatásirányítás az értékelés-ellenőrzés-minőségbiztosítás egységes rendszerét kívánta létrehozni, bár e decentralizált oktatáspolitikai rendszerben erre csak korlátozott lehetőségek mutatkoznak. Csapó Benő a minőség-probléma interdiszciplináris előzményeit, az irányítási rendszerré váló oktatást, majd az önálló pedagógiai minőségfejlesztést vázolta föl. Balázs Éva az európai oktatási rendszerekben létrejött minőségbiztosítási algoritmusokat, Kamarás István, Jelenits István és Lányi András az erkölcsi nevelés ellentmondásait világította meg. A pedagógusképzésről és továbbképzésről Bauer Nándorné, Kocsis Mihály és Nagy Mária beszélt, s egyként hangsúlyozták, hogy az 1990-es évek legfontosabb fordulatának az tekinthető, hogy kormányrendelet határozta meg a képesítési követelményt, valamint megszűnt az a törvények nélküli szabályozási gyakorlat, amely a szocialista pedagógia több időszakára jellemző volt.

GYŰJTEMÉNY- ÉS KÖNYVTÁRPEDAGÓGIA

Monok István, az Országos Széchenyi Könyvtár főigazgatója vendégszerkesztőként állította össze azt a blokkot, amely később a könyvtáros és könyvtáros tanárképzés egyik szöveggyűjteményé vált. A tanulmányírók a könyvtár, a könyvtárazás szempontjai szerint tekintették át az aktuális gyűjteséket és a digitális médiumokat. Kokas Károly a könyvtári dokumentumok feldolgozásának újabb technikáit, a különböző elérhető adatbázisok jellemzőit sorolta elő. Drótos László három olyan internetes műfajra hívta fel a figyelmet – szakmai fórumok, tematikus katalógusok és tájékoztatók –, amelyek szolgáltatásként is elterjedőben vannak. Tószegi Zsuzsa a digitális könyvtár eszméjét, az 1997-ben létrejött intézményt, a Neumann János Digitális Könyvtár és Multimédia Központ gyűjteményét és szolgáltatásait mutatta be az érdeklődő pedagógus olvasóknak. Z. Karvalics László kultúrtörténeti esszéjében az információtörténelem szemléletmódjának elsajátítása mellett érvelt, Ungvári Rudolf pedig a Dewey nyomán kialakított magyarországi ETO létéért szólalt föl. Az áprilisi szám tematikus blokkjához a szemle és a kritika rovatok anyagai is társultak. A könyvtárazás, a könyvtárépület, a könyvtárpedagógia és a könyvészeti kritikák együttesét az olvasók örömmel fogadták: ez az összeállítás előlegezte meg a napjainkra kialakult, mértékadónak minősített kritikai rovatot.

KISEBBSÉGI NYELVOKTATÁS, VAJDASÁG

A Vajdaságban uralkodó kétnyelvűség ellenére az ott élő és munkálkodó nevelési-oktatási szakemberek korábban nem foglalkoztak a bilingvizmus jelenségével. 1997-ben Bene Annamária megvizsgálta a vajdasági egyetemi hallgatók nyelvi kulturáját, s komplex módon leírta a kétnyelvűség előnyeit és hátrányait. Közleményéhez illeszkedett Bárány Ágota írása, aki – felsorolva a feladatokat – a vajdasági magyarság körében kifejtendő nyelvi tervezés ügyét tematizálta. Rajsli Ilona nyelvész pedig a nyelvhasználat kortárs sajátosságai mentén a kisebbségi magyarságot érintő nyelvi hatások áttekintését végezte el.

ÖSSZEHASONLÍTÓ NEVELÉSTÖRTÉNET

A nyári, összevont számban az iszlám civilizációtörténet három olyan szeletét mutatták be a szerzők, amelyet a pedagógiai kutatók és gondolkodástörténészek a pécsi neveléstudományi képzésben már többször felhasználhatónak ítéltek. Magyar László András könyvtáros az arab orvostudomány eszmevilágát tekintette át, s ennek is azt a részét, amely hellenisztikus eredete ellenére a középkortól feltűnt az európai universitasokban is. Kéri Katalin néhány iszlám tudományos rendszertan-alkotót, s műveltségkép-formálásban kifejtett hatásukat vette számba. Géczi János pedig a hellenisztikus, a római, a perzsa és az indiai elemekre épülő, kozmológiai elveket követő – s érvényesítő – kertelképzeléseket vizsgálta, majd amellett érvelt, hogy érdemes az intézményen kívüli tudásátadás formáit, valamint azokat az ismeretátadási mintázatokat is leírni, amelyek a szélesebb néptömegek tudásának kialakulásában játszottak szerepet.

ROMAPEDAGÓGIA

A 12. szám teljes terjedelmében a cigányság iskoláztatásával foglalkozott. Forray R. Katalin a mecseki térség cigány népességét érintő kedvezőtlen társadalmi folyamatok közül a munkavállalási lehetőségek csökkenését kutatta, majd rámutatott a roma pályakezdők nehézségeit előidéző tényezők – köztük a negatív diszkrimináció – jelentőségére. Ligeti György a cigánysághoz fűződő negatív attitűdök kialakulásának megelőzését, az iskola szerepét hangsúlyozta egy iskolakutatás kapcsán. Mészáros Anita a szociális és az etikai szempontok keveredésére figyelmeztetett a cigányság jellemzőit leíró írásokban. Mások a beás nyelv szociológiai helyzetével, a roma oktatás sikertelenségének lehetséges okaival, a cigány származású katonák problémáival, illetve az önkormányzatok cigány oktatási programjaival foglalkoztak.

A LEGIDÉZETTEBB KÖZLEMÉNYEK

A minőségbiztosítással, könyvtárpedagógiával, összehasonlító neveléstudománnyal vagy éppen a romapedagógiával foglalkozó számok mellett napvilágot látott több, csoportba rendezett közlemény a baranyai térség iskolásai körében végzett kutatás eredményeiről (szerzők: Kocsis Mihály, Takács Viola, Reisz Terézia, Balázs Éva). Az évfolyam során – ha az utóbb megszületett szaklapok és a napi sajtó hivatkozásait tekintjük – néhány olyan, tematikus blokkon kívüli tanulmány is megjelent, amely viszonylag hamar fejtett ki hatást a szakmai közgondolkodásra. Ilyen volt a februári számban Nagy Péter Tibor az ötvenes évek hittanoktatásában lezajló eseményeket ismertető tanulmánya és Vastagh Zoltán – halála után megjelent – írása, amely az iskolai munka hatékonyságát növelő kiscsoportos kooperatív oktatás értékelésére, s a tanári szerep változásának feltérképezésére vállalkozott. A márciusi szám anyagából két írás hivatkozása volt igazán kiemelkedő: Zátonyi Sándor szövege – amely a fizika tananyagáról alkotott tanári és tanulói véleményeket tekintette át – és Andor Mihálynak az iskolaválasztás és a lakóhely közti hatásrendszert bemutató tanulmánya.

Az oktatási expanzió színéről és visszájáról az áprilisi számban Surányi Bálint oktatáskutató értekezett. Amíg Surányi szkeptikus nézeteinek hatásos érvrendszerére a makroszinteket vizsgáló pedagógiai kutatók, a magyar művelődéstörténet helyzetével számot vető R. Várkonyi Ágnes közleményére a történészek reagáltak. R. Várkonyi professzorasszony munkája az MTA Művelődéstörténeti Bizottságában került megvitatásra. Ettől a pillanattól az Iskolakultúra lapjain szívesen látott vendégekké váltak a művelődés-, majd pedig a neveléstörténet prominensei is, aminek következményeképpen a folyóirat az MTA Művelődéstörténeti Bizottsága jóvoltából diszciplínájuk fórumai közé került. Báthory Zoltán a 10. számban – amely a Nagy József 70. születésnapjára készült összeállítást tartalmazta –, részletekben kezdte közölni ‚Maratoni reform' című nagytanulmányát. Ez a nyolcvanas évek magyar közoktatásában lezajlott folyamatokat elemző munka utóbb könyv alakban is megjelent.

2001. ÉV

A lapterjedelmet egy ívvel emelték, s (időlegesen) 120 oldalban rögzült; mindez jelzi, hogy a szerkesztőség egyre nagyobb kéziratmennyiségből állította össze a számokat – a külső, szakmai lektoráltatás állandósulása ellenére is mind több kézirat érte el a közölhetőség mércéjét. Azonban ettől az évtől szaporodik meg a bírálatra benyújtott kéziratokat elutasító levelek száma is, amelyek gyakran azt az indoklást tartalmazzák, hogy az adott írás a lap profiljába kevésbé illeszthető be, legyen az jól megírt, szakmailag korrekt és vállalható. A pszichológiai, pedagógiai, majd bölcsészet- és társadalomtudományi doktori iskolák hallgatói számára is vonzóvá vált az Iskolakultúra, mivel végzéskor minősített publikációként fogadták el a folyóiratban történő közlést. Ekkor vetődött fel először, hogy akadémiai szokáshoz híven, a szerző neve alatt jelenjék meg tudományos minősítése, beosztása és munkahelyének a neve. Majd ez év decemberével a közlésre fölajánlott kéziratok formai követelményeit leíró jegyzék is publikussá vált.

A LAP PROFILJÁT ALAKÍTÓ KÖZLEMÉNYEK

A februári szám azt a laphagyományt folytatta, amely az 1997/12. EARLI-szám, illetve a 1990/10., természettudományos szám nyomán teremtődött. A szegedi neveléstudományi iskola szervezésében az előző év novemberében ‚Neveléstudomány az ezredfordulón' címmel konferencia zajlott le, amely minden kétséget kizáróan rávilágított, hogy a pedagógia is megérett rá, hogy időről időre akadémiai szintű konferenciákon tárják a szakértők egymás elé legújabb kutatási eredményeiket, s tegyék fel szakmához kötődő kérdéseiket. A szegedi rendezvény ünnepélyes jellegét az adta, hogy alkalom nyílt a hetvenéves Nagy József köszöntésére. Az előadók közül többen is átengedték előadásukat közlésre. Kozma Tamás írásában a hatvanas évektől bekövetkező pedagógiai paradigmaváltás folyamatát vázolta fel, amelyet a bölcsészpedagógia kialakulásának időszakaként jellemzett, majd körvonalazta a két irányadó hazai koncepciót: a budapestit, amely a tantervben összegződő követelményrendszer kifejlesztésében jeleskedett, és a szegedit, amelyben a gyermek teljesítményének mérése és a felnőttek teljesítményéhez történő viszonyítása zajlott. Illyés Sándor előadásában afelett töprengett, hogy lehet-e a neveléstudománynak immanens tartalma. Bárdos Jenő ugyancsak esélyek latolgatására vállalkozott, amikor a nyelvtanárképzésben a tudományosság megjelenését mutatta be. Mesterházi Zsuzsa azokat a gyógypedagógiai módszereket vette sorra, amelyek a tanulási nehézséggel küzdő, de normál iskolába járó gyerekek fejlesztésében használhatóak. Falus Iván a pedagógusmesterség dilemmáiról, annak problematizációjáról, kulcsfogalmairól szólt, Zsolnai József pedig a metatudomány mellett sorakoztatott fel érveket. Csapó Benő a hazai pedagógia neveléstudománnyá válásának eseményeit, kritériumrendszerét ragadta meg, s hangsúlyozta, hogy a tudomány egyetemessége, a nemzetközi folyamatokra figyelés a hazai munka számára is példát kell, hogy mutasson.

Ugyancsak a 2. számban vita kezdődött Báthory Zoltán ‚Maratoni reform' című, korábban megjelent közleményével. Kozma Tamás az 1982-ben kezdődő, a magyar oktatáskutatás hagyományával szakító új szemléletről beszélt: ekkoriban bomlott ki egy diskurzus az oktatásügyről mint személyek és csoportok játszmájáról, amelynek folyamatai érdekek mentén is leírhatók. Trencsényi László olyan adatokat közölt, amelyek az egykori reformelképzelések hátterét világítják meg, s a gyerekmozgalom alakzatairól is referálnak. Sáska Géza nagy ívű okfejtésében a kortárs pedagógia előtörténetét, s annak is korosztályi, s ezért az előzőekhez képest új szemléletű olvasatait vette számba, valamint óvni igyekezett a nevelésügyet a saját maguk által felállított teóriákat követő kutatók és szakértők hadától. A 3. számban Zsolnai József a hetvenes-nyolcvanas évek oktatás- és kutatásügyét biográfiai adatokkal széljegyzetelte. Később Radó Péter a Báthory-írás nyomán arról értekezett, hogy a rendszerváltás miként viszonyult az iskolaügyi előzményekhez, az oktatáspolitika iránya és feltételrendszere miként alakult át, s mindez hogyan festett ki a kelet-közép-európai közegben. A 3. szám élén Liskó Ilona a szakközépiskolai képzés rendszerváltást követően kezdődő modernizációját tekintette át. Társadalomkutatóként beszámolt a világbanki támogatással folyó fejlesztés céljáról, lebonyolításáról, a program értékéről, ám a pozitívumokon túl föltárta – a modell szerkezetéből, a fejlesztés újdonságából és a szervezésből következő – problémákat is. A világbanki projektben részt vállaló iskolák előnyös helyzetbe kerültek az 1998-as, a saját pedagógiai programok elkészítését szorgalmazó közegben, hiszen már rendelkeztek tantervkészítési gyakorlattal.

Az 5. szám az írás-olvasás nevelésügyben aktualizált kérdéseit tárta az olvasó elé. Czachesz Erzsébet a nemzetközi összehasonlító olvasásvizsgálatokat és a magyar eredményeket, Vári Péter és munkatársai a Nemzetközi Felnőtt Írásbeliség-vizsgálat hazai eredményeit mutatták be. A kutatás arra is rámutatott, hogy hazánkban egy népes csoport funkcionális írástudatlannak tekinthető, valamint hogy az analfabetizmus újratermelődő jelenség. Az alacsony iskolai végzettségű szülők gyermekei számára sem az iskolarendszer, sem az oktatási intézmények sora nem képes úgy segíteni, hogy a középréteghez felzárkózhassanak.

A minőségbiztosításban bekövetkezett európai változások a nyelvoktatást sem kerülték el. Azonban a nyelvtudás minőségének javítására – ahogyan Nikolov Marianne látatta a 8. számban – az osztálytermekben nem sok minden történt. A nyelvszakos tanárképzés is problémákkal küszködik, kevés gyakorlatias elem van benne. A szerző úgy vélte, hogy hosszú távú célok megfogalmazása nélkül a nyelvoktatás minősége nem javítható. Csapó Benő egy 2000-ben, reprezentatív mintán végzett kutatásról számolt be, amelynek célja az volt, hogy adatokhoz jussanak az idegennyelvi teljesítményt alakító tényezőkről; megállapítást nyert, hogy a nyelvtudásbeli különbségek forrása az iskolán kívül keresendő, tehát azt nem az intézményes tudásátadás alakítja ki.

A 70 éves Báthory Zoltán köszöntésére ugyancsak Szegeden, egy felolvasó ülésen került sor. Ennek anyagát a 9. szám adta közre. Ugyanitt szerepelt Kárpáti Andrea kortárs kamaszrajzokat vizsgáló munkája és Mátrai Zsuzsa érettségit értelmező tanulmányát, amelynek fő gondolata: a tudáshoz való intézményes hozzáférés szabályozásának módjai a modern társadalmak értékszempontjait érvényesítik, s a vizsgarendszerek kialakítóinak a rendszerben gondolkodás mestereinek is kell lenni.

A decemberi romapedagógia szám vezető anyagát Liskó Ilona, Nagy Mária és Radó Péter írta. Liskó Ilona a pedagógusok cigány tanulókhoz fűződő viszonyát, Nagy Mária a cigánygyerekeket oktatók felkészítését vette sorra. Nyilvánvaló, hogy a pedagógusképzésben szükség lenne egy cigánysággal kapcsolatos ismereteket összefogó tantárgyra, illetve speciális pedagógiai tudást biztosító kurzusokra. Radó Péter a cigány gyermekek nevelési és oktatási ügyének oktatáspolitikai olvasatát prezentálta; művének tanulsága a következő idézetben foglalható össze:

> „ …a magyarországi oktatáspolitikák relatíve alacsony szakmai színvonalában közrejátszó tervezési és elemzési kapacitáshiány, valamint az oktatáspolitikai alku gyengesége között szoros összefüggés van. Ez abból fakad, hogy az elemzés és tervezés számára nem az oktatásirányítás vezető döntéshozóinak bölcsessége, hanem az érett, jól informált, érdekeket és értékeket ütköztető szakmapolitikai alku teremt keresletet. Amíg tehát a cigány tanulók oktatásának problémája nem kerül a mainál valóságosabb és intenzívebb alkufolyamat középpontjába, nem lehet arra számítani, hogy ezek a sajátos problémákat felvető tanulói célcsoport oktatásának fejlesztését szolgáló politikák a mainál lényegesen magasabb színvonalon terveződnek."

2002. ÉV

A TÖRTÉNETI SZEMPONTOK HANGSÚLYOZÁSA

A januári számban három tanulmány is történeti világképpel, s az e világképből következő műveltségképpel foglalkozott. Maróth Miklós a hellenisztikus kor univerzumról szóló koncepcióit tekintette át, s összegezve azokat rámutatott, hogy az ókort egyetlen, az újplatonikus filozófia által fenntartott, Arisztotelész nevéhez kötött kozmológia élte túl; ez a világnézet még a skolasztika lecsengése után is – Kopernikusz fellépéséig alig módosított formában – jelen volt az európai gondolkodásban. Hegedűs Gyöngyi a 10. századi muszlim és zsidó ismeretelméletet mutatta be négy egykorú, s közel azonos földrajzi térből származó vallásfilozófiai elmélkedés alapján. Az ismeretelméleti rendszerek két modellel írhatóak le: az egyiket a szükségszerűségről alkotott megfontolásokat tartalmazó sztoikus, a másikat pedig az arisztoteliánus eredetű kozmológiát integráló újplatonikus előzményekre lehet visszavezetni. Az externista és az internista nézőpontok mégsem kibékíthetetlenek egymással, mivel ugyannak a világnak a két aspektusát érintik. Fröhlich Ida az Ószövetségben textualizálódott s a hellenisztikus kori zsidó viselkedési törvények közül vett szemügyre néhányat: a zsidó antropológia a közösség tisztaság-képét kínálja, s annak fenntartását szabályozza.

Az évfolyam során azonban számos más, történetiséget hangsúlyozó, komparatív neveléstudományban hasznosítható közlemény is megjelent. A márciusi szám a gyermekkortörténeti kutatások hazai állapotát szemlézte. Pukánszky a 19. századi pedagógiai irodalomban közvetített apaszerepre figyelt, Nóbik Attila a dualizmus kori iskolák és családok együttműködésében formálódó gyermek-elképzeléseket, Németh András az európai és észak-amerikai reformpedagógiákban konstruálódó gyermekfelfogásokat vette sorra, Szabolcs Éva a 19–20. század fordulójának magyar pedagógiai szaksajtójában körvonalazódott gyermektanulmányozási módot vizsgálta, Kéri Katalin pedig a 1950-es évek első felének különböző színtereken gyakran eltérő módon formálódó gyermekképeit tárta fel. A májusi számban Herbart személye és a herbartiánus pedagógia került górcső alá Németh András, Mikonya György, Kiss Endre, Brezsnyánszky László és mások közleményei jóvoltából.

Dárdai Ágnes tankönyvkutató néhány német, osztrák, svájci és magyar történelemtankönyvből hüvelyezte ki a bennük képviselt európai integrációs képet. Egyetlen – német – taneszközt talált, amely megfelelő terjedelemben, gazdagon illusztrálva, valós problémákat föltárva közvetítette az integráció kérdéseit. Pukánszky Béla az ikonológia eredményeit is felhasználó közleményében a 19. századi európai gyermekfelfogást mutatta be: a kiformálódó magánszféra, s annak sérthetetlensége a nemzeti értékeket fontosnak látó polgárság – mitikus és romantikus elemekben gazdag – elképzelései szerint alakult, s ennek mentén épült fel az iskola világa is. Szebenyi Péter és Vass Vilmos a nemzeti azonosságtudat forrásai közül a magyar iskola történeti-irodalmi képzésében előtérbe állított személyiségekhez, népcsoportokhoz kapcsolódó történelemtudást, téveszméket és azonosulási pontokat térképezte föl. Kitűnt, hogy az iskolai képzésnek kicsi a hatása a befogadó és kirekesztő attitűdökre. Géczi

János néhány példa segítségével az illusztrációkban rejlő világképi hátterek bemutatására vállalkozott. Németh András – a szeptemberi számban – a tanterem és berendezése időbeli módosulásain keresztül a pedagógia történetének változó antropológiai és pedológiai alakzatait mutatta be.

A bőséggel megjelent művelődés-, nevelés-, mentalitás- és a gondolkodástörténeti tanulmányok és szemlék a rendszergondolkodáson belül álló összehasonlító vizsgálatokat állították az érdeklődés középpontjába. A világképből következő antropológia, a maga ember-, nő- és gyermekszemléltével, a műveltségkép, a műveltségkép intézményes átörökítésének algoritmusai váltak az írások elsődleges témáivá. Az intézményes mellett az iskolai intézményektől független tudásátadás vizsgálatával egyre mélyrehatóbb kutatások foglalkoztak, úgy tűnt, a neveléstudomány modern kérdéseire a történeti párhuzamok fölidézésével a történészek is választ kívántak adni.

AZ OKTATÁSÜGY HERMENEUTIKÁJA

2002 szeptemberében ‚Pedagógia és hermeneutika' címmel konferenciát rendeztek a debreceni egyetemen. Az előző évfolyam utolsó számában, majd a következő év első kiadványában ennek az összejövetelnek az előadásaiból válogatott a szerkesztőség. Ballér Endre hangsúlyozta, hogy Gadamer munkássága, metodológiája a neveléstudomány számára is ösztönzőleg hathat – s példája lehet egy kidolgozandó pedagógiai hermeneutikának. Zrinszky László is a pedagógia és hermeneutika szembesítését szorgalmazta. Kiss Endre a pozitivizmus és a hermeneutika összeegyeztethetetlenségét járta körül, s bemutatta azt a ritka filozófiatörténeti esetet, amikor a sikertelenség okát nem a kérdésfeltevésben található hiányokkal magyarázzuk. Fenyő Imre a tudásról, a tudás horizontszerkezetéről beszélve amellett érvelt, hogy az iskolai tudásátadásban a történetileg is megragadható textusok mellett a kommunikációs és a tudásátadás helyszíneként szereplő, rendszerbe tagozódó intézmény vizsgálata is hozzájárulhat az ismeretek közvetítődéséhez. Pusztai Gabriella a régi és az új alapítású felekezeti középiskolák között meglévő különbségek kapcsán arra a következtetésre jutott, hogy a régi iskolák elsőbbsége kizárólag a tanulók tudatában létezik, s az ennek mentén konstruálódó „rejtett tanterv" tévképzeteinek ad tápot. Sáska Géza annak a kérdésnek járt a végére, hogy a felülről szervezett, a közérdek nevében létrehozott népoktatás számára előírt tantervben meghúzódik egy „rejtett tanterv" is, de mikor a tantervkészítés ügye a tantestület szintjére ereszkedik, a rejtett tanterv el kell hogy tűnjék, vagy legalábbis korlátozni kell.

EMPIRIKUS VIZSGÁLATOK

Módszertanilag rendkívül magas színvonalú munkájában Nagy Péter a történeti szociológia eszköztára segítségével a századfordulós Magyarország nemzetiségeinek eltérő alfabetizációját tárta föl. Liskó Ilona a szakképzésben bekövetkezett tantervi reformokat követte: azt elemezte, hogy milyen okok miatt nem fogadták a szakképző iskolák a rendszerváltás után örömmel a NAT-ot és az ehhez kapcsolódó helyi tanter-

vek előállításának kényszerét. D. Balogh Irén egy Szeged környéki város gimnáziumában – 142 tanuló bevonásával – vizsgálta a fizika órai problémamegoldást, alkalmazást és tudásátvitelt. A kutatás bizonyította a fizika- és a matematikatudás egymásba ágyazódását; a szerző a tudásátvitelt a tantárgyak közti kétirányú kapcsolatteremtésben látta megvalósíthatónak.

Mátrai Zsuzsa öt ország példáján keresztül mutatta be a nemzeti identitás konfliktusait és az állampolgári nevelés útjait; a konklúziók levonását a hatvanas évektől reprezentatív mintán végzett nemzetközi kutatás adatainak elemzése tette lehetővé. Hunyadi Györgyné a szülők iskolaképét vizsgálta, s arra a következtetésre jutott, hogy az iskola megváltozott társadalmi helyzetét, differenciálódását ugyan érzékeli a társadalom, de az iskolával szembeni attitűdök még nagyjából változatlanok. Vágó Irén a 800, vizsgálatba bevont általános iskolában gyűjtött adatokból táplálkozó – ‚A tanulói továbbhaladás az iskolarendszerekben' című – kutatás részeredményei közül mutatott be néhányat. Közleménye fókuszában a következő témák álltak: a tanulói továbbhaladást segítő és nehezítő tényezők a kisiskolákban, az ezekből a hátrányos térségekből kikerülő gyermekek középiskoláztatási nehézségei, a továbbtanulás szempontjából eredményes és eredménytelen kistelepülési iskolák jellemzői. Kocsis Mihály tanulmányában a Pécsett 1985-től 2000-ig végzett tanárszakos hallgatók szakmai útját követte kérdőíves vizsgálatok alapján. Később, ugyancsak Kocsis a tanárképzés rekrutációs hátterének áttekintésére vállalkozott. Nyolc, csongrádi iskolában végzett felmérésről számolt be Molnár Éva. Önszabályozó tanulásempirikus vizsgálatában feltárta a tanulás fejlettségét befolyásoló tényezőket, s elvégezte nemzetközi összehasonlításukat. Megállapította, hogy a vizsgált mintában az elvárttal ellentétben az önszabályozás képessége az életkor előrehaladásával nem változik, s oktatási rendszerünknek ezzel számot kell vetni.

2003. ÉV

KONFERENCIÁK – TEMATIKUS ÖSSZEÁLLÍTÁSOK

Az évfolyam során – talán túlzott mértékben is – számos konferencián elhangzott, egységes tematikába vonható blokk jelent meg. Mindez ugyan a laptestek koherenciájának jót tett, de némileg elfedi a hazai neveléstudomány szakcikkekben megmutatkozó változatosságát – főleg azokat a területeket, amelyeken publikált eredmények nem születtek.

Az Országos Közoktatási Intézet Kutatási Központjában végzett, egymáshoz kapcsolódó, az intézményi változásokat, a középiskolai oktatás eredményességét, a tanulói és tanári munkaterheket követő empirikus vizsgálatról az 1. számban jelent meg beszámoló. Balázs Éva, Nagy Mária, Vágó Irén, Mártonfi György és mások adatokat elemző előadásai az Országos Neveléstudományi Konferencián két szimpózium keretében hangzottak el.

Ugyancsak az 1. számban jelentkezett ‚A magyar pedagógustársadalom és a pedagógusképzés története a dualizmus korabeli Magyarországon' szimpózium előadógárdája. Kékesi Szabó Mihály a korabeli tanítóképzés kritikus pontjait sorolta elő, Vincze Tamás a német nyelvnek a magyar tanítóképzésben betöltött szerepét tárta fel, Szabolcs Éva az 1901-ben megjelent néptanítói álláshirdetéseket vonta be a neveléstudományi kutatásba, Hegedűs Judit a tanítónői karrierekre volt kíváncsi, Németh András pedig a magyar középiskolai tanár-képzés fejlődését térképezte föl a főbb nemzetközi recepciós modellek tükrében.

A májusi számban az ELTE BTK Neveléstudományi Intézetének munkacsoportja mutatkozott be. A nevelési nézeteket kutató csoport a gyerekek, a szülők és a pedagógusjelöltek neveléssel kapcsolatos előítéleteit és értelmezéseit vizsgálta. A munkatársak között Golnhofer Erzsébet a tanulók iskolával kapcsolatos nézeteit kutatva azok differenciálódására figyelt fel, s a szülők tanárképét áttekintő Vámos Ágnes is ugyanerről a változékonyságról számolt be.

A nyári dupla szám a kiegyezéssel zöld utat kapó modern, polgári oktatási rendszer kiépülésének időszakát kívánta elemezni az első lépesektől napjainkig. Mann Miklós, Nagy Péter Tibor, Kardos József, Sáska Géza oktatáspolitikai vizsgálataik révén az oktatási rendszer eseményeit – mintegy monográfia-fejezetekként – tekintették át.

Az év utolsó tematikus összeállítása a Varga Tamás Módszertani Napokon elhangzott – matematikatanítással foglalkozó – előadások alapján készült.

A MŰVELTSÉGKÉP ALAKZATAI

A személyiség alaprendszerének kifejlesztése és az egyéniség kibontakoztatásának elősegítése az oktatási rendszer feladata – állította érvelésében Nagy József, amikor a tudástársadalmat megvalósító oktatási rendszer jellemzésére, illetve egyik problémájának a bemutatására vállalkozott. A robbanásszerűen gyarapodó ismeretek átadását, ha más nem is, de az oktatás időbeli korlátozottsága mindenképpen gátolja. E kér-

dés megoldására a kompetenciára épített, illetve az élethosszig tartó oktatás a modern kor válasza. A tartalomorientáltat fölváltó kritériumorientált tanítás – amely a személyiség komponenseire figyel – más színben láttatja az időproblémát.

A műveltségképek és a műveltséghez való hozzáférés algoritmusainak változataival – a Nagy Józseféhez hasonló figyelmeztető kérdésfelvetések után – kétszer is hangsúlyosan foglalkozott a folyóirat. A témát három művelődéstörténész is tárgyalta a második számban. Láng Benedek és Jámbor Attila egy-egy 12–13. században élő skolasztikus szerző műveltség-elképzelését járta alaposan körbe. Richard de Fournivale, akinek a mintegy háromszáz kódexnyi könyvtára 1272-ben a Sorbonne gyűjteményébe került, olyan könyvkatalógusokat hagyott maga után, amelyből a tudományok rendszerének korabeli felfogására, s a szükséges ismeretek tartalmára is következtethetünk. Egy párizsi püspök, Guillaume d'Auvergne írásaiban pedig olyan mágiával kapcsolatos fogalmak találhatók, amelyek elemzése során körvonalazódik azon induktív ismeretelméleti eljárások halmaza, amelyeket a kései skolasztika engedélyezett. Bobory Dóra a mágia értelmének reneszánsz tartalmát bontotta ki – a mágia ekkor arra szolgált, hogy a teológusok által képviselt világkép hierarchiái között az ember önmagát tökéletesebbé tudja tenni.

Amire az előbbi három kutató csak utal – miszerint a skolasztika, majd pedig a reneszánsz gondolkodás számára az arab ismeretek szolgáltatják a követendő példákat –, azt Tamás Gábor arabista tanulmányában fejti ki teljes egészében. Tamás a 9. számban a középkori iszlám enciklopédiáknak tulajdonított szerepet elemzi: ezek az enciklopédiák nem csak a világkép struktúrája szerint elrendezett tudományok alapismereteit összegezték, hanem a dolgok közti viszonyokról is ismereteket kínáltak, s e viszonyok megállapítása révén az ember ki tudta jelölni az univerzumban a saját helyét.

A GÁSPÁR LÁSZLÓ-VITA

Kozma Tamás a 12. számban közreadta önéletrajzának egy részletét, amelyben arról írt, hogy miként alakult kapcsolata Gáspár Lászlóval. Kozmát 1968-ban Gáspár ajánlására hívták fel Battonyáról a Köznevelés szerkesztőségébe dolgozni. Kozma – egy neveléstudományi laphoz képest különösen – allegorizáltan adta elő a Gáspár és közte bonyolódó viszonyt, de beszédmódja jellemző reflexió a Gáspár-i életműre.

2002 decemberében Andor Mihály Trencsényi Lászlónak az előző számban megjelent vitairatára, annak is egyetlen kitételére reagált. Andor nem kevesebbet állított, minthogy mai napig ismeretlen a Gáspár László munkássága részének tekintett szentlőrinci iskolakísérlet, mert sem az ellenérdekelt, sem az egykor, illetve a most elkötelezettek nem tárják őszintén fel sem a saját történetüket, sem a szocialista reformtörekvések eme utolsó képviselőjéhez fűződő viszonyukat. Andor kéziratának hatására megszólalt Csalog Judit, s eddigi hallgatását azzal indokolta, hogy a szocializmus éveiben védett, sérthetetlen volt a kísérlet, utóbb pedig nem kívánt, mint egykori vitatárs, mártírszerepben tetszelegni.

Hármójuk méltánytalannak tekintett megnyilatkozásaira Kocsis József vitriolos választ küldött. Érvelése szerint ennek az iskolakísérletnek is akadtak követői, a Gáspár-i példa életben tartására és propagálására pedig a Kemény Gábor Iskolaszö-

vetség, s kiadványa vállalkozik. Hogy csupán oktatáspolitikai vagy pedagógiai alternatívát kínált-e, s hogy valóban a pedagógiai pluralizmus egyik lehetséges példájaként kell-e látni a szentlőrinci iskolaalapítást s az itt történteket, higgadt vizsgálódás nélkül eldönthetetlen. Mintha hasonlót sugallna a korszak másik fejlesztő-kutatója, Zsolnai József is. A vita ugyanis kiterebélyesedett. A márciusi számban Zsolnai, Loránd Ferenc, Bakonyi Pál szólalt föl, majd Csalog Judit jelentkezett ismét. Zsolnai szerint a megszólalók monológjaiból egy eszme- és mentalitástörténetinek álcázott vita képe rajzolódott ki. Mivel éppen az ő munkásságát tekintik a magyar szocialista pedagógia korszakának végére jellemző engedékenység példájának, maga Zsolnai sem térhetett ki a megszólalás elől. Érvelése, amelyben hasznosnak ítéli az ugyanazon pedagógiai környezetben keletkező eltérő válaszokat, a vita értékes hozadéka.

Loránd Ferenc egy korabeli dokumentumot tett közzé, amely az iskolakísérlet egykori munkatársainak nyílt színen lezajló vitájához szolgáltat kiegészítő adatokat. Csalog Judit – aki a Gulyás testvérpár dokumentumfilmjében Gáspár munkáját relativizálta – számára nem volt kétséges, hogy az egykori iskolakísérlet programja hevenyészett és „nagyvonalú", alapjában végiggondolatlan volt. Bakonyi Pál nagyra értékelte Gáspár radikalizmusát, amely véleménye szerint ebben az időszakban egyedül őt jellemezte.

A néhány hónapon át zajló, éles hangú vitát Andor és Trencsényi zárta be. A vita sajátos vonása, hogy a neveléstörténészek egyetlen képviselője sem fejtette ki a véleményét, bár mind a szerkesztőség, mind a vitairatok szerzői felszólították őket erre.

A GYERMEKKÉP VONÁSAINAK ÁTALAKULÁSA. A TECHNO-HOUSE JELENSÉG

Az arab tudományok rendszerezését bemutató PhD-hallgató Tamás Gábor kéziratával azonos számban jelent meg az akkor még egyetemi hallgató Mészáros György közleménye. Az Iskolakultúra mindeddig nem közölt ilyen hosszú, részekre nem bontott tanulmányt. Mészáros György az etnológiában ismert módszert honosított meg a hazai neveléstudományban, amellyel képes volt megragadni és mélységében föltárni a fiatalok kultúrájának egy szegmensét, a techno-house jelenséget. Az interdiszciplináris szakirodalom teljes feldolgozásával a hazai tudományban ismeretlen értelmezési keretet alkotott, de a terepmunkára alapozott, saját empirikus kutatás módszertana és felszínre kerülő adatai, valamint ezek értelmezése sem elhanyagolható momentumai a tanulmányának. A kortárs gyermekkép mibenlétét, annak pedagógiai következményeit hozzá hasonló eredetiséggel és relevanciával azideig nem tárták még föl.

PISA 2000 – FELMÉRÉS

A Kiss Árpád Országos Közoktatási Szolgáltató Intézmény Értékelési Központja 2000 tavaszán bonyolította le először a PISA vizsgálatot. A háromévenként ismétlődő felmérésben 2000-ben az olvasáson volt a hangsúly, 2003-ban a matematikán. Az OECD kezdeményezte felméréssel a 15 éves diákok olvasási-szövegértési képességét

mérték fel, s nem az iskolában szerzett tudást kérték számon. Bánfi Ilona, Szabó Annamária, Szalay Balázs és Vári Péter azt követték nyomon tanulmányukban, hogy a PISA 2000 hogyan térképezte fel az alkalmazásképes tudást az olvasás-szövegértés, a természettudomány és a matematika területein. Voltak olyanok, akik a magyarok sikertelenségét azzal magyarázták, hogy a felmérés szempontjai idegenek a hazai, ismeretorientált iskolai hagyományban, és voltak olyanok, akik a magyar közoktatás látleleteként fogták fel a vizsgálat eredményeit.

2004. ÉV

Az évfolyam most is vállalkozott arra, hogy képviseljen a lap hagyományos kérdéskörei közül néhányat. Az évfolyamnyitó első tanulmány, Kende Anna tollából, a szegregált és integrált oktatási rendszer dilemmáit felsorakoztatva a speciális oktatási szükségletek nemzetközi és hazai körképét rajzolta meg, valamint feltárta annak a helyzetnek az okát, hogy a környező országokhoz hasonlóan a hazai kisegítő iskolákban is felülreprezentáltak a roma gyerekek. A civilizációs problémák oktatási, majd gyógypedagógiai problémákká alakítása az iskolák taktikai fogása. Szontagh Pál néhány számmal később a józsefvárosi pedagógus személyes tapasztalatait mondta el az etnikai és szociális integrációról. Havas Gábor az óvodában megjelenő halmozottan hátrányos helyzetű gyermekekről, az óvodából kint rekedés okairól, az óvodáztatásról, az óvoda és a család kapcsolatáról írt, valamint feltárja a fejlesztésre váró problémákat. Pető Ildikó és Nagy Zita Éva azt vizsgálta, hogy a a három megyét átfogó észak-alföldi régió általános iskoláiban mennyiben érvényesülnek a befogadó (inkluzív) nevelés szempontjai. Adataik szerint ebben a régióban mintegy 100 egészséges iskolás gyermekre jut egy speciális igényű társuk – ez az arány nem az ott élő enyhe értelmi fogyatékos gyermekek számából, hanem a szegregációjuk mértékéből adódik. Neményi Mária – az 5. számban – egy többváltozós elemzés segítségével felvázolta a fogyatékossághoz vezető utat. Úgy találta, hogy a roma mivolt és az óvodába nem járás a két legerősebb tényező. Forray R. Katalin az első cigány népismereti verseny írásbeli fordulóján született fogalmazások alapján a cigány gyerekek által képviselt közösség önképét szintetizálta.

Nagy József a 2. szám élén a tudáselsajátítás központi algoritmusát adó olvasásügyre fókuszált: a tudástársadalom eszméjének kialakulásával egyidejűleg kimerültek az olvasástanulás hagyományos módszerei, de ha ismerjük az olvasási képesség komponenseit, akkor képesek leszünk leírni annak szerveződését, s fejleszteni annak mértékét; ez utóbbihoz nélkülözhetetlen viszont a kritériumorientált diagnosztikus értékelés. Kamarás István az olvasótáborok történetét, s a bennük végzett személyiségalakítást, valamint az ezzel együttjáró olvasóvá nevelést mutatta be a bakonyoszlopi, és egyéb modellek kapcsán. Az irodalomközvetítő olvasótáborok nyilvánvalóan utópisztikusak, az irodalom és az irodalmárok önérvényesülésének egyik lehetséges társadalmi formájaként elhanyagolható az iskolaügyre kifejtett hatásuk. Ugyancsak a 2. számban született elemző kritika Gereben Ferenc 2000-ben készült országos reprezentatív vizsgálatát bemutató könyvéről, amely a hazai könyv- és könyvtárhasználati szokásokat mérte fel.

Az augusztusi Iskolakultúra-számban ‚Laikus olvasás és populáris kultúra' címmel, négy szerző nevével fémjelzett konferencia-blokk jelent meg. Az előadók arra voltak kíváncsiak, hogy mennyire tekinthetőek az irodalomórán résztvevő diákok laikusnak (azaz a mű teljes megértéséhez alapvető ismereteket nélkülöző olvasónak), és menynyiben professzionálisnak? Az értelmezői közösség, a közösséget, ha csak egy pillanatra is, kialakító, a tárgyat – például nyelvhasználattal – képviselő szakképzett tanár vajon milyen lehetőséggel rendelkezik? Arató László az osztályról mint értelmezői

közösségről gondolkodva az irodalomelmélet, kultúrakutatás, tanuláselmélet és iskolai gyakorlat együttműködését tartja szükségesnek.

A természettudományos ismeretek fejlesztésének lehetőségeit tárta föl a Papp Katalin – Nagy Anett szerzőpáros. A szegedi egyszakos tanárképzésben résztvevők bevonásával azt vizsgálták, miként lehetne az oktatásban a többi természettudományos tantárgy ismereteit is felhasználni. Revákné Markóczi Ibolya debreceni középiskolások körében végezte felmérését, s a biológiai problémafeladatok megoldásának sikeressége érdekelte: a meghatározó tényezők közül az ismeretek és a műveltségtartalomra utaló gondolkodási műveletek közül az utóbbiak bizonyultak dominánsnak. A 11. szám tematikus blokkja a presztízsét elvesztő földrajz tantárgy hazai helyzetét járta körül. Probáld Ferenc, Mezősi Gábor, Makádi Mariann és mások elméleti és módszertani közleményekben képviselték az oktatásban intenzívebben megjelenő szakma érdekeit.

Kárpáti Andrea az informatizált iskolában kialakuló tanári szerepekre hegyezte ki azt a kutatást, amelyet – 23 országban (93 esettanulmány által rögzítetten) – végeztek az iskolai számítógéphasználatra vonatkozóan. A számítógépek elterjedése ellenére a tanárok és a számítógépes kultúra viszonya felemás. Az ismeretközlésre szorítkozó tanárok esetében a számítógéppel segített oktatásnak nincs tere. Kárpáti Andrea volt ugyancsak az, aki a decemberi, oktatás és informatika kapcsolatára fókuszáló szám vendégszerkesztésére meghívást kapott – az összeállításban az információs és kommunikációs technológiák oktatási alkalmazásának helyzete került bemutatásra. Tót Éva az ismeretszerzés számára speciális módokat kínáló – azonban az iskolai oktatás világát érintetlenül hagyó – világháló szerepét járta körül; Tót munkája is azt igazolja, hogy mekkora szerepe van az intézményekkel nem támogatott tudásszerzésnek. Komenczi Bertalan az amerikai e-learning trendek tanulmányozásából született tapasztalatait osztotta meg az olvasókkal, Ollé János és Csekő Krisztina pedig az elektronikus tananyagok hatékonyság-vizsgálatairól számoltak be.

KRITIKA

Az Iskolakultúrában ebben az évben erősödött meg igazán a mind a pedagógiai, mind a neveléstudományi lapokban olyannyira hiányolt kritika rovat. A kortárs kutatásokra történő reflexió helyét már jó ideje a kutatásokról szóló beszámolók s a közleményekben összegzett előzményekre utaló megjegyzések vették át. Ennek eredményeképpen a monografikus, összegző vagy a szakmai-közéleti trendektől távolabb eső munkák kikerültek a figyelem hatóköréből. Ugyanakkor más, valamilyen ok miatt hirtelen aktuálissá váló részeredmény körül nagy érdeklődés ébredhetett.

A szerkesztőség törekedett arra, hogy a kritikákat ne csupán a kötelező irodalomfeltárásban otthonos Ph.D-sek készítsék, hanem azok a mértékadó kutatók és oktatók, akiknek a horizontja átfogja a neveléstudomány egészét. Ez az igyekezet azonban hiábavaló maradt. A pillanatnyi érdeklődésükkel össze nem illeszthető tárgyú, magyar nyelvű művek olvasására és bírálatára alig akadt vállalkozó, az idegen nyelvű szöveg recenzálása elől pedig szinte mindenki kitért. Eszerint a folyóirat szakmai közéletet támogató, a szakmai egyezmény elvei szerint elképzelt kritikai funkciója nem bizonyult működőképesnek.

A neveléstudományi jellegű művek kritikái mellett az irodalomtudomány, a (film)esztétika, a médiatudomány, a nyelvészet és a színháztudomány kiadványairól, illetve eseményeiről is születtek értelmező írások. A kritikai rovatban közölt nyolcvan, inkább hosszabb, mint rövidebb bírálat közül harminc neveléstudományi tárgyú, a többi pedig ugyan valamiképpen érinti az iskolaügyet, mégis inkább szaktanár olvasó érdeklődésre tarthat számot.

2005. ÉV

Az Iskolakultúra kezdeti szerveződése mintegy az oktatáskutatók nélkül, némelykor az ő érdekeik ellenében zajlott azzal, hogy a folyóirat szerkesztősége, s kezdetben többnyire a publikálók is a cselekvésorientált nevelésügyi szakemberek köréből verbuválódtak. Ugyan a szembenállás hamarosan oldódott, de az Educatio és az Iskolakultúra továbbra is élesen elkülönült egymástól. Néhány véletlen egybeesés után nyilvánvalóvá vált, hogy a nevelésügyben azonos problémakezelés esetén különböző, de egymást támogató megoldások születhetnek, s ezek lapbeli megjelenítésére éppen ez a két folyóirat a legalkalmasabb. Az Iskolakultúra szerkesztősége, túl azon, hogy bármikor örömmel fogadta az oktatáskutatók munkáit, egyértelművé tette, hogy készen áll az együttműködésre.

A két folyóirat szerkesztői és munkatársai által képviselt markánsan eltérő megközelítési (és szerkesztési) mód ellenére is akadnak példák arra, hogy ez az együttműködés némelykor megvalósult. Az Iskolakultúra korábban Nagy József és Báthory Zoltán életműve előtt tisztelgett, s ebben az évben lehetőség nyílt arra is, hogy Kozma Tamást köszöntse. Másrészt a Országos Neveléstudományi Konferencián a lap egy olyan szimpóziumot szervezett, amelyben a hazai neveléstudományi folyóiratok tudományban betöltött szerepét vitathatták meg az résztvevők – itt valamennyi közvéleményformáló pedagógiai ismeretterjesztő, illetve neveléstudományi szaklap szerkesztősége képviseltette magát.

A Magyar Szociológiai Társaság Oktatásszociológiai Szakosztálya két napos konferenciája, amelyet Kozma Tamás 65. születésnapjára rendeztek, alkalmat adott az oktatáskutatóknak arra, hogy számot vessenek a magyar oktatásszociológia helyzetével. Az előadások szakfolyóirati közlésre átdolgozott változatai a februári számban jelentek meg. Volt, aki a szakosztály alapítójának tevékenységét, illetve annak valamelyik aspektusát értékelte, volt, aki a tudományos munka eredményeiről referált. Nagy Péter Tibor azt a korábbi fölismerését osztotta ismét meg, hogy a magyar oktatás államosítása nem 1948-ban történt, hanem, miként az államnak a tanügyigazgatásban megnövekedő hatalma jelzi ezt, 1935/38-ban. Az állam szerepét átértékelő gondolkodásmód mögött az a tapasztalat áll, hogy az oktatásban betöltött állami szerep komplexitása együtt jár az állam expanziójával, s mindez, ha racionalitásra támaszkodik, nem válik egyénellenessé, míg ha az állam a racionalitást korlátozza, a tanügy a politikai mozgalmak játékszerévé silányul. Kozma Tamás első, a Tankönyvkiadónál több kiadásban megjelent műve, ‚A neveléstudomány szaknyelve' hatástörténetét és jelentőségét Forray R. Katalin tekintette át. A jóléti állam lebontására utaló jelenségek közül Lukács Péter a felsőoktatáshoz való változékony kormányviszony bemutatását vállalta. Meleg Csilla pedig amellett érvelt, hogy az iskolarendszer a 19–20. században nem vált alkalmassá a társadalmi egyenlőtlenségek megszüntetésére. Az andragógia, s a vele kapcsolatot tartó felnőttképzés helyzetét térképezte föl Zrinszky László, aki arról is értekezett, hogy az andragógiai tudásfelfogás korábban körvonalazódott, mint a pedagógiai: a tudásszerzésben egyre nagyobb szerepet kaptak az intézményekhez nem kötött mechanizmusok, az andragógia területén pedig gyakrabban következtek be a nevelésügyre befolyást gyakorló változások, mint a pe-

dagógiáén. Liskó Ilona a roma tanulók iskoláztatási esélyeit latolgatva ismét megállapította, hogy a formálisan – a korábbinál – magasabb iskolázottság ellenére tovább szaporodik a potenciális munkanélküliek száma.

A kiadott hazai pedagógiai jellegű lapok száma nem sokkal marad száz alatt, ám szaksajtónk gazdagsága ellenére kevés köztük az olyan kiadvány, amelyet a nemzetközi tudományos normák szerint szerkesztenek. A konferencián felmerült, hogy a neveléstudományi publikációs fórumok körül sok a tisztázatlan kérdés. Milyen funkciót látnak el a folyóiratok a neveléstudományban? Az eredményeit közzétenni kész kutatóréteg közösségi megnyilvánulási terei vagy a tudományos ismeretterjesztés helyei? Esetleg nem a kutatások, hanem a fejlesztések és alkalmazások eredményeinek nyilvánosságot adó műhelyek? Milyen kritériumok szerint szerkesztik ezeket a lapokat? Osztályozhatunk-e úgy, hogy egyesek a tudomány szolgálják, míg mások az oktatáspolitika közvetítői? Melyek azok a szempontok, amelyek a szaklapokat, azok egyes évfolyamait, tematikus számait alakítják? Csapó Benő a Magyar Pedagógiáról, Schüttler Tamás az Új Pedagógiai Szemléről, Nagy Péter Tibor az Educatióról, Csépe Valéria egy társlapról, a Magyar Pszichológiai Szemléről, Géczi János pedig az Iskolakultúra elkötelezettségeiről beszélt.

AZ ÁLLAMI BEFOLYÁS

A folyóirat dupla számában Nagy Péter Tibor közzétette ‚Az állami befolyás növekedése a magyarországi oktatásban, 1867–1945' című terjedelmes dolgozatát. Az iskolázás és az iskolázottság kapcsán a magyar állam számos szerepet vállalt; a szerző ennek az állami tevékenységnek három pontját, a tankötelezettség kiterjesztését, a tankötelezettség-teljesítési hiányokban a felekezeti és az anyanyelvi paraméterekkel megragadható momentumokat monografikus módon tekintette át.

Ezt a hazai folyóirat-kiadásban szokatlan, bár nem előzmények nélküli vállalkozást a Nagy disszertációja iránti nagyfokú érdeklődés indokolta.

REFORMPEDAGÓGIA

Ugyancsak a februári szám nyújtott alkalmat egy terjedelmesebb tanulmány-együttes közlésére. A hazai életmódreform és reformpedagógiai vizsgálatok – amelyeket elsősorban Németh András kutatásai szorgalmaztak és határoztak meg – legújabb eredményei is rámutatnak, hogy mind az összehasonlító pedagógiának, mind az antropológiai irányba elmozduló neveléstudománynak, mind a társadalomtudományi megközelítésű, illetve az empirikus alapozottságú törekvéseknek lehetséges egyfajta szintézise. A történeti előzmények föltárása sikeres volt. Az életreformok eszmei háttere nem csak a reformpedagógiák előzményének tekinthető, hanem arról is tudósít, hogy mely területekre nem adtak választ a reformpedagógiák, s ennek a hiánynak a pótlására (a pedagógiai antropológia, illetve a nevelésfilozófia népszerűvé válásának köszönhetően) éppen napjainkban kerülhet sor.

A 9. számban a vallás és a reformpedagógia kapcsolatát két német kutató mutatta be.

KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG

A szervezők arra kérték az előadókat, hogy az Országos Széchenyi Könyvtárban megrendezendő ‚Kulturális örökség – kulturális vagyon' című konferenciára érdeklődésük, szakterületük fényében vizsgálják meg a kulturális örökség fogalmának különböző vonatkozásait. Mást lát és mást keres a levéltáros, a zenetörténész, az irodalmár és a könyvtáros, ha örökségről beszél, másként gondolkoznak azok, akik munkájuk napi gyakorlatában találkoznak az örökségvédelem kérdéseivel, és megint másként azok, akik az örökség fogalmának ki- és átalakulásával, társadalomtörténetével, illetve esztétikai következményeivel foglalkoznak. A konferencián a kulturális örökség és a közvagyon értelmezéséről mondta el a véleményét több szakember – ezek közül válogatott a szerkesztőség. György Péter, Sonkoly Gábor, Kecskeméti Károly, Dobszay László, Fejős Zoltán és Tomsics Emőke tanulmányainak megjelenése egy neveléstudományi lapban ugyan szokatlan, de annak az összetett örökségnek az áthagyományozása, amelynek ők a gondozói, a pedagógusoknak is feladata.

KIADÓK, FINANSZÍROZÁS

1996. január 10-én kapta meg az Országos Közoktatási Intézet bejelentése alapján a szerkesztőség vezetője azt a Művelődési és Közoktatási Minisztériumban kelt határozatot, amely a lap adatainak módosítását nyugtázta: a kiadó a továbbiakban a Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző Intézet Pedagógus Szakma Megújítása Projekt Programirodája. A kiadásért felelős személy neve nem került megjelölésre. A szerkesztőség székhelye megváltozott; korábban a PSzM PP Budapest Szt. István körút 1. szám alatti bérelt lakás egy részét volt kénytelen használni. A Programiroda vezetője – amúgy a vizuális nevelés kitűnő szakembere – Heffner Anna lett, aki a munkakapcsolat megszakadásáig a kiadó vezetője megbízásából és ellenőrzésével készítette és ütemezte az Iskolakultúra éves költségvetését. A mindenkori költségvetés az előfizetői díjakból, a célszámok szponzorai és a pályázatok révén elnyert támogatásokból állt. A MKM továbbra is hozzájárult a lap kiadásához, ámbár a támogatás sem időben, sem az összeg tekintetében általában nem volt előre tervezhető.

A kiadó tehát maga a Programiroda volt, mégha ez a Tanárképző Intézet, s így végül az egyetem keretein belül is működött. Sem az egyik, sem a másik vezetője nem szólt bele a lap szerkesztésébe, menedzselésébe, egy-két alkalmat kivéve. A lektorok és a szerkesztők azonban mindig el tudták hárítani a közlésre – tartalmi, illetve ízlésbeli okokból – alkalmatlannak talált kéziratok kiadását. Könnyen tehették ezt, hiszen a hazai szaksajtó társlapjai többnyire befogadták az Iskolakultúra által elutasított kéziratokat.

1999 januárjában újabb kiadóváltás következett be: a továbbiakban (2006 december végéig) a Janus Pannonius Tudományegyetem látta el ezt a feladatot, a kiadói jogok pedig a mindenkori rektor kezébe kerültek. A lap szerkesztőségi telephelyéül a pécsi egyetem Tanárképző Intézetének egyik tágas – a teljes szerkesztői munkafolyamat résztvevőit befogadó – termét jelölték ki.

De vajon mi volt a háttere a három éven belül ismét bekövetkező kiadóváltásnak? Az előző kiadó 1998 őszére – túlvállalkozás miatt – ellehetetlenedett. Ennek vázlatos és szubjektív történetét Zsolnai József önéletrajzi ihletettségű, a Nemzeti Tankönyvkiadónál 2002-ben megjelent, ‚Vesszőfutásom a pedagógiáért' című hol indulatos, hol szomorkás irata járja körül. Zsolnai a PSzM bevételeit túlméreteztette, s arra indokolatlan mértékben támaszkodott. Amikor ez számára is nyilvánvalóvá vált, néhány munkatársa javaslatára az Iskolakultúrát nevezte meg bűnbakként, bár valójában a PSzM elenyésző mértékben finanszírozta a lapot, mivel az ahhoz telepített két státusz költségét továbbra is az MKM biztosította, s az iroda bérleti költségeit akkor is fizetni kellett volna, ha a folyóirat nem foglal el egy szobát, valamint az irodában keletkezett termékek megjelenését a lapban esetileg támogatták.

Mivel Zsolnai közeli munkatársa és személyi titkára, Kiss Éva a lapfelszámolásra vonatkozó feljegyzéseit a szerkesztőségi asztalon hagyta, abba beletekintve a szerkesztőség tagjai – miután tájékoztatták az egyetem vezetőit és a minisztériumot – úgy döntöttek, hogy 24 órán belül, a pályázati összegekből vásárolt szerkesztőségi gépekkel egyetemben ideiglenesen a lapot előállító nyomdába távoznak. Zsolnai nem tett rendőrségi följelentést. Október 20-án azonban – nyilván rektori kérésre – egy levél-

ben fölajánlotta, hogy a fölszámolásra kerülő Szt. István úti iroda helyett a szerkesztőség székhelye Törökbálinton legyen, mégpedig az általa igazgatott iskolában (amely ugyancsak a pécsi egyetem telephelye).

1998 decemberében Zsolnai – már mint kutatócsoport-vezető – bejelentette, hogy a lap finanszírozását a továbbiakban nem vállalja. Közben azonban az Iskolakultúra segítségére sietett a Közoktatási Modernizációs Alapítvány. A KOMA 1996-tól pályázati összegekkel járult a célszámok kivitelezéséhez, 1998-ban, a novemberi és a decemberi szám megjelentetését 2,5 millió forinttal támogatta. 1999-től pedig az Oktatási Minisztérium és a JPTE rektora közti megállapodásra alapozva – immár a rektor kiadói működése mellett – kezdhette meg a tevékenységét a folyóirat szerkesztősége.

Tóth József rektor és Pokorni Zoltán miniszter megállapodott abban, hogy a Minisztérium, az egyetem és a szerkesztőség a folyóirat költségvetésének 40–40 százalékát, az előfizetői díj pedig a kiadás mintegy 20 százalékát fogja fedezni. E keret Tóth József rektorsága alatt nem változott. 2003-ban azonban a lap máshonnan is befolyó támogatásainak köszönhetően az egyetem közvetlen terhei csökkentek: a kiadónak a továbbiakban kizárólag egy titkárnői státuszt és a rezsi fedezését kellett vállalnia, mindezt kb. 5 millió forintnyi összegben.

Lénárd László, az új rektor megválasztásával az addig rektorközvetlen Tanárképző Intézet a BTK-hoz került. Mivel a dékán az egyetem funkciójától idegennek ítélte a lapkiadást, az amúgy docensként dolgozó, feladatát ellátó főszerkesztőnek felajánlotta, hogy az oktatást fejezze be, s ameddig biztosítani tudja a lap kiadását, a lap maradjon a BTK folyóirata. Ebben az időben a BTK, illetve a Tanárképző Intézet többnyire lemondott az egykor Zsolnaival érkezett oktató és kutató munkatársak további foglalkoztatásáról.

Forray R. Katalin, az új intézeti igazgató a lapot értékesnek ítélte, s a titkárnői fizetést intézeti keretből biztosította, a szerkesztőségi szobát és annak rezsijét pedig az egyetem állta. Éves keretszerződésbe foglaltak alapján működött tovább a lap, azonban lehetőségei évről évre szűkültek; megítélése, szerepének elfogadása időszakról időszakra változott. A folyóirat kiszolgáltatottsága ellenére sem kívánt olyan kéziratokat közzétenni, amelyet lektoraik és szerkesztőik alkalmatlannak ítéltek, bár a szerkesztőség bővülése elől a főszerkesztő nem zárkózott el.

Az első hazai romológiai tanszéket alapító Forray R. Katalin – két hónappal intézetvezetői megbízásának lejárása előtt – jelezte, hogy a jövő év januárjától a szerkesztőségi szoba anyagi okok miatt a továbbiakban a doktori iskolája hallgatóinak kell, hogy a rendelkezésére álljon, az Iskolakultúra titkárnőjét pedig az intézet irodájába helyezi át. A lap távozása a Pécsi Tudományegyetemről 2006 október végével került nyilvánosságra, egyidőben azzal bejelentéssel, hogy a pedagógiai folyóiratok támogatását a 2007. évben nem tervezi az ágazati minisztérium.

NÉHÁNY STATISZTIKAI ADAT

Az Iskolakultúra megalapítása után néhány évig három lapváltozattal s évi 24 alkalomban jelent meg, laptestenként nagyjából 100 oldal terjedelemben. Ez indokolja, hogy a szerzők száma 1994-ben mintegy duplája az évi 12 számmal jelentkező évfolyamokénak. A többszöri, ámbár a maihoz képest kisebb lapterjedelmű megjelenés kedvezett az óvodai, az általános iskolai és a középiskolai munkahelyű szerzőknek, a felsőoktatásban dolgozó és a doktori képzés felé törekvő szerzőknek azonban nem. A kutató jellegű háttérintézményekből érkező közlők száma és aránya egy ideig stagnált, majd 2005-re felfutott.

1. táblázat. A szerzők munkahely szerinti megoszlása (%)

Szerzők munkahely szerinti megoszlása	*1994 N=420*	*1996 N=261*	*2000 N=209*	*2005 N=196*
Óvoda	3,6	0,4	0,0	0,0
Ált. iskola	11,0	6,5	3,8	1,5
Középiskola	12,9	9,6	9,1	7,1
Felsőoktatás	27,4	30,3	37,8	47,4
Hallgató	3,3	10,0	18,7	17,3
Közirányítás	1,4	0,8	3,8	0,0
Kutatóintézet	11,0	6,1	7,7	12,8
Egyéb	29,5	36,4	19,1	13,8
Összesen	100,0	100,0	100,0	100,0

A szerzők számának enyhe csökkenését a tanulmányok nagyobb átlagos terjedelme indokolja. Amennyiben a szerzőket csak aszerint csoportosítjuk, hogy oktatási-nevelési intézményben dolgozik-e vagy sem, tapasztalható, hogy tíz év alatt kezdetben csökkenő, majd stagnáló tendenciát mutat a tanári státusszal rendelkezők száma. Az így elvesztett, közoktatásból érkező szakemberek helyét viszont a továbbiakban a felsőoktatás szereplői töltik be. Miközben a szerzők száma általában csökkent, a közoktatásban illetőleg másutt dolgozó szerzők egymáshoz viszonyított aránya nagyjából változatlan maradt.

2. táblázat. A szerzők munkahelye oktatási intézmény vagy sem

Oktatási, nevelési intézményben	*1994 N=420*	*1996 N=261*	*2000 N=209*	*2005 N=196*
Dolgozik	59,3	53,6	55,0	57,7
Nem dolgozik	40,7	46,4	45,0	42,3
Összesen	100,0	100,0	100,0	100,0

Az utóbbi öt évben a szemlék és a kritikák számának csökkenésével egyidejűleg a tanulmányok és a tanulmányszerzők száma – a cikkek összszámának enyhe apadásával egyidejűleg – emelkedett. S ugyan a kritikai rovat megjelenése kezdetben nem változtatott a szemle- és kritikaanyagok mennyiségén, néhány évvel később már ezek hiányát eredményezte. Az ismertető-leíró jellegű szövegek elől elzárkózó szerkesztői magatartás ugyan nem kedvezett az arányos lapstruktúrának, viszont erősíti a lap neveléstudományi funkciójának értékelő-attitűdjét.

3. táblázat. A kéziratok megoszlása műfaj, diszciplína és tudományos apparátus szerint

	1994	*1996*	*2000*	*2005*
Tanulmány	146	112	76	103
Szemle	274	124	79	43
Kritika	–	–	46	35
Összesen	420	236	201	181
Neveléstudományi tanulmány	66	55	37	52
Neveléstudományi szemle	59	54	23	18
Összes neveléstudományi írás	125	109	60	70
Szakapparátussal rendelkező írások	220	102	135	118
Tételek	1111	1672	2112	3146
Hivatkozás Iskolakultúrára	12	21	34	77
Hivatkozás más pedagógiai folyóiratra	28	66	98	140

A kimondottan neveléstudományi karakterű közlemények száma a lap megalapításától fogva – kisebb ingadozásokkal – szinte konstans. Még igazabb ez a kijelentés a lapoldalak tekintetében. Viszont lényeges számszerű csökkenés tapasztalható a nem kimondottan neveléstudományi jellegű közlemények számában. Ezekre a publikációkra általában az interdiszciplináris megközelítési mód s az esszéstílus – tehát lényegében az Iskolakultúra irányelvei – a jellemzőek.

Sajátos a közlemények szakapparátusa: amíg kezdetben a cikkek közel két harmada nem rendelkezett irodalommal, jegyzettel, melléklettel s a szakközlés egyéb segédleteivel, mára megfordult ez az arány, s csak egyharmadnyi szöveg esetében marad el mindez. A hivatkozott tételek száma is jóval nagyobb, s ami a legfigyelemreméltóbb: rendkívül alacsony a neveléstudományi háttérre történő utalások száma.

FÜGGELÉK

A HAZAI NEVELÉSTUDOMÁNYI SZAKSAJTÓ ÉS AZ OKTATÁS

Mielőtt a 18. század végén a pedagógia mint tudomány megjelent volna, az európai civilizációban már kialakult egy kép a tudományosságról és a tudomány haladásához szükséges feltételek mibenlétéről. A pedagógia egy ideig még alkalmazott teológiaként és/vagy filozófiaként működött, s szerepkényszere miatt csak lassan érte el azt a szintet, hogy végre önálló diszciplínaként léphessen föl. Önmeghatározásához azonban segítséget nyújtottak a már kialakult nemzeti és nemzetfölötti tudományok többé-kevésbé összerendeződő attribútumai. Amíg a fizika, a matematika, a történelem tapogatózva halad az intézményülés irányába, a tudományos pedagógia kipróbált, standardizálódó minta támogatására számíthat.

Pierre Chaunu felvilágosodás időszakát taglaló monográfiája – miközben végigköveti, miként változik a gondolkodás tárgya és módszere – egy sajátos jelenségre is felhívja a figyelmet: a természettudományok kialakulása nem az egyetemek falai között zajlott. Az egyházi és állami befolyás alatt működő felsőoktatási intézmények, talán Angliát kivéve, élesen szembenálltak az arisztoteliánus törekvésekkel, ezért egy új intézményi forma jelent meg, az akadémia, amely a mechanika s a nyomában kifejlődő rész- és teljes diszciplínák támogatója, illetve a mechanikus filozófia befogadója volt. (*Chaunu*, 1998, 179.)

Az akadémiák számára eddig ismeretlen multiplikátorokra volt szükség: a társaságok eszméit, tevékenységét össze kellett valamiképpen kapcsolni, s a levelezés, hamarosan pedig a leveleket helyettesítő újságok, majd a tudományos folyóiratok tudományos közösséget ígértek s kanonizáltak. Az első két folyóirat – a Királyi Társaság szervezte Philosophical Transactions és a francia Természettudományi Akadémia kiadta Journal des savants – egyaránt 1665-ben jelent meg: az első, a jelentősebb – jellemző módon s nyilván szerepkényszerből az egyetemi elvárásokhoz igazodva – nemcsak angolul, hanem latinul is.

A természettudományokkal ellentétben az egyetemeken oktatott tudományok művelői inkább segítették, mint gátolták a nemzeti társadalomtudományok kiformálódását: sőt itt még a vulgáris nyelv használata is inkább megengedett volt. A latinul értekező értelmiségi számára kevésbé lehetett fölháborító, ha tudta, bizonyos határokon túl nem terjedhetnek az így megjelenő eszmék, és semmiképpen sem veszélyeztetik az összeurópainak vélt filozófiát és társadalombölcseletet. A pedagógia, amikor önálló tudományként értelmezi magát, katolikus vagy protestáns teológia alapján áll, s ízig-vérig társadalomtudományi – teológiai, illetve filozófiai – jelmezbe öltözik. A pedagógiában – ahol a transzcendentális irányultság mellett az empirikus törekvések is hangsúlyosak – a pszichológiai, orvostudományi, antropológiai összetevők ahhoz ugyan nem elégségesek, hogy a természettudomány módszereiből mélyebben merítsen, de ahhoz igen, hogy annak tudományosság-kritériumait befogadja. Az, hogy 1779-ben Ernst Christian Trapp pedagógia tanszéket kapott a hallei egyetemen, s a pedagógia önálló egyetemi tantárggyá vált, továbbá, hogy a 19. században megjelen-

tek az első pedagógiainak tekinthető szaklapok, arra utal, hogy erősödni kezdett a szellemtudományok és a társadalomtudományok közötti kölcsönhatás.

Azonos elvárások húznak meg a közös horizontot? A diszciplínák konstruálódása, majd önmeghatározása nem feltétlenül közös elvek szerint történik. Eltérő adminisztratív, szervezési, állampolitikai háttérrel s törvényszerűen különböző empirikus alapokon épülnek fel. Hogyan és miért éppen ennek magyarázatával adós a művelődéstörténet, annak ellenére, hogy a tudománytörténetek saját fejlődésüket tisztességgel fölvázolták, s a tudományfilozófia is elvégezte a maga aspektusainak elemzését? A tudomány törvényszerűségeiről, az általa összegzett-rendszerezett tudás átszármaztatásának folyamatáról is van mit mondanunk.

Még az 1960-as években megjelent egy nagy sikerű, nemzetközileg elismert, a metodika alkalmazásában is újszerű könyv, amelyet utóbb, újabb fejezetekkel bővítve, magyarul is kiadtak. Derek de Solla Price a felvilágosodással megjelenő diszciplínák fejlődését szolgáló mechanizmusok bemutatására és elemzésére vállalkozik, s áttekinti azt a folyamatot, amelyet tudományos kutatásnak nevezünk, s amely magát a tudományt eredményezi. A szerző kvantitatív módszerekkel tanulmányozza a tudomány alakulását – s nem mellékesen sorra veszi mindazokat a multiplikátorokat, amelyek a fejlődést támogatják. (*Solla Price*, 1979) Erre a szcientometrikai alapműre a neveléstudomány kialakulásának körülményeit fölvázoló hazai kutatók hivatkoznak (*Csapó*, 2001), valljuk meg, nem egyszer kényszerűségből, hiszen a pedagógia alacsony presztízsét valóban okozzák tisztázatlan szaktudományi kérdések is.

Solla Price szerint a tudományos kutatás és az abból kialakuló tudomány feltételei a következők: a szakterületnek megfelelő, az egyetemes tudomány által is ellenőrizhető tudományos módszerek, intézmények, finanszírozás, tudományos utánpótlás, megfelelő szakmai kommunikáció, amely az érintettek közösségének személyes találkozására ad alkalmat, valamint a tudományos folyóiratok. Mindezek együttese pedig létrehoz egy közös értékrendet vagy valamiféle horizontot. Hogy az így meghatározott tudományosságnak megfelel-e a neveléstudomány s az annak részét képező hazai neveléstudomány, arról érdemes elmélkedni.

Magam a továbbiakban a tudomány, illetve a tudományos kutatás egyetlen – de a többihez hasonlóan elengedhetetlen – feltételéről, a kommunikáció csatornái közül egyről, a sajtóról szólok.

SZAKFOLYÓIRAT – TUDOMÁNYOS FOLYÓIRAT

A folyóiratok közösségképző szerepére valamennyi társadalmi alakulatnak szüksége van. Történelmileg a homogén tudás kialakításának igénye hozza létre ezt az olvasókra számító, hatékony, változatos megjelenésű kommunikációs médiumot. A társadalom közösségei s a vezetői szerepre aspiráló rétegek arra használják a sajtó teremtette kereteket, hogy a saját normáikat érvényesítsék. De a tudomány sem használja másra. Az első akadémiai folyóiratok, amelyek többnyire leveleket tettek közzé, a szerző-feladókat megkímélték attól, hogy több példányban kelljen megírniuk ugyanazt a szöveget. S a társasági szereptől sem kívántak a 19–20. század fordulójáig megszabadulni: események és hírek, kísérletek és viták, rögzítésre érdemesnek talált tapasztalatok és méltatások jelennek meg egymás mellett, amelyeket ma hol napisajtó-

hírnek, hol élőközleménynek, hol tanulmánynak, útirajznak, hol pedig monográfiának vélnénk. A tudomány számára egyelőre nem az a fontos, hogy egységesített „szakmai" szempontok érvényesüljenek a szövegek alkotásában és közzétételében, hanem csupán az, hogy maguk a textusok létezzenek. A mennyiségi fölhalmozáson minden csoportnak túl kell esnie.

A keretet teremtő kiadványok kis késéssel követik a tudásról szóló elképzeléseket, s felülírják a hagyományt. Ha a közlemények teljességére – azaz a megszerkesztett, kiadott lap testére – tekintünk, az tulajdonképpen többet árul el a hagyományhoz való viszonyról, mint magáról a tartalomról. Az információhordozók nem véletlenül válnak újabban kutatások tárgyává: érdemes láthatóvá tenni azokat a struktúrákat, amelyek megengedik a gondolatok kifejtését. Ezek a vizsgálatok azt is példázzák, hogy a különböző korszakokban, helyzetekben, ha más-más okok folytán is, de mi rekesztődik ki a beszédből, mi az, amiről nem tudunk, s mi az, amiről nem lehet szólni.

Ha csupán a Solla Price által is felsorakoztatott (mai) tudományosság jellemzőit vesszük, s ha csak a saját szakmánkat tekintjük, akkor láthatjuk, hogy ahány sajátosság van, legalább annyi eltérő ok játszik elsődlegesen közre a pedagógiai szaksajtó alakításában. S azt is láthatjuk, hogy a pedagógia különböző szintjeinek kielégítő működését mennyi eltérő cél- és szerepképzetű folyóirat multiplikálja. A szaksajtó ugyan magába foglalja az újságoktól, magazinoktól, ismeretterjesztő folyóiratoktól kezdve a tudományos folyóiratokig valamennyi kiadványváltozatot, de ezek egészen különböző közösségképző potenciállal bírhatnak. Így tehát beszélhetünk a pedagógia szaksajtójának mintázatáról, amelyet egyik oldalról a szakma közéleti-irányítói kiadványai határolnak, a másikról pedig a diszciplína folyóiratai. S szólhatunk arról is, ismét csak a pólusokat említve, hogy létezik olyan részmintázat, amely feladata szerint a jelen időt vagy annak valamelyik metszetét, illetve az arról kialakult képzeteket tükrözi, de létezik olyan részmintázat is, amelynek a szerepe nem ez, hanem a jövőképzet tudományos dokumentumainak rendszerezése. S említhetjük a gyakorlat-orientált oldalt, vagy átellenben a teoretikusat. Ha tehát arról beszélünk, hogy a Földön az 1660 és 1960 között megjelent tudománnyal bármiféle módon foglalkozó és referáló folyóiratok száma 50 000, s ezek közül 1960-ban 30 000 még működött, s tudjuk, hogy a tudományos ismeretek bővülését követve 10 évente duplázódik a folyóiratok mennyisége, azaz jelenleg kb. fél-egymillió ilyen típusú periodika létezik, akkor nem is annyira meghökkentő, hogy a valaha létezett és létező magyar pedagógiai folyóiratok száma meghaladja az 1500-at, s jelenleg mintegy 100, önmagát ilyennek állító kiadványhoz juthatunk hozzá. (*Solla Price*, 1979, 26–27.; *Géczi,* 2001, 392–393.) A folyamat világosan nyomon követhető: a lapok a diszciplinarizálódással párhuzamosan formálódnak, s amíg a 19. században a folyóiratok többsége nem szelektál a tudomány területei és mélysége szerint, a következő században és manapság már ez a jellemző. Ami a hazai olvasói statisztikákat illeti, a tudományos, illetve a pedagógiai lapok olvasásának gyakorlatáról nem áll adat a rendelkezésünkre. Nem tudjuk, hogy mifelénk is igaz-e az, ami a nemzetközi tudomány sajtójának könyvtári kölcsönzésére igen: az igények 80 százalékának kielégítésére elegendőnek mutatkozik a folyóiratok 10 százaléka, s a lapok 50 százalékát – legalábbis a könyvtárakban – senki sem akarja kézbe venni. A dolgozatok hasznosulása természetesen nem függ az olvasottságtól, egyetlen illetékes olvasó – legyen az miniszter vagy kutató – elég lehet ahhoz,

hogy az írás beépüljön a közösségi tudásba. Továbbá arról sincsenek átfogó vizsgálataink, hogy a különböző lapokhoz kötődő, rendszeresen publikáló, tudományosan értékelt szakírók kitüntetett lapjaik körül valóban „láthatatlan intézményt" képeznek-e, s hogy ezt a csoportérdeklődést követi-e vajon az olvasói figyelem is. S fölvethető kérdés ugyanakkor, hogy szabad-e a tudomány létrehozóinak értékeihez kötni a szaklapokat, hogy maga a tudomány-érzékenység nem csak egyetlen szempontja-e a sokszempontú olvasói odafordulásnak? E kérdések az olvasói oldalról fogalmazódnak meg, s nem a lapok kiadóinak, fenntartóinak, szerkesztőinek szemszögéből. A valódi olvasókról azonban keveset tudunk, ugyanis a legtöbb olvasó annak a csoportnak a tagja, amelynek érdekérvényesítésére a lap létrejött.

A PEDAGÓGIAI SZAKSAJTÓ FORMÁI

A pedagógiai szempontú sajtókiadás a felvilágosodás művelődési-oktatási elképzeléseit tükrözi, s viszonylag későn alakult ki; hazai fejleményei több mint 200 évre nyúlnak vissza: pedagógiai vonatkozású cikkeket a 18. század végének lapjai is közzétettek, például az 1786–87-ben kiadott Merkur von Ungarn; az első, magát pedagógiainak valló kiadványt Ambróczy Sámuel szerkesztette: ez az 1793–1795 között megjelenő, evangélikus Novi Ecclesiastico-scholastici Annales Evangelicorum Augustanae et Helveticae Confessionis in Austriaca Monarchia volt. A 19. század végéig elegyesnek tekinthető s a fenntartók praktikus pedagógiai eszményeit követő kiadványok a tudományorientáltsággal szemben a népoktatás mellett kardoskodtak.

A tudományos cikk ma ismert formája alig több mint 100 éve alakult ki. Újdonságnak számított az előzményekre történő explicit hivatkozás, az előzmények és az eredmények textuális elkülönítése s az eltávolodás a híradástól. És nóvum volt az is, hogy a szerző individuális teljesítményének értéke megnőtt: a továbbiakban szerzői joggal rendelkezett. (A szerző felértékelődése az európai civilizáció hol erősen, hol gyengébben megmutatkozó sajátossága.) Az azóta is zajló változásokat az egyetlen magyar pedagógiai / neveléstudományi szakfolyóirat, az 1892-ben alapított Magyar Pedagógia publikációin is nyomon követhetjük. (S mellékesen azt is, hogy milyen szakfolyóiratidegen szerepek jelentkeznek – korszakonként persze más-más formában – benne.) A szövegek és tények kezelésének eltérő szabályai szerint a jelenlegi pedagógiai szaksajtó két alakulatát máris megneveztük. De a köztük elhelyezkedő változatok, amelyek rámutatnak a pedagogikum megannyi szintjére, miféle szerephez jutnak? Közvetítik és értelmezik a tudományt, s a gyakorlat számára hozzáférhetővé teszik annak eredményeit, vagy fordítva, jelzik azokat a problémákat, amelyekre a tudománynak reflektálnia kellene?

Ennél összetettebb a helyzet: eszmék és érdekcsoportok, az iskolaügy résztvevőinek meghatározottságai mentén olyan kulturális hasadásokra lelhetünk, amelyeket önmagában nem magyarázhat meg a periodikák világa. Minél összetettebb és ellentmondásosabb, változatosabb a nevelésügy, annál szövevényesebb és gazdagabb annak elsőrendű kommunikációs csatornázata is. A szaktudományos folyóiratok, amelyekre ránehezedik a tudományos közlés nemzetközi normája, az interdiszciplinaritásra törekvő periodikák, amelyeknek egyszerre több tudomány egymástól gyakran eltérő elvárásainak kell megfelelniük, a nyelvezetében és eszközrendszerében a tudo-

mánytól eltávolodó, ismeretterjesztésre vállalkozó, esetleg a pedagógiai közéletet mediáló vagy csupán a szakma köznapjairól szóló kiadvány-rendszer mégiscsak hierarchizált, s ha a lapstruktúra nem feleltethető meg a köznapitól a szakmaiakon keresztül a korszak tudományos világképeinek, akkor nem teljesítheti be a feladatát.

A betöltött funkció szerint strukturált szaksajtó – mint indikátor – a pedagógia világának állapotáról, a benne részt vevők kompetenciájáról, a pedagógiától s az azt művelőktől elvárt szemléletmódokról tudósít, s kielégítő módon képes körülhatárolni akár az éppen zajló kutatásokat, akár a diszciplináris vagy éppen infrastrukturális zavarokat. Talán ez az egyetlen indok arra, hogy miért legyen a mintegy 160 000 tanárt foglalkoztató Magyarországon mintegy 100 pedagógiai szaklap, azaz (átlagban) 1600 fős csoportonként egy. Természetesen kell, hogy legyenek, akik négy-öt kiadványt is forgatnak, ők azok, akik az olvasói csoportok – a szakma szubkultúrái – közötti közvetítő szerepet tölthetik be.

Azt kell hinnünk, hogy a köz- és felsőoktatás tagoltsága az oka annak a bőséges lapkínálatnak, amely jelenleg Magyaroszágon tapasztalható (s amely összevethető a 19–20. század fordulójának hasonló állapotával): s ez arra a társadalmi és diszciplináris erőtérre is rámutat, amelyben az egyes csoportok igényeiket kizárólag ennyiféle, nem pedig kevesebb, módon képesek megjeleníteni.

SZEREPVÁLLALÁSOK: A TUDOMÁNY ÉS AZ OKTATÁS

Báthory Zoltán ‚Maratoni reform' címet viselő kötete az utóbbi harminc év közoktatási folyamatait elemzi. (*Báthory*, 2000) Báthory Zoltán és Perjés István egy közös tanulmányban a közelmúltban arra vállalkozott, hogy bemutassa a neveléstudományt a tudományok családjában: a magyar neveléstudományról szólva, több szerző összefoglaló munkájára támaszkodva áttekintik annak alakulását és erővonalait. (*Báthory és Perjés,* 2001) E két munka nyomán bárki számára láthatóvá válhat az a pedagógiai valóság, amelynek csupán az egyik szegmense a mai szaklapstruktúra. A hetvenes-nyolcvanas évek köznevelési fejlesztését szolgáló kutatásokról szólva kitűnik, hogy éles ellentét alakult ki a hagyományos pedagógia művelői, a társadalomkutatók s a velük azonos nézeteket valló neveléstudományi képviselők között. Mindkét térfélen támogatók is jelen voltak, a hagyományhűek mögött az oktatáspolitika minisztériumi irányítói, a modern eszméket képviselő pedagógiai, pszichológiai, szociológiai, közgazdász kutatók mellett pedig az MTA-ban tevékenykedő munkatársak. S mindkét csoporthoz gyakorló pedagógusok is csatlakoztak. (*Báthory*, 2001, 416–417.) A „humáncentrista" és a „társadalomközpontú" kutatók nézetkülönbsége a szakma belső differenciálódását eredményezte, amely nem csak tanulmányok garmadájához vezetett, hanem – ha később is – a tudomány közvetítésében szerepet vállaló folyóiratok átalakulásához, illetve megjelenéséhez is. A hatosnak nevezett kutatási főirány ugyan 1984-ben megszűnt, de a filozófiai-történeti-szellemtudományi, illetve a neveléstudományt képviselő csoportok megszilárdultak, s önszerveződésük eredményes. *(1. ábra)*

Báthory ábrája – amely a hatos kutatáson belül létrejött kooperációk és konfrontációk durva szerkezetét illusztrálja – előlegezi a folyóirat-struktúra (időben elhúzódó) átalakulását is. A meglévő vezető lapok – a Köznevelés, a Pedagógiai Szemle, az Országos Pedagógiai Intézet szakmódszertani kiadványai, a különböző tantárgyak

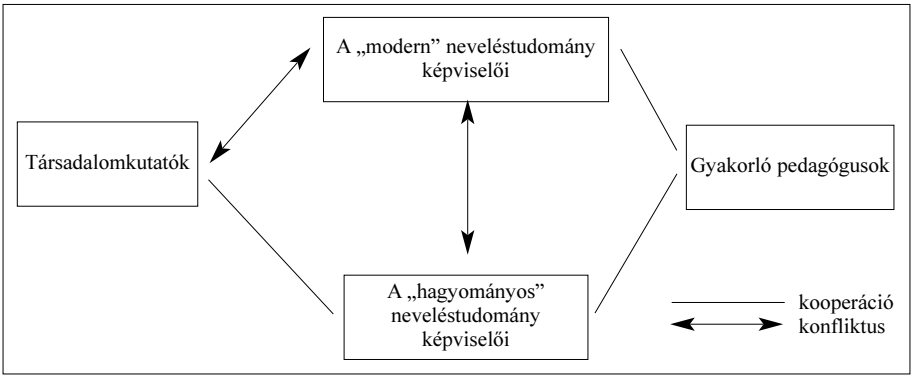

1. ábra. A hatos kutatási főirány által gerjesztett konfliktusok és kooperációs irányok mintázata (Báthory, 2001, 417.)

‚Tanítása'-i és a Nagy Sándor szerkesztette Magyar Pedagógia – többnyire a hagyományos irányt képviselik. Ugyan történt némi erőtlen kísérlet új folyóiratok alapítására – például 1980-ban a Pedagógiai Technológia ilyen –, de sem a társadalomkutatók, sem pedig a modernek nem jutottak a saját kommunikációjukhoz szükséges laphoz. A rendszerváltás volt az a pillanat, amikor ez végre bekövetkezett. A társadalomkutatók főként az anyatudományukhoz kapcsolt folyóiratok átalakításába kezdtek bele, míg a modernek, bár szinte ölükbe hullottak a régi lapok (amelyek profilt váltottak, vagy egy időre megszűntek), koncepcionálisan újakat is létesítettek. A neveléstudományi kérdéseket tágabb összefüggésbe helyező oktatáskutatók megalapították az Educatio elnevezésű negyedévi, tematikus összeállításokkal jelentkező periodikát.

Az Educatio csoportprogramossága a lap szerkesztésében tükröződik: abban interjúk éppúgy megjelentek, mint kitűnő tanulmányok vagy a kiadó intézet produktivitását mutató, oktatásügyi kutatásokról szóló áttekintések. Az esetlegességtől sem mentes megjelenésű szaklapnál a szerkesztés, illetve a laptest esetében nyilvánvaló, hogy azok szekunder közéleti és szakmapolitikai törekvésekbe ágyazódnak. Mindezek mellett az új kiadvány a neveléstudomány egyik jeles folyóiratává fejlődött.

Az Education kívül az Iskolakultúra az a lap, amely a rendszerváltásnak köszönheti létét. Profilját azonban egy másik Báthory-ábrával értelmezhetjük. *(2. ábra)* A szerző a nyolcvanas évek pedagógiájának három kutatási vonalára épített neveléstudományi elképzelését mutatja be. A hagyományos, herbertiánusnak tűnő, normatív iskola elkötelezettjeinek egy része a szellemtudományi hagyományok folytathatóságát vallja. Az empirikus felfogás követői a kísérleti pedagógia hagyományához kapcsolódnak. S létezik egy harmadik törekvés, amely az aktuális pedagógiai problémák föltérképezésére és megoldási módszereinek kidolgozására vállalkozik. E harmadik, cselekvésorientált irányzat mentén, bár nem annak a kizárólagos képviseletére, formálódik az Iskolakultúra.

A fentiek arra is alkalmat kínálnak, hogy a mai pedagógiai szaklapkiadást befolyásoló belső és külső tényezőket bemutassák. Észlelhető, hogy a pedagógiai szaklapok többsége a hagyományos neveléstudományt, illetve a politikai prioritásokat képviseli, s nem csupán azért, mert ezek hívják életre, mert ezek a lap kiadásának a szorgalmazói, tartalmának ilyen-olyan mértékű meghatározói, hanem mert épp ezek vázol-

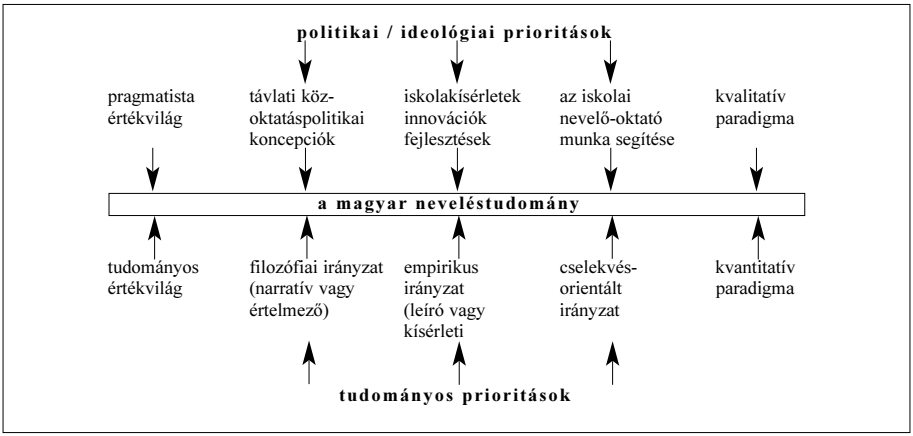

2. ábra. Politikai és tudományelméleti prioritások a hazai pedagógiai kutatásokban (Báthory, 2000. 26.)

ják fel magát a pedagógiai / neveléstudományi valóságról alkotott képet is, amely a szaklapok olvasóit is kondicionálja.

Be kell látnunk, hogy a tudományos prioritások a magyar neveléstudományban nem kizárólagos tényezők, s rajtuk kívül olyan pragmatikus szempontok is érvényesülnek, amelyek nélkül a szaksajtó (is) képtelen multiplikátori szerepének a betöltésére. Annak a hierarchikus lapstruktúrának a csúcsán, amely ma hazánkban létezik, egyetlen folyóirat található, amelyet kizárólag tudományos elvek szerint szerkesztenek s a Magyar Tudományos Akadémia felügyelete alatt áll. Az azt követő két-három folyóirat hozzá képest már multiplikátor, s bár igyekszenek a diszciplína-közeliség fönntartására, mind a kiadójuk, mind a fenntartásukat lehetővé tevő oktatási kormányzat, mind a kultúrpolitika rajtuk hagyja hol jól kivehető, hol elmaszatolt ujjlenyomatát. Minél távolabb helyezkedik el egy lap a lapstruktúra csúcsától, annál egyénibb és labilisabb a megítélése: a fenntartói, olvasói igények eltérőek s konfliktusok forrásává válnak, bár értő olvasottságuk magasabb, közvéleményt befolyásoló, az iskolai munkát segítő szerepük erősebb, annak alakításában inkább közrejátszanak, ezért fokozottabban politikafüggők.

Magyarországon jószerével jelenleg nincs is olyan szaklap, amelyet közvetve vagy közvetlenül ne az oktatási, illetve kulturális kormányzat finanszírozna. Ugyan léteznek alternatív érdekekhez kötődő kiadványok, de ők is részesednek, ha áttételesebb módon is, a központilag elosztott költségvetésből. Másrészt – a három-négy, diszciplína-közelibb tudományos vagy tudományközeli periodikát kivéve – nem létezik olyan pedagógiai folyóirat, amely a határon túli magyarság nevelésügyével kapcsolatot tarthatna, illetve olyan sem, amelyet a hazai kisebbségek nyelvét használva, kizárólag pedagógiai szempontokra összpontosítva szerkesztenének. Amikor Nagy József az Iskolakultúra hasábjain, majd pedig egy önálló kötetben is számba vette, milyen kihívások előtt áll a 21. század neveléstudománya, ugyanerre a következtetésre jutott. (*Nagy*, 2001) A politika/ideológia eddig nem volt képes hasznosítani a tudományos előrejelzéseket, így nem is jelentkezhetett megrendelőként.

De a figyelmetlenség a másik oldalon is kimutatható. Ha a neveléstudomány alakításában valóban szerep jut a neveléstudományi, a neveléstudomány-jellegű, az ismeretterjesztő és a pedagógiai szaksajtónak, ugyan mit várhat el a periodikák világa attól a tudománytól, amelynek valamiféleképpen a része? A magyar közoktatásról szóló, egyébként kitűnő Jelentés-kötetek például tudomást sem vesznek a sajtóról s a mögötte meghúzódó mozgásokról. A hazai kutatások szinte érintetlenül hagyják a kortársi pedagógiai sajtót. A neveléstörténészek, ha szaklapjainkhoz fordulnak, leginkább a szövegekre tekintenek, s a laptesteket, kiadványsorokat nem tekintik a tudomány- és művelődéstörténet elemzendő, értékes forrásainak.

ÖSSZEFOGLALÁS

Mind az európai művelődéstörténet és a pedagógia tudománytörténete, mind a hazai társadalmi, tudományos és oktatásügyi események magyarázzák, hogy miért készülnek a pedagógiai szaklapok ennyire váratlanul s ennyire sok speciális érdeklődésű – a neveléstudományban és a pedagógiai gyakorlatban eltérő módon involvált – csoport számára. A magyar pedagógiai lapstruktúra nem a nyelvi, hanem az állampolgári helyzetet veszi figyelembe, s tematizációját nagyobbrészt a tág értelemben vett közélet s kisebb részben a tudományos prioritások alakítják. Amennyiben azt állítjuk, hogy a magyar neveléstudománynak létezik egy kizárólagosan „nemzeti" része, megállapíthatjuk, hogy e nemzeti feladatok egyik csoportja mégsem kerül be a lapokba. S ha azt állítjuk, hogy a hazai neveléstudomány része egy nemzeti kultúrák fölötti diszciplínának is, akkor levonhatjuk a következtetést, hogy ennek képviselete folyóiratainktól többnyire független módon, kizárólag néhány kutató munkássága révén teljesül.

Ha a nevelésügyben érdekeltek saját érdeklődésű csoportjai szerint tekintjük át a kiadott lapokat, látható, hogy az érdekérvényesítés, illetve az arra való képtelenség mekkora jelentőséggel bír.

IRODALOM

Báthory Z. – Falus I. (főszerk., 1997): *Pedagógiai Lexikon.* II. kötet. I – Ny. Keraban Könyvkiadó, Budapest.

Báthory Zoltán (2000): *Maratoni reform. A magyar közoktatás reformjának története, 1972–2000.* Önkonet, Budapest.

Báthory Zoltán (2001): A hetvenes évek. In: Csapó Benő (szerk.): *Neveléstudomány az ezredfordulón.* Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest. 405–422.

Chaunu, P. (1998): *A felvilágosodás.* Osiris, Budapest.

Csapó Benő – Vidákovich Tibor (2001, szerk.): *Neveléstudomány az ezredfordulón.* Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest.

Csapó Benő (2001): Neveléstudomány az ezredvég Magyarországán. *Iskolakultúra*, 2. 40–44.

Géczi J. (2001) A magyar pedagógiai szaksajtóról. In: Csapó B. – Vidákovich T. (2001): *Neveléstudomány az ezredfordulón.* Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest. 392–402.

Radó P. (2001): Bevezetés az oktatáspolitikai elemzésbe: romák és az iskola. *Iskolakultúra,* 12. 65–90.

Solla Price, Derek (1979): *Kis tudomány – nagy tudomány*. Akadémiai Kiadó, Budapest.

Zsolnai J. (2002): *Vesszőfutásom a pedagógiáért.* Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest.

MELLÉKLET

A SZERKESZTŐSÉG MUNKATÁRSAI

Andor Mihály (1991–)
Asztalos Ildikó (1993–1997)
Boda Edit (1991–1992)
Csányi Erzsébet (1999–2004)
Csíkos Csaba (2004–)
Csizér Kata (2006–)
Dippold Pál (1991–1995)
Fatalin László (1993–1997)
Gabnai Katalin (1991–1993)
Géczi János (1991–)
Gelencsér Gábor (2000–)
H. Nagy Péter (2000–)
Halász Gábor (1991–1993)
Huzella Péter (1995–1996)
Jani Tibor (1991)
Kamarás István (1993–2006)
Karlovitz János (1991–1993)
Kecskés Andrásné (1992)
Kojanitz László (1991–1993, 2001–)
Kormány Gyula (1993–1995)
Lami Pál (1991–1992)
Mányoki Endre (1991–1995)
Mátis Lívia (1993–1994)
Reményi József Tamás (1999–)
Sallai Éva (1991–1993)
Sallay Mária (1991–1992)
Schiller István (1991–1993)
Sebők Zoltán (1992–2000)
Szakály Sándor (1993–2001)
Székely Sz. Magdolna (1991–1994)
Szekszárdi Ferencné (1991–1993)
Szendrei János (1992–1995)
Takács Viola (1991)
Tarján Tamás (1997, 2000–)
Tóth László (1993–2000)
Tóth Tímea (1995–1995)
Trencsényi László (1991–)
Vágó Irén (1991–)
Vámos Ágnes (1993–1995)
Zalán Tibor (1991–1999)

REPERTÓRIUM 1991–2006

TANULMÁNY

A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt kuratóriumai által elfogadott pályázatok 21–22. 8–17.
A Skarupi Állami Tanítóképző Főiskola órarendje 15–16–17. 82–97.
Ablonczy Balázs (1994): Gondolkozzál, tehát leszel 11–12. 85–92.
Ábrahám István (1992): Iskolarendszerváltás és tankönyvek 10. 30–33.
Adey, Philipp (1999): Gondolkodtató természettudomány 10. 33–45.
Adorján Ferencné (1993): Természettudományokról angolul 9. 2–10.
Adorján Richárd (1999): Költségeink haszna, avagy haszontalanságaink költségei 3. 11–22.
Adorjánné Farkas Magdolna (1996): Cikkgyűjtemény a környezetszennyezésről 2. 112–114.
Adorjánné Farkas Magdolna (1996): Természettudományról, környezetvédelemről angolul 10. 21–26.
Alabán Ferenc (1994): A nyitrai Hungarisztika Tanszék munkájáról 8. 31–33.
Albert Dávid (1994): Romániai magyar oktatás 8. 21–30.
Alderson, Charles – Szollás Krisztina (2001): A jelenlegi angol érettségi vizsga 8. 48–60.
Amartya, Sen (1993): Az egyéni szabadság mint társadalmi elkötelezettség 21–22. 18–28.
Ambrus Attiláné Kéri Katalin (1995): Tanítók a baranyai római katolikus népiskolákban 5. 36–44.
Ambrus Péter (1994): Cigányság és iskola 8. 10–13.
Ambrusné Kéri Katalin (1995): Én így tanítom az embertant 18–19. 85–90.
Andok Mónika (2003): A hír mint szövegtípus. 11. 68–76.
Andor Csaba – Vári Péter – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Krolopp Judit – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Andor Csaba (1994): Madách Imre szerelmei 18. 30.
Andor Csaba (1996): A nagy kolerajárvány Madách életében és főművében 3. 15–25.
Andor Mihály (1991): Egy izgalmas nyomozás 7–8.109–111.
Andor Mihály (1992): A félvilágosult abszolutizmus felé 1. 40–48.
Andor Mihály (1993): Az iskolaszerkezet változása 6. 18–28.
Andor Mihály (1993): Plusz és mínusz 23. 42–45.
Andor Mihály (1998): Az iskolaválasztás társadalmi meghatározottsága 1997-ben 8. 14–28.
Andor Mihály (1999): A kétféle diploma 1. 46–54.
Andor Mihály (1999): A könyv mint a kulturális tőke mutatója 11. 62–70.
Andor Mihály (2000): A lakóhely hatása az iskolaválasztásra 3. 45–51.
Andor Mihály (2004): Gazdagság és eredményesség 4. 17–28
Andor Mihály (2005): Lépéskényszer 3. 57–70.
Andor Mihály (2005): A középiskola-választás sikeressége 8. 18–28.
Angi István (1994): A csúcspontok esztétikuma J. S. Bach passióiban 11–12. 2–18.
Angi István (1994): A zenei alapképesség jelentősége az esztétikai kultúrában 3. 2–6.
Angi István (1995): Palestrinától Palestrináig 11–12. 2–9.
Angyal István (1998): Drogmegelőzés a Magyar Honvédség sorállományában 10. 81–89.
Arató László (1991): Egy tantárgyról, ami van is meg nincs is (társadalomismeret) 7–8.7–12.
Arató László (1992): A Biblia mint kód 1. 12–16.
Arató László (1993): Anakreón feltámadásai 8. 2–13.
Arató László (1994): Örkény egypercesei 21. 24–28.
Arató László (1995): A Biblia mint kód ll. 1–2. 38–43.
Arató László (1995): Az irodalomóra rétegei 6–7. 35–45.
Arató László (1996): Hermeneutika, diákbefogadó, irodalomtanítás 2. 20–28.
Arató László (1997): A közlésfolyamat tényezőinek megkettőződése 6–7. 41–46.
Arató László (1999): Mikszáth, a nagymester 12. 20–28.
Arató László (2000): A jelent meghatározó múlt – analitikus drámák 11. 27–37.
Artiles, Alfredo J. (2006): A gyógypedagógia változó identitása 10. 3–35.
Aspeslagh, Robert (1997): Vertikális vagy horizontális kapcsolatok az oktatásban: fontos ez? 1. 3–16.
Astleitner, Hermann – Vásárhelyi Éva – Herber, Hans-Jörg – Parisot, Karl Josef (1996): Tanítható-e a problémamegoldás? 10. 54–61.
Aszalós János (1999): A korrupcióról 9. 76–85.
B. Fejes Katalin (1999): Egy mondatszerkezet-típus használata 5. 76–78.
B. Németh Mária (2000): A természettudományos ismeretek alkalmazása 8. 60–68.
Baader, Meike Sophia (2005): A vallás és a reformpedagógia bensőséges kapcsolata 9. 28–37.
Babic, Sava (1993): Petőfi és a szerbek 10. 28–31.
Bábosik István (1993): Nemzeti Alaptanterv és nevelés 6. 36–38.
Bábosik István (1998): Nemzettudat – nemzeti szocializáció – hazafiság 4. 40–48.
Bagdy Emőke (1991): A hivatásra nevelés 7–8. 93–97.

Bagdy Emőke (1993): Pályaszocializáció a pedagógusképzésben 21–22. 114–119.
Bajkó Mátyás (1996): Protestáns iskolakultúránk és a történelem 3. 3–7.
Bajmócy Péter – Csíkos Csaba (1997): Európai országok népszerűsége egyetemi hallgatók körében 6–7. 71–77.
Bajomi Iván (2006): A kisgyermekkori nevelés franciaországi színterei 5. 89–102.
Bak Judit – Pikó Bettina (2005): A gyermekek egészség- és környezet-tudatosságának alakítása 5. 54–60.
Baktay Patrícia – Kottai Magdolna (1995): A természetes anyagok feldolgozása 3–4. 81–87.
Balassa Péter (1995): A nevelés ösvényeiről 6–7. 77–78.
Balázs Éva – Surányi Bálint (1993): Rendszerváltás és megyei oktatásirányítás 6. 39–47.
Balázs Éva (1996): Az oktatás hatékonysága 6–7. 3–10.
Balázs Éva (1999): Területi tervezés a közoktatásban 12. 52–66.
Balázs Éva (2000): Az iskolai tudás egyes összetevői – települési különbségek 8. 34–48.
Balázs Éva (2004): Humán erőforrások és az oktatás 6–7. 3–20
Balázs Ildikó (1996): Egy értelmezési lehetőség 6–7. 66–74.
Balázs Zoltán (2005): Kereszténység és értékválság 8. 47–59.
Balázsi Ildikó – Vári Péter – Bánfi Ilona – Szabó Annamária – Szabó Vilmos László (2003): Hogyan olvasnak a magyar kilencévesek? 8. 118–138.
Balé András (1994): Bánki Donáttól Robert Boschig 24. 22–27.
Bali Katalin – Bernáth Andrea – Bus László (1994): Az oktatástechnikai rendszerekről 17. 11–21.
Balla Margit (1995): Homéroszi illusztrációk 13–14. 111.
Ballér Endre (2003): Az 1995-ös NAT értékelésének néhány kérdése. 12. 3–18.
Balogh B. Márton (1998): Az irodalom élni segít 6–7. 79–98.
Balogh Lászlóné (1992): 1.B.? – O.K. 5. 10–12.
Balogh Lászlóné (1993): Lehetőség és valóság 9. 20–25.
Balogh Miklós (1996): Oktatásfinanszírozás – régi szereplők új szerepben? 6–7. 11–22.
Balogh Vilmos Szilárd (1998): Idő, irreverzibilitás, rend és evolúció 2. 29–37.
Baloghné Ormos Ilona – Demjén István – Demjén Istvánné (1995): Az iskolakert 13–14. 2–14.
Balta Zoltán (1996): Fonetikai vizsgálatok írástörténeti jelentősége 3. 33–43.
Bán B. András (1991): A csehszlovákiai magyarság iskolái (1918–1945) 7–8.38–44.
Bánfi Ilona – Szabó Annamária – Szalay Balázs – Vári Péter (2003): Hogyan mérte a PISA 2000 az alkalmazásképes tudást? 4. 3–25.
Bánfi Ilona – Vári Péter – Andor Csaba – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Krolopp Judit – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Bánfi Ilona – Vári Péter – Balázsi Ildikó – Szabó Annamária – Szabó Vilmos László (2003): Hogyan olvasnak a magyar kilencévesek? 8. 118–138.
Bankó Marietta (2006): Programértékelés 4. 49–60.
Bánkuti Zsuzsa – Horváth Zsuzsa – Lukács Judit (2004): A szakképző iskolába járó diákok tanulási nehézségei 5. 3–26
Bánréti Zoltán (1995): Mit jelent az oktatási programok tartalmi fejlesztése? 6–7. 79–85.
Bara Zsuzsanna (2005): A népiskolai könyvtárak létrejötte 2. 69–86.
Bárdos Jenő (2003): A nyelvtudás megítélésének korlátai 8. 28–39.
Bárdos Jenő (2005): A kommunikatív nyelvtanítási irány és a századvég 8. 60–72.
Bárdos József (1994): Tanítsunk Idunát 3. 15–22.
Bárdossy Ildikó (1997): Esély és iskola(rendszer) 9. 40–46.
Baricné Kocsis Éva (1998): Mit olvas a diák? 6–7. 71–78.
Baricz Zsolt (1998): Kéziratos könyvkiadás Erdélyben 1. 77–79.
Barta István (1993): Ásványhatározás 3–4. 38–47.
Barta Róbert (1994): Numerus Clausus rendelkezések Magyarországon az 1920-as években 21. 45–50.
Bartha Arpád (1993): Játék 21–22. 54–66.
Bartók István (1996): „...habet etiam suas inventiones rhetorica” 9. 58–67.
Báthory Zoltán (1993): Az északi modell hatása a magyar oktatásügyi reformokra 12. 27–33.
Báthory Zoltán (1999): Természettudományos nevelésünk 10. 46– 54.
Báthory Zoltán (2000): A maratoni reform (1. rész) 10. 45–60.
Báthory Zoltán (2000): A maratoni reform (2. rész) 11. 3–26.
Báthory Zoltán (2002): Tudásértelmezések a magyar középiskolában 3. 69–75.
Báthory Zoltán (2003): Rendszerszintű pedagógiai felmérések. 8. 3–19.
Báthory Zoltán (2004): Aggódások, vívódások: egységes tanárképzés? 8. 37–42
Báthory Zoltán (2006): Közoktatási reformmozaik 3. 3–10.
Beck Mihály (1994): Természettudomány és társadalom az ezredfordulón 20. 2–6.
Beck Zoltán (1998): Egy irodalom teremtődése 9. 55–66.
Bécsy Tamás (2004): Történeti és elméleti munkák drámáról, színházról 6–7. 116

Beke Judit (2001): Egy vers mint önértelmezési munka 11. 41–46.
Beke Judit (2003): A néven szólítás ünnepe. 6–7. 3–17.
Bence Erika (1999): Szerb Antal Magyar irodalom történetének 19. század-képe 8. 57–71.
Bencsik Csaba (1998): Internet és nevelés 9. 29–36.
Bencze Mihály (1992): Irodalom és matematika 3. 52–53.
Bene Annamária (2000): Vajdaság, egyetem, kétnyelvűség 5. 3–13.
Bene Annamária (2001): Presztízs és stigma többnyelvű környezetben 1. 30–35.
Bene Márta (2004): „Kitalált történetek" 6–7. 105–110
Benkes Réka – Vass László (1997): Megjegyzések a hipermédiumok alkalmazásáról 3. 3–7.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 8. 19–28.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 4. 32–44.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 9. 72–80.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A szövegtani kutatás diszciplináris környezete 5. 63–71.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A verbális szövegek szövegtana és a nyelvészet (I.) 10. 68–77.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): A verbális szövegek szövegtana és a nyelvészet (II.) 11. 70–78.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1997): Az általános szemiotikai szövegtan interdiszciplináris megalapozása (I.) 6–7. 31–40.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1998): A verbális szövegek kreatív megközelítése szövegtani keretben (I.) 1. 3–11.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1998): A verbális szövegek kreatív megközelítése szövegtani keretben (II.) 2. 47–56.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1998): A verbális szövegek analitikus megközelítése szemiotikai szövegtani keretben (I.) 3. 9–17.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1998): A verbális szövegek analitikus megközelítése szemiotikai szövegtani keretben (II.) 5. 31–39.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (1998): A szemiotikai szövegtan mint egy studium generale egyik alapeleme 8. 41–48.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (2000): A multimediális szövegek megközelítései 5. 49–57.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (2000): A multimediális szövegek megközelítései (2. rész) 10. 18–27.
Benkes Zsuzsa (1999): A tankönyvi szövegek tipografizálásával kapcsolatos kreatív gyakorlat 5. 81–86.
Benkő András – Varga Tibor – Horváth János (1995): A kábítószer áldozatairól a statisztikai felmérések tükrében 13–14. 53–58.
Benkő Gyöngyi (1993): Városi farmok 24. 39–41.
Bényei Judit – Szíjártó Imre (2000): A televízió társadalomképe és az iskola 2. 3–11.
Bérczes László (1997): Mindig van másik 6–7. 63–66.
Bérczi Szaniszló – Cech Vilmos – Hegyi Sándor (1992): Anyagtechnológia 10. 22–29.
Bérczi Szaniszló (1992): Ismeretszintézis a technikában 3. 8–22.
Bérczi Szaniszló (1993): A műveltség rétegződése: gondolkodási és cselekvési rendszerek 20. 2–18.
Bérczi Szaniszló (1994): Sejtautomaták Fibonacci-növényeken át 7. 16–32.
Berecz Zsuzsa (2005): Az apa megtalálása(?) 1. 62–69.
Bernáth Andrea – Bali Katalin – Bus László (1994): Az oktatástechnikai rendszerekről 17. 11–21.
Bertók Éva (1996): A Halotti Beszéd és Könyörgés 2. 29–35.
Billard, Aude – Robins, Ben – Dautenhahn, Kerstin – Nadel, Jacqueline (2006): Robota – minihumanoid robot az autista gyerekek rehabilitációjára 10. 44–57.
Bíró Ágota (2001): A nő mint narrátor 1. 23–29.
Bíró Ágota (2003): Női sorsok az irodalomban. 11. 45–60.
Bíró Béla (1994): Gyorsuló idő 14. 41–47.
Bíró Béla (1995): Az azonosság tragédiái 11–12. 10–18.
Bíró Gyöngyi – Tóth Tünde (1996): Balassi versgyűjteményének rekonstrukciója 9. 49–57.
Bíró Judit (1992): Az erkölcs jegyében 11–12. 35–38.
Bíró Zoltán (1995): Az értelmiség válsága 10. 46–51.
Biró Zsuzsanna Hanna (2006): Nyelvoktatási reformok a 20. század első felében 11. 21–32.
Bitskey István (1996): „Az magyari nyelvnek dicsősége" 9. 38–48.
Blénessy Gabriella – Hanczár Gergely (2004): Az algernon projekt 12. 99–105
Blij, Harm J. de – Muller, Peter O. (1995): Humángeográfia (kultúra, társadalom és tér) 3–4. 71–80.
Bobory Dóra (2003): Gerolamo Cardano: a mágia tudósa, a tudomány mágusa 2. 25–32.
Bobory Dóra (2004): Qui me unice amabat 10. 94–110
Bocsor Péter (1997): Vitaminimumus 4. 45–56.
Boda I. Károly – Porkoláb Judit (1996): Költői szókészletvizsgálat számítógépes programmal 1. 51–61.
Bodóczky István (2000): Az értékelés problémái a vizuális nevelésben 6–7. 15–25.
Bodóczky Lászlóné (1994): Pedagógusjelöltek egészségmagatartása 14. 7–13.

Bodrogi Csongor (2005): „Kijavított" jelentések 1. 53–61.
Bodrogi Csongor (2006): Kosztolányi és József Attila 2. 105–113.
Bognár József – Révész László (2006): Az úszásoktatás a rendszerváltozást követő tantervekben 3. 34–43.
Bogoly József Ágoston (1999): A kognitív tudomány 1. 3–13.
Bogoly József Ágoston (1999): A reflektált intertextuális olvasás kiterjesztése 6–7. 69–77.
Bókay Antal (1996): A dekonstrukció – a befogadás formaelmélete 2. 3–7.
Bond, Trevor G. (2003): A tesztelés sokféle szerepe. 8. 74–83.
Bonifert Domonkosné (1999): Bemutatjuk a szegedi fizikatankönyveket 5. 70–71.
Boronkai Szabolcs (1998): A magyarországi német irodalom szerepvesztése és identitáskeresése 3. 63–76.
Boros János (2006): Többnyelvűség és demokrácia 2. 59–64.
Boros László – Kormány Gyula (1993): Hollandia 20. 30–36.
Boross Ottilia (2006): Basák az iskolában 11. 33–39.
Bors Lídia – Lugossy Réka – Nikolov Marianne (2000): Az angol nyelv oktatása pécsi általános iskolákban 4. 73–88.
Böhringer, Hannes (1997): A western mint civilvallás 10. 44–43.
Böszörményi József (1993): Kell-e erkölcstant tanítani az iskolákban és milyet? 15–16. 38–47.
Bóta Margit – Dávid Imre (1999): Az érem két oldala 4. 14–23.
Both Mária – Csorba F. László (1993): A hellenizmus filozófiája 3–4. 8–14.
Both Mária – Csorba F. László (1993): A dinamika születése 21–22. 100–103.
Botyánszki János (1992): Éterek, olefinek 9. 53–56.
Bradley, Terence (1996): Az angoltanárok továbbképzésének problémái 2. 71–75.
Brandt Béla – Holnafy Dezső (1991): Homogén tudásérzet és az iskolaválság 5.13–17.
Buda Attila (2000): Babits Mihály műveinek genetikus kiadásáról 4. 24–34.
Buda Attila (2001): Babits Mihály műveinek genetikus kiadásáról 4. 24–34.
Buda Béla (1994): Pedagógus-iskola-egészség 7. 41–46.
Buda Béla (1995): A pedagógia dilemmája 6–7. 86–89.
Budaházy Éva (1993): A szintézis-teremtés újai 10. 2–13.
Budai László (2006): Idegennyelv-tudás vagy idegennyelv-sejtés? 4. 61–73.
Budayné Kálóczy Ildikó – Schalbert Józsefné – Kígyós Lászlóné – Pócsiné Erdei Irén – Tönkő Mária (1993): Segédletek a gimnáziumi környezeti nevelés megújításához 2. 11–25.
Budra, Paul (1998): A Magisztrátusok Tükre és az olvasópolitika 1. 80-88.
Bukta Katalin (2001): Mit tanulnak a diákok angol órán? 8. 36–47.
Búrány Ágota (2000): Nyelvi tervezés a kisebbségi nyelvoktatásban 5. 14–18.
Burányi Péter – Csatay Richárd (2002): Nyelv, nyelvtörvény, nyelvtudomány 8. 73–80.
Bus László – Bali Katalin – Bernáth Andrea (1994): Az oktatástechnikai rendszerekről 17. 11–21.
C. Szabolcs Éva (1995): A pedagógusképzés tartalmát érintő elméleti kérdések 15–16–17. 31–40.
Cech Vilmos – Bérczi Szaniszló – Hegyi Sándor (1992): Anyagtechnológia 10. 22–29.
Chalfen, Richard (1995): Fényképező turisták 20–21. 52–57.
Cholnoky Jenő (1991): A balaton hullámai 6. 58–64.
Corte, Erik de (1997): A matematikatanulás és –tanítás kutatásának fő áramlatai és távlatai 12. 14–29.
Courthiades, Marcel (1998): A rromani nyelv 12. 5–18.
Cs. Czachesz Erzsébet – Vidákovich Tibor (1999): Az olvasásmegértési képesség fejlődése 6–7. 59–68.
Cs. Czachesz Erzsébet – Vidákovich Tibor (2001): Egy helyesírás-vizsgálat tapasztalatai 3. 37–50.
Cs. Czachesz Erzsébet (1999): Az olvasásmegértés és tanítása 2. 3–15-
Cs. Czachesz Erzsébet (2001): Ki tud olvasni? 5. 21–30.
Cs. Czachesz Erzsébet (2002): A műfajok és a kontextus szerepe a szövegmegértésben és a jelentéskonstrukcióban 9. 43–52.
Cs. Czachesz Erzsébet (2005): Változó perspektívák az olvasási képesség pedagógiai értelmezésében 10. 44–52.
Cs. Gyimesi Éva (1994): Kié az egyetem? 3. 50–52.
Cs. Jónás Erzsébet (1992): Az idegennyelvi párbeszédtanítás 4. 57–62.
Cs. Jónás Erzsébet (1993): Dialógumodellek a nyelvi kommunikációhoz 8. 2–6.
Csákány Antalné (1992): Csak ülök és... csodálkozom 2. 7–12.
Csákány Antalné (1997): Mi lehet az alacsony teljesítmények mögött? (II.) 2. 43–62.
Csákány Antalné (2002): Kapkodva haladni? 8. 3–7.
Csákó Mihály (1997): Hányan, honnan, hová? 6–7. 17–26.
Csákó Mihály (2001): Informatika – Internet – pedagógusok 1. 56–74.
Csáky-Pallavicini Roger – Ittzés András – Szabó Tünde – Vári Andrea – Mesterházy Andrea –

Tomcsányi Teodóra (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Csala Istvánné Ranschburg Ágnes (2000): A ‚Történelem és társadalomismeret' alapműveltségi vizsga történetéhez 9. 36–45.
Csanády Márton (2005): Újhullámok az európai felsőoktatásban 5. 61–78.
Csányi Erzsébet (1996): Bibliai metanyelv 9. 19–22.
Csányi Vilmos (1995): Az etológia emberképe 23. 14–26.
Csapó Benő – Csíkos Csaba – Korom Erzsébet (2004): A tanítás és tanulás kutatása Finnországban 3. 45–52
Csapó Benő – Korom Erzsébet (1997): A természettudományos fogalmak megértésének problémái 2. 12–20.
Csapó Benő – Molnár Gyöngyvér (2003): A képességek fejlődésének logisztikus modellje 2. 57–69.
Csapó Benő (1994): Merre tartanak a természettudományok oktatásával kapcsolatos kutatások? 4. 2–11.
Csapó Benő (1997): A tanulás és oktatás kutatása mint önálló tudományág 12. 3–13.
Csapó Benő (1999): Az értelmi képességek fejlesztésének történelmi-társadalmi kontextusa 9. 3–15.
Csapó Benő (1999): Természettudományos nevelés: híd a tudomány és a nevelés között 10. 5– 17.
Csapó Benő (2001): A nyelvtanulást és a nyelvtudást befolyásoló tényezők 8. 25–35.
Csapó Benő (2003): Az iskolai osztályok közötti különbségek és az oktatási rendszer demokratizálása. 8. 107–117.
Csapó Benő (2006): A formális és nem-formális tanulás során szerzett tudás integrálása 2. 3–16.
Császtvay Tünde (2002): Éhes költő a ‚Veszprém'-mel álmodik 6–7. 49–56.
Csatay Richárd – Burányi Péter (2002): Nyelv, nyelvtörvény, nyelvtudomány 8. 73–80.
Csekő Krisztina – Ollé János (2004): Differenciált on-line tanulási környezet hatékonyság-vizsgálata 12. 82–91
Cseres Judit – Orlay Ibolya (1995): D A. D. A. 13–14. 85–90.
Cserjés Katalin (1992): Nehezen elemezhető szövegek a magyarórán 11–12. 2–8.
Cserné Adermann Gizella (1996): Docimológia 4. 22–25.
Cserné Adermann Gizella (1997): A tanári elvárások hatása a tanulók teljesítményére 10. 14–20.
Cserti Csapó Tibor – Forray R. Katalin (1998): A cigány kisebbség iskolai oktatásának helyzete a Dombóvári Kistérségben 12. 37–44.
Csibi László (2001): Az Egyetemi Színpad és az Universitas Együttes hőskora 3. 58–64.
Csik Endre (1994): A Zsolnai-programok 10. 31–38.
Csikós Csaba (1996): A mélypont ragyogása az ökológiai válság sodrában 10. 3–7.
Csikós Csaba (1997): Eretnek gondolatok a tudományról 10. 35–34.
Csikós Csaba (1999): Eretnek gondolatok a filozófiáról 3. 39–46.
Csikós Csaba (2000): A tékozló fiú példázata 1. 17–23.
Csíkos Csaba – Bajmócy Péter (1997): Európai országok népszerűsége egyetemi hallgatók körében 6–7. 71–77.
Csíkos Csaba (2002): Hány éves a kapitány? 12. 10–16.
Csíkos Csaba (2003): Egy hazai matematikai felmérés eredményei nemzetközi összehasonlításban. 8. 20–27.
Csíkos Csaba (2004): Metakogníció a tanulásban és a tanításban 2. 3–11
Csíkos Csaba (2006): Tudatosság és metakogníció viszonya 12. 69–82.
Csíkos Csaba – Csapó Benő – Korom Erzsébet (2004): A tanítás és tanulás kutatása Finnországban 3. 45–52
Csillag Ferenc (1999): „Belülről és kívülről" 2. 59–68.
Csirmaz Mátyás (1993): Természetes anyagokból készült hangszerek 3–4. 60–81.
Csizér Kata (2003): Az angol nyelv oktatásának feltételei. 6–7. 45–54.
Csizér Kata – Kormos Judit (2006): Az interkulturális kapcsolatok és az idegen nyelvi motiváció összefüggései 11. 12–20.
Csizér Kata – Mezei Gabriella (2005): Második nyelvi motivációs stratégiák használata az osztályteremben 12. 30–42.
Csóka Géza (1992): Röviden a rácsgeometriáról 10. 2–6.
Csóka Géza (1995): A sík és a tér egybevágóságai, a szabályos alakzatok szimmetriái 10. 2–12.
Csonka Csabáné (1994): Köszöntő 13. 2–3.
Csorba Csaba (1996): Régi korok történelme mai könyvekben 2. 36–41.
Csorba F. László – Both Mária (1993): A dinamika születése 21–22. 100–103.
Csorba F. László – Both Mária (1993): A hellenizmus filozófiája 3–4. 8–14.
Csorba Ferenc (1991): Szabályos testek hajtogatása papírból 5.33–39.
Czakó Kálmán (1995): Integrált prevenciós program a magyar iskolarendszer számára 13–14. 51–52.
Czakó Kálmán Dániel (1992): Interjú a stuttgarti kémiai intézetben 9. 35–38.
Czigány Zoltán (1995): „Ha lehet a hattyúnál – szeretnék veletek találkozni" 11–12. 34–39.
Czigány Zoltán (1996): A ködben 3. 26–32.
D. Balogh Irén (2002): Problémamegoldás, alkalmazás és tudásátvitel a középiskolai fizikában 1. 51–61.
Dánél Mónika (2002): Az intermedialitás szerepe orosz hasonmás-történetekben 6–7. 13–24.

Danka Klára (1992): Projektorientált módszerek 9. 57–60.
Danka Krisztina (1999): A „Kérdés" és a „Felelet" embere 6–7. 78–88.
Dárdai Ágnes (2002): Külföldi és magyar történelemtankönyvek európai integrációs képe 1. 62–72.
Dárdai Ágnes (2005): A tankönyvkutatás nemzetközi és hazai pozíciói 10. 120–126.
Dautenhahn, Kerstin – Robins, Ben – Billard, Aude – Nadel, Jacqueline (2006): Robota – minihumanoid robot az autista gyerekek rehabilitációjára 10. 44–57.
Dávid Gergely (1992): Objektivitás, értékelés, standardizáció 1. 26–29.
Dávid Gergely (1996): Mennyire jó az angol felvételi? 2. 63–70.
Dávid Imre – Bóta Margit (1999): Az érem két oldala 4. 14–23.
Dávid István – Farkas József – Siposné Gyarmati Terézia (1992): Elektrokémiai szemléltetés 9. 39–52.
Deák András Miklós (1993): Nyelvoktatás – irodalomoktatás 15–16. 62–67.
Demeter Katalin (2000): A kisiskolások erkölcsi neveléséről 1. 55–62.
Demjén István – Baloghné Ormos Ilona – Demjén Istvánné (1995): Az iskolakert 13–14. 2–14.
Demjén Istvánné – Demjén István – Baloghné Ormos Ilona (1995): Az iskolakert 13–14. 2–14.
Deszpot Gabriella (1993): Az organikus iskolák 13–14. 3–19.
Dévény Ágnes – Loch Ágnes (2005): Miről szól a nyelvvizsga? 12. 85–98.
Dobány Zoltán (1994): A helyi szelek 7. 9–15.
Dobány Zoltán (1994): Néhány gondolat a monszun tanításáról 22–23. 90–97.
Dobos Krisztina (1998): Gondolatok a hazafias nevelésről 4. 59–60.
Dobozi Eszter (2000): Kommunikáció és iskolavezetés 9. 16–27.
Dobozi Eszter (2003): Kísérlet „a vég elhalasztására" 4. 73–88.
Dombrády Lóránd (1994): Magyarország a háborúba lépéstől a német megszállásig 11–12. 45–52.
Dombrády Lóránd (1994): A második világháború magyar hadigazdaságának vázlatos áttekintése 17. 38–46.
Domokos György – Hausner Gábor – Veszprémy László (1997): Eruditio militaris 5. 40–47.
Domokos Zsuzsa (1998): A történelemoktatás ideológiai aspektusai 6–7. 17–24.
Domonkos Péter (2006): Harbach 1944 1. 80–92.
Dömötör Edit (2001): A ‚Macbeth' boszorkányai 6–7. 54–61.
Dömötör Edit (2006): „Poeticitás" vagy „leképezés"? 7–8. 116–126.
Dömsödy Andrea (2005): Információs társadalom, informatika és könyvtár-pedagógia 12. 12–20.
Dörnyei Zoltán – Katona Lucia (1991): Az idegen nyelvtudás mérésének új módja – a C-teszt 4. 42–51.
Đurić, Rajko (1998): A rromani (cigány) irodalom 12. 22–29.
Éger György (1996): Gyepű vagy periféria 9. 34–37.
Einhorn Ágnes (2001): A német nyelv tanítása a szakképző iskolában 8. 13–24.
Eisemann György (2001): A romantikus elbeszélés retorikai hatásfunkciói 6–7. 62–76.
Éliás Balázs (2000): A paradigmaváltás dilemmái a középfokú magyartanításban 11. 46–49.
Englonerné Benkes Zsuzsa (1996): A kreatív-produktív szövegmegközelítésről 2. 8–14.
Előry Vilma (2005): A tankönyvszöveg megértése 11. 59–62.
Erdélyi Erzsébet (1992): "Halljuk! Miket mond a lekötött kalóz" 4. 2–9.
Erdélyi Zsuzsanna (1994): A Mária-kultuszról 15–16. 22–27.
Erlichné Bogdán Katalin (1994): Gyakorlatra orientált fizika szakmódszertani képzés 14. 29–35.
F. Dárdai Ágnes (1997): A tankönyv a reformpedagógiában 3. 41–47.
F. Dárdai Ágnes (1999): Tankönyvelemzési modellek a nemzetközi tankönyvkutatásban 4. 44–53.
F. Dárdai Ágnes (2006): Magyar és német nyelvű történelem tankönyvek kvantitatív tankönyvanalízise 2. 26–32.
F. Ferenczi Rita (1995): Anyanyelven az anyanyelvért 1–2. 34–37.
Fábián László (1997): Teremtő esélytelenség avagy a mániákus természetrajza 6–7. 47–51.
Fábián Tibor (1991): Nyílt levél Mágenheimék Julcsijához 5. 3–7.
Fábián Tibor (1992): Informatika-esszé 10. 7–14.
Falus Iván – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit –Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Faragó József (1996): „...az mint az eltévedt juhokot siratja" 9. 83–88.
Farkas Aranka (2002): „…És hát játszik az ember!" 10. 25–36.
Farkas Attila Márton (1998): Poszthippi vallásosság későantik tanulságokkal 6–7. 57–67.
Farkas Attila Márton (2006): Ikonikus fordulat és a hieroglifák 1. 37–45.
Farkas Gábor Farkas (1997): Számítógépes adatbázisok az Egyetemi Könyvtár legrégebbi állományából 5. 48–56.
Farkas I. József (1993): Az Intelligent Tutoring System tudásbázis 5. 16–24.
Farkas I. József (1993): A tanuló modellje 23. 2–13.
Farkas József – Dávid István – Siposné Gyarmati Terézia (1992): Elektrokémiai szemléltetés 9. 39–52.

Farkas József (1996): Hogyan gondolkodunk 13.
Farkas Károly – Kőrösné Mikis Márta (1991): Gondolatok a kisgyermekkori informatikaoktatásról 1–2. 15–21.
Farkas Károly (1993): Gondolatok az informatikai nevelés szerepéről és lehetőségeiről az alsó tagozatos tehetséggondozásban 12. 21–26.
Farkas Károly (2003): Logo-pedagógia. 10. 21–37.
Farkas Károly (2005): Számítógépet az óvodába? 11. 67–79.
Farkas Olga (2001): Nevelési program és minőségbiztosítás 6–7. 3–11.
Farkas Péter – Jakab János (1995): A cigány fiatalok szakképzése 24. 54–60.
Farkas Péter (1991): A 7–8. Osztályos oktatási program széthúzásáról 1–2. 91–10.
Farkas Péter (1992): A „gyermekfelnőttoktatás" 5. 13–19.
Fatalin László (1994): Mérünk vagy értékelünk? 5. 25–31.
Fatalin László (1996): Adat-eszméletek 5. 44–51.
Fatalin Lászlóné (1992): A vektorfogalom kialakítása 3. 2–7.
Fatalin Lászlóné (1993): Kaleidoszkóp a geometria tanításáról 23. 29–35.
Fáy Gyula – Rizner Dezső (1991): Van-e technika módszertan? 5.18–22.
Fáy Gyula (1992): Technokrata tanulmány a kudarcról 3. 33–38.
Fáy László (1993): Világnézetünk rozzant alapjai 6. 48–61.
Fáy László (1994): Akhilleusz, a teknősbéka meg a rendszerváltozás 4. 17–28.
Fáy László (1995): Doxográfia érettségizőknek 8–9. 100–112.
Fáy László (1995): Rendhagyó filozófiaóra 20–21. 7–21.
Fáy László (1996): Rendhagyó filozófiaóra II. 1. 15–26.
Fáy László (1996): Rendhagyó filozófiaóra III. 8. 32–48.
Fáy László (1999): Rendhagyó filozófiaóra IV. 3. 47–61.
Fazekas György (1991): Javaslat természettudományos emelt szintű érettségire 3. 3–15
Fehér Ferenc (1991): Érdemjegytőzsde 4. 52–55.
Fehér Katalin (1996): A felvilágosodás pedagógiai eszméi és a főúri magánnevelés 2. 85–93.
Fehér Katalin (1998): Aktuális oktatáspolitikai kérdések reformkori röpiratokban 8. 72–80.
Fehér Péter (2004): Az IKT-kultúra hatása az iskolák belső világára 12. 27–48
Fehérvári Anikó (2000): Az iskolarendszeren kívüli képzés 5. 34–48.
Fehérvári Anikó – Liskó Ilona (2006): Az Arany János Program tanulói 7–8. 63–75.
Fejes Erzsébet – Kanczler Gyuláné (1994): Állatok Világnapja 13. 41–43.
Fejes Erzsébet – Kanczler Gyuláné (1996): A Víz világnapja 10. 43–47.
Fejes József Balázs (2005): Roma tanulók motivációját befolyásoló tényezők 11. 3–13.
Feketéné Szakos Éva (2002): Új paradigma a felnőttoktatás elméletében? 9. 29– 42.
Felkai Piroska (1996): Az emlékezés nyomában 6–7. 93–98.
Felvégi Emese – Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Horváth Zsuzsanna – Kropp Judit – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Felvinczi Katalin (1998): A mentálhigiéné és az egészségmegőrzés lehetőségei a közoktatásban 5. 17–30.
Fényes Imre (1991): Hóhalál 9. 9–12.
Fenyő D. György (1991): Az irodalomtanítás ellentmondásai I. rész 7–8. 3–6.
Fenyő D. György (1992): Az irodalomtanítás ellentmondásai II. rész 1. 17–20.
Fenyő D. György (1992): Az irodalomtanítás ellentmondásai III. rész 4. 18–22.
Fenyő D. György (1996): Önbíralat 4. 26–41.
Fenyő D. György (2000): A hódító alakja: évszázadok Don Juanja 2. 19–25.
Fenyő D. György (2000): A hódító alakja: évszázadok Don Juanja 3. 59–64.
Fenyő D. György (2001): A magyar irodalmi szociográfia az 1930-as években 1. 16–22.
Fenyő D. György (2003): A kegyetlen irodalomtanításról. 11. 3–12.
Ferenczi Gyula – Fodor László (1994): Comeniustól a reformpedagógiákig 20. 7–11.
Fernengel András (1994): Tegzes 9. 34–43.
Fernengel András (2005): A kémiatanítás helyzete a közoktatásban 3. 110–122.
Filep Miklós – Kozák Miklós (1994): Geológiai ismeretek a hazai közoktatásban 14. 48–55.
Filep Miklós – Kozák Miklós (1995): Földtan-földrajz-földtudomány 3–4. 101–106.
Fischer Ferenc (1996): A globális világ 2. 52–62.
Fischer, Michael M. J. – Marcus, George E. (1995): Az antropológia mint kultúrkritika 20–21. 78–86.
Fischerné Dárdai Ágnes – Mészárosné Császár Zsuzsa (2004): Afrika-kép a magyar történelem- és földrajz tankönyvekben 11. 69–77
Fitos László (1992): A pozitív számok középértékei 10. 57–61.
Flusser, Vilém (1997): A technikai képek hegemóniája 10. 49–60.
Fodor Gábor (1995): Bevezető 13–14. 50.
Fodor István (1994): Őstörténetünk oktatásáról 11–12. 59–73.
Fodor László – Ferenczi Gyula (1994): Comeniustól a reformpedagógiákig 20. 7–11.
Fodor László (1997): A kisebbségi kétnyelvűség kettős eredete 1. 32–36.
Fodor László (1998): Pedagógiai feladatok a proszociális magatartásra nevelésben 9. 24–28.
Fodor László (1999): Jegyzetek az interkulturális nevelésről 6–7. 89–97.

Foghtűy Krisztina (1993): Pedagógia, művészetpedagógia, múzeumpedagógia 21–22. 39–47.
Föglein Gizella (1994): Királyság vagy köztársaság? 6. 36–43.
Földényi F. László (1994): Tiszta érzékek 21. 51–60.
Földesi Tamás – Földesy Gyöngyi (1999): Az emberi jogok dilemmái 12. 3–11.
Földesi Tamás (1994): Jog, erkölcs, igazság 18. 2–11.
Földesy Gyöngyi – Földesi Tamás (1999): Az emberi jogok dilemmái 12. 3–11.
Fónagy Julianna (1994): Kockázat és valószínűség 10. 2–9.
Forgács Anita (1998): „…e lant még érdemesebbet, mint tanítóját, nem zengett úgysem idáig" 1. 12–17.
Forgó Sándor – Hauser Zoltán – Kis-Tóth Lajos (2004): Tanulás tér- és időkorlátok nélkül 12. 125–141.
Forintos György (1995): A lehetséges világoknak az iskola által nyújtott választéka 6–7. 24–30.
Fóris Ágota (1999): A Galilei-per megítélése 5. 20–28.
Fóris Ágota (2003): Nyelvújítás Itáliában. 10. 43–52.
Fóris Ágota (2004): Lexikográfia a Nemzeti Alaptantervben 5. 62–72
Fóris Ágota (2006): A terminológiai szemlélet a tankönyvek minőségi megítélésében 5. 79–88.
Forray R. Katalin – Cserti Csapó Tibor (1998): A cigány kisebbség iskolai oktatásának helyzete a Dombóvári Kistérségben 12. 37–44.
Forray R. Katalin – Hegedűs T. András (1992): Egy kultúrantropológiai kísérlet 11–12. 94–103.
Forray R. Katalin – Hegedűs T. András (1994): Cigány tanulók az általános iskolákban 20. 12–18.
Forray R. Katalin – Hegedűs T. András (1995): Oktatáspolitikai változások a cigány gyerekek iskoláztatásában 24. 7–18.
Forray R. Katalin (1998): Cigánykutatás és nevelésszociológia 8. 3–13.
Forray R. Katalin (2000): Pályakezdő cigány fiatalok 12. 3–15.
Forray R. Katalin (2003): A multikulturális/interkulturális nevelésről. 6–7. 18–26.
Forró Edit (1995): Az iskolakert talaja és vizsgálata 13–14. 15–21.
Forró Edit (1996): Talajtani ismeretek a rendszerszemléletű környezeti nevelésben 10. 8–13.
Francesco, Amedeo Di (1996): Megjegyzés a Szép magyar komédia prológusáról 9. 68–70.
Franyó István (1991): Tantárgyfejlesztés és teljesítményértékelés 1–2. 44–57.
Franyó István (1992): Biológiatanítás a kéttannyelvű gimnáziumokban 2. 30–42.
Franyó István (1993): Fajismeret 13–14. 67–84.
Franyó István (2005): Biológiatanítás középfokon 3. 95–109.
Franyó István (2006): Kereszttantervek, kompetenciák és a biológia tanítása 2. 17–25.
Frei Lászlóné (2004): Az általános iskolai geometriatudás és a rajzkészség fejlődése 11. 17–27
Fried István (1998): Csokonai és Csokonai között 8. 49–59.
Fröhlich Ida (2002): A szent és a tisztátalan 1. 27–39.
Frost, Everett L. – Hoabel, E. Adamson (1995): Túl a civilizáción: mit hoz a jövő? 20–21. 44–51.
Fűke László – Fűkéné Walter Mária (1993): A tudománytörténeti szempont alkalmazása a középiskolai fizika oktatásában 9. 26–35.
Fűkéné Walter Mária – Fűke László (1993): A tudománytörténeti szempont alkalmazása a középiskolai fizika oktatásában 9. 26–35.
Füle Sándor (1999): Az iskolai napközi otthonok 20. századi fejlődése 4. 54–60.
Füllér Gizella (1999): Tehetséggondozás korai gyermekkorban?! 3. 32–38.
Fürstné Kólyi Erzsébet – M. Bartal Andrea (1992): Alternatív program 10–48 éveseknek 8. 36–42.
Fürstné Kólyi Erzsébet (1998): Identitás, biztonság 4. 95–100.
Fürth Eszter – Kasik László (2005): A reklámmegértés segítésének feltételei a magyartanításban 12. 3–11.
Füzi László (2000): A tizenéves Németh László 6–7. 43–47.
Fűzné Kószó Mária (2002): A környezeti nevelés koncepciói 1. 40–50.
Gabnai Katalin (1998): Diákjog és drámapedagógia 6–7. 25–36.
Gábor Edina (1995): Helyzetgyakorlatok 13–14. 104–110.
Gábor László – Vajda Zsuzsanna (1995): Gyermekeszmények és iskolai elvárások 20–21. 29–43.
Gábriely Mária (1994): J. J. Quantz, a fuvolaiskola megteremtője 10. 39–45.
Gadó Szilvia (2000): Magyarul mondd, anyu! 12. 34–48.
Gádor Anna (1991): Személyközpontú szemlélet 7–8. 98–108.
Galbácsné Szabó Gabriella (2004): A táblázatkezelés tudásmérése a 11. évfolyamon 12. 106–112
Gaskó Krisztina (2004): Az osztályfőnök, a szülők és az osztálytársak értékelésének hatása a tanuló önértékelésére 10. 62–74
Gáspár Csaba (2006): Az emberről 1. 93–98.
Gáspár Csaba László (1991): Vallástan 7–8.13–24.
Gáspár Csaba László (1996): Az ember a földön jár – de az ég alatt 8. 14–19.
Gáspár Csaba László (1997): Tudomány és Szabadság 10. 21–34.
Gáspár Csaba László (1998): Ember és Kultúra 6–7. 37–46.
Gáspár Csaba László (1999): A személy megismeréséről 2. 16–29.

Gáspár Csaba László (2000): A filozófia oktatásának fölöttébb szükséges voltáról 1. 24–30.
Gáspár Csaba László (2001): A görög istenek nyomában 1. 3–15.
Gáspár László (1994): Csődjelentés egy különben sikeres pedagógiai vállalkozásról 4. 55–63.
Gáspár Mihály (2006): A személyiség konzervativizmusa 7–8. 160–167.
Gaul Emil (1997): A rajztanítás helyzete napjainkban Magyarországon 8. 43–45.
Gaul Emil (1997): A látás demokratizálása 8. 72–76.
Gecse Gáborné – Tári Zoltánné (1993): Munkaterv és útmutató az óvodai környezeti nevetéshez 11. 21–50.
Gecse Gáborné (1994): Így is lehet? 13. 33–40.
Gecsei Kolos (1999): A nemi nevelés koncepciói a századelőn 6–7. 116–122.
Géczi János (1996): A táj 3. 44–50.
Géczi János (1999): Egy szempont a biológia-tankönyvek szövegének és illusztrálásának vizsgálatához 5. 55–69.
Géczi János (2000): Az iszlám kertje 6–7. 97–120.
Géczi János (2002): Az illusztráció formái 4. 40–55.
Géczi János (2003): A pedagógiai sajtó szerepvállalásai a hazai neveléstudományban. 8. 53–60.
Géczi János (2004): Shakespeare rózsaképei 6–7. 68–83
Géczi János (2006): A szovjet pedagógiai minta 9. 24–38.
Géczi János – Huszár Zsuzsanna – Sramó András (2003): Kisebbségi attitűdök szocio-demográfiai háttere 4. 40–50.
Gelencsér Gábor (2001): Szociális kisrealizmus 3. 51–57.
Gelencsér Gábor (2001): A Budapesti Iskola 10. 59–72.
Gelencsér Gábor (2002): Tabló vagy példabeszéd? 9. 53–65.
Gellér Zita (1994): Az óvodakert kialakulása és története a századfordulóig 13. 20–23.
Gergely Gyula (1997): Több, mint testnevelés 9. 11–18.
Gergely Jenő (1995): Az egyházak Magyarországon a Horthy korszakban 1–2. 26–31.
Gergely Jenő (1995): Az egyházak Magyarországon a dualizmus időslakában 1867–1918 6–7. 52–58.
Gergely Jenő (1995): Az egyházak ás az egyházpolitika Magyarországon 22. 2–.7
Gerő Péter (2006): A mesterséges intelligencia alkalmazása 3. 24–33.
Gintli Tibor (1998): Ady és Kierkegaard 9. 37–47.
Gintli Tibor (2001): A szerelem elbeszélésének változatai Krúdy epikájában 10. 39–47.
Gintli Tibor (2004): Metafora és önazonosság Krúdy regénytöredékében 6–7. 95–104
Golnhofer Erzsébet – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Golnhofer Erzsébet (2004): Pedagógusok változó politikai viszonyok között 10. 75–83
Golubovné Gergely Anna (1994): A környezeti nevelés és a játék 13. 14–19.
Gönczöl László – Király Tibor – Mészáros János (1993): Az iskolai akadálypályák összeállításának szempontjai 3–4. 52–59.
Gönczy Ágnes (2005): A jelenvaló csoda 1. 21–34.
Gonda János (1996): A zenei nevelés alternatív műhelye 12. 13–18.
Göndör Tibor (1993): Gombaiskola 7. 44–48.
Gordon Győri János (1999): A közvetlen gondolkodási készség-fejlesztés pedagógiája az elmúlt évtizedek nemzetközi gyakorlatában 9. 16–35.
Gordon Győri János (2001): Tehetséges gyerekek gondolkodási készségének fejlesztése 1. 46–55.
Gordon Győri János (2002): Iskolarendszer és tehetséggondozás Szingapúrban 8. 17–28.
Groys, Boris (1996): A konstruktivizmus filozófiája 6–7. 124–127.
Gúti Erika (1998): Etnikai kisebbségek 12. 45–58.
Gúti Erika (2000): Romák az oktatásban 12. 49 –56.
Gyebnár Viktória – Kárpáti Andrea (1997): A vizuális képességek értékelése 8. 46–55.
Győrffy Iván (2002): Múltrontás és jövőképzés 9. 66–79.
Györffy Miklós (1997): A sötétségben minden megvilágosodik 4. 57–62.
Györgyi Erzsébet (1992): Játszani is engedd... 4. 54–56.
Györgyi Zoltán (2006): Fiatal szakmunkások karrierútja 12. 56–68.
Györgyi Zoltán – Török Balázs (2003): Minőségbiztosítottak. 5. 22–31.
H. Nagy Péter (1998): Az Ady-líra értelmezhetőségének ezredvégi horizontjai 3. 3–8.
H. Nagy Péter (1999): Az Ady-líra poétikai dilemmái 4. 70–82.
H. Nagy Péter (1999): Szociális struktúrák – az önépítés alakzatai 11. 80–86.
Hack Frigyes (1991): A függvényfogalomról 10. 3–9.
Hadas Miklós (2003): A nőnevelő tornászat 1. 12–24.
Hajnóczi J. Gyula (1993): Az építészeti tér genezise III. 1. 20–33.
Hajnóczi J. Gyula (1993): Az építészeti tér genezise IV. 5. 35–43.
Hajnóczi J. Gyula (1995): Róma enciklopédiája 6–7. 68–76.
Halász Gábor (1999): A pedagógusok továbbképzése: az oktatásfejlesztés eszköze 6–7. 106–115.
Halász Gábor (2000): Iskolaszerkezet: a magunk előtt görgetett kérdés 10. 3–10.

Halász Gábor (2002): Az állam szerepének változása a modern közoktatás szabályozásában 4. 3–11.
Halász László (1994): A hitelvesztés útja 18. 12–18.
Halász Tibor (1991): A „6+6" egy lehetséges értelmezéséről 3. 47–54.
Halmesvirta, Annsi (1996): Molnár Ferenc és az ifjúkor kultúrája 1. 38–44.
Hamar Mária (1998): A tehetséggondozás kérdései a mindennapok gyakorlatában 3. 31–42.
Hamberger Judit (1994): A cseh-szlovák viszony kisebbségi szempontból 8. 34–37.
Hamrák Anna (1993): Saját élményen alapuló tanulás 18. 12–18.
Hamrák Anna (1994): Lassított iskolakezdési program 19. 16–23.
Hamrák Anna (1997): Az Életvitel és gyakorlati ismeretek műveltségterületről 9. 19–29.
Hanák Péter (1991): A történészek szerepe a rendszerváltásban 7–8.30–37.
Hanczár Gergely – Blénessy Gabriella (2004): Az algernon projekt 12. 99–105
Hansági Ágnes (2002): Prefiguráció és historizáció 12. 3–9.
Harangi Lőrinc (2004): A tanári elégedettségről 1. 14–23
Hardi András (1996): Gyermek a természetben 10. 36–42.
Hargitai József (1992): Anyanyelvi képzés az alsó tagozaton I. rész 1. 2–7.
Hargitai József (1992): Anyanyelvi képzés az alsó tagozaton II. rész 4. 23–35.
Hargitai Róbert (1992): A „Project 2061" technikája 3. 27–32.
Hartai László – Muhi Klára (1992): Mozgókép – iskolakeretben 11–12. 24–27.
Hartai László (1995): Fölösleges-e tanítani a mozgóképet? 5. 27–35.
Hartai László – Jakab György (1996): A mozgóképkultúra és a médiaismeret tanításának céljai és feladatai 12. 19–28.
Hatvani Józsefné (1993): A környezet megismeréséről. 11. 3–10.
Hauser Zoltán – Forgó Sándor – Kis-Tóth Lajos (2004): Tanulás tér- és időkorlátok nélkül 12. 125–141.
Hausner Gábor – Domokos György –Veszprémy László (1997): Eruditio militaris 5. 40–47.
Havas Adám (1993): Kockázatelemzés – mágia vagy tudomány? 23. 21–28.
Havas Gábor (2004): Halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek – és az óvoda 4. 3–16
Havas Péter (1991): A környezeti nevelésről 10. 18–24.
Havas Péter (1993): Személyiség – környezeti attitűdök – környezeti nevelés 2. 65–68.
Havas Péter (1993): Körlánc 17. 44–49.
Havas Péter (1994): Érték és értékátadás a környezeti nevelésben 9. 3–15.
Havas Péter (1994): A környezeti nevelés széles körű értelmezése 18. 54–57.
Havas Péter (1996): A környezeti nevelés és a jövőképek 11. 58–70.
Heffner Anna – Zsolnai József (1993): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt második éve 21–22. 2–7.
Hegedűs Gyöngyi (2002): Muszlim és zsidó ismeretelméletek a 10. században 1. 19–26.
Hegedűs T. András – Forray R. Katalin (1992): Egy kultúrantropológiai kísérlet 11–12. 94–103.
Hegedűs T. András – Forray R. Katalin – (1994): Cigány tanulók az általános iskolákban 20. 12–18.
Hegedűs T. András – Forray R. Katalin (1995): Oktatáspolitikai változások a cigány gyerekek iskoláztatásában 24. 7–18.
Hegyi Sándor – Bérczi Szaniszló – Cech Vilmos (1992): Anyagtechnológia 10. 22–29.
Hegyi Sándor – Sal András (1993): Szoftverfejlesztés a technológia oktatásáért 19. 23–29.
Hein, Christian (1992): Az NDK politechnikaoktatás metamorfózisa 3. 23–26.
Hein, Christian – Herbert János (1993): Az entrópia mint a technika alapkategóriája 5. 2–8.
Helmke, Andreas (1997): Az osztálytermi oktatás 12. 58–64.
Heltai Pál (1995): Fordíthatjuk-e Richard Coeur-de-Lion-t Hódító Vilmosnak? 15–16–17. 131–145.
Herbert János – Hein, Christian (1993): Az entrópia mint a technika alapkategóriája 5. 2–8.
Hermann Róbert (1998): Kossuth és Görgei 3. 77–94.
Hernádi Jánosné – Srabóné Vizi Andrea – Justh Kornélné (1994): Say and play 15–16. 52–62.
Herskovits Mária (2005): Mit kezdjünk a tehetséggel? 4. 25–36.
Hervay Ferenc (1993): Magyarország földrajza 21–22. 83–90.
Hidasi Judit (1992): Japán nyelvoktatás Magyarországon 8. 17–19.
Hoabel, E. Adamson – Frost, Everett L. (1995): Túl a civilizáción: mit hoz a jövő? 20–21. 44–51.
Hobinka Ildikó – Riedel Miklós (1992): Savas eső mérése iskolai mérőhálózattal 5. 41–50.
Hoffmann Rózsa (1991): A luxemburgi oktatásról 6.65–71.
Hoffmann Rózsa (1993): Osztályfőnökség – igazgatói szemmel 8. 42–48.
Hoffmann Rózsa (1994): Pedagógiai program készítése az iskolákban 6. 48–55.
Hoffmann Rózsa (1994): Egy iskolakísérlet bemutatása 24. 28–40.
Hoffmann Rózsa (1999): A minőségbiztosítás konfliktusai az iskolavezetésben 6–7. 98–105.
Holéczy Katalin – Pálházy Miklósné – Neuperger Ferenc – Végh Irén (1991): 8. osztályosok tudása biológiából 6. 3–32.

Holló József (1998): Honvédelem és reform 4. 26–39.
Holnapy Dezső – Brandt Béla (1991): Homogén tudásérzet és az iskolaválság 5.13–17.
Holnapy Dezső (1994): A humán műveltség és a formalizáltság 5. 18–24.
Holnapy Dezső – Salah, Biri (1995): Szakértő rendszerek 5. 2–9.
Homor Tivadar (1994): Az információhordozók szerepe az Értékközvetítő és Képességfejlesztő Programban 17. 2–5.
Hortobágyi Katalin – Horváth H. Attila – Trencsényi László – Váradi István (1992): Tájak, korok, múzeumok 11–12. 28–34.
Hortobágyi Katalin (1994): Projekt-módszer a környezeti nevelésben 19. 12–15.
Horváth Ágnes – Szabó Ildikó – (1995): Tanítóképző főiskolások elképzelései a kisebbségekkel létesíthető kapcsolatokról 24. 48–53.
Horváth Ágnes – Szabó Ildikó (1996): Magyarok Európában 11. 71–87.
Horváth Attila – Mihály Ottó (1994): Az Iskolafejlesztési Alapítvány 19. 2–5.
Horváth Beáta (2005): Egy érettségi tárgya, egy tárgy érettsége 9. 71–78.
Horváth H. Attila (1997): Tanári igények és helyi tanterv 9. 3–10.
Horváth János – Benkő András – Varga Tibor (1995): A kábítószer áldozatairól a statisztikai felmérések tükrében 13–14. 53–58.
Horváth Kornélia (2005): Irodalom, retorika, poétika 12. 62–74.
Horváth PáI (1994): A Szent megnyilatkozásai – tárgyakban, viszonyokban, személyekben 18. 19–37.
Horváth Pál (1996): Vallásszociológia és szekularizáció 2. 105–111.
Horváth Pál (1997): Vallásismeret mint tantárgy 6–7. 103–106.
Horváth Piroska (1993): Teaching the Teachers 20. 37–40.
Horváth Zsuzsa – Bánkuti Zsuzsa – Lukács Judit (2004): A szakképző iskolába járó diákok tanulási nehézségei 5. 3–26.
Horváth Zsuzsanna – Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Krolopp Judit – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Horváth Zsuzsanna (2000): Az érettségi reform mozzanatainak elemzése 6–7. 58–68.
Horváthné Moldvay Ilona (2006): Attitűdvizsgálat pedagógusok körében az integrált nevelésről 10. 81–97.
Hotziné Pócsi Anikó (1993): Egyszerű szerves kémiai kísérletek 20. 19–29.
Huizinga, J. (1992): A mai kultúra játékelemei 8. 7–16.
Hujter Mihály (1992): A magyar módszer 10. 15–21.
Hungarus Munkaközösség (1994): A magyarok egyetemjárása külföldön 15–16. 36–44.
Hunya Márta (2005): Virtuális tanulási környezetek 10. 53–69.
Hunyady Györgyné (2002): Iskola-imázs 4. 29–39.
Husén, Torsten (1995): A jövőközpontú oktatás – észrevételek 3–4. 93.
Huszár Ágnes (2004): Nyelvhalál 8. 32–36.
Huszár Zsuzsanna – Géczi János – Sramó András (2003): Kisebbségi attitűdök szocio-demográfiai háttere 4. 40–50.
Ichnád Sándor (1991): Számítógépes irányítási rendszer egyszerű modellezése az iskolában 5.8–12.
Ichnád Sándor (1992): A technikaoktatás állapota 3. 39–42.
id. Nyiredy Szabolcs (1994): Erdély dicsőségéről – 425 év távlatából 4. 70–76.
Illés Jenő (1999): A Dózsa György című dráma és a Dózsa-alak Illyés Gyula életművében 4. 66–69.
Iloskity Zoltán (2004): A tartós munkanélküliség pszichés hatásai az énkép tükrében 10. 37–61
Imre Anna (1995): A nyelvtudás társadalmi háttere 1–2. 62–66.
Imre Anna (1995): Tendenciák az elmúlt évek nyelvoktatásában 15–16–17. 146–153.
Imre Anna (2004): Kistelepülési tanulók útja az iskolarendszerben 2. 20–35
Imre Anna (2006): Középiskolások iskolázási útjai a kilencvenes években 12. 43–55.
Ioannides, Christos – Vosniadou, Stella (1999): A fogalmi fejlődéstől a természettudományos nevelésig 10. 18–32.
Ittzés András – Csáky-Pallavicini Roger –Szabó Tünde – Vári Andrea – Mesterházy Andrea – Tomcsányi Teodóra (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Ittzés András – Szabó Tünde – Vári Andrea – Török Szabolcs – Tomcsányi Teodóra (2006): A mentálhigiénés szemlélet fejlődése 10. 98–110.
Iván Csaba (1995): Bethlen Miklós és műve 10. 38–45.
Iván Csaba (1995): Dante nyomdokain 1–2. 57–61.
Iván Zsuzsanna (2000): A kommunikáció szerepe az iskola irányításában 9. 3–15.
Iványi Jozefa (1999): A Bauhaus pedagógiájáról 11. 33–41.
Izsák Lajos (1995): Polgári pártok és vezetőik 1–2. 15–20.
Jakab Edit (2006): Hogyan reprezentálja a nyelv a teret? 5. 68–78.
Jakab György – Hartai László (1996): A mozgóképkultúra és a médiaismeret tanításának céljai és feladatai 12. 19–28.
Jakab János – Farkas Péter (1995): A cigány fiatalok szakképzése 24. 54–60.
Jakobi, Juliane (2005): A gyermek évszázada javított változatban 9. 17–27.
Jakubecz András (1997): Az ellenkultúra és pedagógiája 3. 8–12.

Jakucs László (1993): A karsztok sérülékenysége 21–22. 91–99.
Jámbor Attila (2003): Mágia-klasszifikáció Guillaume d'Auvergne műveiben 2. 12–24.
Jankó Annamária (1995): A Hadtörténeti Intézet és Múzeum Hadtörténelmi Térképtára 22. 28–34.
Jobbágy Mária – Takács Péter (1997): „Az a közös bennünk, hogy mások vagyunk" 6–7. 78–93.
Jochum, Manfred (1999): A gondolkodás hasznáról és káráról. Beszélgetés Konrad Paul Liessmann bécsi filozófussal 3. 62–66.
Jones, Cristopher (1993): Új módszerek a TV és a video iskolai felhasználásában 9. 44–49.
Joó Adrienn (2006): Az elemi népoktatás és a tanítóképzés reformja 9. 3–23.
Józsa Krisztián – Zsolnai Anikó (2002): A szociális készségek kritériumorientált fejlesztésének lehetőségei 4. 12–20.
Józsa Krisztián (1999): Mi alakítja az énértékelésünket fizikából? 10. 72–80.
Józsa Krisztián (2000): Az iskola és a család hatása a tanulási motivációra 8. 69–82.
Józsa Krisztián (2004): Az első osztályos tanulók elemi alapkészségeinek fejlettsége 11. 3–16
Juhász Borbála (2003): A japán nyelv oktatásának helyzete hazánkban. 10. 13–20.
Juhász Erzsébet (1993): A Habsburg-mítoszról 15–16. 15–25.
Juhász Erzsébet (1994): A Csáth-novellák csöndje 11–12. 19–22.
Juhász Erzsébet (1995): A szeretet öniróniája 1–2. 44–41.
Juhász-Nagy Pál (1993): Rácsodálkozás a természetre 2. 42–48.
Juhász-Nagy Pál (1993): Az eltűnő sokféleség 24. 28–38.
Juhász Nagy Pál (1995): Töredékek a természetrajz történetéhez 3–4. 57–62.
Juhász-Nagy Pál – Zsolnai László (1991): Az ökológia történeti buktatói 9. 3–8.
Juhász Nándor (1993): Hogyan jobban? 5. 9–15.
Franklin, Julianna (1995): Másképp... 15–16–17. 154–160.
Justh Kornélné – Hernádi Jánosné – Srabóné Vizi Andrea (1994): Say and play 15–16. 52–62.
Jusztin Katalin – Orosz Andrásné – Zsoltné Kapavári Jolán (1993): Természetkutató és környezetvédő szakkör egy általános iskolában 13–14. 27–37.
K. Nagy Emese (2005): A társas interakció mint tudásgyarapító tényező a heterogén osztályokban 5. 16–25.
K. Palágyi Sylvia (1993): Római villa Balácán 15–16. 94–100.
Kádár Péter (2005): A lelkiismeret témaköre az Ember- és társadalomismeret oktatásában 5. 26–33.
Kajtár István (2000): A jog kulturális holdudvara 1. 3–8.
Kajtár István (2000): Jog és iskola 2. 71–82.
Kalas György (1995): A hulladék problémája az oktatásban 3–4. 17–22.
Kalmár Zoltánné (1992): Kísérletről félidőben 10. 53–56.
Kamarás István (1991): Lehetne például: embertan 1–2. 82–90.
Kamarás István (1993): Hol tart az embertan? 15–16. 26–37.
Kamarás István (1994): Az irodalom olvasója 21. 8–23.
Kamarás István (1996): Tanítható-e az erkölcs? 1. 3–14.
Kamarás István (1996): A Tükör tükrében 6–7. 75–84.
Kamarás István (1999): Mikor lőhető le a zongorista? 11. 71–79.
Kamarás István (2001): Az ‚Iskola' és olvasói az ezredfordulón 11. 33–40.
Kamarás István (2004): Irodalomközvetítés az olvasótáborokban 3. 63–78
Kamarás István (2006): Egy középkori keleti filozófiai tanmese „nyugati" olvasatai 3. 62–76.
Kanczler Gyuláné – Fejes Erzsébet (1996): A Víz világnapja 10. 43–47.
Kanczler Gyuláné – Fejes Erzsébet (1994): Állatok Világnapja 13. 41–43.
Kántor Sámuel (1993): Az iskolán kívüli nevelés 7. 21–27.
Kapcsáné Németi Júlia – Szabó Imre (1999): Az értelmi fogyatékos tanulók iskolai nevelése 1. 36–45.
Karády Viktor (2003): Testnevelés, iskolai értékrend és asszimiláció 1. 25–36.
Karancz Gábor (1997): „Pedagógusok" az ún. Kassai Kódexben 1. 26–31.
Kárász Imre (1993): Gondolatok a „környezetvédelmi" szakos tanárképzésről 13–14. 20–26.
Kardos Mária (1995): Drogproblémák az állami gondozottak körében 13–14. 59–64.
Karikó Sándor (1999): Az „ifjúság" elvétele vagy trónra emelése? 5. 10–19.
Karikó Sándor (2000): Előzetes megjegyzések nevelésfilozófiai paradigmákhoz 5. 25–33.
Karikó Sándor (2002): Konformizmus és nevelés 4. 21–28.
Karlovitz János (1991): A tan(könyv)ügy 3. 26–34.
Karlovitz János (1992): Új irodalomtanítási koncepció körvonalai 11–12. 9–17.
Kárpáti Andrea (1993): A vizuális kommunikáció mint tantárgy 15–16. 55–61.
Kárpáti Andrea (2003): Mérni a mérhetetlent. 8. 95–106.
Kárpáti Andrea (2004): Oktatás és informatika 12. 3–6.
Kárpáti Andrea (2004): Tanári szerepek az informatizált iskolában 9. 3–14
Kárpáti Andrea – Gyebnár Viktória (1997): A vizuális képességek értékelése 8. 46–55.

Kárpáti Andrea – Molnár Éva (2004): Esélyteremtés az oktatási informatika eszközeivel 12. 113–124.
Kárpáti Tünde (1998): Molnár Ferenc egyfelvonásosainak színpada 5. 40–45.
Karsai Péter (1993): Törvény előtt 15–16. 87–93.
Karvalics László (1995): Az iskola és az oktatás a változó világban 18–19. 44–56.
Kása Zoltán (1993): Számítógép az oktatásban 19. 16–17.
Kasik László – Fürth Eszter (2005): A reklámmegértés segítésének feltételei a magyartanításban 12. 3–11.
Kassai-Farkas Ákos (1995): A kezelés labirintusa 13–14. 65–71.
Katona Lucia – Dörnyei Zoltán (1991): Az idegen nyelvtudás mérésének új módja – a C-teszt 4. 42–51.
Katona Lucia (1995): A nyelvtudás fogalmának új értelmezése 1–2. 67–75.
Katona Zsolt – Szatmári Zoltán – Vass Miklós (2004): A konfliktusmegoldó képesség hátterének vizsgálata általános iskolai tanulók körében 8. 56–64.
Kedves Tamás (1993): A magyar zene történeti sajátosságai 21–22. 76–82.
Kegyesné Szekeres Erika (2001): A fiúk és a lányok eltérő olvasási szokásairól 5. 31–37.
Kelemen Elemér (1994): A törvényjavaslattól a törvényig 11–12. 112–119.
Kelemen Elemér (2003): Oktatásügyi törvényhozásunk fordulópontjai a 19–20. században 2. 47–56.
Kelemen Péter (1994): A korszerű iskola belső szerkezete 4. 51–54.
Kelemen Rita (2004): Egyes háttérváltozók szerepe „szokatlan" matematikai szöveges feladatok megoldásában 11. 28–38.
Kelemen Rita (2006): Nemzetközi tendenciák a matematikai szöveges feladatok elméletében 1. 56–65.
Keller Tamás (2004): Az ‚Utas és holdvilág' – a társadalomtudományok felől 2. 50–55
Keller Tamás (2006): A racionalizációs gondolat a társadalomtudományokban és az irodalomban 1. 72–79.
Kende Ágnes (1998): Romológia a felsőoktatásban 12. 30–36.
Kende Ágnes (2000): A kudarcok okai 12. 57–62.
Kende Anna (2004): Együtt vagy külön? 1. 3–13.
Kende Anna (2005): „Én nem akarom elkülöníteni semmi szín alatt" 4. 52–64.
Kerber Zoltán (2005): Magyar nyelv és irodalom tankönyvek elemzései I. 9. 97–124.
Kerber Zoltán (2005): Magyar nyelv és irodalom tankönyvek elemzései 2. 10. 107–119.
Kerekes Erzsébet (2002): A klasszikus példája 6–7. 8–12.
Keresztes György (1996): Ikonja a láthatatlannak 6–7. 117–123.
Kéri Katalin (1999): Az írott szó csendes birodalma 5. 29–41.
Kéri Katalin (1999): Medreszék a középkori iszlám világban 12. 29–39.
Kéri Katalin (2000): Tudományok és tanulmányi tervek a középkori iszlám világban 6–7. 81–96.
Kéri Katalin (2001): „Keressétek a tudást mindenütt!" 11. 3– 9.
Kéri Katalin (2004): Gyermekkortörténet Spanyolországban 10. 84–93
Keveházi Katalin – Varga András (1997): Régi könyvek számítógépes feldolgozása a JATE Központi Könyvtárban 5. 57–62.
Kézi Erzsébet (2004): Az angol nyelv oktatásának hatása az iskoláztatásra Sárospatakon 6–7. 37–44
Kézi Erzsébet (2005): Nyelvoktatás és iskolai rekrutáció 10. 97–106.
Kígyós Lászlóné – Budayné Kálóczy Ildikó – Schalbert Józsefné – Pócsiné Erdei Irén – Tönkő Mária (1993): Segédletek a gimnáziumi környezeti nevelés megújításához 2. 11–25.
Kindler József (1995): Jólét és haladás 6–7. 90–92.
Kinyó László (2006): Iskolaigazgatók értékelése itthon és külföldön 6. 70–79.
Király Péter (1996): Balassi és Regnart 9. 75–82.
Király Tibor – Gönczöl László – Mészáros János (1993): Az iskolai akadálypályák összeállításának szempontjai 3–4. 52–59.
Király Tibor (1994): A mozgásos cselekvéstanulás didaktikai folyamata 4. 34–41.
Kiricsi Zoltán (2002): „Szülőhazám téglái…" 11. 61–70.
Kisfaludi Andrea (1993): Alternatív kémiaoktatási program 7. 41–43.
Kisfaludi Andrea (1994): Ismerkedés az angol Nemzeti Alaptantervvel 22–23. 67–73.
Kisida Erzsébet (1995): Az ifjú állampolgárok és jogi védettségük 13–14. 72–76.
Kiss Ádám Sándor (1996): Értelmi fogyatékosok a középiskolások szemével 1. 33–37.
Kiss Antal (1995): A pajzs nélküli ember 1–2. 53–56.
Kiss Antal (1995): Ars predicandi hungarorum 11–12. 28–33.
Kiss Éva (1994): A japán oktatási rendszer sajátosságai 20. 19–30.
Kiss F. József (1993): „Nem tudok mást adni, mint magamat és erős akaratomat" 8. 49–52.
Kiss Gabriella (1995): Amit nekünk is tanulni kell... 5. 45–53.
Kiss János (1991): Vélemény a jelenlegi gimnáziumi biológia tankönyvről 3. 16–25.
Kiss Sándorné (1992): Japán nyelv – magyar iskolában 8. 20–28.
Kiss Tamás (1993): Élet, ökológia, politika 2. 2–10.
Kiss Tamás (1994): Természetfilozófiai antropológia hiánya és szükséglete a felsőoktatásban 9. 20–33.

Kiss Tamás (1995): Az újrakezdés szellemi és lelki szükséglete 13–14. 22–39.
Kiss Tihamér (1999): Erkölcsi személyiséggé fejlesztés óvodai és iskolai foglalkozásokon 3. 23–31.
Kis-Tóth Lajos – Forgó Sándor – Hauser Zoltán (2004): Tanulás tér- és időkorlátok nélkül 12. 125–141.
Klauer, Karl Joseph (1997): A tanulás és a kognitív képességek fejlesztése 12. 85–92.
Klembala Géza (1996): A Tamás-iskola cantora 4. 49–64.
Knausz Imre (2002): Műveltség és autonómia 9. 87–102.
Knausz Imre (2006): Doxoszophia 7–8. 127–151.
Koch Sándor (1994): Van-e élet a halál előtt? 14. 2–6.
Kocsis József (1994): A társadalmi gyakorlat iskolája 3. 53–65.
Kocsis Károly (1995): Magyarország etnikai szerkezete 3–4. 30–39.
Kocsis Mihály (1995): Az OKI Pedagógusképzési és Fejlesztési Központjának tevékenysége (1990–1995) 15–16–17. 2–9.
Kocsis Mihály (1996): Pedagógusképzés – axonometrikus ábrák tükrében 6–7. 37–48.
Kocsis Mihály (1996): Pedagógusképzés ma/holnap 8. 49–57.
Kocsis Mihály (2000): Egy Baranya megyei iskolai tudás-mérés néhány vizsgálati területének vázlatos jellemzése 8. 3–13.
Kocsis Mihály (2002): Tanárok véleménye a pályáról és a képzésről 5. 66–78.
Kocsis Mihály (2002): A tanárképzés rekrutációs háttere, 1986–2000 11. 3–23.
Kojanitz László (1992): Történeti szerepjátékok és a problémamegoldó gondolkodás 4. 42–46.
Kojanitz Lász16 (1992): A tevékenység- és képességcentrikus történelemtanítás 11–12. 50–58.
Kojanitz László (2003): A közoktatás dilemmái. 5. 13–21.
Kojanitz László (2004): Lehet-e statisztikai eszközökkel mérni a tankönyvek minőségét? 9. 38–56
Komáromi Gabriella (1998): Astrid Lindgren világáról 9. 48–54.
Komáromi István (1992): Megyénk földrajza 5. 32–40.
Komáromi István (1993): A sarkvidékek felfedezése 17. 22–29.
Komáromi István (1995): A Duna-völgye Ausztriában 3–4. 23–29.
Komenczi Bertalan (2004): Médium vagy módszer? 12. 49–62.
Komlóssy Ákos (1997): Tanyai iskolák, tanyai tanítók 6–7. 94–102.
Könczöl Tamás (2004): A Sulinet Digitális Tudásbázis program 12. 92–98.
Kontra József (1997): Néhány modell a hatékonyabb iskolai munkakultúra megteremtéséhez 1. 49–54.
Kontra József (1999): A matematika osztályzatok és a tanulók tantárgyhoz való viszonya 3. 3–10.
Koós Anna (1998): Párbeszéd a társadalommal 4. 76–81.
Kormány Gyula – Boros László (1993): Hollandia 20. 30–36.
Kormány Gyula – Szegedi Gabriella – Probáld Ferenc (1993): Nemzetközi összehasonlító földrajzi felmérés 17. 30–39.
Kormány Gyula (1993): A mediterrán Európa klímája, növényzete 17. 2–9.
Kormos Judit – Csizér Kata (2006): Az interkulturális kapcsolatok és az idegen nyelvi motiváció összefüggései 11. 12–20.
Körmendy Kinga (1997): Kodikológia és művelődéstörténet 5. 5–9.
Korom Erzsébet – Csapó Benő – Csíkos Csaba – (2004): A tanítás és tanulás kutatása Finnországban 3. 45–52.
Korom Erzsébet – Csapó Benő (1997): A természettudományos fogalmak megértésének problémái 2. 12–20.
Korom Erzsébet (1999): A naiv elméletektől a tudományos nézetekig 10. 60–71.
Korom Erzsébet (2003): A fogalmi váltás kutatása. 8. 84–94.
Koronczai Jánosné (1996): Új utak keresése 10. 48–53.
Kőrösné Mikis Márta (1992): "Én is tudok írni, olvasni, rajzolni – számítógéppel" 3. 43–51.
Kőrösné Mikis Márta (1994): Kisgyermekek nyelvtanulását segítő szoftverek 10. 23–30.
Kőrösné Mikis Márta (1995): A dörzspapírtól a számítógépig 3–4. 49–56.
Kőrösné Mikis Márta – Farkas Károly (1991): Gondolatok a kisgyermekkori informatikaoktatásról 1–2. 15–21.
Kőrösné Mikis Márta – Lugosi Antalné (1993): Kórkép az idegennyelvek oktatását segítő hazai szoftverekről 5. 47–56.
Koszonits Rita – Örkényi Ágota (2004): Akiknek sem otthon, sem az iskolában nem jó 8. 43–55
Kotschy Beáta – Nahalka István – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Kottai Magdolna – Baktay Patrícia (1995): A természetes anyagok feldolgozása 3–4. 81–87.
Kovai, Dusan (1994): A nemzetiségi kisebbségek Közép-Európában 8. 38–41.
Kovács Katalin (1995): Magán- és szabadiskolák Dániában 15–16–17. 53–68.
Kovács Katalin – Váradi Mónika Mária (2006): Többcélú kistérségi társulások 12. 3–14.
Kovács László (1991): Fizikatanár-képzés Szombathelyen 9.25–30.

Kovács László (1992): Eppur si muove... 2. 13–15.
Kovács László (1996): A fizikatörténet szerepe a fizikatanításban 5. 52–69.
Kovács Sándor (1991): Pedagógus csoportmunka az újító iskolában 4. 32–37.
Kovács Sándor (1996): Autonóm iskola – önálló tervezési stratégiák 6–7. 27–36.
Kovács Szilvia (2000): A Galois-gráf alkalmazása a fizika tanításában 9. 46–56.
Kovátsné Németh Mária (1996): A környezeti nevelés múltjáról és jelenéről 4. 76–84.
Köves József (1994): A gondolkodásra nevelés megalapozó tényezője a környezetismeret tanítása 14. 14–18.
Köves József (1995): A tankönyv szerepe a földrajzoktatásban 8–9. 94–99.
Kövesdi Tibor (2005): Elrejtett dimenziók 5. 34–43.
Kövessi Erzsébet (1995): Pályakezdők Budapesti Szakiskolája 18–19. 57–72.
Kozák Miklós – Filep Miklós (1994): Geológiai ismeretek a hazai közoktatásban 14. 48–55.
Kozák Miklós – Filep Miklós (1995): Földtan-földrajz-földtudomány 3–4. 101–106.
Kozma Dezső (1997): Mese és megfigyelés, fantázia és élethűség Mikszáth prózájában 8. 10–18.
Kozma Tamás (2001): Paradigmáink 10. 3–14.
Krajcsovicz Ágnes (2000): Attitűdmérés a minőségbiztosításról 4. 54–64.
Krajcsovicz Ágnes (2001): Attitűdmérés a minőségbiztosításról 4. 54–64.
Krajnik József (2000): Az arisztotelészi szépség, jóság, igazság a művészeti nevelésben 1. 9– 16.
Krausz Katalin (1999): Művészet és freudizmus 11. 26–32.
Krausz Tamás (1993): Tézisek a sztálinizmus lényegéről 1. 6–10.
Kreutzer Andrea – Szoleczky Emese (1996): Rövidke traktátus a honi múzeumok szükséges és hasznos voltáról – avagy: mire jó a múzeum? 6–7. 128–134.
Kriza Ildikó (2001): A néprajztanítás gondjairól 6–7. 45–53.
Krolopp Judit – Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Kronstein Gábor (1995): Régészek a honfoglalás koráról 22. 18–21.
Kruppa Tamás (1996): A Tíz okok megjelenésének hátteréről 9. 71–74.
Kühlenwind, George (1996): A kisgyerek zsenialitása 1. 27–32.
Kulbertné Virág Zsuzsa (1994): Népi hagyományok felelevenítése 13. 8–13.
Kulcsár Mihályné (1994): A tanulási nehézségek háttere 24. 2–14.
Kulcsár Mihályné (1995): A tanulási nehézség vizsgálata – iskolaérettség 10. 27–37.
Kulcsár Mihályné (1995): A tanulási nehézség enyhítése mozgásterápiával 18–19. 73–84.
Kulcsár-Szabó Zoltán (2005): A nyelv zenéje: fölösleg és hiány ‚A tragédia születésé'-ben 11. 105–125.
Kulcsár-Szabó Zoltán (2006): Testamentalitás és önéletrajziság a ‚Vers és valóság'-ban 7–8. 76–91.
Kundermann Róbert (1993): Olvasd el a rajzot! 9. 36–43.
Kungi Györgyné (1994): Egy lehetséges irány közgazdasági gondolkodásunkban 11–12. 74–84.
Kun-Szabó Tibor (1996): Középfokú környezeti asszisztensi képzés beindítási tapasztalatai 10. 27–35.
Kunszt György (1997): Világproblémák és világfilozófiák 8. 3–9.
Künzle, Beda – Müller, Martin– Thurnherr, Martin – Westeslag, Lukas (1998): Autonómia a tanártovábbképzésben 6–7. 106–115.
Kuslits Katalin (1993): Tanítható-e az ember? 3–4. 82–90.
L. Nagy Zsuzsa (1994): A magyar szabadkőművesség 11–12. 53–58.
L. Nagy Zsuzsa (1995): Újra értékelni a Horthy-korszakot 1–2. 21–25.
L. Nagy Katalin (1996): Zenei nevelés – 2000 12. 3–12.
L. Nagy Zsuzsa (2000): Trianonról 6–7. 26–32.
Labanc Györgyi (1994): Erdei óvoda 13. 28–32.
Laczkó Mária (2005): Különböző szövegek megértése a cím alapján 4. 37–51.
Lacourt, Jacques (1993): A szexualitás kettős természete 3–4. 48–51.
Laczkó Mária (2006): Szövegértési teljesítmény a szöveg típusának függvényében 9. 39–57.
Laczkóné Erdélyi Margit (1995): Örkény István: Macskajáték 1–2. 42–52.
Laczkóné Révay Márta (1992): A humán tárgyak tanítása 8. 29–35.
Laczkóné Révay Márta (1993): Radnóti Miklós korai szabadversei 1. 11–13.
Lafferthon Judit – Mendi Rózsa – Szira Judit (2002): Mentor-program roma diákoknak 11. 24–38.
Laki Ferenc – Miklovitz Árpád (1993): Mértékegységek (adatok) az élettelen és élő természetben 21–22. 104–113.
Lakotár Katalin (2005): „Bennünk élő" szomszédainkról – ismét 12. 48–54.
Lami Pál (1992): A hólabda dagad 1. 8–11.
Láng Benedek (1999): Két alkímiai fragmentum sorsáról 5. 42–54.
Láng Benedek (2003): Titkosított mágikus források egy középkori könyvtárban 2. 3–11.
Láng Gusztáv (1991): Megtanulható-e az anyanyelv? 4. 13–21.
Lannert Judit – Örkény Antal – Szabó Ildikó (1999): Európai értékek, európai orientációk 8. 3–17.

Lányi József (1994): A fizika és a szakmódszertan tanításának tapasztalatai és tervei 14. 36–40.
Lappints Eszter – Palkó Gábor (1996): „Anyám, az álmok nem hazudnak...” 8. 76–86.
Lászlóffy Aladár (1993): A görög-római nevelési eszmény körtánca 15–16. 101–104.
Lehoczky János (1993): Az általános iskolai környezeti nevelésről 24. 24–27.
Lénárd Sándor – Nahalka István – Kotschy Beáta – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Lengyel László (1993): A magyar politika az ezredfordulón II. 7. 2–20.
Lengyel László (1993): Magyar politika az ezredfordulón l. 6. 2–17.
Ligeti György (2000): Mit tehet az iskola? 12. 16–26.
Liskó Ilona (1992): A vádlottak padján 12. Liskó Ilona (1995): A helyi iskolakínálat és az önkormányzatok 5. 10–20.
Liskó Ilona (1996): A szerkezetváltás és az önkormányzatok 5. 3–14.
Liskó Ilona (1997): Rendszerváltás a szakképzés alsó régióiban 6–7. 3–16.
Liskó Ilona (1998): A pályaválasztás folyamata 10. 22–41.
Liskó Ilona (2000): Szülői vélemények az általános képzés meghosszabbításáról 6–7. 3–14.
Liskó Ilona (2001): Az új szakközépiskolai modell értékelése 3. 3–19.
Liskó Ilona (2001): A cigány tanulók és a pedagógusok 12. 3–14.
Liskó Ilona (2002): Tantervi reformok a szakképzésben 10. 3–15.
Liskó Ilona (2003): A szakképző iskolák mobilitási funkciói. 5. 32–50.
Liskó Ilona (2004): Nevelőtanárok 9. 15–27
Liskó Ilona (2005): Kollégisták 8. 3–17.
Liskó Ilona – Fehérvári Anikó (2006): Az Arany János Program tanulói 7–8. 63–75.
Loboczky János (1999): A modern hermeneutikai filozófia és az „esztétikai nevelés” 11. 57–61.
Loboczky János (2005): Dekorativitás és díszítőművészet Gadamer és Lukács művészetfilozófiájában 12. 55–61.
Lőkös István (1992): Horvát-magyar szellemi kapcsolatok 4. 63–68.
Lőkös István (1994): Magyarok, szerbek, horvátok 21. 29–35.
Loránd Ferenc (1993): Az innovatív beállítódás és gondolkodás formálása a pedagógusképzésben 10. 32–41.
Loránd Ferenc (1994): Egy épülő komprehenzív iskolamodellről 19. 24–34.
Loránd Ferenc (1996): A kezdőszakaszról 11. 40–57.
Loránd Ferenc (2005): A szakmunkás is emberből van! 11. 63–66.
Lőrincz Csongor (1999): A retorika temporalitása 2. 69–81.
Lőrinczné Thiel Katalin (1999): Maszkjáték és stílus (Nietzsche és Hamvas) 11. 49–56.
Lovas István (1992): Hogyan (ne) tanítsunk fizikát 2. 2–6.
Lovasi Balázs (1998): Téridő 2. 38–46.
Lovász János (1991): Állam és társadalom 4. 38–41.
Lovrity Ernő (1991): Telematika az iskolában – számítógépes diáklevelezés 10.10–13.
Lugosi Antalné – Kőrösné Mikis Márta (1993): Kórkép az idegennyelvek oktatását segítő hazai szoftverekről 5. 47–56.
Lugossy Réka – Bors Lídia – Nikolov Marianne (2001): Az angol nyelv oktatása pécsi általános iskolákban 4. 73–98.
Lugossy Réka – Bors Lídia – Nikolov Marianne (2000): Az angol nyelv oktatása pécsi általános iskolákban 4. 73–88.
Lukács Judit – Bánkuti Zsuzsa – Horváth Zsuzsa – (2004): A szakképző iskolába járó diákok tanulási nehézségei 5. 3–26
Lukácsy Gábor (1997): Szabad iskolaválasztás vagy szelekció? 8. 29–42.
Lukic, Sveta (1992): Nagy kortársunk és szomszédunk 4. 10–17.
Lükő István (1994): A környezeti szocializáció néhány oktatási és szociológiai kérdése 9. 16–19.
Lükő István (1999): Technikai fejlődés és társadalom 1. 55–60.
M. Bartal Andrea – Fürstné Kólyi Erzsébet (1992): Alternatív program 10–98 éveseknek 8. 36–42.
Madas Edit (1998): Középkori bibliafordításainkról 1. 48–54.
Magyar István – Vágó Irén (1994): Közoktatás – alternatív iskolák Svájcban 24. 41–55.
Magyar László András (2000): Az arab orvostudomány 6–7. 69–80.
Magyari Beck István (1995): Pedagógiai axiológia 15–16–17. 26–30.
Majer József (1995): Az élő közösségek stabilitása 3–4. 63.
Majoros Mária (1993): A balkezes gyermek 3–4. 15–19.
Majtényi György (2004): A szakérettségi intézményéről és a szakérettségizettekről 9. 72–82
Majzik Valéria (1997): Summerhill – mit kezdjünk vele? 1. 17–20.
Makádi Mariann – Molnár Béla (1995): A Duna-Tisza köze földtani fejlődéstörténete 8–9. 119–129.
Makádi Mariann (1993): A földrajztanítás „átöröklődő” módszerei 17. 10–13.
Makai Éva (1996): A háborús évek gyermekvédelmi-közösségi utópiái 2. 94–104.
Mann Miklós (1993): Oktatáspolitikai koncepciók a dualizmus első évtizedeiben 15–16. 78–86.

Maráczy Ernő (1994): A Montágh Imre Általános Iskola és Szakiskola kutató-fejlesztő munkájáról 11–12. 93–105.
Marcus, George E.– Fischer, Michael M. J. (1995): Az antropológia mint kultúrkritika 20–21. 78–86.
Márfai Molnár László (2005): Filozófia és nevelés 8. 42–46.
Markó Béla (1991): Ady Endre: Intés az őrzőkhöz 4. 22–26.
Márkovicsné Frankovics Katalin (1994): A horvát nyelv használata 8. 2–5.
Maróth Miklós (2002): A hellenisztikus kor kozmológiái 1. 3–18.
Mártonfi György (2005): Vélemények az eredményességről és a hatékonyságról 12. 75–84.
Mártonfi György (2006): Adalékok a szegregáció és az iskolai eredményesség összefüggéséhez 12. 28–42.
Marx György (1999): A természettudomány tanításának új erkölcsi feladatai 10. 55–59.
Matavovszky Tibor (1993): Egy rendszerszemléletű „zöld iskola" vázlata a matematikus szemével 13–14. 42–50.
Matavovszky Tibor (1996): Környezetvédelem és a helyi tanterv 10. 14–20.
Mátrai Zsuzsa (1993): A nemzeti alaptanterv egy pragmatikus megközelítése 6. 29–35.
Mátrai Zsuzsa (1994): Vizsgák külföldön 11–12. 106–111.
Mátrai Zsuzsa (2002): A nemzeti identitás konfliktusai és az állampolgári nevelés 2. 52–64.
Matus János – Szenes Zoltán (1998): A NATO és az európai biztonság 4. 4–21.
Matyasi Gáborné (1993): Okos Manó összead 5. 44–46.
Meláth Ferencné (1998): Az innovációtól a helyi tanterv készítéséig 6–7. 99–105.
Meleg Csilla (1996): Szemléletváltozás a közoktatásban 6–7. 23–26.
Mendi Rózsa – Lafferthon Judit – Szira Judit (2002): Mentor-program roma diákoknak 11. 24–38.
Menyhárt Lajos (1993): Világforradalmár "egy országban" 1. 2–5.
Merényi Annamária (2002): Egy felfedezett költőnk 6–7. 37–48.
Mester Zsuzsa (1998): Elviselném-e? 12. 3–4.
Mesterházy Andrea – Csáky-Pallavicini Roger – Ittzés András – Szabó Tünde – Vári Andrea – Tomcsányi Teodóra (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Mészáros Anita (2000): A változatosság pedagógiája 9. 28–35.
Mészáros Anita (2000): Etnikai hangsúly vagy közösségismeret? 12. 27–33.
Mészáros Aranka (1998): Az osztály csoportszerkezete és hatékonysága 11. 3–21.
Mészáros György (2003): Techno-house szubkultúra és iskolai nevelés. 9. 3–63.
Mészáros György (2005): A „rossz arcúak" szava: a kritikai pedagógia kihívása 4. 84–101.
Mészáros György (2005): Kortárs filmek fiatalságképe 10. 84–96.
Mészáros György (2006): Pilinszky János színházesztétikája 3. 44–61.
Mészáros János – Király Tibor – Gönczöl László (1993): Az iskolai akadálypályák összeállításának szempontjai 3–4. 52–59.
Mészárosné Császár Zsuzsa – Fischerné Dárdai Ágnes (2004): Afrika-kép a magyar történelem- és földrajz tankönyvekben 11. 69–77.
Mezei Anna (1994): „Erdő-hét" a visegrádi Aprily Lajos Általános Iskolában 20. 31–36.
Mezei Gabriella – Csizér Kata (2005): Második nyelvi motivációs stratégiák használata az osztályteremben 12. 30–42.
Mialaret, Gaston (1995): Az oktatási szituációkat meghatározó tényezők 3–4. 88–92.
Michalkó Gábor – Vizi István (2001): A turizmus mint globalizációs jelenség Magyarországon 11. 10–19.
Michalovič, Peter (1997): Ismétlés és innováció: az azonosság és az ellentét esztétikája között 6–7. 27.
Mihálka Réka (2006): „Mint egy vak kismacskát..." 2. 96–104.
Mihalovicsné Lengyel Alojzia (2006): A filantropizmus pedagógiája 4. 111–120.
Mihály Istvánné – Pestiné Darida Ida – Szakács Mihályné (1995): Az óvóképzés tartalmi változásai 15-16-17. 10–18.
Mihály Ottó – Horváth Attila (1994): Az Iskolafejlesztési Alapítvány 19. 2–5.
Mihály Ottó (1994): A kisebbségi oktatási intézmények lehetőségei és korlátai 8. 42–45.
Miklós Zoltán (2004): A Ludovika Akadémia tananyaga 6–7. 45–67.
Miklóssy Endre (2000): A tanítók nemzedéke 6–7. 33–42.
Miklósy Gyula (1998): Hazaszeretetre, honvédelemre nevelés a honvéd gimnáziumban 4. 70–75.
Miklovitz Árpád – Laki Ferenc (1993): Mértékegységek (adatok) az élettelen és élő természetben 21–22. 104–113.
Miltényi Miklós (1992): Játékos módszerek a történelemtanításban 4. 47–53.
Mirel, Jeffrey (2005): Régi nevelési elvek, új amerikai iskolák 4. 65–83.
Mitring Éva (2005): A kvalitatív hiperkorrekció létrejöttében szerepet játszó nyelvi tényezők kvantitatív vizsgálata 12. 21–29.
Mócsai Gergely (1996): Búcsú 6–7. 104–107.
Mogyoródi Árpád (1995): Jelzőtűztől a rádióig 5. 21–26.
Mohay Péter (1993): Problémamegoldás a matematikában 19. 18–22.
Mójzesné Székely Katalin (1993): „Nemcsak munkával él az ember" 3–4. 20–30.

Móka János (1992): Drámapedagógia az enyhe fokban értelmi fogyatékos gyermekek körében 11–12. 86–93.
Molnár Béla – Makádi Mariann (1995): A Duna-Tisza köze földtani fejlődéstörténete 8–9. 119–129.
Molnár Edit Katalin (2000): A fogalmazási képesség fejlődésének mérése 8. 49–59.
Molnár Éva – Kárpáti Andrea (2004): Esélyteremtés az oktatási informatika eszközeivel 12. 113–124.
Molnár Éva (2002): Az önszabályozó tanulás 9. 3–16.
Molnár Éva (2004): Önszabályozó tanulás az Earli-konferencia homlokterében 5. 50–56.
Molnár Gyöngyvér (1999): A tanulás és tanítás kutatásának időszerű kérdései 8. 18–32.
Molnár Gyöngyvér (2001): A tudás alkalmazása új helyzetben 10. 15–25.
Molnár Gyöngyvér (2002): A tudástranszfer 2. 65–74.
Molnár Gyöngyvér (2004): Problémamegoldás és probléma-alapú tanítás 2. 12–19
Molnár Gyöngyvér (2004): Az iskolai és az alkalmazható tudás kettőssége 8. 21–31
Molnár Gyöngyvér (2005): A probléma-alapú tanítás 10. 31–43.
Molnár Gyöngyvér (2005): Az objektív mérés lehetősége: a Rasch-modell 3. 71–80.
Molnár Gyöngyvér (2006): A Rasch-modell alkalmazása a társadalomtudományi kutatásokban 12. 99–125.
Molnár Gyöngyvér – Csapó Benő (2003): A képességek fejlődésének logisztikus modellje 2. 57–69.
Molnár Gyula (1995): Az iskola autonómiája mint szociológiai probléma 6–7. 31–34.
Molnár László (1999): „Ukasar-urapon, ahágе tokále, bulan guliba" 6–7. 51–58.
Molnár Szilvia (2001): Vizuális költészet vagy képvers? 10. 26–38.
Molnár Zsuzsa (1999): Mit tudnak a középiskolások mechanikából? 4. 35–43.
Molnárné Kis Margit (1991): Szomatikus diszfunkciók és pedagógiai konfliktusok 6. 43–49.
Monok István (1996): Ortodoxia és humanitás 9. 28–33.
Monok István (1997): Könyvtárak és könyvolvasás 5. 17– 22.
Monori Pál – Tringer Ágoston (1996): A bemutatótermektől a múzeumig 6–7. 135–140.
Morel Gyula (1998): A radikalitás dicsérete 5. 46–55.
Móró István – Tringer Ágoston (1995): Vizsgálat a villamosenergia-ipar fogyasztói megítéléséről 20–21. 90–93.
Morris, Brian (1995): Az afrikai tallenszik személyiségképe 20–21. 74–77.
Muhi Klára – Hartai László (1992): Mozgókép – iskolakeretben 11–12. 24–27.
Muller, Peter O. – Blij, Harm J. de (1995): Humángeográfia (kultúra, társadalom és tér) 3–4. 71–80.
Müller, Martin – Künzle, Beda –Thurnherr, Martin – Westeslag, Lukas (1998): Autonómia a tanártovábbképzésben 6–7. 106–115.
Munkácsy Katalin (2006): A matematika-tanulás társadalmi meghatározottsága 4. 85–92.
Murai András (2006): Az emlékezet filmjei 7–8. 99–115.
Murányi Yvett (2000): Piscator, Brecht, Artaud 9. 57–62.
Murvai László (1998): Közoktatási reform Romániában 9. 14–23.
N. Horváth Béla (2002): Műforma és létszemlélet 6–7. 61–68.
N. Kollár Katalin (1998): Kognitív disszonancia és az elégtelen jutalom pszichológiája 10. 56–67.
Nacsinák Gergely András (2003): Aszkézis 2. 33–46.
Nadel, Jacqueline – Billard, Aude – Robins, Ben – Dautenhahn, Kerstin (2006): Robota – minihumanoid robot az autista gyerekek rehabilitációjára 10. 44–57.
Nádori László (2000): Az Európai Unió és a magyar sport 5. 58–66.
Nagy Anett – Papp Katalin (2004): Tanár szakos hallgatók komplex természettudományos ismereteinek fejlesztése 4. 29–41.
Nagy Attila (1995): „Mindkét hazából...?" 6–7. 7–23.
Nagy Attila (1996): Az olvasás korszerűsége? 1. 62–66.
Nagy Dóra (2006): A valószínűségi és korrelatív gondolkodás a középiskolában 6. 80–93.
Nagy Éva (1997): A Galois-gráf alkalmazása a testnevelésoktatásban 11. 3–11.
Nagy Gábor – Pintér Matild (1995): Drogok és gyógyszerek 13–14. 77–84.
Nagy Gábor (1998): Pályára irányító tábor a Lenkeyben 4. 68–69.
Nagy Gáborné (1992): Földrajzi tananyag átrendezése 5. 20–31.
Nagy Géza (1993): Ratio Educationis és polgári fejlődés (1777, 1992) 8. 28–33.
Nagy Gyula (1994): A békéscsabai iskolakísérlet 14. 19–28.
Nagy Henriett (2006): Az érzelmi intelligenciáról 4. 74–84.
Nagy József (1995): Pedagógia: a harmadik paradigmaváltás küszöbén 6–7. 2–6.
Nagy József (1996): Segítő életmódra nevelés 8. 96–104.
Nagy József (1996): Vélemények az alapműveltségi vizsga koncepciójáról 11. 3–39.
Nagy József (1997): Kötődési háló és nevelés 9. 61–71.
Nagy József (1997): Csoportképző hajlam és nevelés 10. 3–13.
Nagy József (1997): Szociális kommunikáció és nevelés 11. 79–92.

Nagy József (1998): Az érdekérvényesítő szociális képességek rendszere és fejlesztése 1. 34–47.
Nagy József (1998): Kognitivizmus és az értelem kiművelése 2. 57–70.
Nagy József (1998): A kognitív rutinok pedagógiai jelentősége 5. 3–16.
Nagy József (1998): A kognitív készségek rendszere és fejlődése 9. 3–13.
Nagy József (1998): A kognitív képességek rendszere és fejlődése 10. 3–21.
Nagy József (1998): A kognitív motívumok rendszere és fejlesztése 11. 73–86.
Nagy József (1998): A kognitív motívumok rendszere és fejlesztése (II.) 12. 59–76.
Nagy József (1999): A kognitív készségek és képességek fejlesztése 1. 14–26.
Nagy József (1999): Oktatáspolitika: viták és távlatok 4. 24–34.
Nagy József (1999): Egyéniségfejlesztés 11. 3–18.
Nagy József (2001): A személyiség alaprendszere 9. 22–51.
Nagy József (2003): Tudástársadalom és oktatási rendszer: az időprobléma 1. 3–11.
Nagy József (2003): Az eredményesebb képességfejlesztés feltételeiről. 8. 40–52.
Nagy József (2006): A korrekt értékelés alapjai 12. 83–98.
Nagy Júlia (2004): Az iskolai színjáték a 18. századi nevelés-oktatásban 1. 41–49.
Nagy József (2004): Olvasástanítás: a megoldás stratégiai kérdései 3. 3–26.
Nagy József (2004): Az elemi kombinatív képesség kialakulásának kritériumorientált diagnosztikus feltárása 8. 3–20.
Nagy Lászlóné (2000): Analógiák a biológiában 10. 28–33.
Nagy Mária (1991): A tanári szakma változása 7–8. 60–72.
Nagy Mária (1996): Új törekvések a dán oktatásban 12. 41–46.
Nagy Mária (1998): Szakmai szerveződések a magyar közoktatásban 6–7. 3–16.
Nagy Mária (2001): Önbecsérzet, tudásvágy 11. 20–32.
Nagy Mária (2001): Felkészítés és iskolai gyakorlat a cigány tanulók nevelése/oktatása területén 12. 43–57.
Nagy Mária (2006): Magyar tanító, 1911-ben 2. 33–48.
Nagy Mihály – Thuránszky Judit (1991): Egy lehetséges technika és informatika tanterv 5. 40–45.
Nagy Olga (1996): Az egyház kulturális és mozgalmi szerepe az erdélyi kisebbségi létben 9. 23–27.
Nagy Péter Tibor (2000): Hittanoktatás az ötvenes években 2. 38–46.
Nagy Péter Tibor (2001): Az iskolai hittanoktatás visszaszorulása 1. 36–45.
Nagy Péter Tibor (2002): Egyenlőtlen alfabetizáció és nemzetiségek a századforduló Magyarországán 5. 53–65.
Nagy Péter Tibor (2003): A középfokú nőoktatás huszadik századi történetéhez 3. 3–14.
Nagy Péter Tibor (2004): A felsőoktatásba vezető út és az önszelekció 9. 57–71
Nagy Péter Tibor (2005): Az állami befolyás növekedése a magyarországi oktatásban 1867–1945 6–7. 3–229.
Nagy Sándor (1991): Az általános iskola felső tagozatosainak testi fejleltsége és fizikai teljesítóképessége 6. 33–42.
Nagy Sándorné (1995): Tankönyvkísérlet közben a másság elfogadásáról 22. 8–11.
Nagy Tamás (1995): Számítógépes algebrai rendszerek 18–19. 2–13.
Nagy Tamás (1996): Számítógépes grafikai rendszerek az oktatásban 6–7. 141–156.
Nagy Zita Éva – Pető Ildikó (2004): Az észak-alföldi régió általános iskolái – a befogadó nevelés szempontjából 4. 51–60.
Nagy Zoltán (1998): Magyarország a NATO-ban 4. 22–25.
Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Nahalka István (1992): A természettudományok tanításának irányzatai 9. 2–21.
Nahalka István (1997): Konstruktív pedagógia – egy új paradigma a láthatáron (I.) 2. 21–33.
Nahalka István (1997): Konstruktív pedagógia – egy új paradigma a láthatáron (II.) 3. 22–40.
Nahalka István (1997): Konstruktív pedagógia – egy új paradigma a láthatáron (III.) 4. 3–20.
Nánay István (1992): Kommunikációs minthák 11–12. 73–79.
Nánay István (1997): Diákok a deszkákon 6–7. 67–70.
Neményi Mária (2004): A fogyatékossághoz vezető út 5. 27–49.
Nemes Ferenc (1996): Az értékelésről 1. 82–84.
Nemes Nagy Ágnes (1991): Megjegyzések a szabadversről 4. 3–12.
Nemes Rita (2003): A groteszk dramaturgiája. 11. 13–23.
Németh András (2002): A tanterem és berendezésének története 9. 17–28.
Németh András (2005): A modern magyar iskolarendszer kialakulása a nemzetközi intézményfejlődési és recepciós folyamatok tükrében 9. 50–70.
Németh András (2006): A német pedagógiai historiográfia 4. 93–110.
Németh Károly (1995): A földtudományok szerepe 13–14. 40–49.
Németh László (1991): Levél egy kultúrpolitikushoz 9. 13–24.

Németh Nóra (1992): Célba talál-e a colt Magyarországon? 1. 30–32.
Némethné Hock Ildikó – Ötvösné Vadnay Marianna (1997): A bőség kosara, avagy hogyan válaszszunk jól nyelvkönyvet? 11. 20–28.
Neuperger Ferenc – Holéczy Katalin – Pálházy Miklósné – Végh Irén (1991): 8. osztályosok tudása biológiából 6. 3–32.
Niederhauser Emil (1994): Jugoszlávia 1918–1990 3. 27–36.
Nikolov Marianne (2001): Minőségi nyelvoktatás – a nyelvek európai évében 8. 3–12.
Nikolov Marianne (2003): Angolul és németül tanuló diákok nyelvtanulási attitűdje és motivációja. 8. 61–73.
Nikolov Marianne – Bors Lídia – Lugossy Réka (2001): Az angol nyelv oktatása pécsi általános iskolákban 4. 73–98.
Nikolov Marianne – Ottó István (2003): Magyar felsőoktatási intézmények elsőéves hallgatóinak nyelvérzéke. 6–7. 34–44.
Nikolov Marianne – Ottó István (2006): A nyelvi előkészítő évfolyam 5. 49–67.
Nóbik Attila (2001): A reformpedagógiai irányzatok kialakulása 4. 65–72.
Nyári Katalin (1998): A pedagógusok szerepe a drogfogyasztás megelőzésében 10. 75–80.
Nyíri András (1999): Elitiskola 9. 86–93.
Nyíri András (2000): Szomorú trópusok közelében 2. 47–55.
Nyíri Kristóf (1994): Hálózat és tudásegész 15–16. 5–9
Oláh Anna – Zárug Péter Farkas (1996): „...a két erdélyi geométer hagyatékának megőrzése" 9. 3–14.
Oláh Attila (1999): A tökéletes élmény megteremtését serkentő személyiségtényezők serdülőkorban 6–7. 15–26.
Oláh Attila (2004): Mi a pozitívuma a pozitív pszichológiának? 11. 39–47.
Olasz Sándor (1997): A regény metamorfózisa századunk első felében 6–7. 52–62.
Ollé János – Csekő Krisztina (2004): Differenciált on-line tanulási környezet hatékonyság-vizsgálata 12. 82–91.
Orbán György (1998): Az olvasásról 6–7. 68–70.
Orgoványi Anikó (1993): A természet- és környezetvédelem tanítása 13–14. 51–66.
Örkény Antal – Szabó Ildikó (1997): Középiskolások társadalmi cselekvési mintái 11. 39–58.
Örkény Antal – Szabó Ildikó (1995): A tizennégytizenöt évesek és a kisebbségek 24. 19–47.
Örkény Antal – Lannert Judit – Szabó Ildikó (1999): Európai értékek, európai orientációk 8. 3–17.
Örkényi Ágota – Koszonits Rita (2004): Akiknek sem otthon, sem az iskolában nem jó 8. 43–55.
Orlay Ibolya – Cseres Judit (1995): D A. D. A. 13–14. 85–90.
Ormos Mária (1995): Európa történetének fő kérdései a 20. század első felében 23. 43–55.
Orosz Andrásné – Zsoltné Kapavári Jolán – Jusztin Katalin (1993): Természetkutató és környezetvédő szakkör egy általános iskolában 13–14. 27–37.
Oroszné Tornyai Lilla (1992): Ritmusértékek tudatosítása és alkalmazásuk 4. 36–41.
Orosz Sándor (1991): Kibocsátó tudásszint az általános iskolában 1–2. 72–81.
Orosz Sándor (1991): Kibocsátó tudásszint az általános iskolában II. rész 7–8. 45–59.
Ősz Gábor (1999): A Katyn-szindróma 12. 12–19.
Ottó István – Nikolov Marianne (2006): A nyelvi előkészítő évfolyam 5. 49–67.
Ottó István – Nikolov Marianne (2003): Magyar felsőoktatási intézmények elsőéves hallgatóinak nyelvérzéke. 6–7. 34–44.
Ötvösné Vadnay Marianna – Némethné Hock Ildikó (1997): A bőség kosara, avagy hogyan válaszszunk jól nyelvkönyvet? 11. 20–28.
P. Miklós Tamás (1998): „Állami" ifjúsági egyesületek a század eleji Magyarországon 6–7. 116–124.
P. Nagy Éva (1995): A „tetthelyen" Mészöly Miklós Film-jében 15–16–17. 110–116.
Paćaku, Kujtim (1998): A romák oktatása és képzése Európában 12. 19–21.
Pajor Géza (1991): Testi fejlettség a testnevelő tagozaton 9. 31–41.
Pála Károly (1993): Az eposz és a komikus eposz 8. 14–21.
Pálházy Miklósné – Holéczy Katalin – Neuperger Ferenc – Végh Irén (1991): 8. osztályosok tudása biológiából 6. 3–32.
Pálhegyi Ferenc (1995): Van-e keresztyén pedagógia? 15–16–17. 167–178.
Palkó Gábor – Lappints Eszter (1996): „Anyám, az álmok nem hazudnak..." 8. 76–86.
Pallag Andrea (1997): Esélyek és lehetőségek a gimnáziumi rajztanításban 8. 65–71.
Pálmainé Orsós Anna – Varga Aranka (2001): A beás nyelv állapota 12. 58–71.
Palotay Ferencné (1996): „A tanárság szívem szerint való pálya volt..." 8. 87–95.
Pálvölgyi Ferenc (2005): A reformpedagógia vallásos dimenziói 9. 38–49.
Papp János (1995): A tanári pályaalkalmassági vizsgálatokról 15–16–17. 19–25.
Papp Katalin – Nagy Anett (2004): Tanár szakos hallgatók komplex természettudományos ismereteinek fejlesztése 4. 29–41.
Papp Katalin (1999): Természettudományos nevelés a 21. században 10. 3–4.
Papp Sándor (1993): Természet – Társadalom – Gazdaság 2. 49–54.
Pappné Mészáros Johanna (1993): A múzeumpedagógiai munka tapasztalatairól 21–22. 29–34.
Pappné Nagy Éva (1994): A történelem kiszolgáltatottjai 3. 23–26.

Parisot, Karl Josef – Vásárhelyi Éva – Astleitner, Hermann – Herber, Hans-Jörg (1996): Tanítható-e a problémamegoldás? 10. 54–61.
Pecsenye Éva (1995): A PSZM Projekt működik 23. 3–13.
Perjés István (2000): A berámázott világ 2. 56–70.
Pestiné Darida Ida – Mihály Istvánné – Szakács Mihályné (1995): Az óvóképzés tartalmi változásai 15–16–17. 10–18.
Pethő Ágnes (1995): Egy metaforikus film 15–16–17. 117–122.
Pethő Ágnes (1995): Létfilm az ezredforduló előestéjéről 22. 12–17.
Pethő Bertalan (1994): Művészetfilozófa a posztmodern korban 15–16. 10–14.
Pethő Éva (1992): Az értelem Odisseája 10. 43–47.
Pető Ildikó – Nagy Zita Éva (2004): Az észak-alföldi régió általános iskolái – a befogadó nevelés szempontjából 4. 51–60.
Pető Ildikó (2003): Inklúzió a nevelésben. 10. 3–12.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 4. 32–44.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A szövegtani kutatás diszciplináris környezete 5. 63–71.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): Az általános szemiotikai szövegtan interdiszciplináris megalapozása (I.) 6–7. 31–40.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 8. 19–28.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A szövegtan kutatásáról és oktatásáról 9. 72–80.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A verbális szövegek szövegtana és a nyelvészet (I.) 10. 68–77.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1997): A verbális szövegek szövegtana és a nyelvészet (II.) 11. 70–78.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A verbális szövegek kreatív megközelítése szövegtani keretben (I.) 1. 3–11.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A verbális szövegek kreatív megközelítése szövegtani keretben (II.) 2. 47–56.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A verbális szövegek analitikus megközelítése szemiotikai szövegtani keretben (I.) 3. 9–17.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A verbális szövegek analitikus megközelítése szemiotikai szövegtani keretben (II.) 5. 31–39.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A szemiotikai szövegtan mint egy studium generale egyik alapeleme 8. 41–48.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (2000): A multimediális szövegek megközelítései 5. 49–57.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (2000): A multimediális szövegek megközelítései (2. rész) 10. 18–27.
Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (2001): A multimediális szövegek megközelítései (3. rész) 9. 3–12.
Petőfi S. János (1999): Megjegyzések egy tankönyv globális tipográfiai struktúrájához 5. 79–80.
Petőné Mérai Julianna (1994): A feladatcsoportos differenciálásról 19. 35–38.
Petriné Feyér Judit – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Pikó Bettina – Bak Judit (2005): A gyermekek egészség- és környezet-tudatosságának alakítása 5. 54–60.
Pintér Borbála (2005): A széttöredezettség mint regényszervezőelem 1. 110–122.
Pintér Matild – Nagy Gábor (1995): Drogok és gyógyszerek 13–14. 77–84.
Pivárcsi István (1998): A történelemtanítás aktuális problémái 11. 47–59.
Pléh Csaba (1993): A kísérleti lélektan átalakulása; a kognitív pszichológia megjelenése 15–16. 48–54.
Pléh Csaba (1995): Világokat nyitni 6–7. 93–96.
Pléh Csaba (1999): A konstrukcionizmus és a pszichológia 6–7. 3–14.
Pléh Csaba (2001): Új kommunikáció – új gondolkodás? 3. 65–80.
Pléh Csaba (2002): Tudások az egyetemen 6–7. 3–7.
Pléh Csaba (2002): Az olvasás és a megismerési architektúra 11. 39–45.
Pléh Csaba (2003): A korai magyar akadémikus pszichológia. 10. 38–42.
Pléh Csaba (2004): A pozitív pszichológiai hagyományok Európában 5. 57–61
Pléh Csaba (2006): Szótár a fejünkben 7–8. 152–159.
Pőcze Gábor (1991): Iskolafejlesztés a tercier szektor szakemberképzéséért 7–8. 73–77.
Pőcze Gábor (1994): Mi lesz velük? 19. 6–11.
Pogány Ágnes (1995): Magyarországi infláció 1914–1924 15–16–17. 189–194.
Polányi Imre (1995): Emigrációk a Monarchia ellen 23. 56–63.
Polónyi István (2002): A cigány népesség demográfiai, iskolázottsági és foglalkoztatási helyzete 8. 44–56.
Pölöskei Ferenc (1995): A köztársasági államforma Magyarországon 1–2. 2–14.
Poór Zoltán (1993): Szép időnk van 10. 14–20.
Porkoláb Judit – Boda I. Károly (1996): Költői szókészletvizsgálat számítógépes programmal 1. 51–61.
Pozo, Juan Ignacio (1997): A fogalmi váltás 12. 47–57.
Pozsvai Györgyi (2001): Az „érzelmes, borongó” alaphang… 10. 48–58.

Pozsvai Györgyi (2002): A Petelei-novellisztika szövegközi metszetben 11. 70–78.
Probáld Ferenc – Szegedi Gabriella – Kormány Gyula (1993): Nemzetközi összehasonlító földrajzi felmérés 17. 30–39.
Probáld Ferenc (1991): A földrajz az ezredforduló gimnáziumában 1–2. 58–66.
Prohászka László (2004): Az ars una igazsága 9. 83–92.
Prudits Ella – Vári Erzsébet (1999): Az egyetemes virágzás festője 11. 42–48.
Pukánszky Béla (1999): Schneller István morálpedagógiai rendszere 12. 40–51.
Pukánszky Béla (2002): A tizenkilencedik század gyermekfelfogása 2. 13–29.
Pukánszky Béla (2005): Rousseau gyermekszemlélete és a „fekete pedagógia" 9. 3–16.
Rácz József (1995): Iskolai egészségmagatartást fejlesztő programok 13–14. 91–94.
Radics Katalin (2004): A huszadik század eleji költészet változataiból 6–7. 84–94.
Radics Viktória (1996): A szégyenszem 4. 42–48.
Radics Viktória (1996): Carmen perpetuum (Ovidiusról) 5. 23–31.
Radics Viktória (1996): „A jöttöd-élet" 6–7. 108–116.
Radnóti Katalin (1993): Elképzelések egy komplex természetismeret tankönyvről 15–16 éves tanulók részére 12. 12–20.
Radnóti Katalin (1995): Komplex természettudomány a magyar fizikatankönyvek tükrében régen és ma 8–9. 79–93.
Radnóti Katalin (1996): Az atomenergia megítélése és a természettudományos tanárképzés 4. 65–75.
Radnóti Katalin (1997): A százéves elektron 4. 21–31.
Radnóti Katalin (1998): A fizika- és kémiatanítás összehangolása 3. 54–62.
Radnóti Katalin (2000): Az induktív módszer zavarai az oktatásban 10. 34–44.
Radnóti Katalin (2004): Gyenge kezdés után erős visszaesés 1. 50–68.
Radnóti Katalin (2005): A fizika tantárgy helyzete egy vizsgálat tükrében 3. 81–94.
Radó Péter (1995): A cigányság oktatásának fejlesztése 24. 70–75.
Radó Péter (2001): Bevezetés az oktatáspolitikai elemzésbe: romák és az iskola 12. 65–72.
Rainer M. János (1994): 1956: forradalom? szabadságharc? 6. 44–47.
Rajsli Ilona (2000): Ezredvég – „gyorskultúra" – nyelv 5. 19–24.
Ráskay Pál (1998): Katonai középiskolák a két világháború között 4. 61–67.
Reimann József (1994): Gondolatok a matematika tanításáról 5. 9–17.
Reisz Terézia (2000): Újító pedagógusok és pedagógiai innováció 3. 3–14.
Reisz Terézia (2000): Az iskolai teljesítmények szociokulturális megközelítése 11. 50–62.
Reisz Terézia (2002): A kisebbségi közoktatás-politika helyzete 8. 57–72.
Reisz Terézia (2004): A Baranya megyei közoktatáspolitika történetéről 6–7. 21–36.
Reisz Terézia (2005): Változások Baranya megye középiskoláiban 11. 27–41.
Réthy Endréné – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Réthy Endréné (2002): A kognitív és motivációs önszabályozást kialakító oktatás 2. 3–12.
Revákné Markóczi Ibolya (2004): Nehezen megoldható biológia problémafeladatok 4. 42–50.
Révész László – Bognár József (2006): Az úszásoktatás a rendszerváltozást követő tantervekben 3. 34–43.
Réz Gáborné (1994): A 12 évfolyamos iskola programja az ELTE Radnóti Miklós Gyakorlóiskolában 7. 2–8.
Rex, Lesley (2006): Az iskolai sikeresség és a társas inklúzió kapcsolata 10. 58–70.
Riedel Miklós – Hobinka Ildikó (1992): Savas eső mérése iskolai mérőhálózattal 5. 41–50.
Ritoók Judit (2001): Egy régit számon kérő új 11. 52–58.
Ritoók Judit (2005): A gyász ábrázolása és kifejezése az irodalomban 1. 95–109.
Rizner Dezső – Fáy Gyula (1991): Van-e technika módszertan? 5. 18–22.
Rix, Jonathan (2006): Egyszerű kezdet 10. 71–80.
Robert, P. – Simons, Jan (1997): A romantikától a gyakorlott tanulásig 12. 76–84.
Robins, Ben – Billard, Aude – Dautenhahn, Kerstin – Nadel, Jacqueline (2006): Robota – minihumanoid robot az autista gyerekek rehabilitációjára 10. 44.
Rójáné Oláh Erika (2005): A régi és az új középszintű matematika érettségi vizsga összehasonlítása 9. 79–96.
Róka Sándor (1992): Miért nem lehet? 3. 54–59.
Róka Sándor (1993): Feladatok a sakktáblán 5. 25–34.
Romano Rácz Sándor (2002): A roma kisebbség és a társadalmi kohézió 8. 29–43.
Romsics Gergely (1995): Esélyegyenlőség és/vagy egyéniségkultusz 11–12. 59–63.
Rósa Géza (1991): Hazai közvéleménykutatások az atomenergetikáról 10. 14–17.
Rósa Géza (1997): A Paksi Atomerőmű környezeti megítélése 3. 60–70.
Rozgonyiné Molnár Emma (1999): Fizikatankönyvek anyanyelvi bírálatáról 5. 72–75.
Rozgonyiné Váradi Éva – Kindrusz Pál (1994): A diagnosztikus vizsga egy lehetséges megyei modellje 7. 33–40.

Rózsa Csaba – Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Krolopp Judit –Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Rozsondai Marianne (1998): A könyvkötéstörténeti kutatások jelentősége 1. 70–76.
Rumbold Éva (1996): A reklám és a nyelv néhány összefüggése 4. 6–21.
Rumbold Éva (2000): A tautológia többletjelentése 3. 52–58.
Ruskó Sándorné (1993): A természet szeretetére, a környezet védelmére nevelés 11. 51–61.
Rusznyák József (1998): A sorállomány körében végzett mentálhigiénés tevékenység 10. 106–118.
S. Benedek András (1994): Népek és nemzetiségek Kárpátalján 8. 14–20.
S. Benedek András (1994): Népek és nemzetiségek Kárpátalján 11–12. 32–38.
Sajó Ingrid (1993): Logo hátrányos helyzetben 19. 2–7.
Sal András – Hegyi Sándor (1993): Szoftverfejlesztés a technológia oktatásáért 19. 23–29.
Salah, Biri – Holnapy Dezső (1995): Szakértő rendszerek 5. 2–9.
Salomon, Gavriel (1997): Újszerű konstruktivista tanulási környezetek 12. 65–75.
Sándor Katalin (2006): Közelítések a médiumköziség kérdéseihez I. 1. 17–36.
Sándor Katalin (2006): Közelítések a médiumköziség kérdéseihez II. 2. 65–74.
Sántha Attila (1993): A hulladék kezelésének hazai helyzete 2. 26–35.
Sáráné Lukátsy Sarolta (1994): „A Zenei lexikonban a tartalomjegyzéknél kezdem a keresést" 24. 15–21.
Sáráné Lukátsy Sarolta (2001): Fejleszthető-e az önálló ismeretszerzés képessége? 6–7. 12–20.
Sarbak Gábor (1997): A magyarországi kódextöredékek kutatása 5. 10–16.
Sarkadi Ágnes (2006): A diszlexiás nyelvtanulók angoltanításának kérdései 6. 94–101.
Sárvári Csaba (2001): A számítógép-algebrai rendszerek szerepe a matematikai gondolkodás fejlesztésében 3. 20–27.
Sásik László (1998): A Magyar Honvédség mentálhigiénés helyzete 10. 97–105.
Sáska Géza (2003): Miért fizetünk, kiért fizetünk? 12. 32–46.
Sáska Géza (2006): Európa oktatásügye, ahogy a Kárpát-medencéből látszik 1. 3–16.
Schalbert Józsefné – Budayné Kálóczy Ildikó – Kígyós Lászlóné – Pócsiné Erdei Irén – Tönkő Mária (1993): Segédletek a gimnáziumi környezeti nevelés megújításához 2. 11–25.
Schein Gábor (2005): Idegen nyelvű regényirodalmak az 1970 utáni évtizedekben 11. 80–104.
Scheper-Hughes, Nancy (1995): Az antropológia vége 20–21. 87–89.
Schiller István (1993): Energia: élet vagy pusztulás 2. 36–41.
Schiller István (2003): A korszerű technika tanításáról 4. 26–39.
Schmidtmayr, Hartwin (1995): A valláspedagógia integráló szerepe 20–21. 22–28.
Sebő Péter (1999): A tudomány tanításáról 2. 30–47.
Sebő Péter (2000): A tudomány racionalitásának felszámolása 1. 31–43.
Sebő Péter (2000): Hűnek maradni az irodalomhoz 11. 38–45.
Sebők Zoltán (1996): A láthatatlan ikonológiája 4. 3–5.
Sediviné Balassa Ildikó (2004): Az informatikai kompetenciák mérése portfolió módszerrel és elektronikus értékeléssel 12. 63–81
Seregi Tamás (2001): A személyiségen innen 4. 41–53.
Seress Ákos (2006): A hasonlóságok rendszere Shakespeare drámáiban 7–8. 92–98.
Serfőző Mónika (2005): Az iskolák szervezeti kultúrája 10. 70–83.
Sfiljö, Roger – Wyndhamn, Jan (1997): A szöveges feladatok és a matematikai érvelés 12. 30–46.
Síklaki István (1998): A tanári dominancia buktatói 10. 42–55.
Simon Dénes (1993): A megújuló földrajzoktatásért 17. 14–21.
Simon Istvánné (1991): A tárgy, a tanterv és a technikai környezet kapcsolatának elemzése 5. 29–32.
Simon Sándorné (1994): Önismeret, lelki jólét... 13. 24–27.
Simons, Jan – Robert, P. (1997): A romantikától a gyakorlott tanulásig 12. 76–84.
Sinka Edit (2004): Az értékelés mint irányítási eszköz a közoktatásban 9. 93–106.
Sipos Endréné (1993): A múzeumpedagógia gyakorlata a Magyar Nemzeti Galériában 21–22. 48–53.
Sipos Lajos (1996): Tantárgystruktúra és műveltségi anyag 2. 15–19.
Sipos Lajos (2002): Új törekvések a humán tárgyak tanításában 9. 80–86.
Sipos Lajos (2003): „…hiszen lehetnénk jóbarátok…". 5. 51–55.
Siposné Gyarmati Terézia – Dávid István – Farkas József (1992): Elektrokémiai szemléltetés 9. 39–52.
Skaliczki Orsolya (1994): A Csongor és Tünde jelképrendszere 6. 18–26.
Skiera, Ehrenhard (2004): Az életreform-mozgalmak és a reformpedagógia 3. 32–44.
Sneé Péter (1993): Gróf Leiter Jakab és társai 6. 62–67.
Sneé Péter (1993): Hamisítványok 8. 22–27.
Sneé Péter (1993): Otthont találni 10. 21–27.
Sneé Péter (1993): Emberi nyelven 15–16. 68–72.

Sneé Péter (1993): Dusan Makavejev: Sweet movie 18. 7–11.
Sneé Péter (1994): Paradzsanov 3. 47–49.
Sneé Péter (1996): 27. Magyar Filmszemle 5. 15–22.
Solt Kornél (1999): Amikor ellentmondás van egy regényben 1. 27–35.
Soltész Zoltánné (1998): A magyarországi könyvdíszítés a 15–17. században 1. 63–69.
Solymosi Judit (1995): „Családi iskolák" Franciaországban 11–12. 64–69.
Somorjai Eszter (2000): A „színi hatás" 2. 26–37.
Srabóné Vizi Andrea – Hernádi Jánosné – Justh Kornélné (1994): Say and play 15-16. 52–62.
Sramó András – Huszár Zsuzsanna – Géczi János (2003): Kisebbségi attitűdök szocio-demográfiai háttere 4. 40–50.
Stier Miklós (1993): Volt Magyarországon 1945 után forradalom? 15–16. 2–6.
Stier Miklós (1994): Collegium Hungaricum Vindobonense 3. 37–46.
Stier Miklós (1995): Gondolatok az osztrák kisebbségi politikáról 1–2. 32–33.
Stirbik Ferenc (2003): Catullusi. 11. 31–44.
Stribik Ferenc (2005): Az öngyilkosság az irodalomban 1. 80–94.
Strohner József (2006): A vizuális nevelésről 6. 51–69.
Sujbert Monika – Vajda Zsuzsanna (2006): Együtt nevelés vagy külön nevelés? 12. 15–27.
Suppné Tarnay Györgyi (1996): A pedagógusok és az olvasás 12. 34–40.
Surányi Bálint (1993): Expanziós és eróziós jelek a magyar oktatási rendszerben 1992–93-ban 15–16. 73–77.
Surányi Bálint (1997): Kicsoda a pedagógus és miért jelenthet ez problémát? (1.) 2. 3–11.
Surányi Bálint (1997): Kicsoda a pedagógus és miért jelenthet ez problémát? (II.) 3. 13–21.
Surányi Bálint (2001): A humán műveltség „négy lába" 6–7. 32–44.
Surányi Bálint – Balázs Éva (1993): Rendszerváltás és megyei oktatásirányítás 6. 39–47.
Swami, Sivarama (1996): Nihilizmus, dualizmus, monizmus 8. 20–26.
Sz. Dévai Judit (1994): A nemzeti önmegőrzés néhány feltételéről – egy révkomáromi felmérés alapján 15–16. 45–51.
Sz. Molnár Szilvia (1996): Többszólamúság 6–7. 99–103.
Sz. Molnár Szilvia (2002): A képvers-értés története: a történeti avantgárd 11. 46–60.
Sz. Molnár Szilvia (2004): A képvers-értés története: a neoavantgárd 4. 61–70.
Sz. Tóth Gyula (1992): Az idegennyelvi kommunikációs kultúra fejlesztéséről 1. 21–25.
Sz. Tóth Gyula (1995): A francia nyelv tanítása 11–12. 48–58.
Sz. Tóth Gyula (1995): A francia nyelv tanítása 15–16–17. 123–130.
Szabó Akosné (1995): Lakóközösségi modellek 8–9. 113–118.
Szabó Annamária – Bánfi Ilona – Szalay Balázs – Vári Péter (2003): Hogyan mérte a PISA 2000 az alkalmazásképes tudást? 4. 3–25.
Szabó Annamária – Vári Péter – Balázsi Ildikó – Bánfi Ilona – Szabó Vilmos László (2003): Hogyan olvasnak a magyar kilencévesek? 8. 118–138.
Szabó Béla (1997): Jogászaink olvasmányai a kora újkorban 5. 23–34.
Szabó Endréné (1999): A főváros mint iskolafenntartó 11. 19–25.
Szabó Ferenc (1995): A keresztény pedagógia perszonalista megközelítése 23. 64–71.
Szabó Ildikó – Lannert Judit – Örkény Antal (1999): Európai értékek, európai orientációk 8. 3–17.
Szabó Ildikó – Horváth Ágnes (1995): Tanítóképző főiskolások elképzelései a kisebbségekkel létesíthető kapcsolatokról 24. 48–53.
Szabó Ildikó – Horváth Ágnes (1996): Magyarok Európában 11. 71–87.
Szabó Ildikó – Örkény Antal (1995): A tizennégytizenöt évesek és a kisebbségek 24. 19–47.
Szabó Ildikó – Örkény Antal (1997): Középiskolások társadalmi cselekvési mintái 11. 39–58.
Szabó Imre – Kapcsáné Németi Júlia (1999): Az értelmi fogyatékos tanulók iskolai nevelése 1. 36–45.
Szabó Imréné (1996): Diagnosztikus vizsgarendszer 1. 75–81.
Szabó János (1995): Cigányság – iskolázottság – katonai szolgálat 24. 61–69.
Szabó János (1998): Az állampolgári tudat és a honvédelmi szocializáció 4. 49–58.
Szabó József (1996): A nyelvjárások helye és szerepe az iskolai oktatásban 1. 67–74.
Szabó Komélia (1995): Gyerekek filozófiája 3–4. 40–48.
Szabó László Tamás (1992): Az iskola mint a tanügyi fejlesztés színtere 8. 43–52.
Szabó László Tamás (1993): Az (iskolai) nevelés természetéről 3–4. 2–7.
Szabó Mária (1991): Az ökológiai szemléletmód 1–2. 22–26.
Szabó Mária (1995): A környezettan mint komplex tárgy oktatásának szükségessége és módszerei 20–21. 2–6.
Szabó Mária (1997): Bevezetés az ökológiába 2. 63–72.
Szabó Tünde – Csáky-Pallavicini Roger – Ittzés András – Vári Andrea – Mesterházy Andrea – Tomcsányi Teodóra (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Szabó Tünde – Ittzés András – Vári Andrea – Török Szabolcs – Tomcsányi Teodóra (2006): A mentálhigiénés szemlélet fejlődése 10. 98–110.
Szabó Vilmos László – Vári Péter – Balázsi Ildikó – Bánfi Ilona – Szabó Annamária (2003): Ho-

gyan olvasnak a magyar kilencévesek? 8. 118–138.
Szabolcs Éva (2004): „Narratívák" a gyermekkorról 3. 27–31.
Szabolcs Éva (2004): Ismeretelmélet és pedagógia 9. 28–37.
Szabóné Szél Julianna (2001): Szontagh Pál: Iskolamarketing a gyakorlatban 6–7. 21–31.
Szafkóné Ács Márta (1994): Foltonfolt 10. 19–22.
Szajbély Mihály (1993): Ch[olnok]y [Viktor], az újság[ot]író író 18. 19–28.
Szakács Mihályné – Mihály Istvánné – Pestiné Darida Ida (1995): Az óvóképzés tartalmi változásai 15–16–17. 10–18.
Szakály Márta (2000): A biológia érettségi-feladatbank munkálatai 3. 23–39.
Szakály Sándor (1996): Honvédők vagy vörösök? 3. 8–14.
Szakály Sándor (1995): Magyarország bekapcsolódása a Szovjetunió elleni háborúba 11–12. 40–47.
Szalay Balázs – Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Krolopp Judit – Rózsa Csaba (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Szalay Balázs – Bánfi Ilona – Szabó Annamária – Vári Péter (2003): Hogyan mérte a PISA 2000 az alkalmazásképes tudást? 4. 3–25.
Szalontai György (1993): A vizuális közlőnyelv ábécéje 3–4. 31–37.
Szántó Tibor (1995): Kis kece lányom 6–7. 97–98.
Szatmári Gábor (1994): Két kísérleti évfolyam útja Sarkadon 4. 64–69.
Szatmári Zoltán – Katona Zsolt – Vass Miklós (2004): A konfliktusmegoldó képesség hátterének vizsgálata általános iskolai tanulók körében 8. 56–64
Szebenyi Péter – Vass Vilmos (2002): Történelemtudás és nemzeti azonosságtudat 2. 30–51.
Szebenyi Péter (1992): Egységesítés versus autonómia 4. 69–74.
Szebenyi Péter (2001): A történelem-tankönyvekre ható tényezők történeti változásai 9. 13–21.
Szeberényiné Z. Judit (1994): A nyitrai pedagógusjelöltek rátermettségi feltételei 17. 33–37.
Szegedi Gabriella – Probáld Ferenc – Kormány Gyula (1993): Nemzetközi összehasonlító földrajzi felmérés 17. 30–39.
Szekrényes Miklós (2005): A gyilkos tekintete 1. 70–79.
Szekszárdi Ferencné (1991): A zsarnokság vége 4. 27–31.
Szekszárdi Ferencné (1993): Változatok az erőszakmentes konfliktusmegoldásra 1. 14–19.
Szekszárdi Ferencné (1993): Változatok az erőszakmentes konfliktusmegoldásra II. 8. 34–41.
Szekszárdi Júlia (2003): Erkölcsi botrányok az iskolában. 6-7. 27–33.
Szélinger Balázs (1999): Oktatás és történelem Etiópiában 6–7. 136–150.
Szemón Józsefné (1995): A cigány gyermekek óvodai nevelése 24. 2–6.
Szendrei János (1993): A számfogalom bővítéséről 12. 2–8.
Szenes Zoltán – Matus János (1998): A NATO és az európai biztonság 4. 4–21.
Szentirmai László (1993): A bábjáték csodálatos világa 21–22. 67–75.
Szentirmai László (2004): Élmény és nevelés 1. 24–40.
Szentmártoni Szabó Géza (2004): „Mint szép ereklyével…" 2. 36–49.
Szentpéteri Márton (1996): Kombinatorikus technopaegniumok 5. 32–43.
Szentpéteri Márton (2000): Perújrafelvétel 4. 9–23.
Szentpéteri Márton (2001): Perújrafelvétel 4. 9-23.
Szépe György (2001): Nyelvpolitikai elvek a 21. század számára 5. 38–96.
Szeredás Lőrinc (2001): Irodalmi szövegek párbeszéde 11. 47–51.
Szerényi Gábor (1994): Köszöntő 9. 2.
Szerző nélkül (1992): A történelemtanítás megújításának lehetőségei 11–12. 59–72.
Szerző nélkül (1993): Hozzászólás 5. 57–58.
Szerző nélkül (1993): Környezet- és természetvédelmi oktatóközpontok 11. 62–63.
Szerző nélkül (1994): Az áramszolgátatás megújítása 22–23. 98–117.
Szerző nélkül (1995): A PSZM Projekt újjászületik 23. 2.
Szerző nélkül (1997): A Kárpát-medence könyves műveltsége 5. 3–4.
Szigeti Béláné (1994): Feladatok matematikai tehetséggondozáshoz 10. 10–18.
Szigeti József (1999): Az Eötvös-kollégium középiskolai kisugárzása 3. 67–76.
Szíjártó Imre (1995): „Ha jó filmet akarunk alkotni" 23. 76–86.
Szíjártó Imre – Bényei Judit (2000): A televízió társadalomképe és az iskola 2. 3–11.
Szilágyi György (1993): A számítógépes programok alkalmazásának lehetőségei Japán földrajzának tanításában 7. 28–40.
Szilágyi György (1994): Környezetvédelmi nevelés a földrajztanításban 22–23. 74–89.
Szilágyi Imre (1994): Kétnyelvű iskolák a Muravidéken 8. 6–9.
Szilágyi Zoltán (1998): Csapatpszichológusok a Magyar Honvédségben 10. 90–96.
Szilassi Lajos (1993): Térbeli alakzatok ábrázolása számítógéppel 19. 8–15.
Szira Judit – Lafferthon Judit – Mendi Rózsa (2002): Mentor-program roma diákoknak 11. 24–38.
Szirtes László (1996): Filozófia gyermekeknek 8. 27–31.
Szita Szabolcs (2004): A holocaust témája a tanártovábbképzésben 2. 56–65.
Szivák Judit – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Golnhofer Erzsébet – Réthy

Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván – Vámos Ágnes (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Szivák Judit (1999): A kezdő pedagógus 4. 3–13.
Szóka Bernadett (2003): Interkulturális elemek az idegen nyelvek oktatásában 11. 77–82.
Szoleczky Emese – Kreutzer Andrea (1996): Rövidke traktátus a honi múzeumok szükséges és hasznos voltáról – avagy: mire jó a múzeum? 6–7. 128–134.
Szollás Krisztina – Alderson, Charles (2001): A jelenlegi angol érettségi vizsga 8. 48–60.
Szomor Tamás (1998): Gazdasági és vállalkozási ismeretek oktatása 11. 60–72.
Szontagh Pál (2004): Hogy az iskola mindannyiunké legyen… 3. 53–62
Szűcs Ervin (1994): Tézisek a műveltségkép szerkezetéről 5. 32–37.
T. Kiss Tamás – Tibori Tímea (2003): Válságok és váltások a felsőoktatásban. 5. 3–12.
T. Kiss Tamás (1991): Lehetne például … tan is – ám másról is kellene beszélni! 7–8. 25–29.
Takács Gábor (1993): Időpontok megadása – időtartamok kiszámítása 23. 14–20.
Takács Gábor (1997): Képességfejlesztés a matematikaórán 11. 12–19.
Takács Gábor (1999): A játék és a tréfa szerepe a kisiskolások matematikaoktatásában 2. 48–58.
Takács Gábor (2003): Tantárgyi ismeretek integrálása, avagy új feltételrendszer 4. 67–72.
Takács Gábor – Takács Gáborné (1993): Alternatív tankönyvek 12. 9–11.
Takács Gábor – Takács Tímea (2002): Szakközépiskolások analogikus gondolkodása 8. 8–16.
Takács Gáborné – Takács Gábor (1993): Alternatív tankönyvek 12. 9–11.
Takács Gáborné – Takács Gábor (2000): A tanulók gondolkodásáról 1. 44–54.
Takács Géza (1997): Egy szabad iskola problémái I. 9. 47–60.
Takács Géza (1997): Egy szabad iskola problémái II. 10. 78–88.
Takács Géza (1997): Egy szabad iskola problémái III. 11. 59–69.
Takács Géza (1998): Egy szabad iskola problémái IV. 1. 18–33.
Takács Géza (1998): Egy szabad iskola problémái V. 2. 10–28.
Takács György (1999): A katolikus társadalomkép és szociális tanítás hatása az európai jogfejlődésre 6–7. 123–135.
Takács Péter – Jobbágy Mária (1997): „Az a közös bennünk, hogy mások vagyunk” 6–7. 78–93.
Takács Tímea (2000): Gyökök és együtthatók közötti összefüggés tanítása 3. 40–44.
Takács Tímea – Takács Gábor (2002): Szakközépiskolások analogikus gondolkodása 8. 8–16.
Takács Viola (1991): Fizika felmérés a kéttannyelvű gimnáziumokban 6.50–57.
Takács Viola (1994): Dolgozatok értékelése számok nélkül 18. 38–47.
Takács Viola (1996): Galois-szociogram 11. 88–101.
Takács Viola (1996): Hagyományos tantárgyak – műveltségterületek a Nemzeti Alaptantervben 3. 51–56.
Takács Viola (2000): Médiumpedagógia szak Pécsett 2. 12–18.
Takács Viola (2000): A szülők iskolai végzettsége és gyermekeik iskolázási terve 8. 14–33.
Takács Viola (2002): Felidézés vagy alkalmazás 4. 56–68.
Takács Viola (2003): A biológia tesztek megoldása és az intelligencia-hányadosok 4. 51–66.
Takács Viola (2004): Fizika feladatok absztrakciós szintje és az intelligenciahányadosok 1. 80–92
Takács Viola (2005): Tanár szakos hallgatók véleménye romákról 11. 14–26.
Tamás Gábor (2003): Az enciklopédia a középkori iszlámban. 9. 64–92.
Tamássyné Wajand Judit (1992): Elektrokémiai kísérletek 9. 27–34.
Tánczos Ibolya – Toró Jolán (1995): A magyar nyelv tanításának új tanterve Romániában 15–16–17. 161–165.
Tánczos Judit (2006): A kognitív folyamatok zavarainak hatása az idegen nyelv tanulására 11. 3–11.
Tánczos Judit – Máth János (2005): Attitűdbeli és motivációs sajátosságok az idegen nyelv tanulásában 12. 43–47.
Tánczos Vilmos (1995): Kis magyar vademecum vallási néprajzi kutatásokhoz 11–12. 19–27.
Tari Zoltánné – Gecse Gáborné (1993): Munkaterv és útmutató az óvodai környezeti neveléshez 11. 21–50.
Tarján Edina (2004): Az önazonosság válsága 6–7. 111–115.
Tarján Gábor (1995): Néprajz az iskolában 23. 27–33.
Tarján Tamás (1991): A bölcsésztanárok gyakorlati felkészítéséről 7–8. 78–92.
Tarján Tamás (1994): Nádas Péter dramaturgiája 6. 8–17.
Tarján Tamás (1996): „Csupa merő színház...” 12. 29–33.
Tarján Tamás (2001): Tanár, diák, alma mater 4. 35–40.
Tarján Tamás (2002): Nemzeti egyfelvonásos 10. 16–24.
Tarján Tamás (2003): Miért rosszak Déry Tibor drámái? 11. 24–30.
Táska Eszter (1992): A tesztelés módozatai a középiskolában 11–12. 39–43.
Tatai Zoltán (1999): Program a magyarországi hátrányos helyzetű cigány gyermekek társadalmi esélyegyenlőségének elősegítésére 8. 48–56.
Tetler, Susan (2006): Inkluzív osztályok 10. 36–43.
Thomka Beáta (1993): Műfaji déja vu 18. 29–31.

Thomka Beáta (1994): Prózaelméleti dilemmák 6. 2–7.
Thomka Beáta (1994): A rezignált reflexió 15–16. 15–21.
Thuránszky Judit – Nagy Mihály (1991): Egy lehetséges technika és informatika tanterv 5. 40–45.
Thurnherr, Martin – Künzle, Beda – Müller, Martin – Westeslag, Lukas (1998): Autonómia a tanártovábbképzésben 6–7. 106–115.
Tilkovszky Lóránt (1995): Nemzetiségi kérdés és nemzetiségpolitika Magyarországon 23. 34–42.
Timár Borbála (2001): „Petőfi csillaga" 4. 3–8.
Tímár Éva (2006): Tantestületi légkörvizsgálat 3. 11–23.
Tomcsányi Teodóra – Csáky-Pallavicini Roger – Ittzés András – Szabó Tünde – Vári Andrea – Mesterházy Andrea (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Tomcsányi Teodóra – Vári Andrea – Szabó Tünde – Ittzés András – Török Szabolcs (2006): A mentálhigiénés szemlélet fejlődése 10. 98–110.
Tomka Miklós (1998): Keresztény ség a modern társadalomban 6–7. 47–56.
Tompa Klára (1992): Ismét a taneszközökről 9. 22–26.
Tompa Klára (1999): A matematika érettségi feladatbank munkálatai az Országos Közoktatási Intézet 1997–1998. évi projektjében 8. 33–47.
Tompa Klára (1999): A matematika érettségiről a reform tükrében 6–7. 27–35.
Tönkő Mária – Budayné Kálóczy Ildikó – Schalbert Józsefné – Kígyós Lászlóné – Pócsiné Erdei Irén (1993): Segédletek a gimnáziumi környezeti nevelés megújításához 2. 11–25.
Toró Jolán – Tánczos Ibolya (1995): A magyar nyelv tanításának új tanterve Romániában 15–16–17. 161–165.
Toró Tibor (1995): Megvalósul-e Einstein utolsó álma...? 3–4. 2–16.
Torők Endre (1994): Az ember törvénye 15–16. 2–4.
Török Tamás (1994): Összetett mérési problémák egy lehetséges kezelése 17. 22–32.
Török Tamás (1995): Választások elmélete és magyarországi gyakorlata 18–19. 14–32.
Török Tamás (1997): A tanulói érdeklődés alakulása Esztergom iskoláiban 5. 72–82.
Tót Éva (2004): Tanulás a kibertérben 12. 7–14.
Tótfalusi András (1994): Milyen volt a görög zene hangsora? 17. 6–10.
Tóth Dénes (1999): Palasovszky Ödön experimentális korszaka 8. 72–78.
Tóth István György (1993): Iskolábajárás a XVIII. századi Nyugat-Dunántúlon 1. 34–39.
Tóth Jánosné (2001): Az utca matematikája 12. 15–34.
Tóth József (2004): Kell nekünk régió? 11. 48–67.
Tóth Lajos (1992): Jugoszláviai helyzetkép 1. 11–12. 104–113.
Tóth László (1992): Ahol a gyerekek szeretnek tanulni 10. 34–42.
Tóth László (1994): A csehszlovákiai magyar irodalom 11–12. 23–31.
Tóth László (2003): Ki érti jobban? 11. 61–67.
Tóth Loránd (1996): Elsőéves tanítóképzős hallgatók könyvtárhasználati kultúrája 1. 45–50.
Tóth Tibor (1992): A tananyag számonkérése irodalomból 8. 2–6.
Tóthpál József (1998): A magyar táncpedagógia helyzete 8. 29–40.
Tóth Tünde – Bíró Gyöngyi (1996): Balassi versgyűjteményének rekonstrukciója 9. 49–57.
Tóth Zoltán (1994): Egységes megméretés – egységes értékelés 4. 29–33.
Tóth Zoltán (1994): Védőpajzsunk az ózon 5. 2–8.
Trencsényi László (1992): Új helyhatósági hatalmak és az Általános Művelődési Központok 1. 33–39.
Trencsényi László (1994): Művészeti ismeretek és technikák 19. 39–44.
Tringer Ágoston – Monori Pál (1996): A bemutatótermektől a múzeumig 6–7. 135–140.
Tringer Agoston – Móró István (1995): Vizsgálat a villamosenergia-ipar fogyasztói megítéléséről 20–21. 90–93.
Tringer Ágoston (1995): A közép-európai villamosenergia-rendszerek együttműködése az európai integráció keretében 8–9. 130–139.
Turai Géza (1996): Környezeti és egészséges életre való nevelés táborban 2. 76–77.
Turai Géza (1999): Diáknap a környezet- és egészségvédelem jegyében 4. 61–65.
Turcsik György (1994): Kultúra 4. 42–50.
Tüske László (2006): A vallástudó és a laikus értelmiség a huszadik századi Egyiptomban 5. 103–123.
Ujlaky István (1994): „Közös édesanyánk a haza" 3. 7–14.
Ujlaky István (2005): A 20. század a gimnáziumi történelem tankönyvekben 1. 3–20.
Ujváry Gábor (1995): Klebelsberg Kuno tudománypoltikája 15–16–17. 179–188.
Ujváry Gábor (1996): Sok-sok út vezet Rómába 8. 58–75.
Ujváry Gábor (1998): „Tudós kolostor, csöndes kolostori kerttel" 3. 18–30.
Umberto Eco (1992): Az idő a művészetben 11–12. 80–85.
Ungvári Lászlóné – Ujvári Andrea (1997): Gondolkodásra nevelés az angol nyelvórán 2. 34–42.
Urbán Teréz (1991): Csokonai tanítása az általános iskolában 1–2. 27–43.
Ütőné Visi Judit (2005): A földrajz tantárgy helyzete és fejlesztési feladatai 3. 123–139.
V. Ecsedy Judit (1998): Rejtett nyomdák 1. 55–62.
V. Gilbert Edit (2002): A világ – kristályon át 6–7. 25–36.
V. Molnár László (1995): F. L. Jankovic és a délvidéki iskolaügy 15–16–17. 98–109.

Vágó Irén (1993): Tűzre, vízre vigyázzatok! 23. 36–41.
Vágó Irén (1996): Tankönyvpolitika, tankönyvhelyzet a kilencvenes években 6–7. 49–56.
Vágó Irén (2001): Ami az átlagok mögött van 8. 61–70.
Vágó Irén (2002): Tanulói továbbhaladás – hátrányos helyzetben 3. 76–97.
Vágó Irén (2003): Erőforrások a hat-nyolc évfolyamos gimnáziumokban. 12. 19–31.
Vágó Irén (2005): Ki mit talált ki? 11. 42–58.
Vágó Irén – Magyar István (1994): Közoktatás – alternatív iskolák Svájcban 24. 41–55.
Vajda Gábor (1994): A Délvidék mint helyszín és ihletés 11–12. 39–44.
Vajda Zsuzsa (1998): Emberismeret az iskolában 12. 77–86.
Vajda Zsuzsanna (2005): Gyerekek a képernyőn 1. 35–52.
Vajda Zsuzsanna – Gábor László (1995): Gyermekeszmények és iskolai elvárások 20–21. 29–43.
Vajda Zsuzsanna – Sujbert Monika – (2006): Együtt nevelés vagy külön nevelés? 12. 15–27.
Vajdovichné Visy Erzsébet (1993): A környezeti képzés koncepciójáról és stratégiájáról 2. 55–64.
Vajdovichné Visy Erzsébet (1993): Beköszöntő 11. 2.
Vajdovichné Visy Erzsébet (1993): Köszöntő 24. 2–3.
Vajdovichné Visy Erzsébet (1994): Az óvodás és kisiskolás korú gyerekek környezeti nevelésének stratégiai elvei 13. 4–7.
Válas Péter (1999): A Web tanítása – információszerzés a hálózaton 6–7. 36–50.
Vámos Ágnes – Nahalka István – Kotschy Beáta – Lénárd Sándor – Szivák Judit – Golnhofer Erzsébet – Réthy Endréné – Petriné Feyér Judit – Falus Iván (1999): A pedagógusok gyakorlati, mesterségbeli tudása 9. 36–75.
Vámos Ágnes (1991): Az iskolarendszer kétnyelvűségének vizsgálati szempontjai 1–2. 67–71.
Vámos Ágnes (1992): Mégis, kinek az érdeke...? 11–12. 44–49.
Vámos Ágnes (1994): Magyar és nemzetiségi tannyelvek 21. 2–7.
Vámos Ágnes (2006): A Magyar-Kínai Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola első tanéve 3. 77–89.
van Buer, Jürgen (1995): Tanárképzés Németországban 15–16–17. 41–52.
Váradi István (1994): Történelmi játékok 19. 45–48.
Váradi Mónika Mária – Kovács Katalin (2006): Többcélú kistérségi társulások 12. 3–14.
Váradi Péter (1994): Az etimológiai színkeverés 4. 12–16.
Várady Zsuzsa (2006): Platonov gépzongorára 2. 75–95.
Vares, Vesa (1998): A romantikus távoli rokon 5. 56–68.
Varga András – Keveházi Katalin (1997): Régi könyvek számítógépes feldolgozása a JATE Központi Könyvtárban 5. 57–62.
Varga András (1997): Orvosaink olvasmányműveltsége a 17. században 5. 35–39.
Varga Aranka – Pálmainé Orsós Anna (2001): A beás nyelv állapota 12. 58–71.
Varga Attila (1992): „A fától nem látják az erdőt" 5. 51–57.
Varga Attila (2006): Diákok környezeti attitűdjei 9. 58–64.
Varga Iván (1996): Vallás a posztmodernitásban 8. 3–13.
Varga Kornél (2004): Az informatika alkalmazása az oktatásban, egy működő komplex rendszer kapcsán 12. 15–26.
Varga Sándor (1992): Mit vár a tanuló az iskolától? 11–12. 18–23.
Varga Tibor – Benkő András – Horváth János (1995): A kábítószer áldozatairól a statisztikai felmérések tükrében 13–14. 53–58.
Vargha Balázs (1996): Oktatás – művészet – folklór – játék 6–7. 57–65.
Vári Andrea – Csáky-Pallavicini Roger – Ittzés András – Szabó Tünde – Mesterházy Andrea – Tomcsányi Teodóra (2005): Autoritás és hivatásválasztás 5. 44–53.
Vári Andrea – Szabó Tünde – Ittzés András – Török Szabolcs – Tomcsányi Teodóra (2006): A mentálhigiénés szemlélet fejlődése 10. 98–110.
Vári Erzsébet – Prudits Ella (1999): Az egyetemes virágzás festője 11. 42–48.
Vári Lászlóné (2001): Matematikai tudásszintet meghatározó háttérváltozók 12. 35–42.
Vári Péter – Bánfi Ilona – Szabó Annamária – Szalay Balázs (2003): Hogyan mérte a PISA 2000 az alkalmazásképes tudást? 4. 3–25.
Vári Péter – Andor Csaba – Bánfi Ilona – Felvégi Emese – Horváth Zsuzsanna – Krolopp Judit – Rózsa Csaba – Szalay Balázs (2001): Felnőtt írásbeliség-vizsgálat 5. 3–20.
Vári Péter – Balázsi Ildikó – Bánfi Ilona – Szabó Annamária – Szabó Vilmos László (2003): Hogyan olvasnak a magyar kilencévesek? 8. 118–138.
Varsics Zita (1995): Osztályozási modellek – hierarchikus rendszerek 10. 13–26.
Vásárhelyi Éva – Astleitner, Hermann – Herber, Hans-Jörg – Parisot, Karl Josef (1996): Tanítható-e a problémamegoldás? 10. 54–61.
Vásárhelyi Tamás (1993): Taníthajuk-e az élet szeretetét megkövült lények, préselt növények, kitömött állatok közt? 13–14. 38–41.
Vásárhelyi Tamás (1993): Természettudományi múzeum és környezeti nevelés 21–22. 35–38.
Vass László – Benkes Réka (1997): Megjegyzések a hipermédiumok alkalmazásáról 3. 3–7.

Vass László (2006): A vizuális költemények csoportosítása Nagy László alkotásai alapján 1. 46–55.
Vass Miklós – Szatmári Zoltán – Katona Zsolt (2004): A konfliktusmegoldó képesség hátterének vizsgálata általános iskolai tanulók körében 8. 56–64.
Vass Vilmos – Szebenyi Péter (2002): Történelemtudás és nemzeti azonosságtudat 2. 30–51.
Vass Vilmos (1998): A tantárgyköziség különböző megjelenési formái az Ember és társadalom programokban 11. 22–46.
Vass Vilmos (2000): Az oktatás tartalmi szabályozása 6–7. 48–57.
Vecsey Zoltán (1999): Érzékelés, nyelv és interpretáció 5. 3–9.
Vecsey Zoltán (2000): A tudatos élmény problémái empirikus nézőpontból 10. 11–17.
Végh Irén – Holéczy Katalin – Pálházy Miklósné – Neuperger Ferenc (1991): 8. osztályosok tudása biológiából 6. 3–32.
Venter György (1995): Oktatáspolitika – iskolák – tanárképzés Dániában 15–16–17. 69–81.
Veres András (2005): Mérei Ferenc művészet-lélektani munkássága 5. 3–15.
Veres László (1992): A tanulók túlterheléséről 10. 48–52.
Veresegyházi Béla (1993): A világrendszerek kialakulása 3–4. 91–99.
Versitz Piroska (1995): A deviancia megelőzésének jogi lehetőségei 13–14. 95–103.
Veszprémy László (1994): Újabb szempontok a tatárjárás történetéhez 15–16. 28–35.
Veszprémy László (1996): Könyvtár és kutatás 5. 70–74.
Veszprémy László (1997): A nikápolyi hadjárat és értékelése 3. 48–59.
Veszprémy László (1997): Az gesztától Bonfiniig 11. 29–38.
Veszprémy László – Domokos György – Hausner Gábor (1997): Eruditio militaris 5. 40–47.
Vesztróczy László (1991): Az általános iskolai fizika és technika tantárgyak kapcsolata 5.23–28.
Vető Péter (1996): Másodsorban 6–7. 85–92.
Victor András (1993): A környezeti nevelés rendszere 24. 3–23.
Vida Gábor (1993): Evolúciós rendszerek a természetben és a társadalomban 17. 40–43.
Vidákovich Tibor – Cs. Czachesz Erzsébet (1999): Az olvasásmegértési képesség fejlődése 6–7. 59–68.
Vidákovich Tibor – Cs. Czachesz Erzsébet (2001): Egy helyesírás-vizsgálat tapasztalatai 3. 37–50.
Villányi Györgyné (1997): Tartalmi változások az óvodai nevelésben 9. 30–39.
Vincze Beatrix (2005): A reformpedagógia aktualitása és a megváltozott tanárszerep 8. 29–41.
Vinczellér Katalin (2000): Szép és Szomory 1. 63–68.
Vinczellér Katalin (2002): Nostalgia ad absurdum 6–7. 57–60.
Visky András (1997): A színház mint „ősvigasztalás" 10. 61–67.
Visky András (1997): Intézmény, kultúra és spiritualitás 1. 21–25.
Vizi István – Michalkó Gábor (2001): A turizmus mint globalizációs jelenség Magyarországon 11. 10–19.
Vizi Mária (1995): A reneszánsz arányszemlélete 18–19. 33–43.
Voigt Vilmos (1996): A magyar ősvallás 9. 15–18.
Vosniadou, Stella – Ioannides, Christos (1999): A fogalmi fejlődéstől a természettudományos nevelésig 10. 18–32.
W. Péterfi Rita (1997): Kárpátaljai pedagógusjelöltek olvasáskultúrája 1. 37–48.
Wajand Judit – Rózsahegyi Márta (1993): Még egyszer az elektrokémiáról 9. 11–19.
Wanek Ferenc (1994): Az Erdélyi medence fejlődéstörténete 18. 48–53.
Wéber Péter (1995): Na ilyen iskolába én is szívesen járnék... 6–7. 59–67.
Westeslag, Lukas – Künzle, Beda – Müller, Martin – Thurnherr, Martin (1998): Autonómia a tanártovábbképzésben 6–7. 106–115.
Winberger, Eliot (1995): A kamera törzs 20–21. 58–73.
Wyndhamn, Jan – Saljö, Roger (1997): A szöveges feladatok és a matematikai érvelés 12. 30–46.
Z. Karvalics László (1996): Informatikaoktatás – honnan hová? 10. 62–74.
Zábó Magdolna (1992): Transzparensek a kémia tanításához 2. 16–29.
Zachar József (1994): Adalékok Ausztria 1918 utáni történetéhez 21. 36–44.
Zachar Péter (1994): Magyar történelem osztrák tankönyvekben 6. 27–35.
Zachar Péter (1996): Osztrák történelem magyar tankönyvekben 2. 42–51.
Zákány Tóth Péter (1998): A titok feltörésének esélyei 8. 60–71.
Zalay Szabolcs (2006): Konstruktivizmus és drámapedagógia 1. 66–71.
Záró Magdolna (1991): A kémia tanításához készült filmek 3. 35–46.
Zárug Péter Farkas – Oláh Anna (1996): „...a két erdélyi geométer hagyatékának megőrzése" 9. 3–14.
Zátonyi Sándor (1991): Diagnosztikus eredményvizsgálat (fizika 8. osztály) 1–2. 5–14.
Zátonyi Sándor (1992): Egymásra utalt tantárgyak 5. 2–9.
Zátonyi Sándor (1994): Arkhimédész törvényének ismerete és alkalmazása az általános iskolában 20. 37–43.
Zátonyi Sándor (1995): Különféle feladattípusok – különböző eredmények 8–9. 140–144.

Zátonyi Sándor (1998): Kölcsönhatások a tanulók előismeretei és az iskolában szerzett ismeretek között 3. 43–53.
Zátonyi Sándor (2000): Tanári és tanulói vélemények a fizika tananyagáról 3. 15–22.
Zátonyi Sándor (2001): Fizika felmérő 3. 28–36.
Zátonyi Sándor (2004): A fizikai feladatok megoldása és a tanulók gondolkodási műveletei 1. 69–79.
Zátonyi Sándor (2006): Hatvan éves az általános iskola 2. 49–58.
Závodny László (1998): A hivatásos tiszthelyettesi és tiszti állomány utánpótlása 4. 82–94.
Závodszky Géza (1993): Nemzeti előítéletesség internacionalista kötelességből 15–16. 7–14.
Zétényi Ágnes (1998): A hatékony tanár 10. 68–74.
Zoller Judit (2003): Az értelmezés változatai. 5. 56–68.
Zombori Béla (1997): „Útközben" a vizuális nevelésben 8. 56–64.
Zrinszky László (1995): Filozófia és neveléstudomány 23. 72–75.
Zsiray Eszter (1995): Pázmány, az író 6–7. 46–51.
Zsiray Eszter (1995): Pázmány, az író 22. 22–27.
Zsolnai Anikó – Józsa Krisztián (2002): A szociális készségek kritériumorientált fejlesztésének lehetőségei 4. 12–20.
Zsolnai József – Heffner Anna (1993): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt második éve 21–22. 2–7.
Zsolnai József (1992): A magyar közoktatás minőségi megújításának szakmai programja 6–7. 5–200.
Zsolnai László – Juhász-Nagy Pál (1991): Az ökológia történeti buktatói 9. 3–8.
Zsolnai László (1994): Szabadság a gazdaságban és a pedagógiában 6. 56–59.
Zsolnai László (1998): Felelősség és döntés 2. 3–9.
Zsoltné Kapavári Jolán – Orosz Andrásné – Jusztin Katalin (1993): Természetkutató és környezetvédő szakkör egy általános iskolában 13–14. 27–37.

KONFERENCIA

Ádám György – Hámori József – Nádori László – Szépe György (1995): Szentágothai János-emlékülés 8–9. 3–13.
Andor Mihály (2006): Kölcsönhatások 9. 135–137. (T. Kiss Tamás: Kölcsönhatások. A kultúraközvetítés néhány elméleti kérdéséről)
András Sándor (2006): Ornamentika és irodalom 6. 5–12.
Arató László (2001): A szöveg vonzásában 5. 75–77.
Arató László (2004): Laikus olvasás és populáris kultúra 8. 65–66.
Arató László (2004): Manipulált minikontextusok – avagy milyen szöveg(világ) is van a magyarórán? 8. 67–72.
Balázs Éva (2003): Innovativitás a közoktatásban. 1. 37–47.
Ballér Endre (2001): Új tendenciák a tantervelméletben és a tantervfejlesztésben 9. 67–72.
Ballér Endre (2002): A hermeneutika és a neveléstudomány kapcsolódási pontjai 12. 21–23.
Bárdos Jenő (2001): A tudományosság esélyei a nyelvtanárképzésben 2. 8–20.
Baska Gabriella – Szabolcs Éva (2005): Életreform-motívumok a Népművelés (Új Élet) című folyóiratban 1906–1918 2. 5–11.
Báthory Zoltán (1995): Beszélgetés a NAT-ról 8–9. 63–78.
Bihari Mihály (1994): A jogi és politikai műveltségtartalom (Műveltségkép az ezredfordukón konferencia) 22–23. 35–39.
Bókay Antal (2001): Határterület és senkiföldje 5. 56–67.
Boldizsár Ildikó (2001): Olvasókönyvek az általános iskola 2., 3., 4. osztálya számára 5. 68–70.
Boreczky Ágnes (2002): Családtörténet, mobilitás és iskoláztatás 3. 60–68.
Brezsnyánszky László (2002): A Herbart-paradigma magyar neveléstani recepciója 5. 38–43.
Buda Attila (2006): Az emlékezés mint életértelmezés 7–8. 47–53.
Buda Béla (1995): A mentálhigiénés nevelés lehetőségei az iskolában 8–9. 54–58.
Csányi Vilmos (1994): Biológia az iskolában, biológia az iskoláról (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 29–34.
Csapó Benő (2001): Neveléstudomány az ezredvég Magyarországán 2. 40–44.
Csapó Benő (2005): A Magyar Pedagógia feladata a neveléstudomány fejlesztésében 4. 3–10.
Csépe Valéria (2005): A Magyar Pszichológiai Szemle 4. 20–21.
Cserhalmi Zsuzsa (2001): Tankönyv és irodalomtanítás 5. 71–74.
Dobszay László (2005): A hangzó hagyomány: a lejegyzett és a rögzített zene 3. 34–40.
Dombi Alice (2002): Gyermekkép-értelmezések a 19–20. század fordulóján 3. 39–46.
Domokos Zsuzsa (2001): Mit ér az ember, ha magyartanár? 5. 78–81.
Eisemann György (2006): „Mégis új..." 7–8. 11–17.
Falus Iván (2001): Pedagógus mesterség – pedagógiai tudás 2. 21–28.
Falus Iván (2001): Van-e az oktatásnak elmélete? 9. 52–55.
Fejős Zoltán (2005): Néprajz, antropológia – a kulturális örökség és az emlékezet kategóriái 3. 41–48.
Fenyő D. György (2004): Wiesel – Semprun – Kertész 4. 82–88.
Fenyő Imre (2002): Hermeneutika és tradíció 12. 31–38.
Földes Györgyi (2006): Örök visszatérés: Nietzsche és/vagy Eliade 7-8. 41–46.

Fráter Zoltán (2006): Elhallgatás, elfojtás, hiány az Ady-versben 7–8. 18–26.
Garaczi Imre (2005): Nyelv és kreativitás, avagy megjavítható-e az evolúció? 8. 114–119.
Garami Erika (2003): A területi különbségek megjelenése az általános és középiskola utáni pálya alakulásában. 1. 83–90.
Gaul Emil (1995): Mindennapok művészete? 8–9. 26–28.
Géczi János (2004): Moszlim emberképek és pedagógiák 2. 85–90.
Géczi János (2005): Az Iskolakultúráról 4. 22–24.
Gelencsér Gábor (2004): Mándyval moziban 4. 72–75.
Gereben Ferenc (2001): Olvasáskultúránkról – szociológiai nézőpontból 5. 52–55.
Gintli Tibor (2006): Ady beszédmódja az istenes versekben 7–8. 27–33.
Golnhofer Erzsébet (2001): Új értékelési kultúra kibontakozása 9. 78–82.
Golnhofer Erzsébet (2003): Tanulóképek és iskolaelméletek. 5. 102–106.
Gordon Győri János (2004): Pedagógia más kulturális környezetekben 2. 65.
Gordon Győri János (2004): A kulturális összehasonlító pedagógia alapjai, eredményei, valamint jelentősége a mai magyar pedagógiában 2. 66–75.
Gróz Andrea (2006): A tanulói szükségletek érvényesülése a 19. század pedagógiai tankönyvirodalmában 4. 37–40.
György Péter (2005): Minden archívum, minden örökség 3. 4–15.
Halász Gábor (2001): Az oktatás jövője – a lehetséges szcenáriók 9. 73–77.
Hámori József – Ádám György – Nádori László – Szépe György (1995): Szentágothai János-emlékülés 8-9. 3–13.
Hegedűs Judit (2003): Tanítónői karriertörténetek a dualizmus korában. 3. 42–52.
Heller Ágnes (2005): Heuréka! 8. 79–84.
Herendiné Kónya Eszter (2003): A tanítójelöltek geometriai gondolkodásának jellegzetességei. 12. 51–61.
Hermann Zoltán (2003): Az általános iskolák közötti finanszírozási egyenlőtlenségek. 1. 91–95.
Hermann Zoltán (2006): Egy mese és a romantikus kasztráció fogalma 5. 42–48.
Horányi Özséb (1995): Kommunikáció és közoktatás 8–9. 14–19.
Imre Anna (2003): Kistelepülési iskolák eredményessége. 1. 74–78.
Imre Nóra (2003): A tanári munka és a tanulói válaszok. 1. 79–82.
Jankay Éva – Pála Károly (2001): Iskolarendszer és irodalomtanítás Nagy-Britanniában 5. 82–92.
Johnstone, Richard (2004): Az életkor szerepéről: néhány nyelvpolitikai implikáció 10. 3–15.
Kállainé Varga Mária (2003): Geometria tanítása különböző szinteken. 12. 62–66.
Kardos József (2003): Fordulat a magyar iskolák életében: a Rákosi-időszak oktatáspolitikája. 6–7. 73–80.
Kárpáti Andrea (2001): A kortárs művészet esztétikuma: a kamaszrajzok megítélésének kulcsa 9. 95–103.
Kecskeméti Károly (2005): Levéltár és emlékezet 3. 23–33.
Kékes Szabó Mihály (2003): A tanítóképzés kritikus pontjai a dualizmus időszakában. 3. 17–24.
Kelemen Elemér (2003): A magyar pedagógustársadalom és a pedagógusképzés története a dualizmus korabeli Magyarországon. 3. 15–16.
Kelemen Elemér (2004): A magyar pedagógustársadalom és a pedagógusképzés története a dualizmuskori Magyarországon II. 6–7. 145.
Kelemen Elemér (2003): A rendszerváltás és az iskola. 6–7. 81–87.
Kelemen Elemér (2004): Pedagógusszervezetek és -mozgalmak Magyarországon a 19. században 6–7. 146–155.
Kéri Katalin (2002): Gyermekképünk az ötvenes évek első felében 3. 47.
Keserü Katalin (2006): Ornamentika és modernizmus 6. 3–4.
Kézdi Balázs (1995): Család és iskola 8–9. 59–62.
Kiss Endre (2002): A herbarti pedagógia filozófiai alapjairól 5. 44–52.
Kiss Endre (2002): A hermeneutika születése a pozitivizmus tudományelméletének szelleméből 12. 28–30.
Kiss Endre (2005): Alvajárás és érvényesség 8. 95–101.
Kiss Endre Az életreform filozófiájának meghatározásához 2. 12–16.
Kiss Gábor – Őri István (2003): Matematika-tanítás Excel programcsomaggal. 12. 74–80.
Kollár József (2005): A kiterjesztett elme mint holonikus rendszer 8. 108–113.
Kőrössy Judit (2002): A tanárok naiv pszichológiája és a hermeneutika 12. 59–62.
Kosztolánczy Tibor (2006): „Rajongj érte, vagy szidd le a sárga földig – jámbor embertársam –, az nekem mindegy." 7–8. 54–62.
Kovács Gábor (2006): Az intonáció metaforái 5. 3–14.
Kozma Tamás (2002): Az oktatásügy hermeneutikája 12. 17–20.
Krépárt Melinda (2006): Rozsda Endre ornamentális festészete 6. 45–50.
Lannert Judit (2003): Differenciálás és szelekció a magyar iskolákban. 1. 70–73.
Lénárd Sándor (2003): Naiv nevelési nézetek. 5. 76–82.
Lengyel László (1994): Gazdasági és politikai értékrend az ezredfordulón (Műveltségkép az ezredfordukón konferencia) 22–23. 40.
Majoros György (2005): Koestler determinizmusfelfogása 8. 102–107.

Mann Miklós (2003): A modern polgári oktatási rendszer kiépülése és ellentmondásai. 6–7. 59–62.
Mann Miklós (2004): Középiskolai tanárok és képzésük a 19. század második felében 6–7. 166–170.
Marton Ferenc (2004): A tudásalapú társadalom két illúziója 10. 31–36.
Mártonfi György (2002): A rejtett tanterv a kilencvenes években – egy szakközépiskolában 12. 63–66.
Mártonfi György (2003): A felsőközépfokú oktatás átstrukturálódása. 1. 62–69.
Marx György (1994): Természettudományos írástudás (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 7–13.
Mátrai Zsuzsa (2001): Érettségi és felvételi külföldön 9. 83–94.
McGroarty, Mary (2004): Az oktatási nyelvpolitikát befolyásoló tényezők 10. 16–30.
Mesterházi Zsuzsa (2001): A gyógypedagógiai nevelés mint terápia 2. 29–33.
Mesterházy Balázs (2004): „I just murdered the alphabet" 8. 90–96.
Mihály Ottó (2001): Elmélet és empíria az oktatás kutatásában 9. 56–58.
Mikonya György (2002): Két Herbart-tanítvány: Karl V. Stoy és Wilhelm Rein 5. 27–37.
Mikonya György (2005): A magyar anarchisták iskolaügyi és életreform törekvései 2. 52–62.
Munkácsy Katalin (2003): Angol nyelvű szekció a Varga Tamás Módszertani Napokon. 12. 47–50.
Nádori László – Ádám György – Hámori József – Szépe György (1995): Szentágothai János-emlékülés 8–9. 3–13.
Nádori László (1994): A tanár testi-lelki egészsége (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 54–57.
Nagy Anett – Papp Katalin (2005): Public Relation és a fizikatanítás 10. 21–30.
Nagy Attila (2001): Stagnálás, romlás vagy olvasásfejlesztés? 5. 47–51.
Nagy Mária (2003): Tanulók, munkaterheik és iskolai eredményességük. 1. 48–50.
Nagy Péter Tibor (2003): Oktatáspolitikai változások az első világháború után. 6–7. 63–72.
Nagy Péter Tibor (2004): A polgári iskolai tanítóképzés 19. századi történetéhez 6–7. 171–178.
Nagy Péter Tibor (2005): Educatio… 4. 16–19.
Nagyné Kondor Rita (2003): Dinamikus geometriai rendszerek a geometria oktatásában. 12. 67–73.
Nahalka István (2003): A nevelési nézetek kutatása. 5. 69–75.
Németh András (2002): A reformpedagógia gyermekképe 3. 21–32.
Németh András (2002): A herbartianizmus recepciója a pesti egyetemen 5. 5–17.
Németh András (2003): A magyar középiskolai-tanár-képzés fejlődése. 3. 53–68.
Németh András (2005): Reformpedagógia és életreform 2. 3–4.
Németh András A századelő magyar életreform törekvései 2. 38–51.
Neuwirth Gábor (2003): Középiskolai eredménymutatók. 1. 51–54.
Nóbik Attila (2002): Gyermekek a dualizmus iskolái és a család hatókörében 3. 16–20.
Nóbik Attila (2006): Népiskolai tanítóság a 19. századi neveléstörténeti tankönyvek tükrében 4. 41–48.
Őri István – Kiss Gábor (2003): Matematika-tanítás Excel programcsomaggal. 12. 74–80.
Ormos Mária (1995): Történelem és iskola 8–9. 29–34.
Pála Károly – Jankay Éva (2001): Iskolarendszer és irodalomtanítás Nagy-Britanniában 5. 82–92.
Papp Katalin – Nagy Anett (2005): Public Relation és a fizikatanítás 10. 21–30.
Perjés István (2001): Örömtelen iskola? 9. 59–66.
Petriné Feyér Judit (2003): Nézetek a nevelési módszerekről. 5. 83–87.
Pléh Csaba (1994): A tudás helye a nevelés folyamatában (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 50–53.
Postlethwaite, T. Neville (2001): Oktatáskutatás és -politika: a harmadik út 9. 39–51.
Pukánszky Béla (2002): Gyermeküket tanító apák 3. 5–15.
Pukánszky Béla (2002): Herbart, Schneller és Kant az erkölcsi nevelésről 5. 18–26.
Pukánszky Béla Kodály (2005): Zoltán zenepedagógiája és az életreform 2. 26–37.
Pusztai Gabriella (2002): Tetten érhető-e a „rejtett tanterv"? 12. 39–47.
Rab Irén (2001): Irodalomtanítás Németországban 5. 93–96.
Radnóti Katalin (2005): A fizikatanítás pedagógiájának kérdései a fizika évében 10. 3–4.
Radnóti Katalin (2005): Hogyan lehet eredményesen tanulni a fizika tantárgyat? 10. 5–12.
Rákai Orsolya (2004): A többi néma csend 8. 81–89.
Rapos Nóra (2003): Az iskolai félelmek vizsgálata. 5. 107–112.
Rébay Magdolna (2006): Az egységes leány és fiú középiskola 4. 3–21.
Réthy Endréné (2003): Gyermeki énkép – szülői gyermekkép. 5. 96–101.
S. Horváth Géza (2006): Fiktív vallomás és szövegműködés 5. 28–41.
Sáska Géza (2002): Az elvi és az empirikus nép érdeke 12. 48–58.
Sáska Géza (2003): Szakmai és politikai autonómiák a '80-as, '90-es évek magyar közoktatásában. 6–7. 88–107.
Schmidt Andrea (2003): Tanulói terhek és az intézményi innovativitás. 1. 96–98.
Schüttler Tamás (2005): Hídverés a neveléstudomány és a gyakorlat között 4. 11–15.

Simon Katalin (2006): A tulipán-vita 6. 13–27.
Sinkó Katalin (2006): A 19. századi ornamentikateóriák antropológiai vonatkozásairól 6. 28–35.
Sonkoly Gábor (2005): Örökség és történelem: az emlékezet technikái 3. 16–22.
Szabolcs Éva (2002): A gyermektanulmányi szemléletmód megjelenése a magyar pedagógiai sajtóban, 1890–1906 3. 33–38.
Szabolcs Éva (2003): Néptanítói álláshirdetések 1901-ben 3. 39–41.
Szabolcs Éva – Baska Gabriella (2005): Életreform-motívumok a Népművelés (Új Élet) című folyóiratban 1906–1918 2. 5–11.
Szabolcsi Miklós (1994): Problémák a műveltségképről (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 22–28.
Szakály Márta (2001): A természettudományi oktatás eredményességéről 9. 104–107.
Szebenyi Péter (1994): Pedagógiai transzformáció: mítosz vagy valóság? (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 58–64.
Szegő György (2006): A Schmidl-család sírboltja a pesti zsidó temetőben 6. 36–44.
Szende Virág (2001): Neveléstudomány az ezredfordulón 2. 3–7.
Szentágothai János (1994): Megnyitó (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 4–6.
Szépe György – Ádám György – Hámori József – Nádori László (1995): Szentágothai János-emlékülés 8–9. 3–13
Szépe György (1994): Köszöntő (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 3.
Szépe György (1995): A nyelvi és kommunikációs nevelés időszerű kérdései 8–9. 20–25.
Szerző nélkül (1994): Bevezető (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 2.
Szerző nélkül (1995): Program (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 8–9. 2.
Szerző nélkül: (2006): Ady-konferencia 7–8. 3.
Szitár Katalin (2006): Regény és realitás 5. 15–27.
Szivák Judit (2003): Hallgatók neveléssel kapcsolatos nézetei. 5. 88–95.
Szívós Mihály (2005): Politika, irodalom, etika és tudomány Koestler Artúr munkásságában, 1937 és 1954 között 8. 73–78.
Szoboszlai Kiss Katalin (2005): Arthur Koestler Platón-értelmezéséről 8. 85–94.
Sztrinkóné Nagy Irén (2005): A női szerep változásai és a reformpedagógia 2. 63–68.
Szűcs Ervin (1995): A technikai műveltség helye az általános műveltségben ás az iskolai oktatási rendszerben 8–9. 44–49.
Tamás Ferenc (2004): Mándy, Mészöly, Kertész 4. 71.
Tészabó Júlia (2005): A gödöllői művésztelep és a nevelés 2. 17–25.
Timár Borbála (2004): „A jeles és szekundáns dolgozatok hallatlan bájú bombasztjai" 8. 73–80
Tompa Klára (2001): A matematika érettségi eredményeinek elemzése 9. 108–114.
Tomsics Emőke (2005): Nemzeti identitás és fotográfia 3. 49–56.
Tóth Eszter (1994): Nukleáris demokrácia (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 14–21.
Tóth József (1995): Környezet – földrajztudomány – iskola 8–9. 50–53.
Tüske László (2004): Az arab államok oktatástörténetéről 2. 76–84.
Tverdota György (2006): „Rákóczi, akárki, jöjjön valahára" 7–8. 34–40.
Ugrai János (2004): Kiváltságosok és kiszolgáltatottak 6–7. 156–165
Vágó Irén (2003): Tantervi szabályozás – helyi tantervek. 1. 55–61.
Vámos Ágnes (2003): Tanárkép, tanárfogalom a családban. 5. 113–119.
Vámos Tibor (1995): A technika: szolga 8–9. 40–43.
Varga László (2006): A Pannonhalmi Szent Benedek-rendi Egyházmegye népiskoláinak történetéből (1920–1948) 4. 22–36.
Vári György (2004): Csutak tanító-évei 4. 76–81.
Varrók Ilona (2004): A japán oktatás történelmi, társadalmi és filozófiai háttere 2. 91–96.
Veres András (2006): Ady szimbolizmusának kérdéséhez 7–8. 3–10.
Vincze Tamás (2003): A német nyelv szerepe a magyar tanítóképzésben a dualizmus korában. 3. 25–38.
Wagner Éva (2005): A problémacentrikus fizika-tanítás szerepe a tanulók gondolkodásának fejlesztésében 10. 13–20.
Zrinszky László (2002): A hermeneutika pedagógiai megértéséről 12. 24–27.
Zsolnai József (1994): Zárszó (Műveltségkép az ezredfordulón konferencia) 22–23. 65–66.
Zsolnai József (1995): Kultúra, alkotás, pedagógia 8–9. 35–39.
Zsolnai József (2001): Metapedagógiai reflexiók a hetven éves Nagy József életművéhez 2. 34–39.

VITA

Andor Mihály (2002): Adalék a kritikai szocializmuskritikához 12. 74–76.
Andor Mihály (2003): Albérleti vitazáró. 4. 89–92.
Arató László (2002): Egy tudós hályogkovács esete a magyartanítás elfedett válságával 9. 103–110.
Balogh Tibor (2004): Melyik labdán pattog a térfél? 10. 111–114.
Barakonyi Károly (2006): EFT kompatibilis mesterszakok 3. 90–109.
Baranyák Csaba (2002): Bús düledékeiden 10. 37–40.
Benkes Zsuzsa – Petőfi S. János (2002): A fogalmi és a szimbolikus megismerés az irodalomtanításban 12. 67–73.

Bókay Antal (2002): Posztkultúra és irodalomtanítás 11. 79–86.
Cs. Czachesz Erzsébet – Molnár Edit Katalin (2003): Tanulás és nyelvi fejlesztés. 10. 53–57.
Csalog Judit (2003): Szentlőrinc, a modell. 1. 111–112.
Cserhalmi Zsuzsa (2002): ...valójában mindannyian reménykedünk 8. 86–88.
Fábián Márton (2002): Mi van a posztmodern után? 8. 89–92.
Fenyő D. György (2003): A kell és a lehet. 1. 99–104.
Gergely András (2004): Szondi – másképpen 1. 93–96.
Halász Gábor (2005): Vélemény 6–7. 230–237.
Halmai Tamás (2002): Műveltség nélküli nemzedékek? 8. 81–85.
Halmai Tamás (2003): Iskola és irodalom – a határon. 1. 105–110.
Horváth József (2003): Szöveg születik: válaszok diákok írásaira. 6–7. 55–58.
Kardos József (2005): Vélemény 6–7. 242–245.
Kelemen Elemér (2005): Vélemény 6–7. 238–241.
Kocsis József (2003): Elégtelen röpdolgozat Gáspár László iskolájáról. 2. 70–74.
Kozma Tamás (2001): Oktatás és politika: rendszerváltó viták 2. 63–72.
Magnuczné Godó Ágnes (2003): Hogyan válhat az írás a gondolkodás fejlesztésének eszközévé? 9. 93–98.
Mészáros György (2006): Mire jó a nyelvművelés? 10. 111–119.
Molnár Edit Katalin – Cs. Czachesz Erzsébet (2003): Tanulás és nyelvi fejlesztés. 10. 53–57.
Nagy József (2006): A tanulók fejlődési különbségeinek Prokrusztész–ágya 4. 121–124.
Nagy Péter Tibor (2005): Válasz 6–7. 246–262.
Püspöki Péter (2004): Két történet 2. 97–102
Radó Péter (2001): Reform–maraton 4. 89–98.
Sáska Géza (2001): „Jó, hogy vége a nyolcvanas éveknek, és nem jön újra el!" 2. 45–62.
Takács Géza (2006): Roma napló 6. 102–110.
Trencsényi László (2001): „Ahol a szabadság a rend..." 2. 73–68.
Trencsényi László (2003): „Békévé oldja az emlékezés…"? 4. 93–94.
Vermes Albert Péter (2003): Idegen nyelvi íráspedagógia és fordítás. 10. 58–60.
Zsolnai József (2001): Biográfiai széljegyzetek ‚A maratoni reform'-hoz 3. 69–88.

KÖZÉLET

Novák János (2004): Gyermekszínházak a nagyvilágban 3. 103–116.

SZEMLE

A gyermekmozgalmakról – serdülőmozgalmakról – és segítőikről 23. 86–90.
A Magyar Környezeti Nevelési Egyesületről 24. 56–58.
A nemzedékek közti kapcsolat 13–14. 127–129.
A salgótarjáni Bolyai János Gimnázium munkaközössége (1993): Komplex esztétikai nevelés 6. 68–76.
A. I. (1998): Emberközpontú szervezeti kapcsolatok 10. 119–124.
A. Kéri Katalin (1998): Egy salamancai diák naplója 1568–69-ből 1. 125–127.
A. Kéri Katalin (1998): Az indusdió magja 5. 76–79.
A. Szabó Magda (1994): Magyar-Francia Ifjúsági Alapítvány 11–12. 149–154.
Ablonczyné Mihályka Lívia (2003): Olasz-magyar szójegyzék az EU Magyarországról írt véleményéhez 6–7. 140–142.
Ábrahám István (2002): A tankönyvellátás változásai a rendszerváltozás után 2. 75–80.
Aczél Anna – Mányai Judit (1993): A család és az intézmények kapcsolata 10. 63–64.
Ádám Árpád (1994): XV. Öveges József Emlékverseny 24. 88–91.
Adamikné Jászó Anna (2002): Hagyomány és újítás az anyanyelvi nevelésben 6–7. 98–104.
Adorján Ferencné (1999): A teknős tartja a hátán a világot 3. 92–95.
Adorjánné Farkas Magdolna (1994): Ember és környezet 22–23. 138–145.
Adorjánné Farkas Magdolna (1996): Oktatócsomag az Üvegházhatásról 10. 75–79.
Adorjánné Farkas Magdolna (1998): Környezeti nevelés az iskolákban 2. 78–82.
Agárdy Sándor (1993): A természetvédelmi szakkör és tábori tevékenységek hatása az iskolai oktató-nevelőmunkára 13–14. 104–108.
Agárdy Sándor (1993): Egy ‚natúr' iskola Dániában 13–14. 108–111.
Agárdy Sándorné (1994): Óvodapedagógusok továbbképzése 13. 54–56.
Ágostházyné Eördögh Éva (1996): A művelődéstörténet tanításának új színei 9. 108–112.
Ajkay Alinka (1998): Két költő egy kötetben 2. 94–96.
Ákos Magdolna (1999): Új-Zéland – pedagógus szemmel 3. 117–119.
Albert Gábor (1995): A történelemtanítás új lehetőségeiről 22. 78–80.
Albert Gábor (1997): A történelemtanítás civilizáció- és recepcióelméleti vonatkozásairól 4. 110–114.
Albert Pál (1994): Századunk nagy boldog művésze 3. 66–68.
Albert Pál (1994): Leipzig Párizsban 15–16. 106–107.
Albertné Herbszt Mária (1997): A megértés: hermészi feladat 1. 104–109.
Alderson, Charles – Nagy Edit – Öveges Enikő (2001): Az angol nyelvi érettségi vizsgareform 8. 93–98.

Alderson, J. Charles (2001): A felvonó nem működik. Ön ma elviselhetetlen lesz 11. 100–112.
Alexa Károly (1992): Emberboly 1. 79–81.
Alexa Károly (1992): Olvassuk együtt! 11–12. 136–138.
Alföldiné Dán Gabriella (2001): Áldás vagy átok? 1. 86–90.
Almási Gyuláné (1998): A hazaszeretet és a környezeti nevelés 4. 112–114.
Ambrus Attiláné – Vitai Miklós (1994): Tanítható-e az ember? 7. 63–64.
Ambrus Attiláné Kéri Katalin (1996): Kmety képviselő úr és a „női szörnyetegek" 3. 101–104.
Ambrus Attiláné Kéri Katalin (1996): Szemléletváltás a neveléstörténet tanításában 9. 103–108.
Ambrus Lajos (1993): Szókalauz 18. 35–38.
Ambrusné Kéri Katalin (1997): Egy nyelvkönyv 1539-ből 1. 109–111.
Ambrusné Kéri Katalin (1997): Bornemissza Anna mindentudó szakácskönyve 2. 90–92.
Ambrusné Szalal Katalin (1993): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt tanfotyamai, szakmai továbbképzései 3–4. 148–151.
Amerikai szakemberek a környezeti nevelésről 24. 51–53.
Andor Csaba (1993): Hegedüs Géza: A magyar irodalom arcképcsarnoka 1. 58–59.
Andor Csaba (1997): Mindenki másképp egyforma 6–7. 126–128.
Andor Mihály (1997): Az Akadémiai Kislexikon CD-n 2. 92–95.
Andor Mihály (1997): Mérni a tudást 8. 102–103.
Andor Mihály (2001): Szaporák, mint a cigányok? 12. 99–103.
András Sándor (1994): Az Én mögött elterülő ismeretlen 6. 78–82.
Andrássy Péter (1993): Kitaibel Pál középfokú iskolai biológiai-környezetvédelmi tanulmányi verseny 24. 69–71.
Andrássy Péter (1996): A környezetkultúránkról 10. 82–88.
Andrić Edit (2002): Szerb lexikai hatások a vajdasági magyar nyelvben 10. 72–76.
Angelus Iván (2005): Művészet-e a tanítás? 11. 130–138.
Angi István (1993): A magyar gregorián reneszánsza 10. 88–90.
Angi István (1994): A Bolyaiak zeneesztétikája 20. 58–61.
Antal László (1994): Egy könyvsorozat margójára 1–2. 147–150.
Apor Péter (2006): 1956 az európai történelem tankönyvekben 11. 40–41.
Arató László (1996): Kispál és a Borz. Halszív 1. 117–119.
Arday István (1993): A globális problémák iránti fogékonyság megalapozása és fejlesztése 14–18 éves korosztályban c. progamcsomag 9. 52–
Arday István (1994): A túlnépesedés következményei 17. 59–61.
Arday István (1999): Környezetvédelem a földrajz tanításában 3. 80–91.
Árpás Károly – Varga Magdolna (1996): Egy iskolatípus és tantervi programjai 3. 57–61.
Aszalós János (1997): Triptichon 2. 103–106.
Aszalós Péter (1996): A gépesített értelem 10. 94–96.
Asztalos Ildikó (1993): Otthont a színházban 12. 78–80.
Asztalos Ildikó (1993): Hivatása informatikus 19. 35–40.
Axmann Judit – Tóth Gézáné (1993): Kísérletek és feladatok 21–22. 134–136.
Áy Péterné (1994): Nemzetiségi oktatás Piliscséven 8. 67–68.
B. Méhes Vera (1993): Testséma-fejlesztő feladatlap gyűjtemény 21–22. 163–165.
B. Méhes Vera (1994): Gondolatok az óvodáról – törvény után 14. 66–70.
Babits Antal (1998): Maimonidész vallásbölcseleti rendszere 9. 82–86.
Bácskai Júlia (1998): A Magánélettan oktatása 11. 87–93.
Bada Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 4. 84–86.
Bagdy Emőke (1995): Kacagás, kocogás, relaxáció 13–14. 112–113.
Bagi Éva (1993): Gyermekek a tisztább levegőért 24. 67–69.
Bagu Balázs (1999): Reformpedagógiai törekvések Kárpátalja magyar iskoláiban 5. 87–91.
Bagu Balázs (2006): A nemzet napszámosai 3. 122–127.
Bagu Balázs – Deák Ferenc (1998): Anyanyelvi oktatás Kárpátalján 5. 69–76.
Bagü Marianna (1995): „A zene mindenkié" 5. 73–77.
Bajáki Rita (1998): Új könyv – régi irodalom 1. 97–98.
Bajomi Iván (1999):Az elsőbbséget élvező oktatási körzetek Franciaországban 3. 115–117.
Bajor Zoltánné (1997): Gyermekvédelmi problémák egy ifjúsági regényben 11. 118–122.
Bajor Zoltánné (2001): Szerződéskötés a tanulókkal 5. 107–111.
Bakács István (1997): A magyar villamosenergiarendszer stratégiai fejlesztése 11. 134–138.
Bakó Mária (2000): Számítógéppel segített oktatás a gyakorlatban? 9. 63–71.
Bakonyi István (1994): Médiapedagógia 14. 80–82.
Baksa Péterné (1993): „Mesebeli madár" 18. 79–85.
Balázs Attila (1993): A szomorúság metamorfózisa 1. 40–44.
Balázs Attila (1998): A hang és a téboly 2. 82–84.
Balázs Éva (1994): Gondolatok egy kézikönyv margójára 14. 85–89.
Balázs Éva (2000): Európai irányzatok 1. 83–87.

Balázs Miklós (2006): A politikum sajátossága: egy „Bánk bán"-film tanulságai 2. 122–132.
Balázs Zoltán (1996): Mit kezdjenek a keresztények a politikával? 5. 113–121.
Bálint Ágnes Júlia (1994): Vitás kérdések a gyermek- és ifjúsági irodalomban 3. 87–90.
Bálint Bánk (1994): A rockzene bugyrai 7. 77–80.
Bálint Kati – Vörös Adél – Fecskó Edina (2006): A Nemzeti Filmiroda Korhatár Bizottságának munkájáról 9. 105–114.
Balkovitzné Cynolter Magda (2002): A házi feladatok didaktikai problémái 6–7. 108–112.
Balla Gyula (1994): Gazdasági nyomorból katedrálist 17. 70–73.
Balla Mária (2005): Pedagógiai és pszichológiai információkeresés az interneten 1. 123–135.
Ballér Endre (2002): Az oktatási követelmények néhány ellentmondása 6–7. 69–71.
Balogh Anna (1996): Kőrösi Csoma Sándor nyomában 2. 115–117.
Balogh Klára – Imre István (1996): Freinet-műhely Tiszabőn 3. 82–90.
Balogh Lászlóné (1991): Szerkezetváltás a középiskolában 9. 57–61.
Balogh Lídia (1999): Pósa bácsi postája 12. 103–109.
Bán D. András (1993): Iskolapolitika Tiso Szlovákiájában 1943 17. 75–79.
Bán Ervin (1992): A fordítás helye és tanítása 11–12. 146–147.
Bán Ervin (1995): L'Europe et les langues 6–7. 135–136.
Bán Ervin (1996): Fennálló általánosítás és „tudatosítás" a didaktikai nyelvleírásban 5. 105–109.
Bán Ervin (1997): Könyv az írásjelek tudományáról 6–7. 143–144.
Bán Péter (1993): Magyar szerzetesrend: a pálosok 8. 93–97.
Bancila Otilia (1994): A román nyelv a nemzetiségi általános iskolákban – a követelmények és a valóság 8. 96–98.
Bandiné Liszt Amália (2006): Általános iskolai német nyelvi minta- és kerettantervek komparatív elemzése 11. 79–92.
Bánfalvi Péter (1993): Számítástechnika kisközségi iskolákban 19. 56–59.
Bánffyné Kalavszky Györgyi (1994): A fénykép szerepe a történelmi megismerésben 11–12. 124–130.
Bánkuti Zsuzsa (2003): Természettudományos téveszmék a tömegkultúrában. 2. 115–118.
Bányai Emőke (1995): Az iskolai szociális munka 13–14. 113–116.
Baracsi Gabriella (1995): A huszonötödik év margójára 5. 79–80.
Baranyák Csaba (1998): Az esztétikai hatásfunkciók nyomában 2. 85–87.
Baranyi Károly (1993): Környezeti nevelés 2. 69–70.
Bardócz András (1992): Deo et patdae famulari 9. 67–68.
Bardócz András (1994): Javaslat a fizika és technika tárgyak összevont tanítására az általános iskola 5–8. osztályában 10. 49–52.
Bardócz András (1994): Tér, idő, authosz 18. 65–67.
Bardócz András (1995): A kozmikus nevelés pedagógiája 6–7. 149–151.
Bardócz-T. András (1993): Peregrinusok nyomában Amszterdamban 6. 110–111.
Bardócz-Tódor András (1995): Minőség-ellenőrzési rendszerek az oktatásban 15–16–17. 195–196.
Baricz Zsolt (1997): "Szigetek és hidak" Konferencia 6–7. 144–145.
Baróthy Zoltán (2002): Ki a körzetből 12. 83–91.
Barta Péter (1996): Néhány elkalandozó gondolat cigány szótárakról 1. 99–101.
Barta Péter (1997): A szokás hatalma 9. 117–119.
Bartalus Ilona (1995): Kodállyal Kanadában 22. 41–45.
Bartha Árpád (1995): A játék 3–4. 131–136.
Bartha Árpád (1995): Az üldöző játékok 18–19. 92–96.
Bartha Csilla (2002): Nyelvi hátrány és iskola 6–7. 84–92.
Batáné Murányi Erika (1994): A lassított írás-olvasás tanítási tapasztalatai 15–16. 72–75.
Bauer Nándorné (2000): Megyei továbbképzés 1. 101–103.
Bazsó Edit (1995): A japán oktatás főgondja: az ijime 18–19. 123–124.
Bednanics Gábor (1996): A polifón hagyomány megszólaltatása 12. 90–93.
Bednanics Gábor (1997): A feminizmus nyelve a magyar irodalomtudományban 3. 95–100.
Bednanics Gábor (1998): A poétika mint az irodalomtörténet provokációja 2. 88–90.
Bednanics Gábor (1999): Mit jelent „olvasni"? 2. 98–104.
Bednanics Gábor (1999): Ambivalenciák filozófusa 9. 101–103.
Békési Zsolt (1992): Biológia tesztkönyvek 9. 68–69.
Bella Tamás (2002): ‚Tágra zárt szemek' – nyitott szemmel 6–7. 154–159.
Belohradsky, Václav (1994): Demokrácia és nemzetállam 8. 83–85.
Bencze Lóránt – Sípos Lajos – Csébfalvi Károly – Szende Tamás (1993): A zsámbéki modell 12. 61–71.
Bencze Mihály (1994): Egy kreatív matematikaóra 10. 58–59.
Benda József (1995): Nyelv és nevelés 20–21. 117–119.
Bendik József (1992): Az Európa Vagyunk mozgalom felhívása 4. 105–107.
Bene Sándor (1994): Erdély története Bethlen Gábortól Apafi Mihályig 11–12. 162–167.
Benedek Ignácné (1994): Boa plusz 5. 80–81.

Bengi László (1994): Önreflexív prózatechnika és polivalens jelentésstruktúra Kosztolányi Dezső Házi dolgozat című novellájában 21. 78–80.
Bengi László (1997): A strukturalizmus "újraolvasása" 3. 100–105.
Bengi László (1997): A történelem modalitása – a modalitás történetisége 11. 99–109.
Benkes Réka – Vass László (1997): Korszerű módszerek és eszközök az oktatásban 11. 131–134.
Benkes Réka – Vass László (1999): Gutenbergtől a Neumann-univerzum felé 3. 77–80.
Benkes Réka – Vass László (1999): Kogníció és hipermediális kommunikáció 4. 83–91.
Benkő Margit (2000): Az induktív gondolkodás vizsgálata ötödikes osztályokban 9. 71–77.
Bérces Emese (2003): Nagy magyar helyesírási szótár. 6–7. 145–149.
Bérczi Szaniszló – Drommer Bálint – Hegyi Sándor – Hudoba György (2006): Informatika tanítása űrszonda modellel 9. 83–91.
Berecz András (1995): Ábel Halásztelken 22. 63–71.
Berényi Zsuzsanna Ágnes (1995): A szabadkőművesek pedagógiája és a pedagógusok szabadkőművessége 22. 48–52.
Béres Dániel (2004): Szuverén műfaj vagy ugródeszka? 6–7. 181–184
Bergmann Erzsébet (1995): A megelőzés szolgálatában 13–14. 116–119.
Berki Imre (1996): Tanári kézikönyv és szakkönyv is! 11. 118–120.
Bernáth József (1997): Közoktatási szakértők könyve 6–7. 128–130.
Berszán István (2006): Az írás és olvasás rítusai – irodalmi tartamgyakorlatok 12. 126–132.
Berta Tibor (1999): Az anyanyelv hatásának tükröződése a spanyol névszórendszerben a magyar tanulóknál 4. 98–104.
Bezzeg Mária (1994): Az ICOM-CECA európai regionális konferenciájáról 5. 69–70.
Bihari Péter (1994): Töprengések tankönyvírás közben 11–12. 140–145.
Bihari Péter (1996): Történelmi alternatívák 5. 104–105.
Bihari Péter (1996): Csodálatos régiók 6–7. 161–164.
Bihari Péter (1996): Nagyvárosi fények és árnyak 8. 126–132.
Bihari Péter (1996): Magyarok régi tankönyvekben 9. 112–114.
Bihari Péter (1996): Balkáni históriák 10. 131–133.
Bihari Péter (1996): Az alig ismert Nagy Imre 11. 120–123.
Bihari Péter (1996): Marc Bloch és a történész mestersége 12. 63–64.
Bikácsy Gergely (1994): Erdély Miklós filmjei 14. 82–83.
Bikics Gabriella (2002): Új utak a németországi pedagógusképzésben 1. 79–89.
Bircsák Anikó (1998): De méreg a dal édes méze 11. 97–99.
Bíró A. Zoltán (1995): Iskola és társadalom 11–12. 102–105.
Bíró Dávid (1994): A menekülés művészete 6. 82–86.
Bíró István (1991): Romániai magyar oktatás az 1990/1991-es tanévben 4. 79–83.
Bíróné Udvari Katalin (1994): Német szakfordítóképzés 15–16. 78–81.
Bisztrai Tibor (1995): Fészekmeleg otthonok és kilátótornyok 1–2. 99–101.
Bízik László (1992): Evangélikus hitoktatás az iskolában 11–12. 129–133.
Blazsetin István (1994): Horvát iskolába – horvát irodalmat 8. 63–65.
Blazsetin István (1995): Horvát irodalmat a horvát gimnáziumokba 6–7. 132–135.
Bobasch, Michaéla (1994): Gimnáziumok a reform időszakában 17. 51–54.
Bócsiné Mészáros Anna (1994): Miből lesz a cserebogár 24. 85–86.
Boda Edit (1991): A gyermekek jogai, avagy a janus-arcú média 3. 62–67.
Boda Edit (1991): Médiatan – vagy amit akartok 5. 70–75.
Boda Edit (1992): Mit álmodott gyermekkorában Salamon király 5. 65–66.
Boda Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 5. 70–75.
Boda Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 8. 64–72.
Boda Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 9. 69–73.
Boda Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 10. 79–83.
Boda Edit (1992): Médiafogyasztók klubja 11–12. 150–155.
Bodnár Gyula (1994): A mágiától a musicalig 14. 73–76.
Bodnár Gyula (1994): Pedagógusok gubancai 15–16. 105–106.
Bodnár Magdolna – Tóth Zoltán (2004): Kísérletek a kémia tankönyvekben 1. 106–112
Bodnárné Kiss Katalin (1998): Etnicitás 8. 81–85.
Bodolay Géza (1995): Hol volt, hol nem volt... 20–21. 100–110.
Boga Bálint (1995): A dohányzás ártalmai 13–14. 124–127.
Bogdán János (1996): A Cigány oktatásfejlesztési programról 4. 116–127.
Bogdán Péter (2006): A „kulturális másság" antológiája 1. 103–111.
Bogdanoviç, Nebojsa – Verbiç, Srdjan (1999): Hallgatói kutatási programok 10. 83–86.
Boglári Békés István (1993): A gyermeki jogok őre a pedagógus 20. 69–70.
Bognár Mária (1993): Szociális ismeretek, szociális tudás a nevelőmunkában 10. 42–43.

Bognár Mária (1993): Segítő szakmák és az iskola 10. 58–59.
Bognár Mária (1995): A diák és környezete a kockázati tényezők szempontjából 13–14. 120–124.
Bognár Mária – Hamrák Anna – Loránd Ferenc – Trencsényi László (1994): Útinaplókból 19. 65–76.
Bogoly József Ágoston (1997): Aisthesis chronu: irodalomelmélet, amelynek érzéke van az időhöz 11. 93–99.
Bogoly József Ágoston (1998): Irodalomelméleti kérdések Paul Ricoeur bibliai hermeneutikájában 6–7. 150–156.
Bögre Zsuzsa (1996): Azonos tartalom, változó forma 5. 111–113.
Bögre Zsuzsa (1998): Értékrendtől normarendig 10. 124–130.
Bögre Zsuzsanna (1994): A látható és a láthatatlan vallások között válogatva 6. 72–75.
Bohár András (1993): Ismét az emberről 21–22. 161–163.
Bohár András (1994): Ahogy a világot látjuk 5. 82–83.
Bohár András (1994): Irányok az antropológiai és etikai irodalomban 15–16. 93–96.
Bohár András (1994): Megformálható-e a megformálhatatlan? 21. 84–87.
Bohár András (1995): Antropológia és kultúra 18–19. 131–134.
Bohár András (1995): Utak a filozófiához 22. 71–76.
Bohár András (1997): A tömegkultúra esztétikája 6–7. 157–163.
Bohár András (1999): Kultúrkritika és esztétikai konzervativizmus 9. 106–108.
Böhringer, Hannes (1998): Életművészet 6–7. 139–143.
Boldizsár Ildikó (1999): A BIT-agyú gyerekek és a mese 1. 69–72.
Bölöni Domokos (1993): Sipos Domokos gyerekkoporsója 5. 92–93.
Bölönyi György (1994): Hátrametszés 5. 49–52.
Bolyósné Ujfalusi Éva (1998): Bibliográfia – tanároknak, diákoknak 4. 109–112.
Bóna László (1996): Birodalmi irodalom 6–7. 180–182.
Bonifert Domonkos (1994): Matematika tehetséggondozáshoz 17. 65–68.
Bonifert Domonkos (1994): Összefoglaló feladatgyűjtemény 24. 82–84.
Bonstingl, John Jay (1992): A minőség mint Mindenség 8. 58–63.
Bóra Ferenc (1993): A humor jelenléte a második osztályos olvasókönyvben 15–16. 113–117.
Borbáth Erzsébet (1995): ‚Nekünk csángóul könnyebb lenne...' 11–12. 105–108.
Boreczky Ágnes – Lukács István (1998): Jönnek a romák? 12. 87–95.
Boreczky Ágnes (2005): Családtörténet és társadalmi-földrajzi mozgás 2. 140–146.
Bori Ferenc (1994): Egy lakatosinas bronzszobra a városka főterén 21. 74–77.
Borsos Katalin (1994): Tanulmányi kirándulás 9. 68–72.
Borza, Lucia (1994): Nyelvtani feladatlapok 8. 95–96.
Böszörményi-Nagy Orsolya (2006): Tóth János belső mozija 11. 102–105.
Bóta Margit (1999): Tehetségnevelés: a család szerepe és kapcsolata az iskolával 11. 89–94.
Both Mária – Csorba F. László (1995): A gravitáció 3–4. 107–113.
Both Vilma (1998): Tiltás – tudás – hatalom 6–7. 164–167.
Braudel, Fernand (1993): Civilizációk mobilitása és stabilitása 17. 70–72.
Bredács Alice (2000): Az iskolai tudás mérése Baranya megyében (1999) – olvasásmegértés 6–7. 176–196.
Brezsnyánszky László – Holik Ildikó (2004): Tanárképzés az integrált nagyegyetemen 6–7. 188–195.
Brezsnyánszky László – Sümeginé Törőcsik Tünde (2003): Rendeletek és követelmények a tanári professzió tanulásában. 2. 75–82,
Buda András (2003): Virtuális kommunikáció. 2. 92–97.
Buda András (2004): Önvédelmi páncél 12. 146–150.
Buda Attila (2002): „Fut velem egy rossz szekér" 6–7. 122–126.
Buda Mariann – Kalivoda Katalin (2001): A roma oktatásról – Kerecsend ürügyén 6–7. 81–88.
Budai Éva (1993): „Színház az egész világ" 3–4. 122–124.
Budai Ilona (1999): A néphagyomány szerepe a pedagógiai munkában 11. 102–106.
Budai István (1993): A szociálpedagógus-képzés kezdetei Magyarországon 10. 54–56.
Budai István (1994): Szociális szakértelem az iskolákban 4. 77–80.
Budai Katalin (1992): Alceste a libikókán 4. 90–91.
Buday Ádám (1995): Pedagógiai pszichológia 20–21. 110–113.
Bura László (1994): A magyar irodalom tanításának gondjai Romániában 8. 99–100.
Bura László (1995): A magyar irodalom tanításának – jelenlegi – gondjai Romániában 6–7. 120–122.
Burai Pál József (1998): Cigányok és oktatásuk Svédországban 9. 67–72.
Burián Miklós (2004): Énektanítás másképp 3. 79–83
Burián Miklós (2005): Alternatív zenei kísérlet az általános iskola első és második osztályának énekóráin 12. 103–106.
Cech Vilmos (1991): Szakdolgozatok technikából 5. 67–70.

Cech Vilmos (1991): Szakdolgozatok technikából 1987–1991 II. rész 10. 64–69.
Cech Vilmos (1994): Szakdolgozatok 1993 5. 62–67.
Cech Vilmos (1994): Szakdolgozatok 1993 10. 59–62.
Chikán Bálint (1993): Időeltolódás 8. 101–102.
Chikán Bálint (1994): Európa, Európa 21. 87–90.
Chikán Bálint (1995): Beke László: Művészet/elmélet 1–2. 163–165.
Chikán Bálint (1995): Kalauz a modern művészethez 10. 69–72.
Chikán Bálint (1995): Maurer 11–12. 94–97.
Chikán Bálint (1995): Képekben a világ 18–19. 126–129.
Chikán Bálint (1996): Egy boldog ember jelbeszéde 1. 126–127.
Chlebniczki Lános (1993): Tudományos kutatóintézete van a hazai szlovákságnak 15–16. 166–169.
Civin Vilmos (1998): Az üvegházhatású gázok kibocsátásainak csökkentése 12. 115–120.
Civin Vilmos (1998): Hagyományos erőművek környezeti hatásai 9. 109–120.
Cs. Gyimesi Éva (1994): A Collegium Transsylvanicum Alapítvány 10. 85–86.
Csölle Anita (1993): A csoportdinamika szerepe az oktatásban 12. 74–78.
Csákány Antalné (1996): Mi lehet az alacsony teljesítmények mögött? 12. 110–116.
Csákány Antalné (2004): Tanszerismertető 8. 105–110.
Csákvári József (1995): Komplex műelemző módszer a középiskolákban 23. 94–97.
Csánicz Szabolcs – Cserti Csapó Tibor (1998): Romológiai szak a JPTE-n 8. 93–95.
Csányi Erzsébet (1997): „Szó, szó, szó" a világirodalomból 3. 85–87.
Csányi Erzsébet (1999): Mese-beszéd: önreflexió az antik regényben 2. 89–93.
Csányi Erzsébet (2002): A megszólalás jelentősége 6–7. 132–137.
Csapó Benő (2000): A minőségfejlesztés az oktatási rendszer fejlődésének katalizátora 1. 75–83.
Császár Zsuzsa (2000): Európai biztonságpolitika tanárszemmel 3. 94–96.
Császi Lajos (2002): A tévéerőszak kulturális politikája és szociológiája 1. 94–106.
Csata Istvánné (1995): Történelemtanításunk válsága 1–2. 131–141.
Csébfalvi Károly – Bencze Lóránt – Sípos Lajos – Szende Tamás (1993): A zsámbéki modell 12. 61–71.
Csehák Kálmán (2002): Az önálló vajdasági magyar felsőoktatási intézmény létjogosultságáról 10. 62–67.
Csekő Ernő (1999): Az érettségiről – 1902-ben 4. 110–112.
Csepeli György (1993): A posztszocializmus gyermekei 10. 44–46.
Cserép László (1993): Milyen a videós ismeretterjesztés? 9. 86–88.
Cseres Judit (1997): Bűnmegelőzés az iskolában 9. 105–108.
Cserjés Katalin (2005): Forgatókönyv vagy partitúra? 8. 124–138.
Cserné Adermann Gizella (1996): Erővonalak és távlatok 12. 58–60.
Cserti Csapó Tibor (2003): A cigány népcsoport iskoláztatásában a Dél-Dunántúlon. 12. 96–102.
Cserti Csapó Tibor – Csánicz Szabolcs (1998): Romológiai szak a JPTE-n 8. 93–95.
Cserti Csapó Tibor – Ignácz Mária (2000): Van-e közük a cigány kisebbségi önkormányzatoknak a cigány oktatási programokhoz? 12. 96–102.
Csete Lajos (1994): Fizika felvételi feladatsorok a szentpétervári egyetemen 20. 80–84.
Csete Lajos (1994): A háromszög oldalainak egy transzformációjáról 24. 62–66.
Csete Lajos (1995): A Fejér Lipót-matematikaverseny feladatai 18–19. 91–92.
Csicsay Alajos (1997): Közelítések Örkényhez 3. 83–85.
Csige Istvánné (1994): A technika tanításához 5. 44–49.
Csikány Tamás (1998): Poeltenberg Ernő, a szabadságharc tábornoka 3. 101–104.
Csíkos Csaba (1997): Az EARLI-konferenciák szerepe a tudományos életben 12. 96–99.
Csíkos Csaba (1999): Nem-paraméteres statisztikai módszerek alkalmazási lehetőségei a pedagógiai kutatásban 2. 113–117.
Csíkos Csaba (2002): Bizonyítástípusok fejlődési modellje 4. 78–84.
Csíkos Csaba (2005): Az oktatástudomány „kis tigrisei" 12. 99–103.
Csíkos Csaba – Józsa Krisztián (1997): Az európai kutatók fiatal nemzedéke 12. 117–118.
Csíkos Csaba – Józsa Krisztián – Korom Erzsébet – Tarkó Klára (1997): Egy formálódó tudományos közösség 12. 108–116.
Csirmaz Mátyás (1992): Tapintható történelem 4. 79–81.
Csóka Géza (1993): Hajós György matematikai emlékverseny az ELTE-n 5. 64–66.
Csoknya Mária – Lengvári Isván (1993): Az idegrendszer törzsfejlődése 21–22. 120–133.
Csoma Gyula (1991): Közoktatási szolgáltató iroda 1–2. 111–113.
Csoma Gyula (1993): Dolgozók iskolái, mi lesz veletek? 7. 49–60.
Csoma Gyula (1999): Kihívások és funkciók 1. 61–65.
Csománé Forgács Emma (2001): Tessedik Sámuel kora és tevékenysége 3. 81–89.
Csongor Anna (1993): Kisebbség/kérdések 10. 66–67.
Csorba Csaba (1995): Történelemtankönyveink képei 11–12. 70–74.

Csorba Csaba (1999): Honismereti tankönyvek 9. 116–120.
Csorba F. László – Both Mária (1995): A gravitáció 3–4. 107–113.
Csordás Gáborné (1993): Egészséged testben és lélekben program tapasztalatai a péri általános iskolában 20. 46–49.
Csóriné Váradi Zsuzsanna (1993): Témazáró vetélkedő-sorozat a 4. osztályos környezetismeret tanításában 11. 71–79.
Csörgő Anikó (1994): Mentsük meg a Csodaországot! 13. 71–72.
Csősz József (1999): Iskolakultúra – olvasáskultúra 4. 106–108.
Csőszi Sándorné (1994): A FiftiFifti program és a környezetvédelem 13. 65–67.
Czakó Gábor (1991): A normális deviancia 9. 61–63.
Czakó Kálmán Dániel (1993): A közoktatás információs bázisának kialakítására szerveződő alkuratórium működése 3–4. 158–160.
Czakó Kálmán Dániel (1993): Környezeti képzés 2. 75–83.
Czakó Kálmán Dániel – Riedel Miklós – Sommer László (1992): Grand Prix Chimique 1991 2. 59–62.
Czeglédi Sándor (2001): Számítógép- és Internethasználat elsőéves veszprémi egyetemisták körében 11. 68–75.
Czeglédy István (1994): Szakdolgozatok a Matematika Tanszéken tantárgypedagógiából 17. 57–58.
Czeizel Endre – Dezséry Judit – Péterfia Éva (1997): Felkészülés a családi életre 9. 88–91.
Czékus Géza – Gyólity Péter (1996): A számítógép használata az óvodai környezetismeret foglalkozásokon 2. 117–119.
Czene Gyula (1991): Esélyegyenlőség 9. 52–55.
Czibolya Gábor (2004): Egy Pilinszky-kötet elemző bemutatása 5. 83–87
Czifra Réka (2006): Solaris: a tükröt tartó Másik 10. 132–139.
Czigány Zoltán (1994): Középkori magyar levelek 21. 69–74.
Czompa Gyöngyi (2006): Az „Édes Anna" jogtörténeti vonatkozásai 1. 111–115.
Czuczor Sándor (1994): Az „almádi műhely" 18. 59–63.
Darvay Nagy Adrienne (1997): Romeók és Júliák budapesti színpadokon 2. 84–90.
Dászkál Istvánné – Derzsi Andrásné (1994): Környezeti nevelő tevékenység egy óvodában 13. 45–48.
Deák András Miklós – Ungvári Lászlóné (1997): Sikersztori 2. 95–98.
Deak András Miklós (1994): A reinkarnáció amerikai mestere 15–16. 131–133.
Deák András Miklós (1995): A kiscsoportos irodalomoktatás módszertani kérdéseiről 1–2. 154–158.
Deák András Miklós (1996): Emberáldozat a civilizáció oltárán 4. 108–110.
Deák András Miklós (1997): Egy nép tragikus-győzedelmes története 1. 118–119.
Deák Ernő (1994): Paradigmák paradoxonai 6. 89–91.
Deák Ferenc (1999): Gnóthi szeauton 8. 88–96.
Deák Ferenc – Bagu Balázs (1998): Anyanyelvi oktatás Kárpátalján 5. 69–76.
Deák László (1994): A teljesség mintája: 100 vers 11–12. 168–169.
Deák László Imre (1994): Maurits felfedezése 15–16. 156–158.
Debreczeni Tibor (1992): Pedagógiai bábjáték 1. 76–77.
Debreczeni Tibor (1997): Iskolát alapítunk 1. 60–65.
Dechy Erzsébet (1995): Hímes tojás 3–4. 136–139.
Dehelán Anna (1992): Comenius emlékére 2. 70–71.
Dehelán Anna (1992): Mi az, hogy normális? 4. 95–96.
Deli Gergely (2001): Internet és demokrácia? 1. 90–98.
Deme Tamás (1991): Mit tehetünk? 10. 47–50.
Dér Katalin (1993): Latin tanulmányi verseny 8. 89–93.
Dér Katalin (1999): Értelmezéstani elvek a Bibliában 1. 96–104.
Deres Péter (2004): Hol kezdődik a dráma, hol végződik a próza 10. 115–121.
Derzsi Andrásné – Dászkál Istvánné (1994): Környezeti nevelő tevékenység egy óvodában 13. 45–48.
Dezséry Judit – Czeizel Endre – Péterfia Éva (1997): Felkészülés a családi életre 9. 88–91.
Diákönkormányzat-vezetők képzési programtervei 23. 93–94.
Diáksegítő szervezetek 23. 79–86.
Diákvélemények 23. 67–70.
Dippold Péter (1991): A magyarságtudomány kézikönyve 7–8. 115–116.
Dippold Péter (1995): Könyvtár, dokumentáció, kutatóintézet 1–2. 76–83.
Divicánová, Anna (1994): Magyarországi szlovák kisebbség 8. 82–83.
Dombi Gábor (1993): Alternativitás a történelemoktatásban 1. 67–71.
Domján László (1994): A Rábavidéki szlovén nemzetiségi olvasótáborok kialakulása és rövid története 8. 58–63.
Domokos György (1994): Csorba Csaba: Regélő váraink 15–16. 130–131.
Domokos Zsuzsa (1992): Irodalomtanítás 8. 56–57.
Domokos Zsuzsa (1992): Kötelező olvasmány – magyartanároknak 11–12. 144–146.
Domokos Zsuzsa (1994): Kiadási ismeretek 7. 61–62.

Domokos Zsuzsanna (1993): Hozzászólás 8. 56–65.
Domonkos János (1992): Az egyházak bevonása a gyermekklub életébe 11–12. 128–129.
Dömötör Adrienne (1994): A keretbe rakhatatlan kép happening, performance 11–12. 170–171.
Dömötör Adrienne (1992): Gyermekszínház születőben 1. 74–76.
Dömötör Adrienne (1992): Irodalomtanítás – másképp 4. 77–79.
Dömötör Adrienne (1992): Mit, miért és hogyan? 11–12. 143–144.
Dömötör Adrienne (1993): Péterek az Arany János Színház Kamaratermében 1. 64–65.
Dömötör Edit (2002): Műfaj és kompozíció – Gion Nándor novellásköteteiről 3. 104–116.
Dőry István (1993): Az ENSI Környezeti Nevelési Programról 24. 53–56.
Dreikurs, R. (1995): A személyiség egysége 23. 87–89.
Drommer Bálint – Bérczi Szaniszló – Hegyi Sándor – Hudoba György (2006): Informatika tanítása űrszonda modellel 9. 83–91.
Egy diplomata emlékezése 1–2. 149–151.
Eigner Judit (1995): Hittansztori? 11–12. 84–86.
Eisemann György (1997): Filológia és hermeneutika 6–7. 145–149.
Ékes Beatrix – Pálfai Márton – Zsolnai Ferenc (1997): Vita – egy huszadik századi városállam 4. 74–86.
Előd Nóra (1992): Gyermekkultúra – fillérekből 2. 65–66.
Előd Nóra (1994): Ki viszi át a kultúrát? 4. 92–94.
Előd Nóra (1994): Reformpedagógiai olvasókönyv 7. 64–66.
Enyedi Sándor (1994): A magyar iskolák helyzete Romániában 3. 71–79.
Enyedi Sándor (1994): Az Erdélyi Magyar Nyelvmívelő Társaság 10. 81–85.
Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván (1992): Disputa – Márai Sándor: Halotti beszéd című verséről 11–12. 138–142.
Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván (1993): Disputa Tőzsér Árpád Férfikor című verséről 1. 51–56.
Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván (1993): Disputa Ferdinandy György Szarvasok című novellájáról 3–4. 134–143.
Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván (1993): Disputa Gion Nándor A postás, aki egy ujjal tudott fütyülni című novelájáról 10. 76–82.
Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván (1993): Disputa Grendel Lajos Az onirizmus tréfái – 3. című novellájáról 6. 79–81.
Eszik Zoltán (1992): Egy mamutiskola humanizálása 11–12. 122–124.
Eszik Zoltán – Kovács László (1995): Iskolaszék az általános művelődési központokban 20–21. 94–100.
F. Dárdai Ágnes – M. Császár Zsuzsanna (2006): Magyar történelem és földrajz tankönyvek Balkán-képe 7–8. 179–191.
F. Tóth Mária (1997): Tájak-Korok-Múzeumok 9. 122–125.
Fábián Gyöngyi (2000): A mentor szerepének szociálpszichológiai megközelítése 10. 76–80.
Fábián Gyöngyi (2002): Európai dimenziók 2. 94–99.
Fábián László (1997): A misztikus költő eretneksége 3. 88–92.
Fábián László (1997): Az érzékileg létrehozott értelem 4. 98–103.
Fábián László (1997): Vagyok én az én időm? 5. 98–102.
Fábián László (1998): Szőnyegrojt 9. 86–90.
Fábiánné Nádudvari Tatjána (1995): Idegennyelvoktatás szociokultúrális szemszögből 5. 54–61.
Fábry Béla (1997): A Károlyi István Gyermekközpontról 1. 66–67.
Fábry Béla (1999): Átalakulás Fóton 8. 96–101.
Faludi Szilárd (1993): „Emlékezés az új iskolára” 12. 71–74.
Faludi Szilárd (1993): Szabadságra nevelés 19. 64–66.
Faludi Szilárd (1994): A „nyaraltatás pedagógusa” 4. 90–92.
Faludi Szilárd (1996): Makarenko hagyatéka naplóinkban 4. 114–116.
Faludi Szilárd (1997): Prohászka Lajos oktatáselmélete 2. 107–108.
Faludi Szilárd (1998): „Kérdezni tudni kell” 8. 125–126.
Faludy Szilárd (1994): A ‚másik ember’. Karácsony Sándor (1891–1952) és az „alexandrianusok” 15–16. 98–103.
Falus Iván (1997): Az MTA Didaktikai Albizottságának tevékenysége 1994–1997 között 6–7. 135–137.
Falus Iván (2002): Szakdolgozat a pedagógiai képzésben 1. 73–79.
Falus Iván (2002): A tanuló tanár 6–7. 76–79.
Falvay Dávid (1995): Könyvek a reformkorról 15–16–17. 220–22.
Falvay Károly (1994): Hozzászólás Bodza Klári és Paksa Katalin Magyar Népi Énekiskolájához 7. 80–85.
Farkas Attila Márton (1998): Tenigl-Takács László: India Története 12. 110–113.
Farkas Edit (2000): Egy versolvasás dinamizmusa 11. 70–74.
Farkas György (2006): Gyermek-kör. A gyermekmotívum a kortárs iráni filmben 9. 115–122.
Farkas József (1992): Elektronikus levelezés 3. 69–71.
Farkas Károly (1992): Játékos informatika 3. 71–74.
Farkasné Orsolyák Irén – Rózsahegyi Márta (1994): Egy általános iskolai kémiaverseny feladatai és eredményei 1–2. 129–134.

Farsang Andrea (2004): „Jövőorientált, időtálló" földrajzoktatás 11. 117–126
Fatalin László (1994): Laplátogató-Abacus 24. 81–82.
Fatalin László (1995): A tudomány térképe 23. 106–107.
Fatalin László – Varsics Zita (1993): A szavazás egy matematikai modellje 3–4. 100–102.
Fazekasné Bartha Mária (1993): A szlovák tanítóképzés Esztergomban 8. 97–99.
Fecskó Edina – Vörös Adél – Bálint Kati (2006): A Nemzeti Filmiroda Korhatár Bizottságának munkájáról 9. 105–114.
Fehér Péter (1994): Az elektronikus hálózatok lehetőségei 24. 73–75.
Fehérné Gergely Judit (1994): Az egészségnevelés lehetőségei a gimnáziumi biológia oktatásában 9. 63–68.
Feith Bence (1992): Oldás és kötés 2. 54–56.
Fejes József Balázs – Kasik László – Kinyó László (2006): Beszámoló a IV. Pedagógiai Értékelési Konferenciáról 11. 92–97.
Fekete Andrea (2004): Osztályzatból elégséges 1. 112–115
Feketéné Szakos Éva (1998): „Szelíd pedagógia" az életvitel programok oktatásában 1. 127–130.
Felkai Piroska (1997): Korszakformáló mítoszok nyomában 2. 98–100.
Felkai Piroska (1998): A metanarráció formai sokszínűsége 8. 122–125.
Felkai Piroska (2001): Motívumok hálója 3. 97–106.
Fercsik Erzsébet – Raátz Judit (1994): A nem verbális jelek az írásban 6. 60–63.
Ferenczi Rita (1994): Tankönyvkiállítás Kolozsváron 7. 66–68.
Fernengel András (1993): A legkisebb király és a környezetvédelem 9. 65–66.
Fernengel András (1993): Az iskolai nomád táborozás 21–22. 134.
Fersch Attila (1995): A természetvédelmi nevelésről 3–4. 150–153.
Fesztbaum Zsófia (2004): „Adult Learners' Week" a világban 2. 108–116
Fischerné Dárdai Ágnes (1996): Történelemtanítás a rendszerváltás után nemcsak Magyarországon 12. 61–62.
Fitos László (1994): A pitagoraszi számhármasok általánosításai 5. 57–60.
Fitz Péter (1995): Matti Kujasalo kiállítása Budapesten 15–16–17. 196–197.
Fleck Erika (2001): 103-as zenesziget 12. 112–118.
Fledrich Tünde (1996): A videofilm jelentősége az oktatásban 6–7. 185–188.
Flusser, Vilém (1993): Felebaráti szeretet 20. 65–69.
Flusser, Vilém (1995): A design szóról 20–21. 119–122.
Flusser, Vilém (1996): Az információs társadalom mint földigiliszta 6–7. 193–201.
Fodor Sándor (1994): Hagyomány és korszerűség 5. 67–69.
Fogarassy Miklós (1994): Mi az, hogy „magyar gyermekirodalom"? 3. 83–87.
Fóhn Márta (1995): Élesszétek magatokban a tüzet! 13–14. 120.
Földényi F. László (1995): A bor sugárzása 1–2. 165–168.
Földes Petra (2005): Egy nemlétező műfaj: a pedagógiai tanácsadás 4. 127–130.
Fónagy Júlianna (1995): Az információ és az ember 10. 52–53.
Fóris Ágota (1999): Egy olasz nyelvészeti antológiáról 3. 106–108.
Fóris Ágota (1999): A rendkívüli és az átlagos elme 11. 112–114.
Fóris Ágota (1999): Tudománytörténeti remeklések 12. 71–75.
Fóris Ágota (2000): Kezdeti lépések a lexikográfia-oktatásban 2. 83–88
Fóris Ágota (2000): Szótárak könyvben és monitoron 8. 95–96.
Fóris Ágota (2002): Szótár és oktatás 11. 103–106.
Fóris Ágota (2003): Szótárak a világból. 6–7. 133–134.
Fóris-Ferenczi Rita (1995): Lehetőségek vonzásában 6–7. 122–126.
Forray R. Katalin (2004): Cigány gyermekek közösségeikről 8. 130–140
Forray R. Katalin (2005): Oktatásökológia és regionális oktatáskutatás 2. 93–97.
Franyó István (1993): Biológiai fogalmak és kifejezések 11. 69–71.
Fráter Veronika (1997): Tanulmányok „tükörszimmetriája" 1. 111–115.
Frick Mária (1995): A mesei erőszak bűvöletéről 11–12. 108–115.
Friss Péter – Sári Lajos (1994): A Kontyfa iskola programjáról 15–16. 63–68.
Fuchs Lívia (1993): Jel 10. 86–87.
Fügedi János (2006): A táncnotáció hatása a mozgáskognitív képesség fejlődésére 11. 108–112.
Fülei-Szántó Endre – Kurdi Krisztina (1993): Az évszázados hűség 18. 73–77.
Fülöp Ferencné (1994): A Freinet-pedagógia alkalmazása 1–2. 127–129.
Fülöpné Sváb Jolán (1994): Kalendárium 5. 81–82.
Futaki József (1992): Két tanulmány a cigány gyermekekről 11–12. 149–150.
Füzi László (1993): A Tanúról – 1992-ben 6. 88–90.
Fűzfa Balázs (1992): „...Csak másban moshatod meg arcodat" 8. 72–74.
Fűzfa Balázs (1993): Ember és vers 6. 81–83.
Fűzfa Balázs (1993): Jegyzet egy Kormos István-vershez 15–16. 108–109.
Fűzfa Balázs (1994): A megtalált bizonyosság 1–2. 154–155.
Fűzfa Balázs (1994): A megszólalás nehézségei 15–16. 103–105.

Fűzfa Balázs (1995): „Hegyek, fák, füvek” 3–4. 140–141.
Fűzfa Balázs (1995): Láthatatlan egypercesek 6–7. 115–116.
Fűzfa Balázs (1996): Hallgatni, várni – avagy milyen egy jó magatartás- és türelemtan? 4. 105–106.
Fűzfa Balázs (2002): „Sem azé, aki fut…” 5. 85–89.
Füzi László (1991): Németh lászló politikai gondolkodása 7–8. 134–138.
Füzi László (1993): Sándor Iván: Vég semmiség 15–16. 109–113.
G. Havas Katalin (1995): Mit értesz azon, hogy..? 3–4. 120–127.
G. Havas Katalin (1999): Gondolkodni kell tanítanunk! 1. 76–80.
Gaál Jánosné (1992): Evangélikus hitoktatás kisgyermekeknek 11–12. 133–134.
Gabnai Katalin (1992): A Jónás-klip 5. 83–85.
Gabnai Katalin (1992): Hobo tanár úr 1. 73–74.
Gabnai Katalin (1992): Összetört mondatok a gumiasztal-ágyon 2. 74–75.
Gabnai Katalin (1993): A képzők képzéséről 10. 56–58.
Gabnai Katalin (1993): Átváltozásaink és a szélöreg 19. 68–72.
Gabnai Katalin (1994): Vigyázat! – Csongor! 24. 91–93.
Gabnai Katalin (2005): A drámapedagógia hazai honosodása és jelene 4. 110–118.
Gácsi Erzsébet – Micheller Magdolna (1993): Önkormányzat középfokon 23. 53–56.
Gajdics Sándor (2004): A kritérium-orientált pedagógiáról 5. 95–101
Gál Imre (1994): Hasonmás – Az ember kettőssége 20. 74–76.
Galambos Adrienne (1997): A tapasztalás új módjai és formái 3. 118–122.
Galántai Zoltán (1993): Dougal Dixon: Az ember után 5. 62–64.
Galántai Zoltán (1993): Élet és Tudomány 5. 84–86.
Galántai Zoltán (1993): Az élővilág megismerésének kezdetei hazánkban 11. 66–69.
Galántai Zoltán (1993): Robotok 12. 47–50.
Galántai Zoltán (1993): Laplátogatás – a Tudomány 13–14. 115–117.
Galántai Zoltán (1994): A. R. Pratkanis – E. Aronson: A rábeszélőgép 14. 76–78.
Galicza János (1993): Dimenziók: az osztályfőnök funkciói 5. 93–95.
Garai Zsolt (1999): Az oktatási mező és játékosai 11. 87–89.
Gárdonyi Máté (2000): A vizuális nevelés teológiai megközelítése 2. 99–101.
Gärtner Vilmosné – Vásárhelyi Tamás – Szikossy Ildikó (1994): Már az óvodásokkal és a kisiskolásokkal is járjunk múzeumba?! 13. 59–62.
Gáspár Csaba László (1995): LAPLÁTOGATÓ Szemlélődés Pannonhalmáról 11–12. 82–84.
Gáspár Csaba László (1996): Martin Buber: A próféták hite 4. 110–114.
Gáspár Sarolta – Horváth Ida (1992): „A kóbor kutyákat szoktam csak sajnálni” 5. 78–82.
Gáspár Sarolta – Horváth Ida (1992): „Mindig rosszak járnak az eszemben...” 8. 93–96.
Gaul Emil (2000): A kézimunka-oktatás meghonosodása az elemi népiskolában 5. 72–79.
Gecse Gáborné (1997): Olvasásmegértési diagnosztikus mérés a 6. osztályban 6–7. 166–172.
Gecsényi Lajos (1993): Bűnös nemzet? 15–16. 171–172.
Géczi János (1991): Az egyetlen föld 6. 72–74.
Géczi János (1992): Szúrópróba 2. 75–77.
Géczi János (1993): Veszélyben a világunk 9. 50–52.
Géczi János (1996): Világ-egyetem 4. 93–94.
Géczi János (2000): Filmszemle után 3. 97–100.
Gelencsér Gábor (2004): Filmszertár 1. 121–125
Gergely András – Gergely Andrásné Rácz Éva (2005): Kutatás cigányúton 5. 95–98.
Gergely Andrásné (2003): Mértékegységváltás. 6–7. 160–166.
Gergely Andrásné Rácz Éva – Gergely András (2005): Kutatás cigányúton 5. 95–98.
Gerse Károly (1994): A magyar erőműrendszer modernizációja 18. 73–90.
Gerse Károly (1994): A magyar villamosenergia-rendszer 17. 75–87.
Gintli Tibor (1999): A szent Lehetetlenség 1. 92–96.
Gocsál Pál (1998): Az olvasótábortól a civil egyetemig 9. 72–72.
Gócza Anita (1999): Menuhin-program a toleranciáért 4. 108–110.
Golden Dániel (1996): Az irodalom történetiségének és megértésének feltételei 5. 121–124.
Golden Dániel (1996): „Tiszán innen, Dunán túl – ez a posztmagyar” 12. 96–100.
Golubovné Gergely Anna (1996): A környezet megismerése és védelme 10. 79–82.
Gombos Zsuzsa – Horváth Eszter (2003): Művészet és tanulás. 10. 74–79,
Gömöri György (2002): Angol nyelvtanítás a 17. századi Magyarországon és Erdélyben 8. 102–105.
Gönczöl Enikő (1998): A pedagógus-továbbképzés átalakulásának első tapasztalatai 9. 120–127.
Gönczös István (1994): Egy diákparlamenti interpelláció sorsa 20. 44–45.
Göőz Lajos (1993): Környezetvédelem az angol felsőoktatásban 9. 60–63.
Göőz Lajos (1993): Hasznosítható tapasztalatok 13–14. 123–126.
Gordon Győri János (2001): A gondolkodás tanításának és tanulásának kérdései 2. 93–100.

Górny, Maciej (2006): A magyar '56 és a prágai tavasz a lengyel történelem tankönyvekben 1989 után 11. 56–60.
Görög Tímea (2004): Az oktatási rendszer Skóciában – magyar szemmel 5. 114–119
Gosztonyi Géza (1993): Lakóhely és szociálpolitika (Az Első Szociálpedagógiai Konferencia, szekcióbeszámoló) 10. 68–71.
Götz Eszter (1993): Dörmögő Dömötör 1. 62–64.
Götz Eszter (1994): Képek a magyar fotóhistóriából 14. 89–90.
Govizer Ferencné – Koronczai Jánosné (1991): Életközösségek és azok felépítése 1–2. 131–135.
Granasztói Szilvia (1995): Műelemzés 22. 80–83.
Gremsperger László (2002): Tanuljunk magyarul… 2. 103–108.
Gróf Ferenc (1998): Biztonságpolitika 4. 106–107.
Gross Zoltánné – Rogna Emília – Zsoldos Árpád (1994): A „Szivárvány Gyerekház" a környezeti kultúráért 13. 56–59.
Grossmann Erika (2004): A migráns gyermekek nevelési-oktatási helyzete a Német Szövetségi Köztársaságban 9. 116–122
Grüll Tibor (1998): A Könyvek Könyve – irodalomórán 1. 99–111.
Gulyás Pálné (1993): A természeti, környezeti nevelés, mint a nevelés megújításának lehetősége és kényszere – Rácsodálkozás, rácsodálkoztatás a természetre; természeti, környezeti nevelés alkotó, kutató tanárokkal 24. 75–79.
Gulyás Róbert (1994): Pillanatfelvételek a kéttannyelvűségről 15–16. 160–162.
Gúti Erika (1999): A nyugati fríz kisebbség túlélési esélyei Hollandiában 8. 101–104.
Gúti Erika (2000): Idegen nyelvek tanítása Hollandiában 2. 102–110.
Gyémánt Csilla (1991): Bene Kálmán: Kalauz a versértelmezéshez 7–8. 117–119.
Gyivicsán Anna (1993): Szlovák oktatás Magyarországon 15–16. 161–166.
Gyólity Péter – Czékus Géza (1996): A számítógép használata az óvodai környezetismeret foglalkozásokon 2. 117–119.
Győrffi István (1995): A filozófia mint életművészet 11–12. 89–91.
Győrffy Iván (1995): Laptátogató 8–9. 154–158.
Györffy Miklós (1999): A költő és hazája 6–7. 151–155.
György Lajosné (1997): A félrevezetés könyvei 5. 110–116.
Győri Anna (1993): Felvételi „válogató" Spanyolországban 12. 37–39.
Győri Anna (2001): Választott nyelve a spanyol 8. 86–93.
Győri Ferencné – Merényi Józsefné (1994): Témazáró vetélkedősorozat a 3. osztályos környezetismeret oktatásában 20. 84–88.
Győri Ferencné – Merényi Józsefné (1995): Tehetséggondozás matematikából a 3. osztályban 5. 61–64.
H. Ekler Judit (2002): Kötélugró klub 10. 97–106.
H. Nagy Péter (1995): Két könyv 15–16–17. 205–206.
H. Nagy Péter (1995): A tradíció szinkronitásában 22. 76–78.
H. Nagy Péter (1996): Mozaik a kortárs irodalomról 12. 89–90.
H. Nagy Péter (1998): A nemek tekintetében 6–7. 167–169.
H. Nagy Péter (2000): Életrajz/poétika? 3. 65–68.
H. Nagy Péter (2001): A filológia kérdés(esség)e 3. 106–108.
H. Nagy Péter (2002): Szimbólum és/vagy allegória 6–7. 112–122.
H. Nagy Péter (2003): Polifón „kolinda". 4. 113–115.
H. Papp Zsolt (2004): A történet vége 8. 116–122.
H. Papp Zsolt (2006): „Mozgóképi szövegértés" – az meg mi? 11. 98–102.
H. Tóth István (1994): A stílusfajták és a szövegtípusok tanítása a NYIK-programban 6. 64–66.
Haider Edit (1992): Kreativitás a 21. század küszöbén 2. 63–65.
Hajda Balázs (1999): A hazai Foucault-recepció lehetőségei 3. 108–111.
Hajdu Tibor (1994): A „Jelcin-dosszié" és ami hiányzott belőle 6. 91–94.
Hajnal Péter (1991): Érdekes kombinatorikai problémák 10. 31–36.
Hajtman Ágnes – Mayer József (1993): A felnőttoktatás jelene és jövője 7. 61–66.
Halász Antónia – Wajand Judit (1994): A körülmények hatalma 7. 54–57.
Halász Gábor (1991): Az OKI kutatási központja 4. 56–61.
Halász Péter (1993): A művészet, népművészet szerepe a környezeti nevelésben 17. 79–81.
Halász Tibor (1997): Tanterveinkről 9. 100–103.
Halász Zoltán (1991): Tíz éves a gimnáziumi technika tantárgy 10. 71–75.
Halmai Tamás (1999): Műfajelmélet helyett műfajelméleti gondolkodás 1. 80–83.
Halmai Tamás (1999): Az elhagyott horizont 5. 111–114.
Hamedi, Michéle (1994): „Így látja ő..." 11–12. 157–159.
Hamrák Anna – Bognár Mária – Loránd Ferenc – Trencsényi László (1994): Útinaplókból 19. 65–76.
Hamvas Béla (1993): Bartók 18. 32–35.
Handler Andrásné (1994): Nyelvoktatás a szentpéterfai általános iskolában 8. 57–58.
Hancz Péter – Zrencsik Andrea – Hídvégi Máté (1995): Vegetáriánus diéták és vallási előírások 13–14. 129–131.
Hangay Zoltán (1991): Konferencia a magyartanításról 7–8. 125–127.
Hansági Ágnes (1996): Aszinkrónia az irodalomtanításban 12. 84–88.

Hansági Ágnes (1997): A bőség zavara a zavar bősége? 11. 109–113.
Hansági Ágnes (2000): Diszkusszió nélküli vita: néma-játék 10. 80–91.
Hansági Károly (1993): Tapasztalatok a kéttannyelvű oktatásról 15–16. 148–151.
Hardi András (1993): A tájékozódás, természetjárás, tájfutás 21–22. 170–175.
Hargitai Henrik (2005): Tipográfiai analfabétizmus 9. 131–134.
Harmat György (2001): A velünk élő holokauszt 12. 96–99.
Hárs György Péter (2003): Mese az elfojtott erkölcsiségről és a kriminalitásról. 11. 113–124.
Hársfai Péter (1994): Zanzák a jövőnek 1–2. 159–160.
Hársfai Péter (1995): In formatika 11–12. 126.
Hász Erzsébet (1998): Olvasmányélmények és szuicid profilaxis iskoláskorban 11. 94–96.
Havas Péter (1993): A Körlánc (egy USA-magyar Környezeti Nevelési Projekt) első éve 24. 48–51.
Havas Péter (1996): Az Észak-Amerikai Környezeti Nevelési Egyesület Konferenciája 1. 119–126.
Havas Péter (1996): Nemzetközi környezeti nevelési tanácskozás Savonlinnában 12. 47–57.
Hecz Istvánné (1996): A szemléletformálás nehézségei 10. 88–90.
Hecz lstvánné (1993): Természetvédelmi szaktábor szervezése és programja 13–14. 111–115.
Heffner Anna (1993): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt első éve 3–4. 143–148.
Hegedűs Attila (1997): Vidám iskola? 9. 119–122.
Hegedűs Judit (2004): A gyermekkor-történet a hazai neveléstörténeti kutatásokban 3. 84–90
Hegedűsné Nagy Magdolna (1994): „Így látjuk mi..." 11–12. 156–157.
Hegyesi Gábor (1993): Szociálpedagógia és a szociális munka 10. 59–62.
Hegyi Sándor – Bérczi Szaniszló – Drommer Bálint – Hudoba György (2006): Informatika tanítása űrszonda modellel 9. 83–91.
Henzer Zsuzsanna (1997): A szenvedés értelmezése 4. 107–110.
Hercz Mária (2005): Lehetőség a nevelőmunka minőségi értékelésére 4. 102–107.
Herczog Mária (1993): Gyermekvédelem 10. 64–66.
Hermann Róbert (1995): Tetszésdíjas könyv 6–7. 99–103.
Hermann Róbert (1996): Budapest az újkorban 4. 100–102.
Hermann Róbert (1996): A Szemere-kormány külpolitikája 8. 122–126.
Hervey Sándor (1997): Az elidegenedés három motívuma 10. 89–92.
Hidvégi Péter (1998): Egy új iskolai kultúra kibontakozásának lehetőségei hazánkban 8. 95–102.
Hidy Péter (1993): Mondd mama, a magyar nyelvet te találtad ki?" 5. 60–62.
Hinzen, Heribert (2000): A nemzetközi felnőttképzés komparatív és kooperatív aspektusai 10. 66–71.
Hites Sándor (1998): „Persze délibáb az egész" 2. 106–110.
Hites Sándor (2000): Ugyanakként mondása másnak 3. 69–78.
Hídvégi Máté – Hancz Péter – Zrencsik Andrea (1995): Vegetáriánus diéták és vallási előírások 13–14. 129–131.
Hlatky Attiláné (1993): Simple Present or Present Continuous? 18. 44–53.
Hobson, Art (1999): Releváns fizikát mindenkinek 10. 108–113.
Hock Zsuzsanna (1994): „Ebben a »phrase«-ban hol a »virgule«?!" 11–12. 159–162.
Holik Ildikó (2005): Pedagógusvélemények az egységes tanárképzésről és a gyakorlóiskolákról 4. 119–127.
Holik Ildikó – Brezsnyánszky László (2004): Tanárképzés az integrált nagyegyetemen 6–7. 188–195
Holnapy Dezső (1998): Oktatunk, vagy elvtelenül kiszolgálunk? 6–7. 125–126.
Holtai Márta (1994): Mértan, geo-metria, geometria 24. 75–78.
Homor Tivadar (1995): Könyvtárpedagógia a helyi tantervben 22. 56–61.
Homor Tivadar (2005): Az etikatanítás helyzete a tankönyvek tükrében 1. 135–146.
Honffy Pál (1993): A tankönyvek nyelve 21–22. 143–148.
Honffy Pál (1994): Gondolatok egy hasznos erkölcstani kézikönyv kapcsán 20. 68–72.
Honffy Pál (1997): Az esztétika átrendezése 5. 116–119.
Honffy Pál (1999): Két könyv a szépről 12. 69–71.
Hoppál Mihály (2002): A hagyomány-alapú társadalomról 9. 111–113.
Horánszky Nándor (1994): A bibliográfiák bibliográfiája 14. 84–85.
Horánszky Nándor (1994): Az óratervek kialakításának néhány szempontja 20. 54–58.
Horánszky Nándor (1994): Iduna költészetének tanítása a polgári iskolákban 21. 82–84.
Horn Gábor (1995): A cigány gyerekek oktatásának fejlesztése 24. 76–82.
Horpácsi Sándor (1994): Györffy István: A néphagyomány és a nemzeti művelődés 6. 99–101.
Horpácsi Sándor (1994): Embertan 22–23. 150–151.
Horpácsi Sándor (1995): Jézus élete és tanítása 1–2. 103–105.
Horpácsi Sándor (1995): Diplomásból értelmiségi 3–4. 164–167.
Horpácsi Sándor (1995): Mekkorák a levendulabokrok 6–7. 116–117.
Hortobágyi Katalin (1991): A projekt-módszer 5. 66–67.

Hortobágyi Katalin (1991): A gesamtschule iskolatípus és szerepe a német iskolarendszerben 6. 86–87.
Hortobágyi Katalin (1992): Környezeti nevelés konferencia 5. 68–70.
Hortobágyi Katalin (1993): Újjászülető erdei iskolák Magyarországon 13–14. 85–90.
Hortobágyi Katalin (1996): Egy németországi tanulmányút tapasztalatai 11. 102–108.
Horváth Attila (1991): Elektronikus információcsere – globális nevelési program 5. 64–66.
Horváth Beáta (2004): Látszom, tehát lennék 1. 115–121.
Horváth Endre (1995): Az AIDS és megelőzése 13–14. 131–133.
Horváth Eszter – Gombos Zsuzsa (2003): Művészet és tanulás. 10. 74–79.
Horváth Gyuláné (1993): Az eredményesebb iskolai nyelvtanulásért 18. 41–44.
Horváth Ida – Gáspár Sarolta (1992): „A kóbor kutyákat szoktam csak sajnálni" 5. 78–82.
Horváth Ida – Gáspár Sarolta (1992): „Mindig rosszak járnak az eszemben..." 8. 93–96.
Horváth István (1995): Milyenek a románok? 1–2. 123–127.
Horváth Pál (1996): Hittudományi kézikönyv kezdőknek és haladóknak 12. 74–77.
Horváth Pál (1998): A Bibliáról – több szempontból 1. 92–96.
Horváth Szabó Katalin (1995): Szociális kompetencia – kreatív konfliktusmegoldás 13–14. 133–134.
Horváth Szilárdné (1999): Amiben világelsők vagyunk 9. 124–127.
Horváth Zsuzsanna (2002): Az anyanyelvi képzés komplexitása 6–7. 93–97.
Horváthné Fazekas Erika (1992): Többet, jobban, könnyebben 5. 60–64.
Horváthné Papp Ibolya (2000): Talán mégis megszerettethető? 6–7. 161–165.
Horváthné Papp Ibolya (2001): Az iskola környezeti nevelési programja 5. 111–115.
Horvatovich Sándorné (1991): Ajánlás egy biológia órára 9. 48–52.
Horvatovich Sándorné (1993): Az attítűdvizsgálatok és az elemzésük 9. 81–86.
Horvatovich Sándorné (1993): Szabályozással kapcsolatos vizsgálatok 20. 61–63.
Hózsa Éva (2001): Pillanatkép a vajdasági Új Képről 2. 84–86.
Hrubos Ildikó (2005): A 21. század egyeteme: megújulási kényszerek, megőrzendő értékek 2. 120–123.
Hubert Ildikó (2006): Szenci Molnár Albert zsoltárai és a protestáns irodalom 7–8. 173–178.
Hudoba György – Bérczi Szaniszló – Drommer Bálint – Hegyi Sándor (2006): Informatika tanítása űrszonda modellel 9. 83–91.
Hunya Márta (1992): Lelki egészségtan 10. 66–68.
Hunya Márta (2006): Informatika a közoktatásban 9. 65–82.
Hunyady Györgyné (2002): Tantárgy és pedagógia 6–7. 72–75.
Huszár Ágnes (2003): Szakmai és szociális kompetencia – kulturált beszéd. 10. 101–109.
Huszár Zsuzsanna (1999): Hogyan építsünk tanösvényt? 8. 105–106.
Huszár Zsuzsanna (2005): A munkanapló és a terepnapló a kvalitatív kutatások eszköztárában 12. 114–124.
Huszka Imre (2004): Záróra 8. 122–130.
Ichnád Sándor (1992): NATURIT-ház az oktatásban 10. 74–78.
Ichnád Sándor (1993): Újra itt van 5. 95–98.
ifj. Zátonyi Sándor – Zátonyi Sándor (1993): Új fizika tanterv és tankönyvsorozat 17. 50–53.
Ignácz Mária – Cserti Csapó Tibor (2000): Van-e közük a cigány kisebbségi önkormányzatoknak a cigány oktatási programokhoz? 12. 96–102.
Illyés Izabella (1994): Olvasónapló 24. 86–88.
Illyés Sándor – Oláhné Vágó Irén (1993): A PSZM Projekt 3. alkuratóriumának tevékenysége 3–4. 153–156.
Imre István – Balogh Klára (1996): Freinet-műhely Tiszabőn 3. 82–90.
Imrei István (1998): A tiszabői Freinet-műhelyről 12. 95–102.
Ingram, Jay (1994): The science of everyday life 14. 78–79.
Iszlai Zoltán (1994): A járkálás öröme 6. 101–103.
Iván Csaba (1993): Kis Anna: A macskaprémkalapos hölgy 15–16. 105–107.
Iván Csaba (1995): Mit tanulhatunk a jósoktól? 15–16–17. 210–213.
Iván László (1993): 130 éve született a magyar fonomimika megteremtője 17. 81–82.
Iván László (1997): Szilos ötvenéves? 77– 81.
Iván M. Zsuzsanna (2000): Kis testsúly – evolúciós stratégia? 12. 77–79.
J. Király István (1991): Álarc a szélben 7–8. 122–125.
J. Király István (1992): Az egész önvédelme 8. 85–89.
J. Király István (1992): Hey, Joe... 10. 78–79.
J. Király István (1996): A fekete szivárványszínei 3. 121–122.
J. Szikra Éva (1996): Tájképi kertek Magyarországon 12. 72–73.
Jádi Zsuzsanna (1997): „Tűzre, vízre vigyázzatok..." 9. 111–113.
Jaeger Péter (1994): Technika – ökológia – pszichológia 9. 44–50.
Jákfalvi Magdolna (1997): Egy színház a világ 5. 106–110.
Jáki László (1991): Egy folyóirat az oktatástechnika szolgálatában 1–2. 144–147.
Jani Mária (1994): Tanítási gyakorlaton Amerikában – tanárszemmel 15–16. 75–78.
Jani Tibor (1991): A közlekedés reflexei 10. 69–71.

Jankovics József (1994): Apa és fiú 11–12. 120–124.
Járó Katalin (1993): Az iskola rejtett üzenetei 15–16. 118–127.
Jelenik Gyuláné (1993): Múzeumpedagógiai módszerek és tapasztalatok a Petőfi irodalmi Múzeumban 12. 80–83.
Jeney Lajos (1993): Tornateremépítési kormányprogram 18. 92–95.
Jeney Lajos (1994): „Rendszerváltás" 1968-ban 18. 63–65.
Jeney Lajos (1995): Tér, térszervezés, pedagógia 8–9. 149–151-
Joób Árpád (1997): Egy tantervelképzelés elé 9. 98–100.
Jósvai Lídia (1993): Kétely és szabadság, esszé és életstílus 8. 76–80.
Jósvai Lídia (1994): A logika humora 15–16. 68–72.
Józsa Krisztián – Csíkos Csaba (1997): Az európai kutatók fiatal nemzedéke 12. 117–118.
Józsa Krisztián – Csíkos Csaba – Korom Erzsébet – Tarkó Klára (1997): Egy formálódó tudományos közösség 12. 108–116.
Juhász Erika – Márkus Edina – Szabó Irma (1999): Természettudományos tévképzetek iskolai vizsgálata 10. 97–103.
Juhász Erzsébet (1993): A Füst Milán-i nevetés 1. 44–48.
Juhász Erzsébet (1994): „Találkozás egy haldoklóval" 1–2. 155–157.
Juhász Erzsébet (1995): Beszédhelyzetváltások Mándy Iván Mi az, öreg című művében 15–16–17. 213–215.
Juhász György (1994): Adalékok a magyarországi nemzetiségi oktatás helyzetéhez 8. 46–53.
Juhász Tibor (2003): Szondi Lipót horoszkópja. 10. 79–84.
K. Csilléry Klára (1995): Néprajzi képeskönyv Erdélyből 6–7. 142–144.
K. Gy. (1993): Átdolgozott földrajztankönyv 17. 69–70.
K. I. (1996): „A bőrömből még kibújhatok, de az agyamból nem" 6–7. 170–176.
K. Nagy Mária (1997): A szomszéd rétje... 6–7. 140–142.
Kabai Lóránt (2003): Mire jó, mire jó még? 3. 92–97.
KáIdi Tamás (1995): Profil tervbank 13–14. 135–136.
Kalivoda Katalin – Buda Mariann (2001): A roma oktatásról – Kerecsend ürügyén 6–7. 81–88.
Kállai Katalin (1998): Az új magyar drámáért 5. 99–102.
Kálmán Attila (2003): „Deáktér" . 2. 97–111.
Kalmár Gyula (1995): Mire jó a számítógép a zeneoktatásban? 5. 72–73.
Kály-Kullai Károly (1995): Sziget Ifjúsági Segítő Szolgálat 13–14. 136–139.
Kamarás István (1991): Mi is mozgatja az olvasót? És merre? 7–8. 112–114.
Kamarás István (1992): A világra nyitott lény 1. 55–57.
Kamarás István (1993): Önmegváltás vagy önpusztítás 18. 38–41.
Kamarás István (1994): Olvasás és magyarság innen és túl 1–2. 151–154.
Kamarás István (1994): Lehet tanulni, lehet készülődni 18. 58–59.
Kamarás István (1995): Az embertudományok metaszintje 1–2. 89–92.
Kamarás István (1995): Komplex 3–4. 141–143.
Kamarás István (1995): Kongatás félrevert harangokkal 18–19. 112–118.
Kamarás István (1996): Kongatás félrevert harangokkal 12. 78–84.
Kamarás István (1997): Rendszerváltás a pedagógiában 2. 115–118.
Kamarás István (2000): Változatok az erkölcstanra 1. 87– 91.
Kamarás István (2001): Szektás dolgozat a „szekták titkos tantervéről" 4. 104–110.
Kapitánffy Johanna (2001): Az idegen nyelvek oktatásának fejlesztése a közoktatásban 8. 71–75.
Kapitány Ágnes – Kapitány Gábor (2001): Magyarság-szimbólumok 11. 75–92.
Kapitány Gábor (1997): Tanáraim 1. 81–89.
Kapitány Gábor – Kapitány Ágnes (2001): Magyarság-szimbólumok 11. 75–92.
Kaposi László (1992): Magyar Diákszínjátszók találkozója 2. 71–74.
Karácsonyné Molnár Erika (1992): Gergelyjárás 4. 96–101.
Karácsonyné Molnár Erika (1992): A húsvéti ünnep körjátékaiból 10. 84–89.
Karácsonyné Molnár Erika (1994): Pünkösdölő 10. 77–81.
Karádi Zsolt (1998): Az Abafitól a Buda haláláig 9. 79–82.
Karancz Gábor (2003): Tanító múzeum. 9. 99–101.
Karancz Gábor (2006): Az utolsó szittya vitéz 6. 122–125.
Karasszon Dénes (2002): Babonás-mágikus eszmék az élettudományok történetében 4. 102–107.
Kardos Ferenc (2001): Egy közgyűjtemény a cigány olvasáskultúra szolgálatában 12. 91–96.
Karikó Sándor (1999): A nevelésfilozófia polgárjogáért 9. 104–106 .
Karikó Sándor (2001): Somogyi József közösségfelfogásáról 3. 89–94.
Karikó Sándor (2005): Adalék a nevelésfilozófia mai dilemmáihoz 2. 134–140.
Karikó Sándor (2005): Filozófus és pedagógus egy személyben 5. 98–102.
Karlovitz János (2000): Tankönyvügyünk – történeti és nemzetközi összehasonlítások tükrében 11. 93–102.

Karlovitz János Tibor (2004): Az Európai Unióról alkotott kép – a nyolcadik osztályban 5. 119–121
Károly Frigyes (1997): Hellász-nap 1. 101–104.
Károly Krisztina (1993): A nyelvtanár szerepe a kommunikatív nyelvoktatásban 15–16. 151–155.
Kárpáti Andrea (1995): Balázsné Szűcs Judit: Miből lesz a cserebogár? 1–2. 158–160.
Kárpáti Andrea (1997): Számítógéppel segített tanulás 12. 99–108.
Kása Molnár Magdolna (1994): Gyöngyhalászat és keresztyén eszmeiség az irodalomban 3. 93–97.
Kása Molnár Magdolna (1994): „Ki mondjon igazat, ha nem az ember" 15–16. 135–140.
Kása Zoltán (1994): A rekurzív algoritmusok tanításáról 24. 56–62.
Kasik László – Fejes József Balázs – Kinyó László (2006): Beszámoló a IV. Pedagógiai Értékelési Konferenciáról 11. 92–97.
Kassai Ilona (1995): A kommunikáció sikerességére való nevelés 10. 60–63.
Katona András (1994): Történelemtanítás és tantárgypedagógia 1–2. 143–145.
Katona Csaba (1993): Gyermeki jogok és érdekek érvényesülése az iskola belső jogvilágában 23. 57–67.
Katus Magdolna – Végvári Ágnes (1997): A Magyar Természettudományi Múzeum millecentenáriumi rendezvénye 2. 113–115.
Kecskés Andrásné (1992): Szent-Györgyi Albert díj, 1991 2. 62–63.
Kedves Gyula (1994): Budavára a miénk! – 1849. május 21. 10. 67–70.
Kelecsényi László (2002): Ideje van 5. 79–85.
Kelemen Elemér (1997): Az MTA Neveléstörténeti Albizottságának tevékenysége 1994–1997 között 6–7. 130–133.
Kelemen Elemér (2005): Az iskolarendszer és a társadalmi mobilitás a kiegyezéstől (1867–1945) 2. 115–119.
Kemény Katalin (1994): Henry Moore 15–16. 142–148.
Kemény Pálné (1991): Hervadó tátikák 9. 69–70.
Kerényi A. Ödön (1997): A magyarországi közcélú villamosenergia-szolgáltatás története 5. 121–130.
Kerényi Attila (1994): A földrajz és a környezetvédelem kapcsolata 9. 50–59.
Keresztes György (1998): A Védáktól Derridáig 5. 110–117.
Keresztes György (1999): Középiskolai filozófia oktatási kísérlet Törökbálinton 6–7. 179–184.
Kereszty Éva (1995): Gyógyszer- és drogfogyasztással összefüggő halálesetek 13–14. 139–141.
Kereszty Zsuzsa (1994): Különböző – hasonló? 19. 55–59.
Kéri Katalin (1997): „Ó, Niszaba, tied a dicséret!" 3. 78–80.
Kéri Katalin (1997): Halk női hang a 18. századból 6–7. 164–166.
Kéri Katalin (1997): Ibn Tufail, az arab Rousseau 4. 120–123.
Kéri Katalin (1997): Rendszer és tudás 10. 110–115.
Keszeg Vilmos (1995): Szövegerózió az alkalmi költészetben 6–7. 117–120.
Keszler Mária (1994): Visszatekintés 8. 107–109.
Keszthelyi László (2005): Számítógépterem hatékony karbantartása ssh-val 12. 106–109.
Keszthelyi Rezső (1993): A Szép versek 1992 15–16. 140–141.
Keveházi Katalin (1996): Az olasz reneszánsz 9. 97–98.
Keveházi Katalin (1998): Biblia 5.0 1. 89–91.
Keveházi Katalin (2000): Könyvtárszoba a hálózaton 11. 83–86.
Kim Attila (2006): Dr. Philip Zimbardo és Dr. Klaus Thon 12. 133–142.
Kinyó László – Kasik László – Fejes József Balázs (2006): Beszámoló a IV. Pedagógiai Értékelési Konferenciáról 11. 92–97.
Király Hajnal (2006): Képregény első látásra 3. 115–117.
Király István (1992): „Te, te nem fogsz meghalni" 1. 81–82.
Király László (1993): Miért nem esnek le a felhők? 3–4. 102–105.
Kisfaludi Andrea (1994): Salter's Science 14. 61–66.
Kisházi Veronika (1993): Azsúrozás 21–22. 157–160.
Kisida Erzsébet (2002): A fiatalkorúak deviáns magatartását befolyásoló tényezők 1. 90–94.
Kiss Antal (1995): Vörösmarty és Jung 11–12. 91–92.
Kiss Antal (1995): Kötéltánc 15–16–17. 215–220.
Kiss Antal (1995): Valódi kenyér 20–21. 116–117.
Kiss Antal (1999): Arany János moza-ikon? 2. 93–97.
Kiss Balázs (1994): Óvodapedagógusok és tanítók továbbképzése Kazincbarcikán 13. 51–54.
Kiss É. Katalin (1996): A műveltségtartalom változása 5. 75–79.
Kiss Endre (2005): Az analízis hérosza 12. 109–113.
Kiss Erzsébet (2000): Roma gyerekek képzése a Kárpátok Eurorégió magyarországi területén 12. 69–76.
Kiss Éva (1993): A dán oktatási rendszer néhány jellemzője 12. 34–37.
Kiss Gabriella (1995): Martin legújabb varázslata 15–16–17. 197–201.
Kiss Irén (1994): Kosztolányi, a PEN-elnök 21. 77–78.
Kiss Irén (1995): De Sade márki, az erkölcsforradalmár 6–7. 110–113.
Kiss Judit – Péntekné Weinelt Beáta – Török Gábor (1999): Adalékok a szombathelyi középiskolások mozgókép-kultúrájához 6–7. 161–165.

Kiss Lajos (1992): A libapásztorlány játékai 2. 66–70.
Kiss László (2006): Európa pedagógiája az FP-6-os pályázatok tükrében 3. 127–133.
Kiss Margit – Szeghő István (1994): A mozgás oka 4. 80–84.
Kiss Sándorné (1993): A japán nyelv és kultúra 3–4. 128–130.
Kiss Zoltán (1998): Bereményi Géza történelemkönyve 9. 97–103.
Kisvárdai Zsolt (2001): Indoktrináció és/vagy szociális nevelés? 10. 94–105.
Klemenovic, Jasmina (2001): Óvodáskorú gyermekek kommunikációs képességének fejlesztése kétnyelvű környezetben 8. 98–104.
Knausz Imre (1994): Töprengés a történelemtanításról 1–2. 134–143.
Knausz Imre (2004): Mi a műveltség? 2. 103–108.
Kóbor Márta (2000): Angol-magyar bank- és tőzsdeszótár 8. 108–110.
Kocsis Katalin (2006): A horror klasszikusai 9. 122–130.
Kocsis Mihály (2000): Iskolai tudásmérés Baranya megyében 6–7. 196–199.
Kocsis Mihály (1993): A PSZM Projekt 4. alkuratóriumának tevékenysége 3–4. 156–158.
Kocsis Mihály (1999): Weszely Ödön munkássága a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetemen 8. 114–125.
Kocsis Mihály (2000): Szerkezeti és tartalmi változások a képzésben 1. 94–101.
Kohl Ágnes (1994): Környezetkultúra az óvodában 13. 50–51.
Kojanitz László (1991): Hadtörténelem fiataloknak 7–8. 116–117.
Kojanitz László (2005): Tankönyvanalízisek 9. 135–143.
Kokas Károly (2005): Mikrotörténeti morzsák régen volt könyvtárakból 10. 136–141.
Kókay György (1999): Neveléstudomány a felvilágosodás korában 12. 67–69.
Kőkuti Lajos – Pitrik József (1994): A technika szakos tanárképzés korszerűsítési törekvései a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán 17. 47–49.
Kolics Pál (1996): A térségi oktatáspolitika az iskolatársulásban 6–7. 166–170.
Kollár Andrea (2003): Olasz köznyelvi értelmező nagyszótár. 6–7. 139–140.
Koller Boglárka (2001): Tankönyvek az Európai Unióban 2. 86–93.
Koltai Dénes – Várnagy Péter (2000): A magyar felnőttoktatás jogi környezete 10. 61–66.
Komáromi Gabriella (1993): Gyermekkönyvkultúra Ausztriában és Magyarországon 12. 51–59.
Komáromi Gabriella (1993): Sematizmuska 15–16. 141–147.
Komáromi Gabriella (1997): „Végtelen Történet" 11. 113–118.
Komáromi Gabriella (2000): Tutajos „tanulóévei" 9. 82–90.
Komáromi István (1995): A csodálatos bolygó 13–14. 151–152.
Komlósi Sándor (2005): Hűséges tanítványok, hűséges nevelők 5. 102–104.
Komoróczy Emőke (1995): A „jel"-típusú avantgárd újraéledése és alakváltása 6–7. 144–149.
Koncz István (1993): Személyiségünk – munkaeszközünk 6. 97–103.
Kontra Miklós (1997): Magyar vonatkozású széljegyzetek a Nyelvi Jogok Egyetemes Nyilatkozatához 11. 122–128.
Körber Tivadar (1992): Zenei nevelésünkről 8. 83–85.
Korcsog Balázs (2002): Meisterwerk 6–7. 147–154.
Korcsog Balázs (2003): Önismeret és öntükrözés. 10. 61–74.
Korda Eszter (2002): Gyerekcipőben a gyermekirodalom-tudomány? 10. 76–83.
Kormány Gyula (1992): Videofelvételek alkalmazása a földrajzoktatásban 5. 75–78.
Kormány Gyula (1993): Tanulmányi kirándulás 24. 58–62.
Kormány Gyula (1994): A Majna-Duna csatorna 9. 59–63.
Kormány Gyula (1994): Földrajz-gazdasági ismeretek 18. 68–69.
Kormány Gyula (1995): Könyvújdonságok a földrajztanításhoz 8–9. 145–147.
Kormány Gyula (1995): A nemzetközi megértésre való nevelés a földrajzoktatásban 13–14. 147–151.
Kormány Gyula (1995): Az első tanévét zárta a beregszászi magyar tanárképző főiskola 22. 62–63.
Kormos Judit (2006): Egyéni különbségek a nyelvtanulásban 7–8. 192–194. (Dörnyei Zoltán [2005]: The psychology of the language learner. Individual differences in second language acquisition)
Környezetpedagógus tanártovábbképzés tervezete 24. 42–45.
Korom Erzsébet (1997): Az EARLI szervezete és működése 12. 93–96.
Korom Erzsébet – Csíkos Csaba – Józsa Krisztián – Tarkó Klára (1997): Egy formálódó tudományos közösség 12. 108–116.
Koronczai Jánosné – Govizer Ferencné (1991): Életközösségek és azok felépítése 1–2. 131–135.
Kőrösné Mikis Márta (1994): INFORMATIKA-alapműveltségi ismeretek 24. 84–85.
Kőrösné Mikis Márta (1997): Itt a magyar Comenius LOGO! 6–7. 118–121.
Korzenszky Richárd (1994): Műveltségtartalom és a katolikus iskola 6. 67–72.
Kós Krisztina (1999): Az elmélet metamorfózisa 1. 83–85.
Kőszegi Bertalanné (1999): Differenciálás csoportmunkában alsós matematika órákon 12. 75–79.
Köteles Sándor (1999): Az MVM Rt. bemutatóterme 12. 114–116.

Kottai Péter (1994): Könyv a gyerekek jogairól 22–23. 128–130.
Kovaćević, Katarina (2006): A jugoszláv nézőpont 11. 60–72.
Kovách Árpád (1996): Egy iskolaimage, szürkével 1. 93–96.
Kovács Anna (1993): A magyarországi nemzetiségi oktatás helyzete, különös tekintettel a szlovák oktatásra 15–16. 158–161.
Kovács Anna (1994): Hogyan erősíthetjük tanulóink identitástudatát? 8. 70–72.
Kovács Balázs (2003): Adorno és a kritikai pedagógia 10. 84–90.
Kovács Imre (1999): Ének-szóval 11. 107–108.
Kovács István (1994): Az ökológiai kultúra a mai iskolában 9. 74–79.
Kovács Katalin (1995): Másság és tolerancia 1–2. 109–116.
Kovács László – Eszik Zoltán (1995): Iskolaszék az általános művelődési központokban 20–21. 94–100.
Kovács László (1995): Bay Zoltán atomfizikus, az űrkutatás úttörője 8–9. 148–149.
Kovács Október (1993): Egy iskolakísérlet biológiai programja 20. 41–46.
Kovács Sándor (1993): Teszt a nevelői attitűdök feltárásához 19. 59–64.
Kovács Sándor (1997): A neveléstudományok és a pedagógia helyzete 4. 93–97.
Kovács Sándor (1998): Az intézményi hatás 2. 74–78.
Kovács Zita (1997): Tantervtallózó 8. 84–89.
Kovács Zorán (1993): Alkonykapcsoló 11. 64–65.
Kovalcsik Katalin (1995): A tanulás mesebeli kalandja 24. 96–102.
Kovalcsik Katalin (1995): Cigány-magyar olvasókönyv 10. 63–66.
Kováts Anna (2003): Egy régi magyar szótár: ‚A magyar nyelv teljes szótára' 6–7. 142–145.
Kováts Imre (1993): Erőművek és erőműrendszerek 21–22. 175–190.
Kövendi Dénes (1993): Magyar nyelvtan társaslélektani alapon 15–16. 127–136.
Köves József (1993): Védjük a pusztuló környezetet! 13–14. 117–123.
Köves László (1993): Hogyan tanítsuk... 5. 69–74.
Kozma Ida Zsuzsanna (2000): Quicktionary 8. 110–113.
Kraiciné Szokoly Mária – Tibori Tímea (2004): Kísérlet fiatal roma felnőttek felzárkóztatására 5. 101–108.
Krajnyák Lászlón (1993): Új modell a miskolci dolgozók iskolájában 7. 66–72.
Krausz Katalin (2000): Az antiszemitizmus tragikus komédiája 10. 91–98.
Kričfalusi, Dana – Mechlová, Erika (1999): Információs és kommunikációs technikák a természettudományos oktatásban 10. 81–83.
Kriston Vizi József (2003): Játékvízió. 5. 120–127.
Kriston Vízi József (2004): Kinematográfia az iskolában 4. 114–120.
Krisztián Béla (2000): Az emberi erőforrás 11. 74–82.
Krisztián Béla (2004): A felnőttképzés gazdasági és társadalmi igénye 2. 121–122.
Krizsán Anna (1993): Bemutatkozik a gyulai román tanítási nyelvű gimnázium 15–16. 169–171.
Krizsán Józsefné (1993): Természet- és környezetismereti verseny 11–12 éves tanulóknak 24. 71–75.
Kronstein Gábor (1994): Filozófus egy filozófiaellenes korban 21. 90–94.
Kronstein Gábor (1995): A történelem vége – kérdőjellel és anélkül 3–4. 143–147.
Kronstein Gábor (1996): 6 A honfoglalásról – még mindig paradigmaváltáson innen 9. 89–96.
Krucsay, Susanne (1992): Médiapedagógia Ausztriában 4. 86–88.
Kugler Nóra (2002): A magyar nyelv tanításáról 2. 99–102.
Kühlenwind, George (1996): A kisgyerek spontán vallásossága 6–7. 189–193.
Kührner Éva (2003): Iskolahigiéné a századfordulón. 12. 111–122.
Kulcsár-Szabó Zoltán (1996): Derrida „megkísértése" 12. 100–104.
Kundermann Róbert (1994): De mit fogunk csinálni informatika órán? 24. 66–73.
Kun-Szabó Tibor – Rédey Ákos – Tamaska László (1994): Környezeti tudatformálás a Veszprémi egyetemen 7. 47–50.
Kunszt György (2004): A „választott nép" Ady Endre és Tábor Béla műveiben 5. 73–83.
Kurcsics Rafaella (1994): Egy függvényábrázolási variáció 10. 52–55.
Kurdi Krisztina – Fülei-Szántó Endre (1993): Az évszázados hűség 18. 73–77.
Kurtán Zsuzsa (2001): A szaknyelvoktatás tervezése nemzetközi kontextusban 8. 79–86.
Kuslits Katalin (1994): Kevés probléma, számos erény 15–16. 90–81.
Kuslits Kata (1996): Az embertan négyéves tapasztalata Fóton 3. 97–101.
Kuslits Kata (1994): Ébreszd fel a szíved 20. 65–68.
Kutas Gyula (1995): Sivatagokról-szárazon 13–14. 154–155.
L. Erdélyi Margit (1999): A kultúraközvetítés lehetőségei filológiai szakon 9. 112–116.
L. Menyhért László – Tolvaly Ernő (1993): Chris Burden 3–4. 124–128.
L. Nagy Katalin (1997): Realitás vagy illúzió? 1. 96–99.
L. Nagy Zsuzsa (1994): Horthy Miklós – újabb kiadványokban 6. 94–99.
Laczkóné Erdélyi Margit (1995): A kettősség értéke és az érték kettőssége 20–21. 125–128.
Laczó Zoltán (1997): Egy zenehallgatásközpontú tantervről 9. 92–98.

Laczó Zoltán (2004): Egy megemlékezés üzenetei 4. 105–113
Ladányi István (1993): Variációk halálra és kábítószerre 1. 56–58.
Lahdelma, Tuomo – Maticsák Sándor (1996): Magyarságtudomány a jyväskyläi egyetemen 3. 74–81.
Lakatos Béta (1995): Etnikai közoktatási feladatok 24. 83–84.
Lakatos T. József (1998): Múltunk jelene 12. 108–110.
Lakatos T. József (1999): A hiány hiánya 4. 104–106.
Laki Ferenc – Miklovicz Árpád (1993): Környezetismeret óvodapedagógus hallgatóknak 3–4. 114–122.
Laki Ilona (2004): A Földrajztanárok Egyletének szerepvállalása a földrajzoktatásban 11. 126–130.
Lakotár Katalin (2004): Bennünk „élő" szomszédaink 11. 109–117
Lami István (1994): Egy nemzetiségről alulnézetben 8. 80–81.
Lami Pál (1992): KÉP-telenség 4. 88–90.
Lami Pál (1992): Vakablak 11–12. 135–136.
Láng Eszter (1997): A lukácsi művészetfilozófia és a tradíció 3. 105–111.
Láng Eszter (1998): Mi, Európa és az integráció 8. 120–121.
Láng Eszter (1999): Barangolások az északi reneszánsz útjain 11. 108.
Láng Zsolt (1998): Nyelv és színház 1. 118–123.
Lannert István (2006): Dramatikus gyakorlatok az idegennyelv-tanításban 11. 122–131.
Lannert Judit (1994): Haydn-szimfónia 5. 76–78.
Lannert Judit (1994): Johann Sebastian Bach: János-passió 10. 70–72.
Lannert Judit (1994): Romantikus zeneművek 3. 68–71.
Lantos Ferenc (2006): Bartók éve 11. 131–136.
Lányi András (2000): Az iskolai etikaoktatás vitájához 1. 91–94.
Lászlóffy Aladár (1994): Kós Károly láthatára 15–16. 133–135.
Lászlóffy Aladár (1995): Megmentendő lelkeink 1–2. 127–131.
Laucsek István (1999): Süss fel nap I. 8. 106–108.
Laurenszky Ernő (1994): Gyermekszervezetek együttműködése 22–23. 130–131.
Lázár Kovács Ákos (2004): Jegyzet egy passióról 6–7. 184–188.
Legáth Zsolt (2005): Andersen rivaldafényben 5. 92–95.
Légrádi László (1992): Tízparancsolat az iskolában? 11–12. 134–135.
Légrádi László (1996): Az iskolai érkölcstanítás néhány szempontja 10. 96–102.
Lehetett volna másként? 1–2. 148–149.
Lehoczki lstvánné (1994): A Tótkomlósi Szlovák Általános Iskola Harmónia kultúrcsoportja 8. 76–78.
Lehoczky János (1993): Erdei iskola – erdei vasúttal 13–14. 94–100.
Lehoczky János (1993): lntegrált programok a „Deák tériek" erdei iskolájában 13–14. 100–104.
Lehoczky János (1997): „Zsongárkodás" avagy tanítási projektek a földrajz tantervben 9. 81–88.
Lempochner Györgyné (1994): A Lovász-féle módszer segédtáblái 15–16. 148–153.
Lénárt Béla (1996): Általános művelődési központok Borsod-Abaúj-Zemplén megyében 3. 94–96.
Lénárt István (1993): Az első magyar-spanyol kéttannyelvű érettségi előtt 8. 82–85.
Lengvári Isván – Csoknya Mária (1993): Az idegrendszer törzsfejlődése 21–22. 120–133.
Lengyel Eva (1995): Idős ember a családban 13–14. 141–143.
Lengyel Zoltánné (1991): Tehetségnevelés videofilmmel a történelemórákon 1–2. 126–129.
Lévai Miklós (1993): Deviancia 10. 64.
Lévai Péter (2006): A néptánc oktatásának lehetséges megújítása 11. 105– 108.
Levendel Júlia (1991): Nagyon kérlek 9. 63–66.
Ligeti György (2005): Gyújtós-iskola, demokrácia, civilizáció 2. 107–115.
Lindenbergerné Kardos Erzsébet – Szabó Julianna (2003): Lélekgyógyítás zenével. 3. 98–102.
Linke, Detlef (2001): Tér, idő és jelentőség az agyban 10. 73–79.
Lipócziné Csabai Sarolta (1999): Társadalmi változások ábrázolása a kortárs ifjúsági regényekben 1. 72–76.
Lipp Márta (2001): Közművelődési jelenségek és jelentések 6–7. 77–81.
Liskó Ilona (1999): A különleges szakiskolák 6–7. 165–171.
Liskó Ilona (2005): A roma tanulók iskoláztatási esélyei 2. 123–126.
Loboczky János (2001): Mi az esztétika? 3. 94–97.
Loboczky János (2003): A művészet vége?! 4. 103–109.
Lomb Kató (1994): Könnyű nyelvek – nehéz nyelvek 21. 61–63.
Loránd Ferenc (1991): Egy 12 (10+2 vagy 11+1) évfolyamos általános és szakképzőiskola modellvariánsainak kifejlesztése 3. 58–59.
Loránd Ferenc (1993): Csellengők – kallódók 10. 72–73.
Loránd Ferenc – Hamrák Anna – Bognár Mária – Trencsényi László (1994): Útinaplókból 19. 65–76.
Lőkös István (1995): Karintiai tűnődések 3–4. 147–150.
Lőrincz Csongor (1998): Lírai „hang" és (újra)olvasás 5. 92–99.
Lőrincz Judit (1995): Elfogult ajánlások az olvasásszociológia irodalmából 1–2. 83–87.

Lovizer Ferencné – Koroncai Jánosné (1994): Tutajok a tűzóceánon 7. 57–59.
Lovizer Ferencné (1997): Miért tanítok Kleininger Tamás 6. osztályos földrajzkönyvéből? 1. 115–118.
Lukács Barnabás (2000): A halmozottan hátrányos helyzetű és cigány fiatalok nevelése – oktatása – szakképzése 12. 63–68.
Lukács István – Boreczky Ágnes (1998): Jönnek a romák? 12. 87–95.
Lukács László (2000): A püspöki kar körlevele a házasságról és a családról 8. 87–95.
Lukács Péter (2005): Akadémiai kapitalizmus? 2. 97–103.
Lükő István (1994): Perlekedő tudáselméletek 22–23. 133–134.
Lükő István (2003): Az információs és a tanuló társadalom 3. 102–110.
Lyotard, J-F. (1992): Intellektuális divatok 8. 53–53.
M. Császár Zsuzsanna – F. Dárdai Ágnes (2006): Magyar történelem és földrajz tankönyvek Balkán-képe 7–8. 179–191.
M. Nádasi Mária (2002): A tanító tanár 6–7. 80–83.
Mácsai János (1995): A kereszténység zenéje 22. 45–48.
Magyar Erzsébet (1998): Gyermekek a múzeumban 11. 102–104.
Magyar Felsőoktatási Egyesület (1993): Javaslat a dolgozók iskolai elhelyezésére az új oktatási törvényben 7. 94–112.
Magyari Tivadar (1994): A romániai magyar felsőoktatás alternatívái 8. 100–103.
Magyari Tivadar (1994): A merészség természetessége 15–16. 92–93.
Magyari Tivadar (1994): Hungarológiai Tanszék Bukarestben 21. 81–82.
Major Tamás (1993): Latintanítás a kéttannyelvű gimnáziumi tagozaton 8. 85–89.
Majtényi Miklós (1993): Videós történelem 18. 61–65.
Majzik Katalin (1994): Jog az oktatásban 19. 61–63.
Makádi Mariann (1993): Milyen lesz a jövő földrajztanítása? 24. 45–48.
Makádi Mariann (2004): NAT-tól NAT-ig a kerettanterveken át 11. 98–109.
Makádi Mariann – Simon Dénes (1994): Megszülettek-e a tantervi alapelvek a földrajztanítás számára? 14. 56–61.
Makai Éva (1997): A nevelés és a gyermeki jogok 4. 86–93.
Makai Éva (2002): Komprehenzív válaszok az átmenet kihívásaira 8. 106–112.
Makai Éva – Trencsényi László (2000): A roma-pedagógia előzményei és jelene 11. 87–92.
Mányai Judit – Aczél Anna (1993): A család és az intézmények kapcsolata 10. 63–64.
Mányoki Endre (1992): Az organikus kultúrák védelmében 2. 43–44.
Mányoki Endre (1993): Rádiótévé 8. 70–73.
Mányoki Endre (1996): A Disney-titok nyomában 4. 97–100.
Mányoki Endre (1996): Egy jellegzetes giccs 5. 101–104.
Maráczi Orsolya (2002): „Híres, drága bunda rajtam, húsz körömmel magam varrtam” 10. 92–97.
Márkus Edina – Juhász Erika – Szabó Irma (1999): Természettudományos tévképzetek iskolai vizsgálata 10. 97–103.
Marlok Zsuzsa (2003): Drámapedagógia és nyelvtanárképzés. 6–7. 153–160.
Marlok Zsuzsa (2004): Irodalmi szerepjáték a nyelvtanár-képzésben és -továbbképzésben 5. 108–114.
Marlok Zsuzsa – Martos Tamás (2006): Pedagógushivatás – személyiségfejlesztés 2. 114–122.
Maros Eszter (1992): Ősi hagyományok – modern módszerek 11–12. 127–128.
Maróti Andor (1993): Van-e didaktikája a felnőttek tanításának? 7. 83–94.
Martáné Lőrincz Vera – Pelikán Krisztina – Tóth Andrea (1996): Változatok a diákönkormányzati munkára 3. 117– 121.
Márton Mátyás – Török Zsolt (2002): Képzés a térképtárban 6–7. 169–173.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle-beharangozó 1–2. 147–152.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 3. 56–58.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 4. 63–69.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 5. 59–63.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 6. 79–83.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 7–8. 138–142.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 9. 66–67.
Mártonfi György (1991): Folyóiratszemle 10. 43–45.
Mártonfi György (1992): Számítógépezés távoli tájakon 1. 63–66.
Mártonfi György (1992): Oktatástechnológiai továbbképzés 8. 76–79.
Mártonfi György (1993): Számítógépes nyelvtanulás 5. 66–68.
Martos Tamás – Marlok Zsuzsa (2006): Pedagógushivatás – személyiségfejlesztés 2. 114–122.
Marušiak, Juraj (2006): 1956 a szlovák történelemkönyvekben 11. 46–56.
Marx György (1991): Száz éves az Eötvös Loránd Fizikai Társulat 9. 42–43.
Máthé Andrea (2004): Spirituális háló 3. 98–102.
Máthé Dénes (1994): Magyar nyelvtan társas-lélektani alapon 6. 86–89.
Máthé Dénes (1994): Új fantárgyak a kolozsvári bölcsészkaron 15–16. 81–83.

Máthé József (2000): „Görnyesztnek bíbor harmatok” 6–7. 129–132.
Maticsák Sándor – Lahdelma, Tuomo (1996): Magyarságtudomány a jyväskyläi egyetemen 3. 74–81.
Mátrainé Gorján Mária (1993): A nemzetiségi hallgatók identítás-tudatának elmélyítése a nyevtanítás metodikájában 15–16. 155–158.
Mavronyi Gyuláné (1994): Az önismeret fejlesztése 20. 72–74.
Mayer Erzsébet (1996): Kulturális csomópontok 5. 95–101.
Mayer József (1993): Adalékok a dolgozók gimnáziumainak történetéhez 7. 61–
Mayer Rudolf (1991): Állásajánlatok 1991-ben? 1–2. 138–139.
Mechlová, Erika – Kričfalusi, Dana (1999): Információs és kommunikációs technikák a természettudományos oktatásban 10. 81–83.
Meleg Csilla (2005): Iskola az időben 2. 127–134.
Melocco Mikós (1991): A „nagy közhely” 4. 74–77.
Menyhért Anna (1996): Nesze Neked (‚Olvasó?) Posztmodern 12. 93–96.
Menyhért Anna (1998): Kipányvázott lótuszok vára 6–7. 127–139.
Merényi Józsefné – Győri Ferencné (1994): Témazáró vetélkedősorozat a 3. osztályos környezetismeret oktatásában 20. 84–88.
Merényi Józsefné – Győri Ferencné (1995): Tehetséggondozás matematikából a 3. osztályban 5. 61–64.
Merényi László (1994): Kiállításssorozat a magyar iskoláról 15–16. 117–120.
Merényi László (1992): Erdély tragédiája 75 évvel ezelőtt 11–12. 119–122.
Mesterházi Márton (1996): Híreink nyelve 1. 112–117.
Mesterházi Márton (1999): Dujuszpik… 3. 102–106.
Mészáros Anita (1998): Cigány gyerekek alternatív iskolai fejlesztése 12. 104–108.
Mészáros Kálmán (1999): Egy ajánlható történelem tankönyv és munkafüzet 9. 120–124.
Mészáros László (1993): Problémafeltárás és konfliktusmegoldás 23. 71–72.
Meszmann Tibor (2001): A vajdasági magyar tanügy helyzetéről 2. 77–84.
Metykóné Tőzsér Judit (1993): Könyvtártudományi kislexikon 3–4. 130–134.
Mezei Gabriella (2006): Egy interjú kérdéssor validálása: a motivációs tanítási gyakorlat vizsgálata 10. 128–132.
Mezősi Gábor (2004): Új alapképzési szak földrajzból 11. 84–89.
Micheller Magdolna – Gácsi Erzsébet (1993): Önkormányzat középfokon 23. 53–56.
Mihály Ottó (1991): Bemutatkozik az iskolafejlesztési központ 1–2. 113–117.
Mihály Ottó (1991): „Az iskola humanizálása” 1–2. 118–124.
Mihály Ottó (1992): A közoktatás szerkezetének, követelmény és vizsgarendszerének szabályozása 11–12. 114–116.
Mihály Ottó (1994): Az iskola humanizálása 19. 49–50.
Mihály Ottó (1999): Dilemmák és tézisek, avagy tézisek a dilemmákról 11. 94–99.
Mihály Petra (2000): Egy „ízig-vérig normális regény” 5. 79–88.
Miheller Hajnalka (2006): Kettős identitás 7–8. 194–196. (Bindorffer Györgyi [2001]: Kettős identitás. Etnikai és nemzeti azonosságtudat Dunabogdányban)
Mikiç, Zvonko (1992): Anselm Kiefer: Költészet, mitológia, krónika 8. 96–100.
Miklós Gyula (1991): Zene – zene – zene I–II–III. 7–8. 130–132.
Miklóssy Endre (2001): Társaslelki szemszögből a Waldorf-pedagógiáról 10. 79–94.
Miklovicz Árpád – Laki Ferenc (1993): Környezetismeret óvodapedagógus hallgatóknak 3–4. 114–122.
Miklya Béláné (1993): A szókincsbővítés lehetőségei a szlovák társalgási és irodalomórákon 1. 59–62.
Miltényi Miklós (1991): Hungarodidact ‘91 – humán szemmel 7–8. 127–130.
Miltényi Miklós (1995): Az oktatási célú film hatékonyságának összetevői 23. 98–101.
Miltényi Miklós (2000): Makettek a történelemtanításban 2. 88–98.
Mirnics Zsuzsa (2002): Körkép a Vajdaságból 3. 98–103.
Mirnics Zsuzsa (2006): Anyanyelvű oktatás – Vajdaság 7–8. 196–198. (Anyanyelvű oktatás – viszszaköszönő gondok [2006])
Mogyoródi Árpád (1993): Kapcsoljunk 19. 51–56.
Mohay Tamás (1993): Elveszített világok 8. 80–82.
Molnár Attila (1999): Felzárkóztató program egy új módszer segítségével 6–7. 171–173.
Molnár Csilla (2006): Beszédtanulás és kognitív tudomány 1. 99–103.
Molnár Edit Katalin (1997): Az EARLI folyóirata: Learning and Instruction 12. 118–120.
Molnár Gyöngyvér (2001): Az EARLI kilencedik konferenciája 11. 59–65.
Molnár László (1999): Holnap matekóra! 12. 90–93.
Molnár László (1999): Holnap matekóra… 4. 92–94.
Molnár Melinda (2004): Egy iskolai konfliktus elemzése 9. 122–132.
Molnár Renáta – Szekeres Róbert (1999): Számok a jogban 6–7. 188–195.
Monok István (1996): Egy botanikai szótársorozatról 9. 101–102.
Monok István (1998): Régi magyarországi nyomtatványokról – németül 1. 112–113.

Monok István (1998): A magyarországi könyvtörténeti kutatásokról 1. 114–117.
Monok István (1998): Mit kezdjünk múltunkkal? 3. 107–109.
Mór Zsuzsa (1994): Bábozzunk! 5. 60–62.
Móró István (1998): Áttérés 220 V-ról 230 V-ra 6–7. 161–164.
Móser Zoltán (1993): A homály eltakar 5. 89–92.
Móser Zoltán (1994): „Szívemen páva sétál..” 7. 82–89.
Mucsina Gyuláné (1994): A terényi nemzetiségi munkáról 8. 79–80.
Mund Katalin (2001): Divináció és szociológia 6–7. 88–100.
Munkácsy Katalin (2002): A matematikatörténet szerepe a matematika tanításában 5. 89–94.
Munkácsy Katalin (2003): Egy matematikatörténeti CD-ROM nyomán. 4. 118–122.
N. Mandl Erika (2001): Könyvtárhasználó filológusok aggodalmai és reményei 1. 75–80.
Nacsa János (1991): Hierophánia, avagy egy ügy és megmutatkozás 4. 72–74.
Nádori László (2005): Sporttal a környezetvédelemért 11. 126–130.
Nagy András (1995): A spanyol-amerikai kisebbség oktatása az Egyesült Allamokban 10. 66–69.
Nagy Attila (1992): Nemzetközi Kémia Diákolimpia ‘91, Lodz 2. 56–59.
Nagy Attila (1994): Önismeret és felelősség Szárszón 4. 89–90.
Nagy Attila (1995): Az olvasás korszerűsége? 22. 52–56.
Nagy Borbála (2004): Bábeli zűrzavar vagy nyelvek békés együttélése? 8. 110–116.
Nagy Edit – Alderson, Charles – Öveges Enikő (2001): Az angol nyelvi érettségi vizsgareform 8. 93–98.
Nagy J. József (2003): Az olvasástanulás és az ábécéskönyvek 6–7. 120–127.
Nagy József (1994): Válaszúton a közoktatás 15–16. 170–175.
Nagy József (1997): Komponensrendszer-elmélet és nevelés 2. 73–73.
Nagy József (1997): Kompetenciamodell és nevelés 3. 71–78.
Nagy József (1997): Öröklés és nevelés: paradigmaváltási lehetőség 4. 63–74.
Nagy József (1997): Személyiségfejlődés és nevelés 5. 83–94.
Nagy József (1997): Énkibontakozás és nevelés 6–7. 107–118.
Nagy József (1997): Proszocialitás és nevelés 8. 89–101.
Nagy Júlia (2004): A középkor könnyűzenéje 3. 83–84.
Nagy Júlia (2003): Történelemoktatás drámajátékkal. 3. 110–121.
Nagy Klára (2000): A Magyar Szókincstár CD-ROM-on 8. 106–108.
Nagy L. János (1994): A formátlantól a gyönyörű szépig 1–2. 157–159.
Nagy Lászlóné (1999): Hogyan sajátították el a tanulók „Az élővilág és a környezet” témakör anyagát? 10. 86–97.
Nagy Magdolna (1991): A társas érintkezés pszichológiájáról 1–2. 143–144.
Nagy Mária (1999): Jászok világa, jászok a világban 12. 101–103.
Nagy Mária (2000): Nemzetközi tendenciák 1. 103–107.
Nagy Mihály – Thuránszky Judit (1991): Szakmai program technika és informatika tantervről 10. 51–60.
Nagy Miklós Mihály (2001): Egy tengeralattjáró-katasztrófa politikai földrajza 5. 97–105.
Nagy Péter Tibor (2000): Hittanoktatás és világnézeti nevelés 1956 után 6–7. 121–129.
Nagy Péter Tibor (2005): Állami szerepnövekedés és individuális jogok az oktatásban 2. 87–93.
Nagyné Volopich Mária (1996): Bemutatkozik az Alapítványi Munkaiskola 1. 101–105.
Nahalka István (1998): Egy figyelemreméltó, sőt figyelmeztető könyv az iskolai tudásról 8. 109–117.
Nahalka István (2003): A tanulási eredményességről alkotott elképzelések 4. 95–101.
Nánay István (1997): Tévé – színház – tévészínház 8. 106–109.
Nanszákné Cserfalvi Ilona (1993): Szakdolgozatok a Neveléstudományi Tanszéken 12. 83–86.
Nanszákné Cserfalvi Ilona – Sassné Kiss Gabriella (1995): Korszerűsítési törekvések 11–12. 86–89.
Néma Júlia (1996): A győri Apor Vilmos Katolikus Iskolaközpontról 3. 112–117.
Nemes Nagy Ágnes (1992): József Attila pillanata 1. 49–52.
Németh György (2006): Történelem alulnézetben 11. 73–79.
Németh István (1991): Az informatika egyik lehetséges programja 10. 60–64.
Németh István Péter (1998): A melankólia moralitása 9. 90–97.
Németh Károly (1995): A tudományok tanítása a Montessori általános iskolákban 3–4. 157–164.
Németh Károly (1996): A történelmi gondolkodás fejlesztése és módszerei a Montessori elemi iskolákban 2. 119–125.
Németh Zoltán (1994): A Mesevilág szoftverről 5. 78–89.
Neubauer József (1991): Végre! Hasznos konferencia az INFO 91 10. 50–51.
Neumayer Katalin (1996): A Katolikus Társadalomtudományi Akadémiáról 3. 110–112.
Newton, Isaac (1995): A világ rendszeréről 3–4. 113–115.
Nobel Iván – Erdélyi Erzsébet (1992): Disputa Márai Sándor: Halotti beszéd című verséről 11–12. 138–142.

Nobel Iván – Erdélyi Erzsébet (1993): Disputa Tőzsér Árpád Férfikor című verséről 1. 51–56.
Nobel Iván – Erdélyi Erzsébet (1993): Disputa Ferdinandy György Szarvasok című novellájáról 3–4. 134–143.
Nobel Iván – Erdélyi Erzsébet (1993): Disputa Grendel Lajos Az onirizmus tréfái – 3. című novellájáról 6. 79–81.
Nobel Iván – Erdélyi Erzsébet (1993): Disputa Gion Nándor A postás, aki egy ujjal tudott fütyülni című novelájáról 10. 76–82.
Nóbik Attila (2005): Rousseau-kép a 19. századi neveléstörténeti tankönyvekben 9. 125–131.
Novacsek Adrienn (2000): Magyar-spanyol képes szótár 8. 98–100.
Novoszadek János (1992): Ferenc József – Ferencjóska 1. 52–55.
Obrazcov, Szergej (1993): Az emlékezet lépcsőfokai 9. 88–90.
Okváth Imre (1995): Könyvek a NATO-ról és a Nyugat-európai Unióról 8–9. 151–152.
Oláh György (1991): Matematika verseny a szlovákiai Komáromban 5. 47–48.
Oláhné Vágó Irén – Illyés Sándor (1993): A PSZM Projekt 3. alkuratóriumának tevékenysége 3–4. 153–156.
Olasz Sándor (1994): Az irodalom helyzettudata 15–16. 88–90.
Olasz Sándor (1995): Az irodalomtudós vallomása 6–7. 108–110.
Oppelt Józsefné (1992): Tanulás – felfedezéssel 2. 46.
Oross Gabriella (1997): Csillagászat és természetföldrajz 10. 121–124.
Orosz Sándor (1997): Segítő az iskolai pedagógiai programok készítéséhez 3. 115–118.
Orosz Sándor (1998): Egy (nyugat)német pedagógiai tankönyvről 3. 122–128.
Orosz Zsuzsa (1993): A PMSZ Projekt 2. alkuratóriumának 1992. évi működése 3–4. 151–153.
Oroszlány Péter (1993): A szellemi munka módszertana 3–4. 105–108.
Oroszné Perger Mónika (2002): A szülői nevelési stílus 4. 107–114.
Ostergaar, Anne-Marie (2005): Vágyakozás a szekrény világából 5. 86–91.
Öveges Enikő – Alderson, Charles – Nagy Edit (2001): Az angol nyelvi érettségi vizsgareform 8. 93–98.
Óvodakert, kirándulások 13. 48–50.
P. Dombi Erzsébet (1994): „Szabadon pintyebb a pinty" 3. 90–93.
P. Vásárhelyi Judit (1999): Magyarország könyvkultúrája a kezdetektől 1730-ig 8. 79–80.
Pál Tamás (1993): Hogyan garantálhatók a gyermeki jogok? 10. 46–49.
Pál Tamás (1993): Előszó 23. 46.
Pál Tamás (1994): Az Iskolapolgár Alapítvány archívumából 20. 49–58.
Pál Tamás (1995): A jogok és a törvény 5. 77–78.
Pál Tamás (1995): A Házirend 18–19. 107–112.
Pál Tamás (1999): Kooperatív iskola? 5. 119–126.
Palágyiné Ruzs-Molnár Katalin (1995): Mi így tanítjuk az informatikát 10. 53–55.
Palatinus Levente (2004): Dávid Hattyúdal, avagy az írás apológiája 4. 97–105
Páldi János (1993): Alattvaló vagy állampolgár 23. 90–93.
Páldi János (1994): Egy szellemi világítótorony jelzései 22–23. 134–138.
Pálfai Márton – Ékes Beatrix – Zsolnai Ferenc (1997): Vita – egy huszadik századi városállam 4. 74–86.
Pálfy György – Vadasi Béláné – Varga Gusztáv (1995): Három név, egy tanév 24. 106–108.
Pálhegyi-Farkas László (1993): Ötletes gráfok 5. 74–79.
Palkó Gábor (1996): 1967, 1991, 1996 4. 106–108.
Palkó Gábor (2004): Közel és távol között 9. 111–116
Pallag Andrea (2005): A megújuló „rajz és vizuális kultúra" érettségi vizsga 10. 144–154.
Pápai Zsolt (1994): A magyar történelem oktatásának esélyei Romániában 3. 79–81.
Pápai Zsolt (2006): Friss levegő 4. 125–131.
Papp Anna Veronika – Tóth Zoltán (1993): A számítási feladatok megoldási értékeléséről 9. 67–71.
Papp Ferenc (1999): Szekták – új vallási jelenségek 1. 104–110.
Papp György (1996): A kooperatív iskola 5. 80–85.
Papp György – Trencsényi Imre (1993): Tejfoggal kőbe 20. 70–75.
Papp Jánosné – Szántó Ibolya (1993): A környezetünkre vonatkozó szókincs gyakorlása 18. 53–61.
Pappné Dudás Erzsébet (1992): Diák önkormányzat Türjén 10. 73–74.
Pápszi Szilvia (2000): Visszájára fordult világ 6–7. 132–138.
Patakfalvi Emese (1994): Mit, mennyit és hogyan a nyelvoktatásban 15–16. 166–170.
Patkóné Bátori Erzsébet (1994): Játék-e a matematika? 10. 72–74.
Patkóné Bátori Erzsébet (1995): Bábozás 10. 59.
Patotayné Lengváry Judit (1995): Nők a katedrán 23. 90–93.
Pázmány Ágnes (1997): Lyka Károly Országos Középiskolai Művészettörténeti Verseny 8. 77–84.
Pecsenye Éva (1993): Irodalmi társasjáték 18. 88–90.
Pécsi Judit (1992): Egy angol tanári kézikönyvről 8. 74–76.
Péczely Dóra (1998): Narrativitás és filmszerűség 9. 77–79.
Péczely Dóra (1999): Az újraolvasás lehetőségei és az irodalmi kánonok 4. 95–97.
Pehkonen, Erkki – Tompa Klára (1993): Matematika oktatása a tanulók szemével Magyarországon és Finnországban 12. 39–46.

Pelikán Krisztina – Martáné Lőrincz Vera – Tóth Andrea (1996): Változatok a diákönkormányzati munkára 3. 117– 121.
Pelles Tamás (2000): A pannonhalmi olasz gimnázium 11. 63–69.
Pelles Tamás (2001): A fiumei Tengerészeti Akadémia 5. 105–107.
Péntekné Weinelt Beáta – Kiss Judit – Török Gábor (1999): Adalékok a szombathelyi középiskolások mozgókép-kultúrájához 6–7. 161–165.
Pénzes Ferenc (2005): Volt egyszer egy reformiskola Budán 10. 142–143.
Perger, Valerija (1994): Szlovén oktatás – Rábavidéken 8. 53–57.
Pesovár Ernő (1994): Tánchagyományunk nemzeti kultúránk egyik legvonzóbb ága 15–16. 115–117.
Péter M. László (1992): Hogyan használom 11–12. 142–143.
Péterfi Rita (1995): Olvasásra nevelés és pedagógusképzés 18–19. 129–131.
Péterfy László (1994): Visszateremtődött a szétdarabolt kultúra egysége 15–16. 108–110.
Péteri Annamária (1999): 1848/49 mártírjai 12. 112–114.
Pethő Balázs – Vidor Róbert (2004): A Microsoft Learning Gateway bevezetése Magyarországon 12. 142–146.
Petneki Katalin (2003): A baden-württembergi tanárképzésről 12. 81–84.
Petőcz Éva (2002): Szöveghiány-értelmezések a pragmatikus nyelvészetben 6–7. 104–108.
Petri Gábor – Tamás Bence Gáspár (2004): A szív segédigéi 4. 89–97.
Petrolay Margit (2005): Mese a suszter fiáról 5. 79–86.
Pintér Klára (1992): Egy újszerű feladatgyűjtemény 3. 60–61.
Pintér Klára (1993): Példamutató példatár 5. 59–60.
Pintér Klára (1994): Matematika + tábor = élmény 17. 50–51.
Pitrik József – Kőkuti Lajos (1994): A technika szakos tanárképzés korszerűsítési törekvései a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán 17. 47–49.
Pléh Csaba (1997): Kisebbségi 1. 119–120.
Pléh Csaba (2000): A demokrácia, a szabadság és a pszichológusok 8. 83–87.
Pléh Csaba (2001): A tudás érvényessége és a kognitív pszichológia 8. 75–79.
Pollmann Ferenc (1998): Gimnáziumi történelemkönyveink és az első világháború 2. 100–104.
Pólya Zoltán (1996): A Csenyétei Osztatlan Iskola pedagógiai programja 1. 96–99.
Pólya Zoltán (2000): Kilenc év Csenyétén 12. 80–87.
Poór István (1994): A „fizika tanításának" oktatása az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán 18. 69–73.
Poór Zoltán (1994): Küldetés az éterből 3. 97–99.
Portik Imre (1995): Javaslatok a 7. osztályos kémia tanításához 20–21. 113–115.
Pőcze Gábor (1993): Toleráns Iskola 10. 73–75.
Pőcze Gábor (1995): 72 kicsi írás az alámerülő világról 1–2. 160–161.
Pőcze Gábor – Trencsényi László (1994): Fejlesztési program az iskolaszékek segítségére 19. 63–65.
Prágai Tamás (2004): A Szépirodalmi Figyelő 6–7. 201–204.
Pristonig, Reinhard (1993): Informatika szakos tanárképzés 5. 82–84.
Probáld Ferenc (2004): A földrajz helye a hazai oktatási rendszerben 11. 78–84
Prohászka László (2006): Kisfaludi Strobl Zsigmond Klebelsberg Kuno-portréi 2. 133–136.
Rabnai Katalin (1991): „Ott van, uram, egy kotlóalja gyermek" 7–8. 132–134.
Rábóczkiné Benkó Zsuzsanna (1993): Tokajhegyalja természeti értékei 3–4. 108–111.
Rácz I. Péter (1999): „mi végre az olvasás, mi végre a könyv?" 2. 85–89.
Rácz László – Varga Attila (1997): Kémiatanításunk helyzete és feladatai 6–7. 121–126.
Radnits Erzsébet (1998): Fővárosi cigány ösztöndíjasok 12. 102–104.
Radnóti Katalin (1993): Beszélgetések az atomenergiáról 11. 79–82.
Radnóti Katalin (1993): Új természettudományos tankönyvcsalád Angliában 17. 72–75.
Radnóti Katalin (1994): Adatbáziskezelő programok alkalmazása a természettudományok oktatásában 7. 50–53.
Radnóti Katalin (1999): Tudományfilozófiai tanulmányok 6–7. 184–188.
Ráduly Zsolt (2006): Az informatika-tudás és a háttérváltozók 9. 92–105.
Rajkovits Zsuzsanna (2002): Fizikaórán is hasznos biológiaismeretek 4. 87–92.
Rajkovits Zsuzsa – Skrapsits Lajos (1992): Ifjú fizikusok nemzetközi versenye 9. 65–67.
Rakonczay Zoltán (1993): A környezeti oktatás és képzés helyzete Magyarországon 24. 62–65.
Rákosi Viktória (2000): Az új német-magyar és magyar-német nagyszótár 8. 96–98.
Rákosi Viktória (2003): Az osztrák értelmező szótár (ÖWB) 6–7. 135–139.
Ráner Lászlóné (1994): A természeti jelenségek megismerése a téli évszakban 13. 44–45.
Ravasz István (1994): Elmélkedések egy vázlatgyűjteményről 21. 63–66.
Rébay Magdolna (2003): Felsőoktatási akkreditáció Németországban 12. 84–96.
Rédey Ákos – Kun-Szabó Tibor – Tamaska László (1994): Környezeti tudatformálás a Veszprémi egyetemen 7. 47–50.
Reder Anna (2003): A De Gruyter DaF egynyelvű német iskolai szótára 6–7. 134–135.

Régaisz István (1994): A magyarországi németek Általános Művelődési Központjának Gimnáziuma Baján 8. 109–110.
Réger Zita (1995): Cigány gyerekek nyelvi problémái és iskolai esélyei 24. 102–106.
Reinhardt, Theresa (1995): Egy amerikai tanár Erdélyben 3–4. 153–157.
Reisz Terézia (2000): Az iskolai tudás szociokulturális háttere 6–7. 202–207.
Reök György (1999): Iskolapszichológiai munka a Remetekertvárosi Általános Iskolában 9. 94–101.
Réthy Endréné (1992): Könyvismertetés 11–12. 155–157.
Réthy Endréné (1998): Érték, minőség, tudás 8. 102–109.
Rétvári László (1995): Földünk-környezetünk 13–14. 153–154.
Revákné Markóczi Ibolya (1993): Egyszerű működési modellek a biológia tanításában 17. 56–61.
Révész Béla (1994): Laplátogató: Vigilia 6. 75–78.
Révész György (1994): Informatika 24. 78–81.
Révész György (1999): PARK-komputerkalauz 12. 93–96.
Révúti Károly (1995): Ház-tűz-nézőben az Egyházfórumnál 1–2. 101–103.
Réz Ferenc (1996): TLK = TANÁRI LÉTkérdések 6–7. 201–203.
Ribár Béla (2002): „Anyanyelvűsítés" 10. 60–62.
Riedel Miklós – Sommer László – Czakó Kálmán Dániel (1992): Grand Prix Chimique 1991 2. 59–62.
Rigó Rozália (1995): Tapasztalatok a cigány gyermekekkel foglalkozó intézményekben 24. 89–92.
Ritter György – Egyed Judit (2005): Tény-kép 8. 138–144.
Rogna Emília – Gross Zoltánné – Zsoldos Árpád (1994): A „Szivárvány Gyerekház" a környezeti kultúráért 13. 56–59.
Róka Sándor (1993): Gereznai Gyula emlékverseny 19. 45–51.
Rónai Béla (1992): Zene a belső csendért 11–12. 124–127.
Ropolyi László (2003): A könyv és az olvasás. 6–7. 114–120.
Rosta István (1992): A magyarországi szlöjd 3. 74–76.
Róth András Lajos (1995): Könyvtáraink ikonográfiai jelentősége 11–12. 115–121.
Róth András Lajos (1998): Tanszermúzeum-alapítási kísérlet Székelyudvarhelyen 3. 128–132.
Rozgonyi Ibolya (1994): Egy speciálkollégium tapasztalatai 15–16. 158–160.
Rózsa Mária (1992): Csökken, megszűnt, szünetel... 4. 101–105.
Rózsafalvi Zsuzsanna (1998): A „nemzeti klasszicizmus" mint „nemzeti paradigma" 3. 104–107.
Rózsahegyi Márta – Farkasné Orsolyák Irén (1994): Egy általános iskolai kémiaverseny feladatai és eredményei 1–2. 129–134.
Rózsahegyi Márta – Wajand Judit (1993): A katarzisról színesen, érdekesen 17. 63–66.
Rózsahegyi Tiborné (1999):A gyermekek bevezetése a filozófiába 3. 96–97.
Rózsavölgyi Adél (1995): Kiről szól az előítéletesség? 24. 93–95.
Rötzer, Florian (1998): A búcsúzkodás szertartásai 5. 102–105.
S. Faragó Magdolna (1993): A szociálpedagógiai tudás az oktatáspolitika intézményrendszerében 10. 49–56.
Saffáry Orosz Mária (1991): Korai mérleg 9. 43–45.
Sághy Erna (1995): Peremhelyzetben 6–7. 136–139.
Ságvári György (1996): „Huszárok" 12. 65–71.
Sallai József (1994): Közelmúltunk története mint iskolai tananyag 11–12. 130–133.
Sallay Mária – Vinczéné Bíró Etelka (1991): Az OKI fejlesztési központja 1–2. 106–111.
Salló László (1993): A színműíró Tamási Áron 18. 77–79.
Salló László (1995): Graham Greene helyzetei és hősei 15–16–17. 207–210.
Salló László (1994): Mi rejlik a fátyol mögött? 15–16. 83–88.
Salló László (1995): Utópia vagy fantasztikus regény 11–12. 80–82.
Salló László (1995): A varrógép és az esernyő véletlen találkozása a boncasztalon 11–12. 97–99.
Salló László (1995): A fiatal Babits világszemlélete 20–21. 128–131.
Salló László (1996): Babits Mihály a Fogaras és Vidéke hasábjain 8. 105–110.
Salló László (1999): A fiatal Babits világszemlélete 2. 104–108.
Samu Ágnes (1994): Benyomások, tapasztalatok 11–12. 145–149.
Sanda István Dániel (2006): Korszerű iskolaépítési törekvések Magyarországon 5. 128–138.
Sándor Gertrúd (1995): A könyv és az olvasás 10. 55–58.
Sándor Iván (1994): Ellenkörmös 11–12. 171–172.
Sándor L. István (2002): Gyermekek játékai 10. 83–86.
Sándor Zsolt (1994): A Nagy Bummtól a fekete lyukakig 10. 74–76.
Sándor Zsuzsa (1998): Értelemmel és szívvel… 9. 73–77.
Sándor Zsuzsa (1999): Műélmény, műértés és gyermekérzékeny esztétikai-művészeti nevelés avagy az ember-lét élvezete 6–7. 156–160.
Sánta Mihály (1993): Mikrokomp műhely 5. 98–101.
Sánta Péter (1997): Szemünk fénye – szemünk világa 9. 108–111.
Sáráné Lukátsy Sarolta (1997): Az informatika helye az iskolai oktatásban 10. 115–119.
Sári Lajos – Friss Péter (1994): A Kontyfa iskola programjáról 15–16. 63–68.

Sárkány Péter (1991): A finn felsőoktatási rendszer 5. 51–59.
Sárvári Csaba (2001): Számítógéppel segített matematikaoktatás 11. 65–68.
Sáska Géza (2005): Tehetség-felfogások 10. 127–136.
Sávoly Mária (1993): Történelem tankönyv nem csak történelemtanároknak 6. 103–104.
Sávoly Mária (1993): A történelemtanítás – diákszemmel 18. 70–73.
Sávoly Mária (1994): Körülöttünk a történelem 8. 103–105.
Sávoly Mária (1994): „Puskaporos hordó" vagy talán mégsem? 15–16. 127–130.
Sávoly Mária (1995): Forrásgyűjtemény a német kérdésről 1–2. 142–143.
Sávoly Mária (1995): A szinkronmetszet és időszintézis történelem tankönyvei 6–7. 103–105.
Sávoly Mária (1996): Útkereső pedagógia, útkereső pedagógusképzés 11. 116–118.
Sávoly Mária (1997): Beszélő térképek tankönyve 6–7. 155–157.
Sávoly Mária (1998): A művelődéstörténet oktatásának kézikönyve 2. 104–105.
Scharniszky Viktor (1993): Ezernyi feladat 12. 46–47.
Schiller István (1991): Bérczi Szaniszló: Kristályoktól bolygótestekig 3. 55–56.
Schiller István (1991): A nagykanizsai matematikai konferencia ürügyén 5. 46–47.
Schiller István (1991): Kovács László: Mikola Sándor 6. 74–75.
Schiller István (1992): Tárgyilagos krónika 3. 61–65.
Schiller István (1994): Szentendrei boríték 7. 89–92.
Schmidt Jenőné (1992): Iskolaszövetkezet az Ormánság szélén 10. 71–73.
Schnellbach László (1995): Gondozott szövegek 11–12. 76–78.
Schranz András (1994): Tudományok térképe 4. 84–89.
Schüttler Tamás (1991): „Transzkulturális mesék" 4. 77–79.
Sebő Ferenc (1995): Mikor is volt 1896? 22. 35–41.
Sebő Péter (1998): A tudomány tanulásának lehetőségeiről a természettudományokban 5. 82–87.
Sebő Péter (1999): Lakatos Imre kísérletei a tudomány racionalitásának megmentésére 6–7. 176–179.
Sebők Zoltán (1993): Megtisztult káosz 1. 71–73.
Sebők Zoltán (1993): Comedia Tempio 10. 87–88.
Sebők Zoltán (1993): Az odúlakó lélektana 15–16. 136–140.
Sebők Zoltán (1994): A filozófia mint vidám tudományellenesség 15–16. 153–156.
Sebők Zoltán (1997): Sok kis szatori 3. 111–115.
Sebők Zoltán (1998): Kozmikus operett 3. 132–134.
Sebők Zoltán (1998): Borotvaélen 6–7. 144–150.
Sebők Zoltán (1999): Lenin és a dadaizmus 1. 85–90.
Sebők Zoltán (1999): Egy feledhetetlen előadás 8. 108–110.
Sennyey Pongrácz (2000): A könyvtár jövője (Hozzászólás Kokas Károly cikkéhez) 5. 91–94.
Seress Ákos (2002): A Bánk bán árnyékában 10. 87–91.
Seress Ákos (2003): Identitás és brutalitás 4. 115–118.
Seress Ákos (2004): A líra árnyékában 6–7. 179–181.
Seress Ákos (2004): A Keresztény Fejedelem és a Gazember 9. 107–111
Silling István (2000): Szakrális motívumok, nyelvi sajátságok 6–7. 144–152.
Simon Dénes – Makádi Mariann (1994): Megszülettek-e a tantervi alapelvek a földrajztanítás számára? 14. 56–61.
Simon L. Zoltán (1997): Cena bene! 2. 100–103.
Simon L. Zoltán (1998): Az újrafeltárt hagyomány 11. 99–102.
Simon Orsolya (1997): A nyelvelsajátítás kérdései 6–7. 137–140.
Simon Orsolya (2001): Ötödik és hatodik osztályosok anyanyelvi szövegértési mutatói 11. 92–100.
Simon Tamás (1995): A Vénusz 3–4. 115–120.
Simonné Gyarmati Erzsébet (1993): Tizenháromévesek matematikakönyve 19. 43–45.
Simonyi András (1997): Bevezetés az analitikus filozófiába 11. 128–131.
Singer Péter (1993): A Szabó Ervin Gimnázium tegnap és ma 7. 72–75.
Sinkó István (1996): Esszé a pedagógiáról 11. 109–111.
Sípos Lajos – Bencze Lóránt – Csébfalvi Károly – Szende Tamás (1993): A zsámbéki modell 12. 61–71.
Skaliczki Orsolya (1994): Hogy is volt? 15–16. 141–142.
Skaliczki Orsolya (1995): A különállás regénye 6–7. 113–114.
Skrapsits Lajos – Rajkovits Zsuzsa (1992): Ifjú fizikusok nemzetközi versenye 9. 65–67.
Smidéliusz Zsuzsa (1994): Érdekes fizika 22–23. 151–154.
Sneé Péter (1992): Édes Emma, drába Böbe 11–12. 147–149.
Sneé Péter (1992): Szép hazugságok 8. 100–102.
Soltényszky Tibor (1993): Színjáték és iskola Nagy-Britanniában 6. 104–107.
Soltész Elekné (1992): Az énektanításról 1. 77–79.
Solymosi Mária (1994): Gondolatok a relaxációs módszer iskolai alkalmazásáról 15–16. 96–
Solymosi Tari Emőke (2005): „…nem csak a zene kedvéért erőltetjük…" 4. 107–110.
Somkuti Gabriella (2002): „A nemzet könyvtára – a szolgálat műhelye" 6–7. 173–177.

Sommer László – Riedel Miklós – Czakó Kálmán Dániel (1992): Grand Prix Chimique 1991 2. 59–62.
Somogyi Antal (1997): A „szentlőrinciség" tantervi garanciái 9. 103–105.
Somorjai Eszter (2003): Harry Potter és a Dekonstrukció avagy dekonstrukció és harry potter. 11. 107–113.
Somorjai Ildikó (1993): Képzés 10. 71–72.
Somos Béla (2004): Régi erdélyi skólák – nagy pedagógusok 6–7. 195–201
Stankovics Éva (1993): Bűvészkedés varázskorsóval vagy anélkül 17. 53–56.
Stark Tamás (1994): Magyarországi zsidók szovjet fogságban 11–12. 133–140.
Stier Miklós (1994): Tankönyvegyeztetést vagy (inkább) szemléletváltást? 21. 66–69.
Sulyok Miklós (1993): Római katolikus templom, Miskolc, Avas-Dél 19. 72–73.
Suppné Tarnay Györgyi (1993): „Könyves" könyvek 8. 99–101.
Suppné Tarnay Györgyi (1998): Oktatási segédlet a NAT helytörténeti programjához 5. 87–89.
Sümegi Szilvia (2000): Kínai-magyar szótár 8. 102–104.
Sümeginé Törőcsik Tünde – Brezsnyánszky László (2003): Rendeletek és követelmények a tanári professzió tanulásában 2. 75–82,
Süntó Flóra (1994): A kétegyházi román iskola 8. 92–94.
Sütő Károlyné (1992): A zene csodakertje 1. 57–59.
Sz. Kuncze Magdolna (1993): Javítások a kéziratban 21–22. 148–157.
Sz. Molnár Szilvia (1996): Újraolvasások 8. 118–120.
Sz. Molnár Szilvia (1997): Függő beszéd az irodalomtörténetben 3. 92–95.
Sz. Molnár Szilvia (1998): Banánturmix 2. 96–100.
Sz. Pallai Ágnes (2002): A Fórum Színház dramaturgiája 12. 92–97.
Sz. Pallai Ágnes (2003): Mégiscsak színház?! 11. 83–91.
Sz. Varga Lajos (1998): Gondolatok két könyvről 4. 101–106.
Szabadka Péter (1995): Béke Nevelőotthon 13–14. 144–145.
Szabályzatok, házirendek 23. 72–79.
Szabó Attiáné (1992): Ludamus una... 8 91–93.
Szabó Enikő (1994): Hallássérültek oktatása Kolozsváron 4. 94–95.
Szabó Eszter (1999): Irodalomszociológiai szempontok az irodalomtanításban és az olvasónevelésben 9. 108–112.
Szabó Ferenc (1995): A személy és a szépség védelmében 1–2. 92–99.
Szabó Ildikó (1992): A láthatatlan iskola 4. 75–77.
Szabó Ildikó (1992): Rámpák 5. 58–59.
Szabó Ildikó (1992): Ki vagyok én? 8. 89–91.
Szabó Ildikó (1992): Üvegtányérok 10. 62–63.
Szabó Irma (2002): A „húszak" 2. 80–94.
Szabó Irma – Juhász Erika – Márkus Edina (1999): Természettudományos tévképzetek iskolai vizsgálata 10. 97–103.
Szabó János (2000): A Magyar Honvédség hivatásos állománya és a cigány származású katonák 12. 88–95.
Szabó Károly (1995): Felnőttek, tanulás, művelődés 18–19. 118–123.
Szabó Kornélia (1995): Könyv a kooperatív technikákról 11–12. 79–80.
Szabó Mária (1993): Juhász-Nagy Pál – Természet és ember 24. 65–67.
Szabó Mihály (1993): A megosztott világ 15–16. 147–148.
Szabó Ödönné (1994): Egy francia Berettyóújfaluban 11–12. 154–156.
Szabó Pál – Vértes László (1994): Janusz Korczak, a pedagógus 20. 46–48.
Szabó Pál Tivadar (1995): Pedagógusok a szülőkkel 1-4. 6–7. 139–142.
Szabó Pap Edit (1996): A könyvtárhasználat tanterveiről 12. 104–107.
Szabó Zoltán (2003): Egy visszaemlékezés néhány retorikai fordulatáról 9. 102–108.
Szabolcs Ottó (1993): Szempontok a Történelem Nemzeti Tanterv kialakításához 8. 53–56.
Szabolcsi Ferenc (1996): A szervezeti kultúra sajátosságai az iskolában 5. 85–90.
Szabolcsi Kardos Mihály (1996): Gondolatok az evolúcióról 10. 111–121.
Szakácsné Tóth Éva (2004): Felnőttoktatási vademecumok! 2. 116–121
Szakai Szilvia (1993): Konfliktuskezelő eljárások gyűjtése 23. 70–71.
Szakály Sándor (1994): Magyarország Európában 1–2. 145–147.
Szakály János (1994): Az információ továbbítása 17. 68–70.
Szakály Sándor (1994): Nem csak történelemtanároknak 15–16. 124–127.
Szakály Sándor (1995): Vélemények, adatok, meglátások 1–2. 146–148.
Szakály Sándor (1996): Történeti földrajzi kislexikon 6–7. 157–158.
Szakály Sándor (1997): Historia est magistra vitae 6–7. 154–155.
Szakály Sándor (1998): Hadsereg Erdélyben a 16–17. században 1. 123–124.
Szakály Sándor (1998): Közelebb Magyarország második világháborús szerepének megismeréséhez (?) 4. 107–109.
Szakály Sándor (1998): Kereszténydemokrácia, Magyarország, 1944–1949 9. 107–109.
Szakály Sándor (1999): Magyarország 1944–1990 1. 90–92.
Szakály Sándor (1999): Egy sokat vitatott korszakról – szakszerűen, tárgyilagosan 5. 102–104.

Szakály Sándor (1999): Emlékképek – régi híradók 6–7. 160–161.
Szalai András (2001): Miért épp az én gyerekem? 4. 99–104.
Szalai Nóra (2002): Csőrre töltve 6–7. 159–165.
Szalai Tünde (2003): Gondolatok az idegen nyelvi írás-kompetencia folyamatorientált fejlesztéséről. 3. 85–92.
Szalkai Sándorné (1994): A felszabadító kommunikáció 15–16. 163–164.
Szalma József (2002): Az önálló vajdasági magyar oktatás és felsőoktatás (1992–2002) 10. 41–51.
Szalontai Tibor (2002): Matematikatanításunk, nemzetközi mércével 4. 84–87.
Szamosszegi Elemér (1994): Vagyunk és leszünk 8. 72–76.
Szántó Ibolya – Papp Jánosné (1993): A környezetünkre vonatkozó szókincs gyakorlása 18. 53–61.
Száray Miklós (1992): A történelmi térkép és a diák 11–12. 116–119.
Szauder Erik (2002): Drámapedagógia a magyar felsőoktatásban 9. 114–116.
Szauder Erik (2002): Esélyegyenlőség és törvénykezés 11. 97–103.
Szauder Erik (2003): Mégsem csak színház! 11. 91–94.
Száva Eszter (1993): XII. kerületi Pedagógus Klub tematikája 23. 94.
Szávai Márton (1999): Nyelvjátékok, vizuális eszközökkel 12. 96–101.
Százdi Antal (1994): A zenei tehetség gyökerei 5. 84–85.
Szebenyi Péter A NAT készítése közben 1–2. 102–106.
Szegál Borisz (1995): A cigány gyermekek oktatásának fejlesztése a nemzetközi összehasonlítás tükrében 24. 85–88.
Szegedy-Maszák Zoltán (2000): Intermedia NEAR Computer 6–7. 166–176.
Szegfű László (1997): SZŐMtől MŐKig 10. 106–110.
Szeghő István – Kiss Margit (1994): A mozgás oka 4. 80–84.
Szegő György (1993): Magyar Építőművészet 6. 77–78.
Szegő György (1995): Kelet-európai gravitáció 11–12. 93–94.
Szegő György (1997): A kép szövege 1. 99–101.
Székely G. Tibor (1995): Az állampolgári nevelés magyar modellje 1–2. 88–89.
Székely György (2001): A ‚Szentiványéji álom' 1. 98–102.
Szekér Endre (1994): Római pillanatképek 6. 103–107.
Szekér Endre (1996): Benedek Marcell és az olvasás művészete 4. 102–105.
Szekeres Róbert – Molnár Renáta (1999): Számok a jogban 6–7. 188–195.
Szekeresné Rózsa Etelka (1996): Az iskola szolgáltatásszerepe Angliában 5. 90–93.
Székesfehérvári Róbert (1998): Az első hadügyér 3. 99–101.
Szekfü András (2003): A társadalmi nyilvánosság és a kommunikáció technikai eszközei az ezredfordulón. 6–7. 108–113.
Szekszárdi Ferencné (1991): Az iskola mint nevelési tér 3. 60.
Szekszárdi Ferencné (1992): A szeretet fasizmusa 2. 51–53.
Szekszárdi Ferencné (1992): Beszélgetés a toronyban 10. 68–69.
Szekszárdi Ferencné (1993): Beszélgessünk konfliktusokról 19. 73–77.
Szekszárdi Ferencné (1995): Kész őrület 1–2. 105–109.
Szekszárdi Júlia (1994): Just community 19. 59–91.
Szemes Péter (2005): Triboulet, a groteszk reprezentánsa 8. 120–124.
Szénási Zoltán (2006): „Mert a prédikátor Isten trombitája..." 7–8. 168–173.
Szende Tamás – Bencze Lóránt – Sípos Lajos – Csébfalvi Károly (1993): A zsámbéki modell 12. 61–71.
Szendrei János (1992): A matematikus is ember 10. 63–64.
Szendrei János (1993): Matematikai zseblexikon 19. 40–42.
Szendrei János (1994): Túl a harmadik évfolyamon 17. 58–59.
Szenes Márta – Zsolnai Anikó (1996): Új kezdeményezés a pedagógusképzésben 6–7. 176–180.
Szentendrey Géza (1993): Környezetbiológiai stúdium 13–14. 90–92.
Szenthe Péter (1997): Utak és lehetőségek a logikai ismeretterjesztésben 3. 122–124.
Szentirmai Attila (1995): Oktatási-nevelési rendszerünk hibái és ellentmondásai 5. 64–71.
Szentirmai László (1992): Egy szelet a kultúrából 1. 59–63.
Szentmártoni János (2004): „Az arcunk is álarc – s arc az álarcunk is" 5. 87–95
Szentpéteri Márton (1998): A posztszoc karnevál 6–7. 156–161.
Szentpéteri Márton (1999): Régi és új összjátéka (?) 3. 97–102.
Szentpétery Péter (1996): „Hol voltál...?" 10. 102–111.
Szepesi Attila (1995): Róma, szellemváros 1–2. 162–163.
Szepesi Attila (1995): Egyedül mindenkivel 8–9. 153–154.
Szerényi Gábor (1998): A környezeti nevelés mintaiskoláiról 9. 103–107.
Szerző nélkül (1991): Természettudományok tanítása videoval 1–2. 129–131.
Szerző nélkül (1991): Pedagógiai konfliktusok 3. 61–62.

Szerző nélkül (1991): Fellegi Ádám tanít 4. 3–85.
Szerző nélkül (1991): Megalakult a tanárképzők szövetsége 4. 86–88.
Szerző nélkül (1991): A televideo kiadó műsorajánlata 9. 46–48.
Szerző nélkül (1991): Helsinki deklaráció az iskolázás szabadságáról 9. 55–57.
Szerző nélkül (1992): Csokonai program 1. 66–68.
Szerző nélkül (1992): Szúrópróba 8. 79–83.
Szerző nélkül (1993): A Természet és Környezetvédő Tanárok Konferenciájának állásfoglalása 2. 86.
Szerző nélkül (1993): Megállapodás 2. 86.
Szerző nélkül (1993): A környezeti nevelés 2. 89–95.
Szerző nélkül (1993): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt Szervezeti és Működési Szabályzata 3–4. 160–171.
Szerző nélkül (1993): Az osztályfőnök a mai iskolában 8. 65–66.
Szerző nélkül (1993): „Neveljünk a környezet ismeretére" 9. 57–59.
Szerző nélkül (1993): Az óvodai nevelés irányelvei 11. 82–90.
Szerző nélkül (1994): A Pedagógus Szakma Megújítása Projekt megjelent és megjelenés alatt álló könyvei 1–2. 108–127.
Szerző nélkül (1994): Üzenet 8. 87–90.
Szerző nélkül (1995): Élményalapú tanulás, aktív cselekvést fejlesztő módszerek 3–4. 127–131.
Szerző nélkül (1996): A Kolping-iskola mozgalom 3. 104–110.
Szerző nélkül (1996): A villamos energia termelésének és elosztásának irányítása 9. 116–119.
Szerző nélkül (1996): Egységes iskola: a különbözés esélye 11. 128–130.
Szigeti Márton (2002): Galois-gráf rajzolása számítógéppel 4. 69–74.
Szigetvári József (1994): Népismeret-oktatás Százhalombattán 5. 72–76.
Szijártó Imre (1995): A film mint tananyag 20–21. 122–125.
Szijártó Imre (2006): Tíz gigabyte óraterv 4. 131–135.
Szikossy Ildikó – Vásárhelyi Tamás – Gártner Vilmosné (1994): Már az óvodásokkal és a kisiskolásokkal is járjunk múzeumba?! 13. 59–62.
Szilágyi Imre (1994): Iskola és történelem Szlovéniában 22–23. 132–133.
Szilágyi Tamás (1993): A sejtbiológia tanítása táblázatokkal és feladatlapokkal 9. 72–80.
Szilvássy Orsolya (1999): A művészetpedagógia filozófiája 11. 99–102.
Szirák Péter (1999): Az olvasás „visszatérése" 2. 82–85.
Szirmainé Kövessi Erzsébet (1993): Iskola a Taigetos alatt 7. 75–83.
Szirmainé Kövessi Erzsébet (1996): Romák az Esély iskolában 1. 85–93.
Szirmay Ágnes (1993): Nappali ház 8. 66–70.
Szitányi György (1993): Tiszatáj '92 10. 82–86.
Szitányi György (1994): Tököl, 1956 1–2. 150–151.
Szitányi György (1995): Ezeregyszáz esztendő 1–2. 151–154.
Szokody Sándorné (1995): Házi dolgozatok a nyolcosztályos gimnázium történelemtanításában 1–2. 143–146.
Szoleczky Emese (1993): „Minta, értékkel" 18. 87–88.
Szoleczky Emese (1996): Táncról táncra 8. 132–137.
Szoleczky Emese (1997): A Magyar Nemzeti Múzeum kiállításai négy tételben 4. 123–135.
Szoleczky Emese (1997): Ha szépet akar látni... 10. 92–96.
Szoleczky Emese (1998): „Fényesebb a láncnál a kard…" 3. 95–99.
Szoleczky Emese (1999): Keretek és korlátok 5. 114–119.
Szoleczky Emese (1999): Békekiállítás a Hadtörténeti Múzeumban 6–7. 195–209.
Szöllősy Éva (2003): Az OALD legújabb kiadása. 6–7. 149–151.
Szolnoky Jenő (1991): Az oktatás jövőjéről 1–2. 124–126.
Szombathy Bálint (1997): Az irodalom új műfajai 6–7. 149–152.
Szontagh Pál (1998): Szükség van-e történelemtanításra? 5. 79–82.
Szőcs Géza (1993): Kádár Tibor veszprémi kiállításának megnyitója 18. 90–92.
Szőcs Tibor (1993): A görög vonatkozású világcsodák 21–22. 136–143.
Szőke Edit (1994): Könyv a tanulásról 10. 76–77.
Szőke Judit (1998): Józsefvárosi Tanoda 8. 85–93.
Szőke Katalin (1993): Környezeti nevelés – egészségvédelem gyermekkorban 2. 70–75.
Szücs Ervin (1991): Technika az oktatásban – nemzetközi konferencia Finnországban 5. 48–51.
Szűcs Sándor (1993): Egy Belij-regényről 6. 83–88.
Szűk Balázs (1996): Seholsincsország 6–7. 188–189.
Szűk Balázs (1996): Az Apokalipszis 666-os nagyfenevadja 1. 105–112.
Szűk Balázs (2003): Új Rubicon. 4. 101–103.
Szvarnasz Alexandrosz (1994): Rádióamatőr szakkör a képességfejlesztésért 10. 55–58.
T. Makai Katalin (1994): A művészeti nevelés alternatív programja – Angliában 7. 85–89.
T. Makai Katalin (1994): Pedagógiai toplista Amerikában 22–23. 122–128.
T. Molnár Gizella (1998): Mítosz és utópia 2. 91–94.
T. Puskás Ildikó (1994): Játszani is engedd! 5. 71–72.
Tájékoztató a Soros Alapítvány közoktatás-fejlesztési programjáról 15–16–17. 230–55.

Takács Gábor (1997): KöMaL szakkör általános iskolásoknak 1. 89–96.
Takács Gábor (1998): Budapesti tanulók matematikaeredményeiről 3. 111–119.
Takács Gábor (1998): Analitikus megközelítés a fizika feladatok megoldásához 5. 117–118.
Takács Gábor (1999): Felső tagozaton vizsgáltatható szélsőérték-problémák 6–7. 173–176.
Takács Gábor (1999): A mindennapi élet matematikája 12. 79–90.
Takács Gábor (1999): Szimmetria a természetben 8. 83–88.
Takács Gábor (2004): A természet törvényei és a fizika tanítása 1. 97–106.
Takács Gábor – Takács Gáborné (1992): Matematikatankönyv második osztályosoknak 10. 64–66.
Takács Gábor – Takács Gáborné (1993): Könyvünkről 19. 42–43.
Takács Gábor – Takács Gáborné (1994): Alternatív matematika tankönyv a negyedik osztályosoknak 17. 61–64.
Takács Gáborné (1995): Matematika feladatmegoldó versenyek felsőtagozatosoknak 18–19. 96–107.
Takács Gáborné – Takács Gábor (1992): Matematikatankönyv második osztályosoknak 10. 64–66.
Takács Gáborné – Takács Gábor (1993): Könyvünkről 19. 42–43.
Takács Gáborné – Takács Gábor (1994): Alternatív matematika tankönyv a negyedik osztályosoknak 17. 61–64.
Takács Géza (1994): Egy kísérlet nyomán 22–23. 118–122.
Takács Géza (1995): A Gaia-komplexus 11–12. 99–102.
Takács Imre (1992): Hasznos ötletek a hazai vállalkozások hajnalán 3. 65–67.
Takács Imre (1993): A japán csoda titka a korszerű oktatás 12. 50–51.
Takács Viola (1993): Textiltechnika 21–22. 160–161.
Takács Viola (1994): Tankönyv a modellalkotásról 5. 83–84.
Takács Viola (1996): Fizikakönyvek a magyar Springernél 5. 124–125.
Takács Viola (1997): Kiegészítés a Galois-szociogramhoz 2. 118–120.
Takács Viola (2000): Attitűdvizsgálat – strukturális elemzéssel 6–7. 199–202.
Talabér Ferencné (1994): Óvodai életmódszervezés a nemzetiségi gyermekcsoportokban 8. 66–67.
Tallián Tibor (2002): Haydntól Erkelig 6–7. 165–169.
Tallós Péter (1995): Gondolatfoszlányok 6–7. 105–108.
Talyigás Katalin (1993): A szociálpedagógia történetéhez 10. 43–44.
Talyigás Katalin – Török Iván (1993): Önkéntesek munkája, karitatív tevékenység 10. 67–68.
Tamás Bence Gáspár – Petri Gábor (2004): A szív segédigéi 4. 89–97.
Tamaska László – Rédey Ákos – Kun-Szabó Tibor (1994): Környezeti tudatformálás a Veszprémi egyetemen 7. 47–50.
Tánczos Ibolya – Toró Jolán (1995): A magyar nyelv tanításának új tanterve Romániában 6–7. 126–132.
Tarbay Ede (2000): Erósz a népmesében 3. 79–87.
Tarbay Ede (2000): Ítélet a népmesében 9. 90–98.
Tarcsa Zoltán (2000): A szabadság szigetei 3. 88–93.
Tarján Tamás (1994): Pont, pont, vesszőcske 3. 100.
Tarján Tamás (1996): Egy i miatt 10. 121–128.
Tarján Tamás (1996): Szerbusz, Tolsztoj 11. 123–128.
Tarján Tamás (1997): Az ember „fordított" tragédiája 1. 55–59.
Tarján Tamás (1997): A notorisch hüje 2. 79–84.
Tarján Tamás (1997): Mutatványos és ezermester 3. 80–83.
Tarján Tamás (1997): Pilinszky, a színműíró 4. 103–107.
Tarján Tamás (1997): Madártan 5. 102–106.
Tarkó Klára (1998): A metakogníció fogalma a pszichológiában és a pedagógiában 8. 117–120.
Tarkó Klára – Csíkos Csaba – Józsa Krisztián – Korom Erzsébet (1997): Egy formálódó tudományos közösség 12. 108–116.
Tárnok Péter (2002): Az Internet, a számítógép és az idegen nyelvek az óvodapedagógiában 4. 74–78.
Tatai Mária (1994): Egy új tantárgy kisiskolásoknak – a környezetkultúra 13. 69–71.
Tátrai Zsuzsanna (1994): Formák, tárgyak, anyagok a néphagyomány rítusaiban 15–16. 110–115.
Teslár Ákos (2002): Imidzs és hátraarc 6–7. 137–147.
Tétényi Csaba (1999): Szabó Dezső Don Kisott penitencián című novellájáról 5. 104–111.
Tétényi Csaba (2000): Ki az, aki jelent? 6–7. 138–144.
Theisz György (1996): Informatika és számítástechnika tantervek a NAT-hoz 12. 107–110.
Thimár Attila (1996): Papírbodorítás 8. 120–122.
Thimár Attila (1996): A felvilágosodás Európájának értelmezhetősége 9. 99–100.
Thimár Attila (1997): Irodalom – szerep – történet 6–7. 152–153.
Thomka Beáta (1993): Epikus rendezés 1. 48–51.
Thuránszky Judit – Nagy Mihály (1991): Szakmai program technika és informatika tantervhez 10. 51–60.
Tibori Tímea – Kraiciné Szokoly Mária (2004): Kísérlet fiatal roma felnőttek felzárkóztatására 5. 101–108
Tischler János (2006): Varsó – Budapest, 1956 6. 111–122.

Tison, Hubert (2006): Az 1956-os magyar forradalom a francia oktatásban és a történelem tankönyvekben 11. 41–46.
Tisza Miklósné (2001): Az információs társadalom kihívásai és a könyvtári szolgáltatások 1. 80–86.
Tolnai Mária (1993): Én azt az Arany Jánost szeretem, aki... 8. 73–76.
Toma Katalin (1997): A levéltár szerepe a történelemoktatásban 10. 96–99.
Tomis, Karol (1995): Petőfi verseinek szlovák fordításai 1–2. 116–121.
Tompa Klára – Pehkonen, Erkki (1993): Matematika oktatása a tanulók szemével Magyarországon és Finnországban 12. 39–46.
Tompa Klára (1991): Taneszközök, taneszközök... 6. 75–79.
Tompa Klára (1993): Az analízis elemeinek tanítása a számítógép segítségével 19. 30–35.
Tompos Anikó (2003): Vizuális szótár – a főnevek illusztrált enciklopédiája. 6–7. 151–153.
Torba Nándor (2003): Az évszázad iskolafejlesztése 12. 102–111.
Torres, Rosa-Maria (1996): A gyermek joga az alapfokú oktatáshoz 6–7. 164–166.
Torgyik Judit (2004): A tanulási stílus és a kulturális háttér összefüggései 3. 90–98.
Toró Jolán – Tánczos Ibolya (1995): A magyar nyelv tanításának új tanterve Romániában 6–7. 126–132.
Török Gábor – Kiss Judit – Péntekné Weinelt Beáta (1999): Adalékok a szombathelyi középiskolások mozgókép-kultúrájához 6–7. 161–165.
Török Kálmánné (1993): Játék és pszichoterápia 15–16. 117–118.
Török Lajos (1996): Egy korszakmonográfia előfeltevései 8. 114–118.
Török Lajos (1998): Ady „Minden-Titkai" 5. 89–92.
Török Tamás (1994): Területközelítés valószínűségi játékkal 10. 46–49.
Török Zsolt – Márton Mátyás (2002): Képzés a térképtárban 6–7. 169–173.
Tőrös Róbert (1991): Gyarmati István akadémikus – a megszállott 9. 67–69.
Tőrös Róbert (1991): Pro & kontra 10. 46–47.
Tőrös Róbert (1992): Simonyi Károlyról 2. 50–50.
Tőrös Róbert (1992): Bay Zoltán 5. 66–68.
Tőrös Róbert (1992): Vermes Miklós 9. 64–65.
Tőrös Róbert (1993): Laplátogató: A Firka 17. 61–63.
Tót Éva (2002): Informatikai eszközök az iskolában 8. 93–101.
Tóth Albert (1993): Zárszó helyett 2. 83–86.
Tóth Andrea – Martáné Lőrincz Vera – Pelikán Krisztina (1996): Változatok a diákönkormányzati munkára 3. 117– 121.
Tóth Dénes (2000): Palasovszky Ödön és az „új elvű színház" 5. 88–91.
Tóth Ervinné (1995): Informatika az általános iskolákban 5. 80–84.
Tóth Eugénia (2002): Magyarország 17 éves szemmel 6–7. 126–132.
Tóth Gézáné – Axmann Judit (1993): Kísérletek és feladatok 21–22. 134–136.
Tóth Helga (2006): Franciaországi romák beiskoláztatása 5. 124–127.
Tóth József (1995): A boldog békeidők 3–4. 167–168.
Tóth Lajos (2002): Az óvódától az egyetemig 10. 51–60.
Tóth Tibor (1999): Az olvasásra nevelésről 1. 66–68.
Tóth Zoltán (1993): Ötösöm lesz kémiából 17. 67–69.
Tóth Zoltán (1993): A reakciósebesség és a kémiai egyensúly tanítása 20. 53–61.
Tóth Zoltán (1999): Egy kémiai tévképzet nyomában 2. 108–113.
Tóth Zoltán (1999): A kémiatankönyvek mint a tévképzetek forrásai 10. 103–108.
Tóth Zoltán (2000): „Bermuda-háromszögek" a kémiában 10. 71–76.
Tóth Zoltán (2002): A kémiai fogalmak természete 4. 92–95.
Tóth Zoltán – Bodnár Magdolna (2004): Kísérletek a kémia tankönyvekben 1. 106–112
Tóth Zoltán – Papp Anna Veronika (1993): A számítási feladatok megoldási értékeléséről 9. 67–71.
Tóthné Litovkina Anna (1996): A közmondások szerepe az általános iskolai tankönyvekben 3. 62–66.
Trencsényi Borbála (1998): Az olvasás csak olvasás által fejleszthető 1. 117–118.
Trencsényi Imre – Papp György (1993): Tejfoggal kőbe 20. 70–75.
Trencsényi Imre (1991): De profundis 4. 69–71.
Trencsényi Imre (1992): Flanagan köpenye 3. 67–69.
Trencsényi Imre (1993): Zöld számvetés 9. 63–65.
Trencsényi Imre (1993): A békák esélyei 20. 63–65.
Trencsényi Imre (1994): Települési önkormányzatok szülőföldjén 7. 68–69.
Trencsényi Imre (1995): A közösségi iskolák 11–12. 121–123.
Trencsényi László (1991): Az IFK magyarország térképén 1–2. 117–118.
Trencsényi László (1991): A lutra-jelenség 3. 67–69.
Trencsényi László (1991): Az aquincumi csata – egyenlőtlen erőviszonyokkal 4. 82–83.
Trencsényi László (1991): Palackposta 6. 83–86.
Trencsényi László (1991): Iglice szívem... 7–8. 121–122.
Trencsényi László (1992): Környezeti nevelés 2. 45–49.
Trencsényi László (1992): Önkormányzatnak nevezték a dolgot 10. 70–71.

Trencsényi László (1993): A tiszta forrás vize – kólásdobozból 6. 90–97.
Trencsényi László (1993): Megszakított folytonosság a magyar gyermekidrodalomban 12. 59–61.
Trencsényi László (1993): Terrakotta 18. 85–87.
Trencsényi László (1993): Hová-hová Középeurópai Táncszínház 19. 66–68.
Trencsényi László (1993): Arcok és szándékok 20. 79–83.
Trencsényi László (1993): Tükörkép a diákönkormányzatokról 23. 46–52.
Trencsényi László (1994): Walt Disney és Samu Géza találkozása a(z) egykori gyermekszínházban 17. 73–75.
Trencsényi László (1995): Egy táncegyüttes emlékkönyvébe 11–12. 123–126.
Trencsényi László (1996): Caliban, kezében varázspálcával 3. 91–93.
Trencsényi László (1996): Még egyszer a kooperatív iskoláról 11. 111–116.
Trencsényi László (1998): Az akkulturáció drámái – táncszínpadon és filmvásznon 12. 113–115.
Trencsényi László (1999): Az alternatív pedagógiák nyomában 5. 92–96.
Trencsényi László (2002): Vágyakozás kritikai szocializmuskritikára 11. 87–96.
Trencsényi László (2005): „Aki minket nem szeret, kapja be az egeret" 11. 143–145.
Trencsényi László – Hamrák Anna – Bognár Mária – Loránd Ferenc (1994): Útinaplókból 19. 65–76.
Trencsényi László – Makai Éva (2000): A romapedagógia előzményei és jelene 11. 87–92.
Trencsényi László – Pőcze Gábor (1994): Fejlesztési program az iskolaszékek segítségére 19. 63–65.
Trepszker Zsuzsanna (2002): Nem euklideszi geometriák az iskolában 12. 97–108.
Tringer Ágoston (1995): A villamos energia minőségének jellemzői 10. 72–78.
Tringer Ágoston (1995): A villamos és mágneses erőtér hatásai 18–19. 134–140.
Tringer Ágoston (1996): A villamosenergia-iparág környezetvédelmi tevékenysége 10. 90–94.
Tringer Ágoston (1996): A villamos energia a lakosság véleménye tükrében 12. 116–122.
Tringer Ágoston (1998): Az MVM Rt. és a diákság kapcsolata 1. 131–134.
Tunkli Gábor (2000): Minőségbiztosítás a közoktatásban 1. 69–73.
Tuska Ágnes (1992): LOGO az amerikai matematikatanításban 10. 69–70.
Udvardi Lakos Endre (1999): Beszéljünk a távoktatásról 8. 80–83.
Ugrai János (2003): Szűkszavú lojalitás? 10. 90–101.
Ujváry Gábor (1999): Volt-e alternatíva? 8. 110–114.
Ungár Andrea (1994): Órák a Varázsfuvoláról 7. 73–77.
Ungvári Lászlóné – Deák András Miklós (1997): Sikersztori 2. 95–98.
Uotinen, Mari (1996): A burgenlandi kérdés 3. 67–73.
Urbán János (1991): Kombinatorikai feladatok középiskolásoknak 10. 36–42.
Urbán Lászlóné (1995): „Hüvelykujjam almafa" 10. 59–60.
Ütőné Visi Judit (2004): A kétszintű érettségi tantárgyi vonatkozásai 11. 89–98
Uzsoki Andrea (1994): Az ELTE kéttannyelvű tanárképző programja 7. 59–61.
V. Molnár László (1993): A rendszerváltás utáni történelemtanítás kritikus pontjairól 18. 65–70.
V. Molnár László (1994): A dán oktatási rendszerről 5. 38–44.
V. Molnár László (1995): Az angol történelemtanításról 11–12. 74–76.
V. Molnár László (1999): Orosz tankönyvek 1848–1849 Magyarországáról 3. 111–115.
Vadasi Béláné – Pálfy György – Varga Gusztáv (1995): Három név, egy tanév 24. 106–108.
Vaderna Gábor (2002): A lehetséges egyetlen regény 12. 77–83.
Vághy László (1995): A Szélcsend 6–7. 112.
Vágó Irén (1993): A pedagógiai kutatások módszere és logikája 21–22. 165–167.
Vágó Irén (2000): Ösztönző formák 1. 74–75.
Vágó Lívia (2000): Angol-magyar kulturális szótár 8. 100–102.
Vajda Barnabás (2006): Az 1956-os forradalom visszhangja a Felvidéken 10. 120–128.
Vajda Barnabás (2006): Süsü mint a Kádár-korszak metaforákba burkolt kritikája 3. 117–122.
Vajda Gábor (2002): Az alku: belenyugvás a pusztulásba 10. 67–71.
Vajda Zsuzsanna (2003): Egy ifjúsági regénysorozat különleges sikere 11. 94–107.
Vámos Ágnes (1994): Nyelvkönyvekről 6. 107–109.
Vámos Ágnes (1995): Limba romani-cigány nyelvkönyv 1–2. 121–121.
Vámos Ágnes (1996): Intenzív angolnyelvtanítás Québecben (1976–1993) 5. 109–111.
Vámos Ágnes (2003): Metafora a pedagógiai kutatásban 4. 109–113.
Vámosi Zoltán (1997): A teljesebb értékű tudás szolgálatában 9. 113–117.
Vancsó Ödön (1994): Egy rendhagyó továbbképzésről 17. 54–56.
Vankó Annamária (2000): Az én-elbeszélés alternatívái 6–7. 152–161.
Varga Antal (1991): Százéves a Bolyai János Társulat 10. 25–30.
Varga Attila (1993): Ismerkedés a kémiával – újszerűen 20. 49–53.
Varga Attila – Rácz László (1997): Kémiatanításunk helyzete és feladatai 6–7. 121–126.
Varga Diána Judit (2000): Francia-magyar elektronikus szótár 8. 104–106.

Varga Gábor (1992): Az önepítés kihívása 3. 76–77.
Varga Gábor (1997): Népoktatás Alsóvadászon 5. 120–121.
Varga Gábor (1997): A környezeti nevelés gyökerei 10. 119–121.
Varga Gusztáv – Vadasi Béláné – Pálfy György (1995): Három név, egy tanév 24. 106–108.
Varga Lajos (1995): Magyar-angol nyelvű tagozat a Trefort Ágoston Kéttannyelvű Szakközépiskolában 15–16–17. 222–230.
Varga Magdolna – Árpás Károly (1996): Egy iskolatípus és tantervi programjai 3. 57–61.
Varga Péter (1993): A Spílhózniról 20. 75–79.
Vargáné Pagony Antónia (1998): Miért tanítok szívesen Csákány Antalné – Károlyházy Frigyes fizikatankönyveiből? 3. 109–111.
Vargha Balázs (1992): Csokonai a nevelő 1. 68–72.
Vári György (2001): „Kölyökséged örökidőnyi" 12. 103–112.
Vári György (2000): Gyermek a Műhelyben 9. 77–82.
Vári György (2003): Módszertani dilemmák. 6–7. 127–133.
Várnagy Elemér (1999): Csenyéte antológia 5. 97–98.
Várnagy Ildikó (1993): Régi és új játékaim 1. 73–75.
Várnagy Ildikó (1994): Könyvek az emberi viselkedésről 7. 69–73.
Várnagy Ildikó (1996): 7szín világ 4. 94–97.
Várnagy Ildikó (1996): Francois Truffaut filmjei kazettán 5. 93–95.
Várnagy Ildikó (1996): Tévéfilmsorozatok 6–7. 182–185.
Várnagy Ildikó (1996): Mesélj a gyerekednek! 8. 142–143.
Várnagy Ildikó (1996): A Bartók rádió tanításai 9. 114–116.
Várnagy Ildikó (1996): Nem tudunk semmit a táncról 10. 128–131.
Várnagy Péter – Koltai Dénes (2000): A magyar felnőttoktatás jogi környezete 10. 61–66.
Várnai Ferenc (1997): Bárdos Lajos és a népzene 2. 108–113.
Varsics Zita (1996): Folytonos és végtelen? 8. 137–142.
Varsics Zita (1994): Tudománytörténet más szemmel 17. 64–65.
Varsics Zita (1995): A kreativitás margójára 18–19. 125–126.
Varsits Zita (1993): Rendszerezzünk! – Rendszerezünk? 21–22. 167–170.
Varsics Zita (1995): Gazdálkodás a háztartásban 23. 105–106.
Varsics Zita – Fatalin László (1993): A szavazás egy matematikai modellje 3–4. 100–102.
Várszegi Tibor (1992): Technika és improvizáció 4. 81–84.
Varvasovszky Jánosné (1997): A gyógyító zene 8. 104–106.
Vásárhelyi Éva (1994): Összefogunk, avagy nem(csak) a pénzen múlik 10. 62–67.
Vásárhelyi Tamás – Gártner Vilmosné – Szikossy Ildikó (1994): Már az óvodásokkal és a kisiskolásokkal is járjunk múzeumba?! 13. 59–62.
Vass István (2000): Változásigény az elemi oktatásban (is)? 5. 67–71.
Vass László – Benkes Réka (1999): Gutenbergtől a Neumann-univerzum felé 3. 77–80.
Vass László – Benkes Réka (1999): Kogníció és hipermediális kommunikáció 4. 83–91.
Vass László – Benkes Réka (1997): Korszerű módszerek és eszközök az oktatásban 11. 131–134.
Vass Vilmos (1997): Történelmi tévképzetek a tanulók gondolkodásában 10. 99–106.
Vassy Zoltán (2002): A viking varázskendője 4. 95–102.
Vastagh Zoltán (1991): Zsákutca vagy fejlesztő élettér 1–2. 139–143.
Vastagh Zoltán (1994): Az iskolaelemző munkaszerep 14. 70–73.
Vastagh Zoltán (1997): Facilitátorok és mentorok 5. 94–98.
Vastagh Zoltán (1997): A szakmai együttműködés értéke 6–7. 133–135.
Vastagh Zoltán (1998): Családpedagógiai kalauz 2. 71–73.
Vég Katalin (1997): A kisegítőtől a második diplomáig 1. 67–77.
Végh Mihályné (1994): A lehetetlen megkísértése 8. 85–87.
Véghelyi Józsefné (1994): Természetismereti szakértői tanfolyam 13. 67–69.
Végvári Ágnes – Katus Magdolna (1997): A Magyar Természettudományi Múzeum millecentenáriumi rendezvénye 2. 113–115.
Vekerdy Tamás (1991): A Waldorf-iskoláról röviden 4. 61–63.
Vekerdy Tamás (1994): Waldorf-óvodák, Waldorf-iskolák 19. 50–55.
Venter György (2003): A reflektív szemlélet megjelenése az orosz tanárképzésben. 2. 82–88.
Verbiç, Srdjan – Bogdanoviç, Nebojsa (1999): Hallgatói kutatási programok 10. 83–86.
Veres Vilmosné (1994): Csoportmunka egy pedagógus-továbbképzésen 20. 61–65.
Veresegyházi Béla (1995): Közép-Európa: fikció vagy valóság? 23. 101–104.
Veresné Valentinyi Klára (2003): Hogyan tartsunk kiselőadást? 10. 109–114.
Verschaffel, Lieven (1997): Krónika a hetedik EARLI konferenciáról 12. 120–135.
Vértes László – Szabó Pál (1994): Janusz Korczak, a pedagógus 20. 46–48.
Vesztróczy László (1992): Egy érettségi feladadat általános iskolában 9. 61–64.

Vesztróczy László (1994): A tantárgyi mérésekre való felkészülés 5. 52–57.
Vesztróczy László (1994): Mit láthat egy fizikatanár Angliában? 20. 76–80.
Vesztróczy László (1996): Szemtől szemben Faraday eszközeivel 4. 91–93.
Victor András (1994): Két kérdőív az iskolák „zöld"-ségéről 9. 72–74.
Victor András (2003): Sóból van-e a Gellérthegy? 2. 88–92,
Vidor Róbert – Pethő Balázs (2004): A Microsoft Learning Gateway bevezetése Magyarországon 12. 142–146.
Vidoszava, Szvoboda (1994): Kommunikatív szerb anyanyelvi képzés 8. 91–92.
Vigné Lencsés Ágnes (2004): Matematikából középszintű érettségivel a felsőoktatásba? 8. 97–105.
Vikár Csabáné (1994): A tanulók földrajzi gondolkodásának megfigyelése 22–23. 145–149.
Vincellér Katalin (1999): A „nosztalgikus abszurd" 5. 99–101.
Vincze László (1994): Tanuljunk dalolva nyelveket! 15–16. 164–166.
Vincze Teréz (2006): A filmelmélet hasznáról 3. 110–115.
Vinczéné Bíró Etelka – Sallay Mária (1991): Az OKI fejlesztési központja 1–2. 106–111.
Virág Zoltán (1998): A filozófia és a művészet végső beteljesedése 5. 105–110.
Visky András (2001): A „tökéletes pillanat" és a Név 10. 110–112.
Vitai Miklós – Ambrus Attiláné (1994): Tanítható-e az ember? 7. 63–64.
Vitányi Béla (1994): Hézser Aurél élete és munkássága 14. 91–92.
Vitányi Béla (1996): Új lehetőségek a térképhasználatban 6–7. 158–161.
Vizi György (1997): Hazánk az olasz középiskolai történelemtankönyvekben 4. 114–120.
Vizi László Tamás (1994): História klub – Székesfehérvár 15–16. 120–124.
Vízy Istvánné (1994): A kisiskolások környezeti nevelése 13. 62–65.
Vlcskó Katalin (2006): A pszichológia mint középiskolai tantárgy tantervi koncepciói 10. 140–144.
Voigt Vilmos (2006): Magyar cirkusztörténet 9. 130–134.
Vörös Adél – Fecskó Edina – Bálint Kati (2006): A Nemzeti Filmiroda Korhatár Bizottságának munkájáról 9. 105–114.
Vörös Adél (2005): A rövidfilm esete a mozgóképoktatással 11. 138–143.
Vörös Boldizsár (2001): Az átírt Ady és a kisajátított Hésziodosz 10. 105–110.
Vörös Klára (1994): Emberzene 7. 62–63.
Vörös Klára (1994): A szeretet gyakorlata 11–12. 167–168.
Vukovári Panna (1999): Gyerekkrimibe öltözött irodalom 12. 109–112.
Wajand Judit – Halász Antónia (1994): A körülmények hatalma 7. 54–57.
Wajand Judit – Rózsahegyi Márta (1993): A katarzisról színesen, érdekesen 17. 63–66.
Walker Zsuzsa (1993): Kisiskolások itthon és Nagy-Britanniában 6. 107–110.
Walz Jánosné (2000): A pedagógiai programok módosításáról 6–7. 207– 209.
Welcher Antalné (1991): Egy csodaszép matematikakönyvről 10. 42–43.
Wellisch Mária (1993): Múzeumi hívogató a Liget szigetére 13–14. 92–94.
Werner, Wolfgang (1993): Informatikai képzés 5. 79–82.
Zachar József (1994): Merítsünk a tiszta forrásból 8. 105–107.
Zágoni Balázs (1994): Iskolaújságok 3. 81–83.
Zalán Tibor (1991): Szúrópróba 7–8. 119–121.
Zalán Tibor (1992): Szúrópróba 4. 91–94.
Zalán Tibor (1993): Welcome Sesame Street! 1. 65–67.
Zalán Tibor (1993): Szúrópróba 5. 86–89.
Zátonyi Sándor – ifj. Zátonyi Sándor (1993): Új fizika tanterv és tankönyvsorozat 17. 50–53.
Zátonyi Sándor (1996): A tanulók megértésbeli problémáinak vizsgálata 4. 85–91.
Zátonyi Sándor (2003): Digitális eszközök alkalmazása az oktatásban. 2. 111–115.
Zatykó Judit (1995): „Jelbeszéd az életünk" 15–16–17. 201–205.
Zelenák József (1995): Kortárssegítő-kortárscsoport 13–14. 145–146.
Zolnai Anette Réka (1996): A befejező mondat regénye 8. 110–114.
Zrencsik Andrea – Hancz Péter – Hídvégi Máté (1995): Vegetáriánus diéták és vallási előírások 13–14. 129–131.
Zrinszky László (2005): Egy tudományág láthatóvá válik: az andragógia szerepnövekedése 2. 103–107.
Zsámboki Károlyné (1993): Hogyan lesznek a Freinet-pedagógusok? 3–4. 111–114.
Zsilák Mária (1994): Szlovák nyev és irodalom szak az ELTE Szláv Filológiai Tanszékén 8. 69–70.
Zsoldos Árpád – Rogna Emília – Gross Zoltánné (1994): A „Szivárvány Gyerekház" a környezeti kultúráért 13. 56–59.
Zsolnai Anikó (1991): A zöld pedagógia kísértése 1–2. 135–138.
Zsolnai Anikó (1992): Az iskolaethosz és a személyiségkultúra kölcsönhatása 8. 54–55.
Zsolnai Anikó (1993): Pedagógia ökológiai alapon 11. 65–66.
Zsolnai Anikó (1994): Miért altarnatívak az iskolák 7. 53–54.
Zsolnai Anikó (1998): Ablak a világra 3. 120–122.
Zsolnai Anikó – Szenes Márta (1996): Új kezdeményezés a pedagógusképzésben 6–7. 176–180.

Zsolnai Ferenc – Ékes Beatrix – Pálfai Márton (1997): Vita – egy huszadik századi városállam 4. 74–86.

KRITIKA

Andor Mihály (2003): Remény a romlásban. 12. 131–134. (Havas Gábor – Kemény István – Liskó Ilona: Cigány gyerekek az általános iskolában)
Angyal Ágnes (2002): Vizuális analfabéták 5. 118–120. (Ute Benz: Warum sehen Kinder Gewaltfilme? Miért néznek a gyerekek erőszakos filmeket?)
Asztalos Éva (2006): Kortárs klasszikusok 12. 143–146. (Sz. Molnár Szilvia: Bevezetés a kortárs magyar irodalomba)
B. Mánya Ágnes (2004): Felső-magyarországi iskolatörténetek 4. 123–127. (Csáky Károly: Híres selmecbányai tanárok. Fukári Valéria: Egy régi alma mater)
B. Mánya Ágnes (2006): Pozsonypüspöki iskolatörténete szóban és képekben 9. 143–146. (Fukári Valéria (szerk.): Adalékok Pozsonypüspöki iskolatörténetéhez)
B. Papp Eszter (2005): Angol és amerikai kifejezések szótára 12. 143–146. (Magay Tamás [2002]: Angol és amerikai kifejezések szótára)
B. Papp Eszter (2006): Magyar közmondások orosz szemmel 6. 131–133. (T. Litovkina Anna [2005]: Magyar közmondástár. Közmondások értelmező szótára példákkal szemléltetve)
Bajzát Tünde (2006): Angol szaknyelv a felsőoktatásban 1. 132–134. (Vargáné Kiss Katalin [2004, szerk.]: Angol szaknyelv a felsőoktatásban)
Bakonyi Pál (2004): Az értékmegőrzés értéke 6–7. 229–231. (Lányi Katalin [szerk.]: Történelmi szemléltetőanyag az első világháború korából)
Bán András (2003): „…Háttérbe szorítják a pálmát, lótuszt, akantuszt…" 3. 122–125. (Blaskóné Majkó Katalin – Szőke Annamária [szerk.]: A Mintarajztanodától a Képzőművészeti Főiskoláig. Bakos Katalin [szerk.]: Mucha és társai. Szecessziós plakátok a Magyar Képzőművészeti Egyetem gyűjteményéből)
Bán Ervin (2000): Könyv a kulturális hiányhelyzetről 6–7. 227–229. (Roger Girod: L'illettrisme)
Bankó Marietta (2006): Közoktatás és regionális fejlődés 9. 137–140. (Balázs Éva: Közoktatás és regionális fejlődés)
Bartha Árpád (2000): „Kakas, adjon jó napot!" 12. 115–117. (Kiss Áron: Magyar gyermekjátékgyűjtemény)
Baska Gabriella (2002): Az európai identitásért 4. 115–118. (Young Citizens in Europe. Developing Identities in Europe. Learning for a Democratic Europe)
Batár Levente (2006): Nyelvbotlások 1. 126–132. (Huszár Ágnes [2005]: A gondolattól a szóig. A beszéd folyamata a nyelvbotlások tükrében)
Báthory Zoltán (2004): Egy talányos könyv 3. 117–118. (Perjés István [2003]: Az iskola mítosza. Az iskola társadalompedagógiai értelmezése)
Beck Zoltán (2000): Cigány Tanulmányok 12. 103–104. (Nagy Pál: Cigányperek Magyarországon I. Cserti Csapó Tibor: A nemzetközi és hazai kisebbségvédelemről)
Beck Zoltán (2003): Európai cigány irodalom. 12. 128–131. (Djurič, Rajko: Die Literatur der Roma und Sinti)
Becze Szabolcs (2004): Szakkönyv a játékról 10. 128–132. (Arranz, Juan Diego [1999]: Juegos al Aire Libre. Educacion Infantil y Primaria. [Szabadtéri játékok. Gyermekkori és kisiskolás nevelés])
Beke Judit (2003): A határátlépés öröme és melankóliája. 10. 115–126. (Bíró Yvette [2003]: Nem tiltott határátlépések)
Bence Erika (2001): „Esszéíró forradalom" 6–7. 110–113. (A Nyugat esszéírói. Válogatta és az előszót írta Kántor Lajos)
Bene Annamária (2002): Nyelvcsere 10. 115–117. (Borbély Anna: Nyelvcsere. Szociolingvisztikai kutatások a magyarországi románok közösségében)
Bene Annamária (2005): A vajdasági magyarok kétnyelvűsége a pszichológus szemével 4. 143–144. (Göncz Lajos: A vajdasági magyarság kétnyelvűsége. Nyelvpszichológiai vonatkozások)
Benke Gábor (2003): A tartalomipar elmélete. 1. 115–119. (Horváth Iván: Magyarok Bábelben)
Benyovszky Krisztián (2001): Egy megkésett tanulmánykötet mai esélyei 8. 111–116. (Miko, František: Az epikától a líráig. Az irodalmi mű stilisztikai vizsgálata)
Benyovszky Krisztián (2004): Szó, kép, értelmezés 1. 132–136 (Kibédi Varga Áron: A jelen. Irodalom és művészet a századfordulón)
Bérces Edit (2005): Sportmenedzser-szótár 5. 121–124. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Bérces Emese (2005): Magyar nyelvhelyességi lexikon 5. 136–141. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Bérces Emese (2006): Helyesírás 6. 127–131. (Laczkó Krisztina – Mártonfi Attila [szerk., 2004]: Helyesírás)
Biró Éva (2004): Moro úr sikeres lefagyasztása 3. 128–130. (Andersson, Roy – Boman, Kalle – Borbás István [2003, szerk.]: Moro úr sikeres lefagyasztása)
Biró Zsuzsanna (2004): Erich Fromm „szabadság"-értelmezése és a jelenkor felelőssége 5. 126–129. (Erich Fromm [2002]: Menekülés a szabadság elől)
Bogdán Péter (2003): Madarakból lettünk. 6–7. 189–193. (Ribó Pongrácz Éva: Madarakból lettünk. Cigány gyermekek képei)
Bohár András (2000): Szereplők, forgatókönyvírók, történetmondók 5. 104–109. (László János:

Szerep, forgatókönyv, narratívum; László János: Társas tudás, elbeszélés, identitás)
Bók Szilvia (2000): Anyanyelv – szaknyelv 106–108. (Ritoók Zsigmond (koordinátor): A magyar nyelv az informatika világában)
Braun József (2002): Alternatívák 12. 113–116. (Alternatívák. Konferencia)
Buda Attila (2004): A magyar sajtó levéltári forrásaiból 5. 122–126 (Voit Krisztina [2000]: A budapesti sajtó adattára, 1873–1950)
Buda Attila (2004): Ami az érzékelhető világ mögött lapul: lélek és kalligráfia 3. 124–128 (Mednyánszky László életműve. Kiállítás a Magyar Nemzeti Galériában. A Tíz Bambusz Csarnoka. Könyv- és nyomdászattörténeti kiállítás)
Buda Mariann (2002): Neveléstudomány az ezredfordulón 1. 107–113. (Csapó Benő – Vidákovics Tibor [szerk.]: Neveléstudomány az ezredfordulón)
Buda Mariann (2002): Tanulmányok a neveléstudomány köréből 10. 107–114. (Báthory Zoltán – Falus Iván [szerk.]: Tanulmányok a neveléstudomány köréből)
Buda Mariann (2003): Világos perspektívákért. 6–7. 175–183. (Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai tudás; Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai műveltség)
Csehy Zoltán (2005): Torzulások és torzítások 8. 149–152. (Kulcsár Sz. Zsuzsanna – Kulcsár Mónika (1997–1999): Irodalom I–II.)
Csikós Csaba (2001): Bibliaismeret 1. 111–116. (Dér Katalin – Horváth Pál: Bibliaismeret)
Csíkos Csaba (2004): Jelentés a magyar közoktatásról 4. 121–123. (Halász Gábor – Lannert Judit: Jelentés a magyar közoktatásról)
Csillag Ferenc (2000): A változatlanság veszélyei, avagy Kékszakállú kerítést emelt 8. 119–121.
Csóti Csaba (2004): Zsidótörténet (nem csak) fiataloknak 2. 124–127. (Pásztor Cecília: Salgótarjáni zsidótörténet. Általános és középiskolások számára. Adatok, források és tanulmányok a Nógrád Megyei Levéltárból)
Czékmán Orsolya (2006): Matematika lexikon az oktatásban 6. 133–136. (Varga Tamás [2001]: Matematika lexikon matematika-tanároknak, szülőknek, matematikát tanulóknak)
Dávid Mária (2004): Egy háromnyelvű (angol, eszperantó, magyar) tematikus szótársorozat 6–7. 216–219. (Koutny Ilona: Angol – Eszperantó – Magyar Kisszótár: Tanulás és Munka. Koutny Ilona: Angol – Eszperantó – Magyar Kisszótár: Nyelv és Kommunikáció)
Demeter Tamás (2000): Nézetek ütközőpontján 2. 111–113. (Neumer Katalin: Gondolkodás, beszéd, írás)
Dian Viktória (2006): Kánonteremtő szándék a magyar gyermek- és ifjúsági irodalomban 3. 143–144. (Komáromi Gabriella [2005]: Elfelejtett irodalom. Fejezetek a magyar gyermek és ifjúsági próza történetéből [1900–1944])
Dömsödy Andrea (2004): Egy NAT-nak megfelelő informatika tankönyvcsaládról 8. 141–144. (Katsányi Sándor – Könyves-Tóth Lilla [1998]: Információ – Könyv – Könyvtár; Rozgonyi-Borus Ferenc – Kokas Károly: Informatika tankönyvcsalád)
Dupcsik Csaba (2002): Bevándorlók 11. 111–114. (Thomas, William Isaac – Znaniecki, Fabian: A lengyel paraszt Európában és Amerikában)
Éger Veronika (2001): Olvasásfejlesztés, könyvtárhasználat… 10. 115–117. (Nagy Attila [szerk.]: Olvasásfejlesztés, könyvtárhasználat – kritikus gondolkodás. Szócikkmásolástól paródiaírásig)
Éger Veronika (2005): Nem ember szívébe való nagy kínok… 5. 112–114. (Euripidész: Médeia. Budapesti Katona József Színház)
Éger Veronika (2005): Országomat egy lóért! 4. 147–149. (William Shakespeare: III. Richard. Budapesti Nemzeti Színház)
Enyedi György (2003): Régi és új egyenlőtlenségek. 9. 109–110. (Kozma Tamás [2002]: Határokon innen, határokon túl)
Eszik Zoltán (2001): „A papírgyártás korszerűsítése”… 9. 115–118. (Pólónyi I. – Tímár A.: Tudásgyár vagy papírgyár)
Fábián Berta (2006): Még mindig jó palócok 5. 143–144. (Kriston Vízi József [2004]: Vendégségben Palócföldön)
Fata Edina (2003): Csenyéte példája. 12. 136–139. (Kereszty Zsuzsa – Pólya Zoltán: Csenyéte antológia)
Fáyné Dombi Alice (2000): Az emberi minőség esélyei 11. 112–113. (Mihály Ottó: Az emberi minőség esélyei)
Fehér Katalin (2003): Az elmúlt korok gyermekei. 3. 125–127. (Pukánszky Béla: A gyermekkor története)
Fenyő D. György (2006): Személyes pedagógiatörténet 2. 140–143. (Gordon Győri János [2004]: A magyartanítás mestersége. Mestertanárok a magyartanításról (Beszélgetés tíz kiemelkedő jelentőségű magyartanárral)
Ferge Zsuzsa (2004): Egy nagy téma méltó összefoglalása – és továbbgondolása 2. 127–131. (Forray R. Katalin – Hegedüs T. András: Cigányok, iskola, oktatáspolitika)
Fóris Ágota (2001): Cigány szótárak 12. 122–127.
Fóris Ágota – Kozma László (2006): A kultúra intézményrendszereinek történeti-funkcionális változásai 2. 148–150. (Sári Mihály [2004]: A kultúra intézményrendszereinek történeti-funkcionális változásai)
Fóris Ágota (2002): Beás-magyar szótárak 5. 101–102.
Fóris Ágota (2004): Olasz-magyar kifejezések és szólások szótára 6–7. 210–212. (Fábián Zsuzsanna – Gheno, Danilo: Sapienti sat. Olasz-magyar kifejezések és szólások tára)
Fóris Ágota (2004): Tanulói szótárak 6–7. 205

Fóris Ágota (2005): Az Európai Unió hivatalos kifejezéstára 5. 145–148. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelységig)
Fóris Ágota (2006): Hét szótár – hét típus 6. 126–127.
Forray R. Katalin (2001): Romapedagógia? 12. 119–122. (Balázs Sándor – Nagy Andor: A romapedagógia elméleti és gyakorlati alapjai)
Forray R. Katalin (2005): Kié az egyetem? 4. 131–134. (Kozma Tamás: Kié az egyetem? A felsőoktatás nevelésszociológiája)
Fóti Nóra (2001): Nyelvkönyv-család kisiskolás-oknak 2. 104–105. (Gerngross, Günter – Puchta, Herbert: Join In)
Gádor Anna (2006): Neill és Rogers 4. 136–144. (Neill, A. S. – Summerhill [2004]: A pedagógia csendes forradalma; Rogers, C. R. [2003]: Valakivé válni – A személyiség születése)
Gelencsér Gábor (2005): Egy modern klasszikus 1. 148–150. (Marx József [2004]: Fábri Zoltán. Fák és folyondárok, egy komoly filmrendező pályaképe)
Golnhofer Erzsébet (2001): Minőség és oktatásmenedzsment 5. 116–138. (Éva Balázs – van Wieringen, Fons – Watson, Leonard [szerk.]: Quality and educational management. An European issue)
Golnhofer Erzsébet (2003): A tudás új szemlélete. 6–7. 183–189. (Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai tudás; Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai műveltség)
Gordon Győri János (2005): Támpontok a tehetséges gyerekek pedagógiájához 12. 130–136. (Balogh László [2004]: Iskolai tehetséggondozás)
Gradwohl Eszter (2002): Egy német-magyar, magyar-német kétnyelvű értelmező szakszótár 5. 106–109.
Gúti Erika (2000): Kiút a csapdából? 5. 95–103. (Nádor Orsolya – Komlós Attila [szerk.]: Nyelvi és nyelvhasználati jogok a Kárpát-medencében. A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága. Anyanyelvi Konferencia)
H. Nagy Péter (2004): Antikvitásélmény mint alteritás 1. 131–132. (Polgár Anikó: Catullus noster. Catullus-olvasatok a 20. századi magyar költészetben)
H. Nagy Péter (2004): Forrásláncolatok dinamizálása 4. 130–131. (Csehy Zoltán: A szöveg hermaphrodituszi teste. Tanulmányok a humanizmus, az antikvitás és az erotográfia köréből)
H. Nagy Péter (2004): A szakszerűség vonzásában 6–7. 233–235. (Alabán Ferenc: Interpretáció és integráció)
H. Nagy Péter (2004): Életrajzi én(ek) 9. 137–139. (Brassai Zoltán [2003]: Gárdonyi Géza)
H. Nagy Péter (2005): A konkrét keret 12. 137–143. (Szombathy Bálint [2005]: A konkrét költészet útjai)
H. Nagy Péter (2006): Freud-filológia és hatáskutatás 2. 143–144. (Vajda Barnabás [2005]: Sigmund Freud és a XX. század eleji magyar irodalom. Tanulmányok magyar írók és a freudi pszichoanalízis kapcsolatáról)
Habók Anita (2006): Motiváció, tanulás és tanítás 2. 137–140. (Réthy Endréné [2003]: Motiváció, tanulás, tanítás. Miért tanulunk jól vagy rosszul?)
Halmai Tamás (2000): Elmélet a gyakorlatban 11. 113–116. (Angyalosi Gergely: Kritikus határmezsgyén)
Halmai Tamás (2001): Csak a szavak 2. 112–115. (Fried István: Árnyak közt mulandó árny. Tanulmányok Baka István lírájáról)
Halmai Tamás (2001): Szöveg és lélek 8. 109–111. (Halász László: Az értelmezés változatai)
Halmai Tamás (2000): Írás, olvasás, irodalom 1. 114–116. (Szirák Péter: Folytonosság és változás)
Halmai Tamás (2000): A megértés horizontja 2. 114–116. (Kulcsár Szabó Ernő: A megértés alakzatai)
Halmai Tamás (2001): Tollseprű 1. 106–108. (Bényei Tamás [szerk.]: Kötelezők. Tanulmányok világirodalmi klasszikusokról)
Halmai Tamás (2002): Lét és irodalom 2. 115–117. (Bednanics Gábor – Bengi László – Kulcsár Szabó Ernő – Szegedy-Maszák Mihály: Az irodalmi szövegantropológia horizontjai)
Halmai Tamás (2003): Közelítések, távlatok. 12. 127–128. (Kovalcsik Katalin: Tanulmányok a cigányság társadalmi helyzete és kultúrája köréből)
Halmai Tamás (2004): A kultusz felülírása 5. 134–135. (Tolcsvai Nagy Gábor [2002]: Pilinszky János. „Tegnap és Ma")
Halmai Tamás (2004): Irodalom, intertextualitás, irónia 10. 132–134. (Umberto Eco [2004]: La Mancha és Bábel között)
Halmai Tamás (2005): Közelítések, távlatok 9. 149–150. (Kovalcsik Katalin [2001, szerk.]: Tanulmányok a cigányság társadalmi helyzete és kultúrája köréből)
Halmai Tamás (2005): Rejtőzködő hagyomány 12. 125–127. (Bohár András – L. Simon László [2005]: Aktuális avantgárd)
Halmai Tamás (2006): Megérteni az értelmezhetetlent 9. 140–142. (Kulcsár-Szabó Zoltán: Hermeneutikai szakadékok)
Harci Andor (2006): Otthonos elegancia – határon túl 3. 134–135. (Sándor Anna – Vörös Ferenc [2004, szerk.]: Studia artisgrammaticae et litterarum)
Hárs György Péter (2004): Diotima és a disputa 10. 134–139. (Csanda Gábor [2004, szerk.]: Somorjai disputa. „Az élő szlovákiai magyar írásbeliség" című szimpózium előadásai)
Haulis Zoltán (2006): Egy televíziós, filmes szakmai szótár 6. 136–138. (Pearson, Roberta E. – Simpson, Philip [2001]: Critical Dictionary of Film and Television Theory)
Hesz Györgyi (2002): MoBiMouse – a fordító egér 5. 104–106.

Hoffmann Rózsa (2002): Érettségi és felvételi külföldön 5. 111–115. (Mátrai Zsuzsa: Érettségi és felvételi külföldön)
Holik Ildikó (2003): Magyar fiatalok az ezredfordulón. 9. 114–117. (Szabó Andrea – Bauer Béla – Laki László [2002]: Ifjúság 2000 Tanulmányok)
Huszár Ágnes (2004): Értékek az életben – és a retorikában 6–7. 235–238. (Váriné Szilágyi Ibolya [szerk.]: Értékek az életben és a retorikában)
Huszár Zsuzsa (2003): Intermagyar. 12. 134–136. (Forray R. Katalin – Hegedűs T. András: Cigányok, iskola, oktatáspolitika)
Imre Anna (2004): Felekezeti iskola és közösség 6–7. 241–245. (Pusztai Gabriella: Iskola és közösség. Felekezeti középiskolások az ezredfordulón)
Imre Anna (2006): Nem kívánt gyerekek? Migránsok a magyar közoktatásban 5. 139–143. (Nyíri Pál – Feischmidt Margit [2006, szerk.]: Nem kívánt gyerekek? Migránsok a magyar közoktatásban)
Ittzés Mihály (2000): Nyílt levél Trencsényi Lászlóhoz 8. 115–119.
Józsa Judit (2006): Alapművek – olaszul tanulóknak 1. 121–126. (Zsuzsanna Fábián [2003]: Esercizi e manuale di lessicologia italiana; Fábián Zsuzsanna – Kardos Orsolya (2004): Chi la dura lavince. Érettségizők, nyelvvizsgázók, egyetemre készülők)
Kabai Lóránt (2000): Pedagógiai kalauz 3. 106. (Horváth Attila: Elméletek a nevelésről)
Kádár Péter (2004): A lelkiismeret témaköre egyes ember- és társadalomismeret-, valamint etika tankönyvekben 10. 122–128
Kamarás István (2000): Rejtett tanterv 12. 105–107. (Veres András: Művek, pályák, nemzedékek)
Kamarás István (2002): ‚A Mester és Margarita' – mozgóképeskönyvben 6–7. 178–180. (Wojtiszko, Maciej: A Mester és Margarita)
Kamarás István (2005): Egy mai lelkigyakorlatos könyv margójára 12. 128–130. (Nyíri Tamás [2004]: Lelkünk démonai és angyalai)
Kápolnai Iván (2005): Iskolák, felekezetek, kurzusok 4. 138–143. (Karády Viktor: Iskolarendszer és felekezeti egyenlőtlenségek Magyarországon ([1867–1945])
Kápolnai Iván (2005): Mezőkövesdi évek 2. 147–150. (Szlovák Sándor [2004]: Az internátustól a kollégiumig, 1917–2002)
Karády Viktor (2003): Peregrinusok 8. 139–140. (Szögi László [szerk.]: Magyarországi diákok németországi egyetemeken és főiskolákon, 1789–1919)
Karikó Sándor (2003): Karácsony Sándor hagyatéka 11. 125–128. (Karácsony Sándor [2003]: Magyarság és nevelés)
Katona Lucia (2001): Idegen nyelvi tantervek 11. 116–117. (Kurtán Zsuzsa: Idegen nyelvi tantervek)
Kékesi Zoltán (2002): Retorika, poétika, történetiség 3. 117–119. (Eisemann György: Mikszáth Kálmán)
Keller Magdolna – Pusztai Gabriella (2005): Középiskolai vademecum 3. 140–149. (Nagy Mária [2003, szerk.]: Mindenki középiskolája. Középfokú képzés az ezredforduló Magyarországán)
Keresztes György (2002): Jürgen Habermas: A kommunikatív etika 5. 115–118. (Habermas, Jürgen: A kommunikatív etika. A demokratikus vitákban kiérlelődő konszenzus és társadalmi integráció politikai-filozófiai elmélete)
Kéri Katalin (2002): A számvetés ideje 2. 117–118. (Tábori Tímea [főszerk.]: Vallás és Közösség)
Keserű József (2004): Az értelmezés mágiája 4. 131–134. (Grendel Lajos: A tények mágiája. Mészöly Miklós időskori prózája)
Kisantal Tamás (2002): Hogyan olvassunk Móriczot? 12. 117–118. (Fenyő D. György [szerk.]: A kifosztott Móricz?)
Kispál Tamás (2005): Két új frazeológiai szótár 5. 133–136. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Köcséné Szabó Ildikó (2002): A pedagógusok pedagógiája 2. 109–112. (Falus I. – Golnhofer E. – Kotschy B. és mtsai: A pedagógia és a pedagógusok)
Kojanitz László (2002): A tankönyvkutatás lehetőségei és korlátai 12. 109–112. (Dárdai Ágnes: A tankönyvkutatás alapjai)
Kollár Andrea (2006): Olasz-magyar főnévi valenciaszótár 6. 139–141. (Angelini, Maria Teresa – Fábián Zsuzsanna [2005]: Olasz-magyar főnévi valenciaszótár. Dizionario italiano-ungherese della valenza dei nomi)
Kolozsi Ádám (2005): Az etnológia új útjai 9. 150–154. (Kaschuba, Wolfgang [2004]: Bevezetés az európai etnológiába)
Komáromi Gabriella (2001): Búcsúcsók Csipkerózsikának 10. 117–119. (Kolbenschlag, Madonna: Búcsúcsók Csipkerózsikának)
Korcsog Balázs (2001): A/O 3. 114–119. (Gács Anna – Gelencsér Gábor [szerk.]: Adoptációk. Film és irodalom egymásra hatása)
Korda Eszter (2001): Ottlik-négykezes 4. 111–116. (Kelecsényi László: A szabadság enyhe mámora)
Kováts Anna (2004): Magyar szólások és közmondások szótára 6–7. 208–210. (Forgács Tamás: Magyar szólások és közmondások szótára)
Kovátsné Németh Mária (2006): A 21. század neveléselmélete 10. 145–148. (Bábosik István: Neveléselmélet)
Kozma László – Fóris Ágota (2006): A kultúra intézményrendszereinek történeti-funkcionális változásai 2. 148–150. (Sári Mihály [2004]: A kultúra intézményrendszereinek történeti-funkcionális változásai)
Krisztián Béla (2000): Iskolaelméletek és iskolai élet (Zrinszky László könyvéről) 10. 115–117.

Krisztián Béla (2004): A szakképzés változásai a 20. század utolsó negyedében 9. 133–135. (Benedek András [2003]: Változó szakképzés. A magyar szakképzés szerkezetének változásai a 20. század utolsó negyedében)
Kuttor Eszter (2005): Közhelyszótár 5. 130–133. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
L. Varga Péter (2004): Miről beszélünk, amikor kánonról beszélünk? 4. 127–130. (Hansági Ágnes: Klasszikus – korszak – kánon)
L. Varga Péter (2006): Történelem, kultúra, medialitás 3. 135–139. (Kulcsár Szabó Ernő – Szirák Péter [szerk., 2003]: Történelem, kultúra, medialitás)
Laczkó Sándor (2002): „Boldog a nép, melynek kertjében nyílnak e rózsák" 11. 107–110. (Perecz László: Szép rendbe foglalva)
Legáth Zsolt (2004): Csongor és Csilla 11. 135–140. (Csongor és Tünde előadás, Kamaraszínház)
Lizakovszky Éva (2000): A kétnyelvű gyermek 11. 109–112. (Navracsics Judit: A kétnyelvű gyermek)
Majoros Gábor (2004): Kelet és Nyugat vonzásában 9. 135–137. (V. Molnár László [2003]: „Kelet és Nyugat vonzásában")
Majtényi György (2005): Oral history 8. 148–148. (A „hatvanas évek" emlékezete. (2004))
Makai Éva (2001): Kudarcok nyomában 4. 116–134. (Benza Béla: Tabuk nélkül. Gyermekek az utolsó padban; Schödl Livia – Galicza János [szerk.]: Mitől (nem) lesz deviáns? Szöveggyűjtemény az iskolai „bűnmegelőzés"-hez; Lakner Zoltán – Tordainé Vida Katalin – Tordai Vilmos [szerk.]: Gyermekbántalmazás II.; Andor Mihály – Liskó Ilona. Iskolaválasztás és mobilitás)
Makai Éva (2000): Kudarcok nyomában 4. 116–117. (Benza Béla: Tabuk nélkül. Gyermekek az utolsó padban; Schödl Livia – Galicza János [szerk.]: Mitől (nem) lesz deviáns? Szöveggyűjtemény az iskolai „bűnmegelőzés"-hez; Lakner Zoltán – Tordainé Vida Katalin – Tordai Vilmos [szerk.]: Gyermekbántalmazás II.; Andor Mihály – Liskó Ilona. Iskolaválasztás és mobilitás)
Márkus Éva – Márkus Katalin (2002): A Magay–Országh- és a Varga–Lázár-féle magyar-angol középszótárak összehasonlítása 5. 95–99.
Márkus Katalin – Márkus Éva (2002): A Magay-Országh- és a Varga-Lázár-féle magyar-angol középszótárak összehasonlítása 5. 95–99.
Márkus Katalin (2004): PASSWORD – az új szótártípus 6–7. 212–216. (Magay Tamás: Password English–Hungarian Learner's Dictionary Angol–magyar tanulói szótár)
Martin Ferenc (2002): Széchenyi-album 10. 117–118. (Bereményi Géza: Hídember)
Martin Ferenc (2003): Az abblendétől a WebTV-ig. 6–7. 193–195. (Hartai László – Muhi Klára – Pápai Zsolt – Varró Attila – Vidovszky György: Film- és médiafogalmak)
Martin Ferenc (2004): Képírástan 1. 139–140. (Szabó Gábor: Filmes könyv (Hogyan kommunikál a film?)
Martin Ferenc (2005): Időhiány 5. 105–107. (Koltai Lajos [2005]: Sorstalanság)
Máthé Andrea (2000): Shakespeare magyarországi húgai 3. 112–115. (Fábri Anna: A nő és hivatása. Szemelvények a magyarországi nőkérdés történetéből 1777–1865)
Mayer Erzsébet (2002): Visszapillantó 8. 113–116.
Mayer Erzsébet (2003): Újabb visszapillantó 2. 119–122. (Kunc Adolf / Fináczy Ernő / Kövendy Dénes. Tudós tanárok – tanár tudósok)
Merényi Annamária (2003): A romantika-kutatás legújabb fejleményei 4. 126–128. (Szegedy-Maszák Mihály – Hajdu Péter: Romantika: világkép, művészet, irodalom)
Mikonya György (2005): Régi tankönyvek mustrája a Széchenyi Könyvtárban 9. 144–148.
Mirnics Zsuzsa (2005): Környezetnyelv-tanulás – a tolerancia eszköze 4. 145–146. (Bálizs Jutka – Mikes Melánia: Játsszunk, énekeljünk magyarul! – Tevékenységek nem magyar anyanyelvű gyermekek észére – Pedagógusok kézikönyve)
Mlakár Zsófia (2005): Kitörés és visszaút 11. 151–154. (Kozma Tamás [2002, szerk.]: Roma/Cigány értelmiségiek iskolai karrierje)
Molnár Éva (2001): Tanulmányok az önszabályozó tanulásról 2. 101–104. (Self-Regulated Learning. International Journal of Educational Research, 1999/6. sz.)
Molnár Éva (2003): A „skacok" ellenkultúrája. 6–7. 195–199. (Willis, Paul: A skacok [Iskolai ellenkultúra, munkáskultúra])
Molnár Krisztina (2002): Számítástechnikai fogalmak értelmező szótára 5. 109–111.
Mrázik Júlia (2000): Normatudat – nyelvi norma 5. 110–114. (Kemény Gábor [szerk]: La norme linguistique)
Murai András (2003): Több, mint film. 2. 122–123. (Kovács András Bálint: A film szerint a világ)
Murai András (2004): Az angol példa 1. 136–139. (O'Sullivan – Dutton – Rayner: Médiaismeret)
Murai András (2004): Magyar filmtörténet – tankönyv formában 11. 131–135. (Balogh Gyöngyi – Gyürey Vera – Honffy Pál [2004]: A magyar játékfilm története a kezdetektől 1990-ig)
Nádasi Edit (2000): Az írástanulás titkai 9. 108–111. (Lengyel Zsolt: Az írás. Kezdet-folyamat-végpont. Az írástanulás pszicholingvisztikai alapjai)
Nagy Ágnes (2002): Egy horvát-magyar képes szótár 5. 102–104.
Nagy Borbála (2004): Cecília Egy életteli nyelv(-tan)könyv 3. 123–124. (Biber, D. – Conrad, S. – Leech, G. [2003]: Longman Student Grammar of Spoken and Written English)
Nagy Marcell (2004): Az új olasz pszeudo-szótár: az „ellenséges betörés" 6–7. 219–222. (Csiffáry

Tamás: Magyar-olasz szótár és Olasz-magyar szótár)
Nagy Péter Tibor (2000): Az elemző történelemtanítás 9. 99–102. (Szabolcs Ottó: Történelempedagógiai írások)
Nagy Péter Tibor (2004): Diplomások 1. 126–131. (Educatio, 2002. 2.)
Nikolov Marianne (2002): A pszicholingvisztika állásáról 8. 116–118. (McGroarty, Mary. [szerk.]: Annual Review of Applied Linguistics)
Nikolov Marianne (2002): Kvalitatív szemléletű kutatásokról 9. 117–118. (Szabolcs Éva: Kvalitatív kutatási metodológia a pedagógiában)
Nóbik Attila (2002): Kulcsok a nevelés történetéhez 11. 115–117. (Kéri Katalin: Bevezetés a neveléstörténeti kutatások módszertanába)
Ollé János (2003): Egy tanulásközpontú oktatáselmélet vázlata. 4. 123–126. (Lappints Árpád: Tanuláspedagógia. A tanulás tanításának alapjai)
Ollé János (2003): Iskolai tudás és műveltség. 6–7. 167–175. (Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai tudás; Csapó Benő [szerk.]: Az iskolai műveltség)
Ollé János (2004): Didaktika vagy Praktika? – ez itt a kérdés! 5. 129–134. (Falus Iván [2003, szerk.]: Didaktika. Elméleti alapok a tanítás tanulásához.
Palkó Gábor (2000): Az újraolvasás folyamata 9. 111–113. (Kabdebó Lóránt – Kulcsár Szabó Ernő – Kulcsár-Szabó Zoltán – Menyhért Anna (szerk.): Tanulmányok Ady Endréről. Újraolvasó)
Palkó Gábor (2003): A kutatás és az oktatás közös pontjai 10. 126–128. (Dobos István [2002]: Az irodalomértés formái)
Papp Eszter (2005): Idegenszó-tár 5. 127–130. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Péntek János (2000): Közelebb a szöveghez (Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa: A szöveg megközelítései) 10. 102–105.
Pete Krisztián (2006): A tudomány egésze – tudománypedagógia nélkül 3. 139–142. (Zsolnai József [2005, vál. és összeáll.]: A tudomány egésze; a magyar tudomány tudománypedagógiai szemléje)
Péterfi Rita (2004): Valóban ekkora a baj? 6–7. 238–241 (Nagy Attila: Háttal a jövőnek)
Petneki Katalin (2001): Nyelvpedagógia – az idegen nyelvek tanításának tudománya 1. 103–106. (Bárdos Jenő: Az idegen nyelvek tanításának elméleti alapjai és gyakorlata)
Petneki Katalin (2001): Az idegennyelv-oktatás tantervelméleti háttere 12. 127–130. (Kurtán Zsuzsa: Idegen nyelvi tantervek)
Pócsik Andrea (2002): Felhívás és kihívás 10. 114–115. (Gerbner, George: A média rejtett üzenete)
Pócsik Andrea (2004): A „Csenyéte-trilógia" 3. 130–132. (Pálos György [1997]: Országalma; Pálos György [1995]: Csenyétei iskola; Czabán György – Pálos György [1998–99]: Csenyétei variációk)
Pócsik Andrea (2005): A film(elmélet)en túl 5. 108–112. (Pethő Ágnes [2003]): Múzsák tükre)
Pollmann Ferenc (2000): Történelmi leckék 10. 107–110.
Pukánszky Béla (2001): Maratoni reform(hullámvasút) 11. 113–116. (Báthory Zoltán: Maratoni reform)
Pusztai Gabriella – Keller Magdolna (2005): Középiskolai vademecum 3. 140–149. (Nagy Mária [2003, szerk.]: Mindenki középiskolája. Középfokú képzés az ezredforduló Magyarországán)
Rácz I. Péter (2001): A kánonok peremén 2. 105–106. (Eisemann György [szerk.]: A kánon peremén. Az irodalmi modernség alakváltozatai a XIX–XX. század fordulójának magyar prózájában)
Rácz I. Péter (2002): Metafizikus nyomkeresők 2. 113–115. (Bényei Tamás: Rejtélyes rend. A krimi, a metafizika és a posztmodern)
Radnóti Katalin (2000): A tudományos gondolkodás története 6–7. 221–227. (Ropolyi László – Szegedi Péter: A tudományos gondolkodás története)
Radnóti Katalin (2004): Tudomány és történet 6–7. 222–226. (Forrai Gábor – Margitay Tihamér [szerk.]: Tudomány és történet)
Rákosi Viktória (2004): Magyar szólástár 6–7. 206–208. (Bárdosi Vilmos: Magyar szólástár. Szólások, helyzetmondatok, közmondások értelmező és fogalomköri szótára)
Regéczi Ildikó (2003): Ördöngös regények. 9. 121–122. (V. Gilbert Edit [2001]: A Tanítvány, a Krónikás és az Áruló – Utak „A Mester és Margaritá"-hoz)
Rohály János (2002): Szöveg, olvasásmód: kultúrtörténet 1. 113–118. (Cavallo, Guglielmo – Chartier, Roger [szerk.]: Az olvasás kultúrtörténete a nyugati világban)
Rohály János (2003): „A hiányzó első lap" 9. 117–121. (Manguel. Alberto [2001]: Az olvasás története)
Rohály János (2004): A „művelődés" nevelés- és pedagógiatörténete – cseh szemmel 3. 118–123 (Kučera, Z. – Štverák, V. és mások [1999]: Chrestomatie z dějin pedagogiky)
Seress Ákos (2005): Thália árnyéka 1. 147–148. (Kékesi Kun Árpád [2001]: Thália árnyék[á]ban)
Simon Mária (2004): Holocaust – emléknap – pedagógiai folyamat 2. 123–124. (Hosszú Gyula: Utak a holocausthoz, történetek a holocaustról)
Simon Mária (2006): A vihar közepén 1. 138–141. (Gur, David [2005, szerk.]: A vihar közepén)
Sinka Edit (2001): Interdiszciplináris pedagógia 10. 113–115. (Interdiszciplináris pedagógia. A Kiss Árpád Emlékkonferencia előadásai)
Sipos Lajos (2005): Akkor is karácsony volt 5. 115–121. (Dobos Mariann [2003]: Akkor is karácsony volt [1944]; Dobos Mariann [2004]: Akkor is karácsony volt. Bölcsészek 1956-ról)

Smidéliusz Zsuzsanna (2001): Jótékony feszültségek 11. 117–118. (Zátonyi Sándor: Képességfejlesztő fizikatanítás)
Solt Kornél (2000): D'Artagnan elveszíti a kalapját 8. 113–115.
Somorjai Eszter (2000): A színház szerepe 11. 117–119. (Kiss Gabriella: Bevezetés a színházi előadások világába)
Stemler Miklós (2001): Narratológia és hermeneutika 8. 116–119. (Bengi László: Az elbeszélés kihívása)
Stemler Miklós (2000): A befogadás útja 1. 111–114. (Kulcsár-Szabó Zoltán: Hagyomány és kontextus.)
Stemler Miklós (2000): Olvasni jó? 10. 99–102. (L. Simon László – Thimár Attila [szerk.]: Az olvasó – az olvasás. Irodalmi tanulmányok)
Stemler Miklós (2002): Applikáció az ezredvégen 4. 118–119. (Poszler György: Ezredvégi palackposta)
Sz. Molnár Szilvia (2000): A líraolvasás lehetőségei 2. 117–119. (Menyhért Anna: „Én"-ek éneke)
Szabó Lajos (2006): Hajszálcsövek, nyomáscsoportok 2. 145–148. (Nagy Péter Tibor [2002]: Hajszálcsövek és nyomáscsoportok. Oktatáspolitika a 19–20. századi Magyarországon)
Szabó Péter (2001): A láthatatlan tanmenet 6–7. 104–107. (Breen, Michael P. – Littlejohn, Andrew: Classroom Decision Making. Negotiation and process syllabuses in practice)
Szerző nélkül (2002): A kétnyelvű kéziszótártól az értelmező szakszótárig 5. 95–95.
Szilvássy Orsolya (2006): Filmritmus és értékőrzés 6. 146–148. (Bíró Yvette [2005]: Időformák)
Szinger Veronika (2005): A cigányság és a közkönyvtár 11. 146–151. (Nagy Attila – Péterfi Rita [2004, szerk.]: A feladatra készülni kell)
Szöllősy Éva (2005): The Oxford Compact English Dictionary 5. 142–145. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Szöllősy Éva (2006): Sokfunkciós angol egynyelvű szótár haladóknak, számítógépre 141–143. (Summers, Della [szerk., 2005]: LONGMAN Dictionary of Contemporary English [LDOCE])
Szombathy Bálint (2001): Avantgárd kapcsolatok Közép-Kelet-Európában 2. 115–118. (Passuth Krisztina: Avantgárd kapcsolatok Prágától Bukarestig)
Szombathy Bálint (2000): A szentségtelenített mozgókép (Bóna László: Fantomképek) 10. 105–107.
Szűcs Balázs (2004): Ikon és látomás a keresztény keleten 6–7. 226–229. (Nacsinák Gergely András: A szem böjtje. Tanulmányok az orthodox kereszténység művészetéről)
Tarcsa Zoltán (2001): Minőség a gyakorlatban 6–7. 101–104. (Minőség és gyakorlat. Kiadványsorozat)
Tardos Katalin – Vörös Miklós (2000): Két klasszikus magyarul 3. 101–105. (Jahoda, Marie – Lazarsfeld, Paul F. – Zeisel, Hans: Marienthal; Whyte, William Foote: Utcasarki társadalom)
Tarján Tamás (2004): Kritikai kiadások új kötetei 1. 129–131 (Debreczeni Attila – Borbély Szilárd: Csokonai Vitéz Mihály összes művei. X. Tanulmányok Debreczeni Attila – Borbély Szilárd – Orosz Renáta – Szép Beáta: Csokonai Vitéz Mihály (2004): Összes művei. XI. Feljegyzések Kerényi Ferenc – Kiss József: Petőfi Sándor összes művei 3. Költemények, kritikai kiadás Kerényi Ferenc: Petőfi Sándor összes művei 4. Költemények)
Tarján Tamás (2006): Tom Sawyer a Corvin-közben 11. 137–140. (Októberi napok, naplólapok. A forradalom gyerekszemmel. Kolibri Színház)
Tófalvy Tamás (2005): Szüntelen tanulás 4. 134–138. (Bruner, Jerome: Az oktatás kultúrája)
Tóth Klára (2001): „Személyünkben és egyedeinkben vagyunk a világtörténelem" 3. 112–114. (Szabó Magda: Merszi, möszjő)
Tóth Klára (2000): Védtelenül? (Friedmann, Marcell: Televízió és agresszió) 10. 113–115.
Tóth Olga (2000): Egy szociológiai alapmű 5. 114–116. (Young, Michael – Willmott, Peter: Család és rokonság Kelet-Londonban)
Tötős Miklós (2005): Bibliai lexikon 5. 124–127. (A frazeológiától a terminológiáig, a menedzsmenttől a nyelvhelyességig)
Trencsényi Imre (2006): Húzd meg, ereszd meg... 1. 134–138. (P. Miklós Tamás [2004]: Gyermek- és serdülőkori szervezetek)
Trencsényi László (2000): Lengyel László esete Lengyel Lászlóval 3. 110–112. (Szőnyi Erzsébet [szerk.]: Kodály Zoltán nevelési eszméi a harmadik évezred küszöbén.)
Trencsényi László (2001): A gyógypedagógia új kézikönyve 3. 109–112. (Illyés Sándor [szerk.]: Gyógypedagógiai alapismeretek)
Trencsényi László (2001): The Children of… 8. 105–109. (Hegedűs T. András – Forray R. Katalin: Az újjáépítés gyermekei – a konszolidáció gyermekei; Werner, Anita: A tévé-kor gyermekei; Ariés, Paul: A McDonald's gyermekei)
Trencsényi László (2003): Neveléstörténet? Művelődéstörténet? 9. 110–114. (Monok István [2003, szerk.]: A művelődéstörténet problémái)
Trencsényi László (2004): 100 esztendő a Mexikói úton 5. 135–138. (Bán Éva – Nádas Pál – Okányi Andrea – Tarnói Gizella [2003, szerk.]: Száz esztendő a mozgáskorlátozott gyerekek szolgálatában. Felvidéky Judit [2003, rend.]: Életke I–II.)
Trencsényi László (2006): Élektra, a posztmodern 6. 148–150. (Bocsárdi László [rend., 2006]: Élektra)
Ugrai János (2001): A reformkori ifjak 6–7. 107–110. (Csorba Sándor: Reformkori diákegyesületek Patakon és a Társalkodási Egyesület Pozsonyban)

Ugrai János (2005): Modernizáció tollvonással 8. 145–148. (Schultheisz Emil (2004): A nagyszombati egyetem orvostanárai)
V. Gilbert Edit (2000): A magyar irodalom orosz olvasmányai 9. 113–119. (Kámán Erzsébet – Simon Mária – Kis Pintér Imréné – Juhász Terézia: Orosz írók magyar szemmel V. Az orosz és a szovjet irodalom fogadtatásának válogatott dokumentumai 1945–1990)
Vajda Zsuzsanna (2003): A gyermekkor története. 8. 140–143. (Pukánszky Béla: A gyermekkor története)
Vály György (2004): Selmeci tanárok 6–7. 231–233. (Csáky Károly: Híres selmecbányai tanárok)
Varga Diána Judit (2002): Magyar-francia kéziszótár 5. 99–101.
Varga Zoltán (2006): Húsz per hét 1. 116–121.
Vargáné Kiss Katalin (2006): A Longman Business English Dictionary 6. 144–145. (Gadsby, Adam [szerk., 2003]: Longman Business English Dictionary]
Vári Erzsébet (2003): Viszockij élete és művészete – sajátos tükörben. 9. 122–124. (Viczai Péter [2003, szerk.]: Emlékkönyv Vlagyimir Viszockij hatvanötödik születésnapja alkalmából)
Vári György (2000): „Vígan kimaradni e korból" 1. 108–111. (Óda az észhez – In memoriam Vas István)
Vasy Géza (2006): Nagymonográfia Radnóti Miklósról 11. 140–146. (Ferencz Győző: Radnóti Miklós élete és költészete)
Vecsey Zoltán (2003): Hogyan működik Pinker elméje? 1. 113–115. (Pinker, Steven: Hogyan működik az elme)
Végh Balázs Béla (2006): Nomen est omen 3. 144–146. (Csetri Elek – Szabó Béla [2003]: Az erdélyi fejedelmek arcképcsarnoka)
Vidovszky György (2001): Egygrammos enciklopédiák 1. 108–111. (Komár Erzsébet [szerk.]: Játékfilmek a kezdetektől 1944-ig; Játékfilmek 1963-tól napjainkig)
Vidovszky György (2000): 698 megabájt szellemi kihívás 10. 109–112. (Hartai László – Hirsch Tibor: Jancsó CD-ROM)
Virágné Horváth Erzsébet (2006): Zeneterápia – mindenkinek 10. 148–149. (Lindenbergerné Kardos Erzsébet: Zeneterápia)
Vörös Miklós (2000): A skacok 9. 102–106. (Willis, Paul: A skacok [Iskolai ellenkultúra és munkáskultúra])
Vörös Miklós – Tardos Katalin (2000): Két klasszikus magyarul 3. 101–105. (Jahoda, Marie – Lazarsfeld, Paul F. – Zeisel, Hans: Marienthal; Whyte, William Foote: Utcasarki társadalom)
Zákány Tóth Péter (2000): Megszakítottság, folytonosság, többszólamúság 12. 107–115. (Veres András: Művek, pályák, nemzedékek)
Zákány Tóth Péter (2001): Az emlékezet felejtése, a felejtés emlékezete 2. 108–112. (Eisemann György – H. Nagy Péter – Kulcsár-Szabó Zoltán: Irodalom tankönyv 16–17 éveseknek)
Zsolnai József (2003): A pedagógiai jelenkortörténet-író és a gyakorló oktatáspolitikus. 5. 128–132. (Báthory Zoltán: Maratoni reform)

KRITIKA A RECENZÁLT MŰVEK SZERINT

A Nyugat esszéírói. Válogatta és az előszót írta Kántor Lajos. Bence Erika (2001): „Esszéíró forradalom" 6–7. 110–113.
Alabán Ferenc: Interpretáció és integráció. H. Nagy Péter (2004): A szakszerűség vonzásában 6–7. 233–235.
Alternatívák. Konferencia Braun József (2002): Alternatívák 12. 113–116.
Andersson, Roy – Boman, Kalle – Borbás István (2003, szerk.): Moro úr sikeres lefagyasztása. Biró Éva (2004): Moro úr sikeres lefagyasztása 3. 128–130.
Andor Mihály – Liskó Ilona. Iskolaválasztás és mobilitás. Makai Éva (2001): Kudarcok nyomában 4. 116–134.
Angelini, Maria Teresa – Fábián Zsuzsanna (2005): Olasz-magyar főnévi valenciaszótár. Dizionario italiano-ungherese della valenza dei nomi. Kollár Andrea (2006): Olasz-magyar főnévi valenciaszótár 6. 139–141.
Angyalosi Gergely: Kritikus határmezsgyén Halmai Tamás (2000): Elmélet a gyakorlatban 11. 113–116.
Anyanyelvű oktatás – visszaköszönő gondok (2006) Mirnics Zsuzsa (2006): Anyanyelvű oktatás – Vajdaság 7–8. 196–198.
Arranz, Juan Diego (1999): Juegos al Aire Libre. Educacion Infantil y Primaria. (Szabadtéri játékok. Gyermekkori és kisiskolás nevelés). Becze Szabolcs (2004): Szakkönyv a játékról 10. 128–132.
Bábosik István: Neveléselmélet. Kovátsné Németh Mária (2006): A 21. század neveléselmélete 10. 145–148.
Balázs Éva: Közoktatás és regionális fejlődés. Bankó Marietta (2006): Közoktatás és regionális fejlődés 9. 137–140.
Balázs Sándor – Nagy Andor: A romapedagógia elméleti és gyakorlati alapjai. Forray R. Katalin (2001): Romapedagógia? 12. 119–122.
Bálizs Jutka – Mikes Melánia: Játsszunk, énekeljünk magyarul! – Tevékenységek nem magyar anyanyelvű gyermekek észére – Pedagógusok kézikönyve. Mirnics Zsuzsa (2005): Környezetnyelv-tanulás – a tolerancia eszköze 4. 145–146.
Balogh Gyöngyi – Gyürey Vera – Honffy Pál (2004): A magyar játékfilm története a kezdetektől 1990-ig. Murai András (2004): Magyar filmtörténet – tankönyv formában 11. 131–135.

Balogh László (2004): Iskolai tehetséggondozás. Gordon Győri János (2005): Támpontok a tehetséges gyerekek pedagógiájához 12. 130–136.
Bán Éva – Nádas Pál – Okányi Andrea – Tarnói Gizella (2003, szerk.): Száz esztendő a mozgáskorlátozott gyerekek szolgálatában. Felvidéky Judit (2003, rend.): Életke I–II.. Trencsényi László (2004): 100 esztendő a Mexikói úton 5. 135–138.
Bárdos Jenő: Az idegen nyelvek tanításának elméleti alapjai és gyakorlata. Petneki Katalin (2001): Nyelvpedagógia – az idegen nyelvek tanításának tudománya 1. 103–106.
Bárdosi Vilmos: Magyar szólástár. Szólások, helyzetmondatok, közmondások értelmező és fogalomköri szótára. Rákosi Viktória (2004): Magyar szólástár 6–7. 206–208.
Báthory Zoltán – Falus Iván (szerk.): Tanulmányok a neveléstudomány köréből Buda Mariann (2002): Tanulmányok a neveléstudomány köréből 10. 107–114.
Báthory Zoltán: Maratoni reform. Pukánszky Béla (2001): Maratoni reform(hullámvasút) 11. 113–116.
Báthory Zoltán: Maratoni reform. Zsolnai József (2003): A pedagógiai jelenkortörténet-író és a gyakorló oktatáspolitikus. 5. 128–132.
Bedancsics Gábor – Bengi László – Kulcsár Szabó Ernő – Szegedy-Maszák Mihály: Az irodalmi szövegantropológia horizontjai. Halmai Tamás (2002): Lét és irodalom 2. 115–117.
Benedek András (2003): Változó szakképzés. A magyar szakképzés szerkezetének változásai a 20. század utolsó negyedében. Krisztián Béla (2004): A szakképzés változásai a 20. század utolsó negyedében 9. 133–135.
Bengi László: Az elbeszélés kihívása. Stemler Miklós (2001): Narratológia és hermeneutika 8. 116–119.
Benz, Ute: Warum sehen Kinder Gewaltfilme? Miért néznek a gyerekek erőszakos filmeket? Angyal Ágnes (2002): Vizuális analfabéták 5. 118–120.
Benza Béla: Tabuk nélkül. Gyermekek az utolsó padban. Makai Éva (2001): Kudarcok nyomában 4. 116–134.
Benza Béla: Tabuk nélkül. Gyermekek az utolsó padban. Makai Éva (2000): Kudarcok nyomában 4. 116–117.
Bényei Tamás (szerk.): Kötelezők. Tanulmányok világirodalmi klasszikusokról). Halmai Tamás (2001): Tollseprű 1. 106–108.
Bényei Tamás: Rejtélyes rend. A krimi, a metafizika és a posztmodern. Rácz I. Péter (2002): Metafizikus nyomkeresők 2. 113–115.
Bérces Emese (2006): Helyesírás 6. 127–131. (Laczkó Krisztina – Mártonfi Attila (szerk., 2004): Helyesírás)
Beremányi Géza: Hídember Martin Ferenc (2002): Széchenyi-album 10. 117–118.
Biber, D. – Conrad, S. – Leech, G. (2003): Longman Student Grammar of Spoken and Written English. Nagy Borbála Cecília (2004): Egy életteli nyelv(tan)könyv 3. 123–124.
Bindorffer Györgyi (2001): Kettős identitás. Etnikai és nemzeti azonosságtudat Dunabogdányban Miheller Hajnalka (2006): Kettős identitás 7–8. 194–196.
Bíró Yvette (2003): Nem tiltott határátlépések. Beke Judit (2003): A határátlépés öröme és melankóliája. 10. 115–126.
Bíró Yvette (2005): Időformák Szilvássy Orsolya (2006): Filmritmus és értékőrzés 6. 146–148.
Blaskóné Majkó Katalin – Szőke Annamária (szerk.): A Mintarajztanodától a Képzőművészeti Főiskoláig. Bakos Katalin (szerk.): Mucha és társai. Szecessziós plakátok a Magyar Képzőművészeti Egyetem gyűjteményéből; Bán András (2003): „…Háttérbe szorítják a pálmát, lótuszt, akantuszt…” 3. 122–125.
Bocsárdi László (rend., 2006): Élektra Trencsényi László (2006): Élektra, a posztmodern 6. 148–150.
Bohár András – L. Simon László (2005): Aktuális avantgárd. Halmai Tamás (2005): Rejtőzködő hagyomány 12. 125–127.
Bóna László: Fantomképek Szombathy Bálint (2000): A szentségtelenített mozgókép 10. 105–107.
Borbély Anna: Nyelvcsere. Szociolingvisztikai kutatások a magyarországi románok közösségében Bene Annamária (2002): Nyelvcsere 10. 115–117.
Brassai Zoltán (2003): Gárdonyi Géza. H. Nagy Péter (2004): Életrajzi én(ek) 9. 137–139.
Breen, Michael P. – Littlejohn, Andrew : Classroom Decision Making. Negotiation and process syllabuses in practice. Szabó Péter (2001): A láthatatlan tanmenet 6–7. 104–107.
Bruner, Jerome: Az oktatás kultúrája. Tófalvy Tamás (2005): Szüntelen tanulás 4. 134–138.
Cavallo, Guglielmo – Chartier, Roger (szerk.): Az olvasás kultúrtörténete a nyugati világban. Rohály János (2002): Szöveg, olvasásmód: kultúrtörténet 1. 113–118.
Csáky Károly: Híres selmecbányai tanárok. Vály György (2004): Selmeci tanárok 6–7. 231–233.
Csanda Gábor (2004, szerk.): Somorjai disputa. „Az élő szlovákiai magyar írásbeliség” című szimpózium előadásai. Hárs György Péter (2004): Diotima és a disputa 10. 134–139.
Csapó Benő – Vidákovics Tibor (szerk.): Neveléstudomány az ezredfordulón. Buda Mariann (2002): Neveléstudomány az ezredfordulón 1. 107–113.
Csapó Benő (szerk.): Az iskolai tudás; Csapó Benő (szerk.): Az iskolai műveltség. Ollé János (2003): Iskolai tudás és műveltség 6–7. 167–175.

Csapó Benő (szerk.): Az iskolai tudás; Csapó Benő (szerk.): Az iskolai műveltség. Buda Mariann (2003): Világos perspektívákért 6–7. 175–183.
Csapó Benő (szerk.): Az iskolai tudás; Csapó Benő (szerk.): Az iskolai műveltség. Golnhofer Erzsébet (2003): A tudás új szemlélete. 6–7. 183–189.
Csehy Zoltán: A szöveg hermaphrodituszi teste. Tanulmányok a humanizmus, az antikvitás és az erotográfia köréből. H. Nagy Péter (2004): Forrásláncolatok dinamizálása 4. 130–131.
Csetri Elek és Szabó Béla (2003): Az erdélyi fejedelmek arcképcsarnoka. Végh Balázs Béla (2006): Nomen est omen 3. 144–146.
Csiffáry Tamás: Magyar-olasz szótár és Olasz-magyar szótár. Nagy Marcell (2004): Az új olasz pszeudo-szótár: az „ellenséges betörés" 6–7. 219–222.
Csongor és Tünde előadás, Kamaraszínház. Legáth Zsolt (2004): Csongor és Csilla 11. 135–140.
Csorba Sándor: Reformkori diákegyesületek Patakon és a Társalkodási Egyesület Pozsonyban. Ugrai János (2001): A reformkori ifjak 6–7. 107–110.
Dárdai Ágnes: A tankönyvkutatás alapjai. Kojanitz László (2002): A tankönyvkutatás lehetőségei és korlátai 12. 109–112.
Debreczeni Attila – Borbély Szilárd: Csokonai Vitéz Mihály összes művei. X. Tanulmányok; Debreczeni Attila – Borbély Szilárd – Orosz Renáta – Szép Beáta: Csokonai Vitéz Mihály (2004): Összes művei. XI. Feljegyzések; Kerényi Ferenc – Kiss József: Petőfi Sándor összes művei 3. Költemények, kritikai kiadás; Kerényi Ferenc: Petőfi Sándor összes művei 4. Költemények. Tarján Tamás (2004): Kritikai kiadások új kötetei 1. 129–131.
Dér Katalin – Horváth Pál: Bibliaismeret. Csikós Csaba (2001): Bibliaismeret 1. 111–116.
Djurič, Rajko: Die Literatur der Roma und Sinti. Beck Zoltán (2003): Európai cigány irodalom. 12. 128–131.
Dobos István (2002): Az irodalomértés formái. Palkó Gábor (2003): A kutatás és az oktatás közös pontjai. 10. 126–128.
Dobos Mariann (2003): Akkor is karácsony volt (1944). Sipos Lajos (2005): Akkor is karácsony volt 5. 115–121.
Dörnyei Zoltán (2005): The psychology of the language learner. Individual differences in second language acquisition. Kormos Judit (2006): Egyéni különbségek a nyelvtanulásban 7–8. 192–194.
Eco, Umberto (2004): La Mancha és Bábel között. Halmai Tamás (2004): Irodalom, intertextualitás, irónia 10. 132–134.
Educatio, 2002. 2. Nagy Péter Tibor (2004): Diplomások 1. 126–131.
Eisemann György – H. Nagy Péter – Kulcsár-Szabó Zoltán: Irodalom tankönyv 16–17 évesek-nek. Zákány Tóth Péter (2001): Az emlékezet felejtése, a felejtés emlékezete 2. 108–112.
Eisemann György (szerk.): A kánon peremén. Az irodalmi modernség alakváltozatai a XIX–XX. század fordulójának magyar prózájában. Rácz I. Péter (2001): A kánonok peremén 2. 105–106.
Eisemann György: Mikszáth Kálmán Kékesi Zoltán (2002): Retorika, poétika, történetiség 3. 117–119.
Euripidész: Médeia. Budapesti Katona József Színház. Éger Veronika (2005): Nem ember szívébe való nagy kínok… 5. 112–114.
Éva Balázs – Wieringen, Fons van – Watson, Leonard (szerk.): Quality and educational management. An European issue. Golnhofer Erzsébet (2001): Minőség és oktatásmenedzsment 5. 116–138.
Fábián Zsuzsanna – Gheno, Danilo : Sapienti sat. Olasz-magyar kifejezések és szólások tára. Fóris Ágota (2004): Olasz-magyar kifejezések és szólások szótára 6–7. 210–212.
Fábián Zsuzsanna – Kardos Orsolya (2004): Chi la dura lavince. Érettségizők, nyelvvizsgázók, egyetemre készülők. Józsa Judit (2006): Alapművek – olaszul tanulóknak 1. 121–126.
Fábri Anna: A nő és hivatása. Szemelvények a magyarországi nőkérdés történetéből 1777–1865. Máthé Andrea (2000): Shakespeare magyarországi húgai 3. 112–115.
Falus I. – Golnhofer E. – Kotschy B. és mtsai: A pedagógia és a pedagógusok. Köcsénè Szabó Ildikó (2002): A pedagógusok pedagógiája 2. 109–112.
Falus Iván (2003, szerk): Didaktika. Elméleti alapok a tanítás tanulásához. Ollé János (2004): Didaktika vagy Praktika? – ez itt a kérdés! 5. 129–134.
Fenyő D. György (szerk.): A kifosztott Móricz? Kisantal Tamás (2002): Hogyan olvassunk Móriczot? 12. 117–118.
Ferencz Győző: Radnóti Miklós élete és költészete. Vasy Géza (2006): Nagymonográfia Radnóti Miklósról 11. 140–146.
Forgács Tamás: Magyar szólások és közmondások szótára. Kováts Anna (2004): Magyar szólások és közmondások szótára 6–7. 208–210.
Forrai Gábor – Margitay Tihamér (szerk.): Tudomány és történet. Radnóti Katalin (2004): Tudomány és történet 6–7. 222–226.
Forray R. Katalin – Hegedüs T. András: Cigányok, iskola, oktatáspolitika. Ferge Zsuzsa (2004): Egy nagy téma méltó összefoglalása – és továbbgondolása 2. 127–131.
Forray R. Katalin – Hegedűs T. András: Cigányok, iskola, oktatáspolitika. Huszár Zsuzsa (2003): Intermagyar 12. 134–136.
Fried István: Árnyak közt mulandó árny. Tanulmányok Baka István lírájáról. Halmai Tamás (2001): Csak a szavak 2. 112–115.

Friedmann, Marcell: Televízió és agresszió. Tóth Klára (2000): Védtelenül? 10. 113–115.
Fromm, Erich (2002): Menekülés a szabadság elől. Biró Zsuzsanna (2004): Erich Fromm „szabadság"-értelmezése és a jelenkor felelőssége 5. 126–129.
Fukári Valéria (szerk.): Adalékok Pozsonypüspöki iskolatörténetéhez. B. Mánya Ágnes (2006): Pozsonypüspöki iskolatörténete szóban és képekben 9. 143–146.
Gács Anna – Gelencsér Gábor (szerk.): Adoptációk. Film és irodalom egymásra hatása. Korcsog Balázs (2001): A/O 3. 114–119.
Gadsby, Adam (szerk., 2003): Longman Business English Dictionary. Vargáné Kiss Katalin (2006): A Longman Business English Dictionary 6. 144–145.
Gerbner, George: A média rejtett üzenete. Pócsik Andrea (2002): Felhívás és kihívás 10. 114–115.
Gerngross, Günter – Puchta, Herbert: Join In. Fóti Nóra (2001): Nyelvkönyv-család kisiskolásoknak 2. 104–105.
Girod, Roger: L'illettrisme. Bán Ervin (2000): Könyv a kulturális hiányhelyzetről 6–7. 227–229.
Gordon Győri János (2004): A magyartanítás mestersége. Mestertanárok a magyartanításról (Beszélgetés tíz kiemelkedő jelentőségű magyartanárral. Fenyő D. György (2006): Személyes pedagógiatörténet 2. 140–143.
Göncz Lajos: A vajdasági magyarság kétnyelvűsége. Nyelvpszichológiai vonatkozások. Bene Annamária (2005): A vajdasági magyarok kétnyelvűsége a pszichológus szemével 4. 143–144.
Grendel Lajos: A tények mágiája. Mészöly Miklós időskori prózája. Keserű József (2004): Az értelmezés mágiája 4. 131–134.
Gur, David (2005, szerk.): A vihar közepén. Simon Mária (2006): A vihar közepén 1. 138–141.
Habermas, Jürgen: A kommunikatív etika. A demokratikus vitákban kiérlelődő konszenzus és társadalmi integráció politikai-filozófiai elmélete Keresztes György (2002): Jürgen Habermas: A kommunikatív etika 5. 115–118.
Halász Gábor – Lannert Judit: Jelentés a magyar közoktatásról. Csíkos Csaba (2004): Jelentés a magyar közoktatásról 4. 121–123.
Halász László: Az értelmezés változatai. Halmai Tamás (2001): Szöveg és lélek 8. 109–111.
Hansági Ágnes: Klasszikus – korszak – kánon. L. Varga Péter (2004): Miről beszélünk, amikor kánonról beszélünk? 4. 127–130.
Hartai László – Hirsch Tibor: Jancsó CD-ROM. Vidovszky György (2000): 698 megabájt szellemi kihívás 10. 109–112.
Hartai László – Muhi Klára – Pápai Zsolt – Varró Attila – Vidovszky György: Film- és médiafogalmak. Martin Ferenc (2003): Az abblendétől a WebTV-ig. 6–7. 193–195.
Havas Gábor – Kemény István – Liskó Ilona: Cigány gyerekek az általános iskolában. Andor Mihály (2003): Remény a romlásban. 12. 131–134.
Hegedűs T. András – Forray R. Katalin: Az újjáépítés gyermekei – a konszolidáció gyermekei; Werner, Anita: A tévé-kor gyermekei; Ariés, Paul: A McDonald's gyermekei. Trencsényi László (2001): The Children of… 8. 105–109.
Horváth Attila: Elméletek a nevelésről. Kabai Lóránt (2000): Pedagógiai kalauz 3. 106.
Horváth Iván: Magyarok Bábelben. Benke Gábor (2003): A tartalomipar elmélete. 1. 115–119.
Hosszú Gyula: Utak a holocausthoz, történetek a holocaustról. Simon Mária (2004): Holocaust – emléknap – pedagógiai folyamat 2. 123–124.
Huszár Ágnes (2005): A gondolattól a szóig. A beszéd folyamata a nyelvbotlások tükrében. Batár Levente (2006): Nyelvbotlások 1. 126–132.
Illyés Sándor (szerk.): Gyógypedagógiai alapismeretek. Trencsényi László (2001): A gyógypedagógia új kézikönyve 3. 109–112.
Interdiszciplináris pedagógia. A Kiss Árpád Emlékkonferencia előadásai. Sinka Edit (2001): Interdiszciplináris pedagógia 10. 113–115.
Jahoda, Marie – Lazarsfeld, Paul F. – Zeisel, Hans: Marienthal. Tardos Katalin – Vörös Miklós (2000): Két klasszikus magyarul 3. 101–105.
Kabdebó Lóránt – Kulcsár-Szabó Ernő – Kulcsár-Szabó Zoltán – Menyhért Anna (szerkesztők): Tanulmányok Ady Endréről. Újraolvasó. Palkó Gábor (2000): Az újraolvasás folyamata 9. 111–113.
Kámán Erzsébet – Simon Mária – Kis Pintér Imréné – Juhász Terézia: Orosz írók magyar szemmel V. Az orosz és a szovjet irodalom fogadtatásának válogatott dokumentumai 1945–1990). V. Gilbert Edit (2000): A magyar irodalom orosz olvasmányai 9. 113–119.
Karácsony Sándor (2003): Magyarság és nevelés. Karikó Sándor (2003): Karácsony Sándor hagyatéka. 11. 125–128.
Karády Viktor: Iskolarendszer és felekezeti egyenlőtlenségek Magyarországon (1867–1945). Kápolnai Iván (2005): Iskolák, felekezetek, kurzusok 4. 138–143.
Kaschuba, Wolfgang (2004): Bevezetés az európai etnológiába. Kolozsi Ádám (2005): Az etnológia új útjai 9. 150–154.
Katsányi Sándor – Könyves-Tóth Lilla (1998): Információ – Könyv – Könyvtár. Rozgonyi-Borus Ferenc – Kokas Károly: Informatika tankönyvcsalád. Dömsödy Andrea (2004): Egy NAT-nak megfelelő informatika tankönyvcsaládról 8. 141–144.
Kékesi Kun Árpád (2001): Thália árnyék(á)ban Seress Ákos (2005): Thália árnyéka 1. 147–148.
Kelecsényi László: A szabadság enyhe mámora Korda Eszter (2000): Ottlik-négykezes 4. 111–116.

Kelecsényi László: A szabadság enyhe mámora. Korda Eszter (2001): Ottlik-négykezes 4. 111–116.
Kemény Gábor (szerk): La norme linguistique Mrázik Júlia (2000): Normatudat – nyelvi norma 5. 110–114.
Kereszty Zsuzsa – Pólya Zoltán: Csenyéte antológias. Fata Edina (2003): Csenyéte példája. 12. 136–139.
Kéri Katalin: Bevezetés a neveléstörténeti kutatások módszertanába. Nóbik Attila (2002): Kulcsok a nevelés történetéhez 11. 115–117.
Kibédi Varga Áron: A jelen. Irodalom és művészet a századfordulón. Benyovszky Krisztián (2004): Szó, kép, értelmezés 1. 132–136.
Kiss Áron: Magyar gyermekjáték-gyűjtemény. Bartha Árpád (2000): „Kakas, adjon jó napot!" 12. 115–117.
Kiss Gabriella: Bevezetés a színházi előadások világába. Somorjai Eszter (2000): A színház szerepe 11. 117–119.
Kolbenschlag, Madonna: Búcsúcsók Csipkerózsikának. Komáromi Gabriella (2001): Búcsúcsók Csipkerózsikának 10. 117–119.
Koltai Lajos (2005): Sorstalanság Martin Ferenc (2005): Időhiány 5. 105–107-
Komár Erzsébet (szerk.): Játékfilmek a kezdetektől 1944-ig; Játékfilmek 1963-tól napjainkig. Vidovszky György (2001): Egygrammos enciklopédiák 1. 108–111.
Komáromi Gabriella (2005): Elfelejtett irodalom. Fejezetek a magyar gyermek és ifjúsági próza történetéből (1900–1944). Dian Viktória (2006): Kánonteremtő szándék a magyar gyermek és ifjúsági irodalomban 3. 143–144.
Koutny Ilona: Angol–Eszperantó–Magyar Kisszótár: Tanulás és Munka. Koutny Ilona: Angol-Eszperantó-Magyar Kisszótár: Nyelv és Kommunikáció. Dávid Mária (2004): Egy háromnyelvű (angol, eszperantó, magyar) tematikus szótársorozat 6–7. 216–219.
Kovács András Bálint: A film szerint a világ. Murai András (2003): Több, mint film. 2. 122–123.
Kovalcsik Katalin (2001, szerk.): Tanulmányok a cigányság társadalmi helyzete és kultúrája köréből. Halmai Tamás (2005): Közelítések, távlatok 9. 149–150.
Kovalcsik Katalin: Tanulmányok a cigányság társadalmi helyzete és kultúrája köréből. Halmai Tamás (2003): Közelítések, távlatok. 12. 127–128.
Kozma Tamás (2002, szerk.): Roma/Cigány értelmiségiek iskolai karrierje. Mlakár Zsófia (2005): Kitörés és visszaút 11. 151–154.
Kozma Tamás (2002): Határokon innen, határokon túl. Enyedi György (2003): Régi és új egyenlőtlenségek 9. 109–110.
Kozma Tamás: Kié az egyetem? A felsőoktatás nevelésszociológiája. Forray R. Katalin (2005): Kié az egyetem? 4. 131–134.
Kriston Vízi József (2004): Vendégségben Palócföldön Fábián Berta (2006): Még mindig jó palócok 5. 143–144.
Kučera, Z. – Štverák, V. és mások (1999): Chrestomatie z dějin pedagogiky. Rohály János (2004): A „művelődés" nevelés- és pedagógiatörténete – cseh szemmel 3. 118–123.
Kulcsár Sz. Zsuzsanna – Kulcsár Mónika (1997-1999): Irodalom I–II. Csehy Zoltán (2005): Torzulások és torzítások 8. 149–152.
Kulcsár Szabó Ernő – Szirák Péter (szerk., 2003): Történelem, kultúra, medialitás. L. Varga Péter (2006): Történelem, kultúra, medialitás 3. 135–139.
Kulcsár Szabó Ernő: A megértés alakzatai. Halmai Tamás (2000): A megértés horizontja 2. 114–116
Kulcsár Szabó Zoltán: Hagyomány és kontextus. Stemler Miklós (2000): A befogadás útja 1. 111–114.
Kulcsár-Szabó Zoltán: Hermeneutikai szakadékok Halmai Tamás (2006): Megérteni az értelmezhetetlent 9. 140–142.
Kunc Adolf / Fináczy Ernő / Kövendy Dénes. Tudós tanárok – tanár tudósok. Mayer Erzsébet (2003): Újabb visszapillantó. 2. 119–122.
Kurtán Zsuzsa: Idegen nyelvi tantervek. Katona Lucia (2001): Idegen nyelvi tantervek 11. 116–117.
Kurtán Zsuzsa: Idegen nyelvi tantervek. Petneki Katalin (2001): Az idegennyelv-oktatás tantervelméleti háttere 12. 127–130.
L. Simon László – Thimár Attila (szerk.): Az olvasó – az olvasás. Irodalmi tanulmányok. Stemler Miklós (2000): Olvasni jó? 10. 99–102.
Lakner Zoltán – Tordainé Vida Katalin – Tordai Vilmos (szerk.): Gyermekbántalmazás II. Makai Éva (2000): Kudarcok nyomában 4. 116–117.
Lakner Zoltán – Tordainé Vida Katalin – Tordai Vilmos (szerk.): Gyermekbántalmazás II. Makai Éva (2001): Kudarcok nyomában 4. 116–134.
Lányi Katalin (szerk.): Történelmi szemléltetőanyag az első világháború korából. Bakonyi Pál (2004): Az értékmegőrzés értéke 6–7. 229–231.
Lappints Árpád: Tanuláspedagógia. A tanulás tanításának alapjai. Ollé János (2003): Egy tanulásközpontú oktatáselmélet vázlata. 4. 123–126.
László János: Szerep, forgatókönyv, narratívum; László János: Társas tudás, elbeszélés, identitás. Bohár András (2000): Szereplők, forgatókönyvírók, történetmondók 5. 104–109.
Lengyel Zsolt: Az írás. Kezdet-folyamat-végpont. Az írástanulás pszicholingvisztikai alapjai. Nádasi Edit (2000): Az írástanulás titkai 9. 108–111.
Lindenbergerné Kardos Erzsébet: Zeneterápia. Virágné Horváth Erzsébet (2006): Zeneterápia – mindenkinek 10. 148–149.
Maciej Wojtiszko: A Mester és Margarita. Kamarás István (2002): ‚A Mester és Margarita' – mozgóképeskönyvben 6–7. 178–180.

Magay Tamás (2002): Angol és amerikai kifejezések szótára. B. Papp Eszter (2005): Angol és amerikai kifejezések szótára 12. 143–146.
Magay Tamás: Password English – Hungarian Learner's Dictionary. Angol – magyar tanulói szótár. Márkus Katalin (2004): PASSWORD – az új szótártípus 6–7. 212–216.
Manguel, Alberto (2001): Az olvasás története. Rohály János (2003): „A hiányzó első lap" . 9. 117–121.
Marx József (2004): Fábri Zoltán. Fák és folyondárok, egy komoly filmrendező pályaképe. Gelencsér Gábor (2005): Egy modern klasszikus 1. 148–150.
Mátrai Zsuzsa: Érettségi és felvételi külföldön. Hoffmann Rózsa (2002): Érettségi és felvételi külföldön 5. 111–115.
McGroarty, Mary. (szerk.): Annual Review of Applied Linguistics. Nikolov Marianne (2002): A pszicholingvisztika állásáról 8. 116–118.
Mednyánszky László életműve. Kiállítás a Magyar Nemzeti Galériában. A Tíz Bambusz Csarnoka. Könyv- és nyomdászattörténeti kiállítás. Buda Attila (2004): Ami az érzékelhető világ mögött lapul: lélek és kalligráfia 3. 124–128.
Menyhért Anna: „Én"-ek éneke. Sz. Molnár Szilvia (2000): A líraolvasás lehetőségei 2. 117–119.
Mihály Ottó: Az emberi minőség esélyei. Fáyné Dombi Alice (2000): Az emberi minőség esélyei 11. 112–113.
Miko, František: Az epikától a líráig. Az irodalmi mű stilisztikai vizsgálata. Benyovszky Krisztián (2001): Egy megkésett tanulmánykötet mai esélyei 8. 111–116.
Minőség és gyakorlat. Kiadványsorozat. Tarcsa Zoltán (2001): Minőség a gyakorlatban 6–7. 101–104.
Monok István (2003, szerk.): A művelődéstörténet problémái. Trencsényi László (2003): Neveléstörténet? Művelődéstörténet? . 9. 110–114.
Nacsinák Gergely András: A szem böjtje. Tanulmányok az orthodox kereszténység művészetéről. Szűcs Balázs (2004): Ikon és látomás a keresztény keleten 6–7. 226–229.
Nádor Orsolya, Komlós Attila szerk.): Nyelvi és nyelvhasználati jogok a Kárpát-medencében. Gúti Erika (2000): Kiút a csapdából? 5. 95–103.
Nagy Attila – Péterfi Rita (2004, szerk.): A feladatra készülni kell. Szinger Veronika (2005): A cigányság és a közkönyvtár 11. 146–151.
Nagy Attila (szerk.): Olvasásfejlesztés, könyvtárhasználat – kritikus gondolkodás. Szócikkmásolástól paródiaírásig. Éger Veronika (2001): Olvasásfejlesztés, könyvtárhasználat… 10. 115– 117.
Nagy Attila: Háttal a jövőnek. Péterfi Rita (2004): Valóban ekkora a baj? 6–7. 238–241 Pócsik Andrea (2004): A „Csenyéte-trilógia" 3. 130–132.
Nagy Mária (2003, szerk.): Mindenki középiskolája. Középfokú képzés az ezredforduló Magyarországán Keller Magdolna – Pusztai Gabriella (2005): Középiskolai vademecum 3. 140–149.
Nagy Pál: Cigányperek Magyarországon I.;Cserti Csapó Tibor: A nemzetközi és hazai kisebbségvédelemről. Beck Zoltán (2000): Cigány Tanulmányok 12. 103–104.
Nagy Péter Tibor (2002): Hajszálcsövek és nyomáscsoportok. Oktatáspolitika a 19-20. századi Magyarországon Szabó Lajos (2006): Hajszálcsövek, nyomáscsoportok 2. 145–148.
Navracsics Judit: A kétnyelvű gyermek Lizakovszky Éva (2000): A kétnyelvű gyermek 11. 109–112.
Neill, A. S. – Summerhill (2004): A pedagógia csendes forradalma. Rogers, C. R. (2003): Valakivé válni – A személyiség születése Gádor Anna (2006): Neill és Rogers 4. 136–144.
Neumer Katalin: Gondolkodás, beszéd, írás. Demeter Tamás (2000): Nézetek ütközőpontján 2. 111–113.
Nyíri Pál – Feischmidt Margit (2006, szerk.): Nem kívánt gyerekek? Migránsok a magyar közoktatásban Imre Anna (2006): Nem kívánt gyerekek? Migránsok a magyar közoktatásban 5. 139–143.
Nyíri Tamás (2004): Lelkünk démonai és angyalai. Kamarás István (2005): Egy mai lelkigyakorlatos könyv margójára 12. 128–130.
O'Sullivan – Dutton – Rayner: Médiaismeret. Murai András (2004): Az angol példa 1. 136–139.
Óda az észhez – In memoriam Vas István. Vári György (2000): „Vígan kimardni e korból" 1. 108–111.
Októberi napok, naplólapok. A forradalom gyerekszemmel. Kolibri Színház. Tarján Tamás (2006): Tom Sawyer a Corvin-köz-ben 11. 137–140.
P. Miklós Tamás (2004): Gyermek- és serdülőkori szervezetek. Trencsényi Imre (2006): Húzd meg, ereszd meg... 1. 134–138.
Pálos György (1997): Országalma. Pálos György (1995): Csenyétei iskola. Czabán György – Pálos György (1998–99): Csenyétei variációk.
Passuth Krisztina: Avantgárd kapcsolatok Prágától Bukarestig. Szombathy Bálint (2001): Avantgárd kapcsolatok Közép-Kelet-Európában 2. 115–118.
Pásztor Cecília: Salgótarjáni zsidótörténet. Általános és középiskolások számára. Adatok, források és tanulmányok a Nógrád Megyei Levéltárból. Csóti Csaba (2004): Zsidótörténet (nem csak) fiataloknak 2. 124–127.
Pearson, Roberta E. – Simpson, Philip (2001): Critical Dictionary of Film and Television Theory. Haulis Zoltán (2006): Egy televíziós, filmes szakmai szótár 6. 136–138.
Perecz László: Szép rendbe foglalva. Laczkó Sándor (2002): „Boldog a nép, melynek kertjében nyílnak e rózsák" 11. 107–110.
Perjés István (2003): Az iskola mítosza. Az iskola társadalompedagógiai értelmezése. Báthory Zoltán (2004): Egy talányos könyv 3. 117–118.

Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa: A szöveg megközelítései. Péntek János (2000): Közelebb a szöveghez 10. 102–105.
Pinker, Steven: Hogyan működik az elme. Vecsey Zoltán (2003): Hogyan működik Pinker elméje? 1. 113–115.
Pócsik Andrea (2005): A film(elmélet)en túl 5. 108–112. (Pethő Ágnes (2003)): Múzsák tükre)
Polgár Anikó: Catullus noster. Catullus-olvasatok a 20. századi magyar költészetben. H. Nagy Péter (2004): Antikvitásélmény mint alteritás 1. 131–132.
Pólónyi I. – Tímár A.: Tudásgyár vagy papírgyár. Eszik Zoltán (2001): „A papírgyártás korszerűsítése”… 9. 115–118.
Poszler György: Ezredvégi palackposta. Stemler Miklós (2002): Applikáció az ezredvégen 4. 118–119.
Pukánszky Béla: A gyermekkor története. Fehér Katalin (2003): Az elmúlt korok gyermekei. 3. 125–127.
Pukánszky Béla: A gyermekkor története. Vajda Zsuzsanna (2003): A gyermekkor története. 8. 140–143.
Pusztai Gabriella: Iskola és közösség. Felekezeti középiskolások az ezredfordulón. Imre Anna (2004): Felekezeti iskola és közösség 6–7. 241–245.
Réthy Endréné (2003): Motiváció, tanulás, tanítás. Miért tanulunk jól vagy rosszul? Habók Anita (2006): Motiváció, tanulás és tanítás 2. 137–140.
Ribó Pongrácz Éva: Madarakból lettünk. Cigány gyermekek képei. Bogdán Péter (2003): Madarakból lettünk. 6–7. 189–193.
Ritoók Zsigmond (koordinátor): A magyar nyelv az informatika világában. Bók Szilvia (2000): Anyanyelv – szaknyelv 106–108.
Ropolyi László – Szegedi Péter: A tudományos gondolkodás története. Radnóti Katalin (2000): A tudományos gondolkodás története 6–7. 221–227
Sándor Anna – Vörös Ferenc (2004, szerk.): Studia artisgrammaticae et litterarum. Harci Andor (2006): Otthonos elegancia – határon túl 3. 134–135.
Sári Mihály (2004): A kultúra intézményrendszereinektörténeti-funkcionális változásai. Fóris Ágota – Kozma László (2006): A kultúra intézményrendszereinek történeti-funkcionális változásai 2. 148–150.
Schödl Livia – Galicza János (szerk.): Mitől (nem) lesz deviáns? Szöveggyűjtemény az iskolai „bűnmegelőzés”-hez Makai Éva (2000): Kudarcok nyomában 4. 116–117
Schödl Livia – Galicza János (szerk.): Mitől (nem) lesz deviáns? Szöveggyűjtemény az iskolai „bűnmegelőzés”-hez; Lakner Zoltán – Tordainé Vida Katalin – Tordai Vilmos (szerk.): Gyermekbántalmazás II.; Andor Mihály – Liskó Ilona. Iskolaválasztás és mobilitás. Makai Éva (2001): Kudarcok nyomában 4. 116–134.
Schultheisz Emil (2004): A nagyszombati egyetem orvostanárai. Ugrai János (2005): Modernizáció tollvonással 8. 145–148.
Self-Regulated Learning. International Journal of Educational Research, (1999) 6. Molnár Éva (2001): Tanulmányok az önszabályozó tanulásról 2. 101–104.
Shakespeare, William: III. Richard. Budapesti Nemzeti Színház. Éger Veronika (2005): Országomat egy lóért! 4. 147–149.
Summers, Della (szerk., 2005): LONGMAN Dictionaryof Contemporary English (LDOCE). Szöllősy Éva (2006): Sokfunkciós angol egynyelvű szótár haladóknak, számítógépre 141–143.
Sz. Molnár Szilvia: Bevezetés a kortárs magyar irodalomba. Asztalos Éva (2006): Kortárs klaszszikusok 12. 143–146.
Szabó Andrea – Bauer Béla – Laki László (2002): Ifjúság 2000 Tanulmányok. Holik Ildikó (2003): Magyar fiatalok az ezredfordulón. 9. 114–117.
Szabó Gábor: Filmes könyv Hogyan kommunikál a film? Martin Ferenc (2004): Képírástan 1. 139–140.
Szabó Magda: Merszi, möszjő. Tóth Klára (2001): „Személyünkben és egyedeinkben vagyunk a világtörténelem” 3. 112–114.
Szabolcs Éva: Kvalitatív kutatási metodológia a pedagógiában. Nikolov Marianne (2002): Kvalitatív szemléletű kutatásokról 9. 117–118.
Szabolcs Ottó: Történelempedagógiai írások. Nagy Péter Tibor (2000): Az elemző történelemtanítás 9. 99–102.
Szegedy-Maszák Mihály – Hajdu Péter: Romantika: világkép, művészet, irodalom. Merényi Annamária (2003): A romantika-kutatás legújabb fejleményei. 4. 126–128.
Szirák Péter: Folytonosság és változás. Halmai Tamás (2000): Írás, olvasás, irodalom 1. 114–116.
Szlovák Sándor (2004): Az internátustól a kollégiumig, 1917–2002. Kápolnai Iván (2005): Mezőkövesdi évek 2. 147–150.
Szombathy Bálint (2005): A konkrét költészet útjai. H. Nagy Péter (2005): A konkrét keret 12. 137–143.
Szögi László (szerk.): Magyarországi diákok németországi egyetemeken és főiskolákon, 1789–1919. Karády Viktor (2003): Peregrinusok. 8. 139–140.
Szőnyi Erzsébet, szerk.: Kodály Zoltán nevelési eszméi a harmadik évezred küszöbén. Trencsényi László (2000): Lengyel László esete Lengyel Lászlóval 3. 110–112.
T. Kiss Tamás: Kölcsönhatások. A kultúraközvetítés néhány elméleti kérdéséről. Andor Mihály (2006): Kölcsönhatások 9. 135–137.
T. Litovkina Anna (2005): Magyar közmondástár. Közmondások értelmező szótára példákkal szemléltetve. B. Papp Eszter (2006): Magyar közmondások orosz szemmel 6. 131–133.

Tábori Tímea (főszerk.): Vallás és Közösség Kéri Katalin (2002): A számvetés ideje 2. 117–118.
Thomas, William Isaac – Znaniecki, Fabian: A lengyel paraszt Európában és Amerikában. Dupcsik Csaba (2002): Bevándorlók 11. 111–114.
Tolcsvai Nagy Gábor (2002): Pilinszky János. „Tegnap és Ma". Halmai Tamás (2004): A kultusz felülírása 5. 134–135.
V. Gilbert Edit (2001): A Tanítvány, a Krónikás és az Áruló – Utak „A Mester és Margaritá"-hoz. Regéczi Ildikó (2003): Ördöngös regények. 9. 121–122.
V. Molnár László (2003): „Kelet és Nyugat vonzásában". Majoros Gábor (2004): Kelet és Nyugat vonzásában 9. 135–137.
Vajda Barnabás (2005): Sigmund Freud és a XX. század eleji magyar irodalom. Tanulmányok magyar írók és a freudi pszichoanalízis kapcsolatáról. H. Nagy Péter (2006): Freud-filológia és hatáskutatás 2. 143–144.
Varga Tamás (2001): Matematika lexikon matematika-tanároknak, szülőknek, matematikát tanulóknak. Czékmán Orsolya (2006): Matematika lexikon az oktatásban 6. 133–136.
Vargáné Kiss Katalin (2004, szerk.): Angol szaknyelv a felsőoktatás. Bajzát Tünde (2006): Angol szaknyelv a felsőoktatásban 1. 132–134. (ban)
Váriné Szilágyi Ibolya (szerk): Értékek az életben és a retorikában. Huszár Ágnes (2004): Értékek az életben – és a retorikában 6–7. 235–238.
Veres András: Művek, pályák, nemzedékek. Kamarás István (2000): Rejtett tanterv 12. 105–107.
Veres András: Művek, pályák, nemzedékek. Zákány Tóth Péter (2000): Megszakítottság, folytonosság, többszólamúság 12. 107–115.
Viczai Péter (2003, szerk.): Emlékkönyv Vlagyimir Viszockij hatvanötödik születésnapja alkalmából. Vári Erzsébet (2003): Viszockij élete és művészete – sajátos tükörben. 9. 122–124.
Voit Krisztina (2000): A budapesti sajtó adattára, 1873–1950. Buda Attila (2004): A magyar sajtó levéltári forrásaiból 5. 122–126.
Whyte, William Foote: Utcasarki társadalom. Tardos Katalin – Vörös Miklós (2000): Két klasszikus magyarul 3. 101–105.
Willis, Paul: A skacok (Iskolai ellenkultúra és munkáskultúra). Vörös Miklós (2000): A skacok 9. 102–106.
Willis, Paul: A skacok (Iskolai ellenkultúra, munkáskultúra). Molnár Éva (2003): A „skacok" ellenkultúrája. 6–7. 195–199.
Young Citizens in Europe. Developing Identities in Europe. Learning for a Democratic Europe. Baska Gabriella (2002): Az európai identitásért 4. 115–118.
Young, Michael – Willmott, Peter: Család és rokonság Kelet-Londonban. Tóth Olga (2000): Egy szociológiai alapmű 5. 114–116.
Zátonyi Sándor: Képességfejlesztő fizikatanítás. Smidéliusz Zsuzsanna (2001): Jótékony feszültségek 11. 117–118.
Zrinszky László könyvéről. Krisztián Béla (2000): Iskolaelméletek és iskolai élet 10. 115–117.
Zsolnai József (2005, vál. és összeáll.): A tudomány egésze; a magyar tudomány tudománypedagógiai szemléje. Pete Krisztián (2006): A tudomány egésze – tudománypedagógia nélkül 3. 139–142.
Zsuzsanna Fábián (2003): Esercizi e manuale di lessicologia italiana. Józsa Judit (2006): Alapművek – olaszul tanulóknak 1. 121–126.

POSTA

Csillag Ferenc (2000): A változatlanság veszélyei, avagy Kékszakállú kerítést emelt 8. 119.
Ittzés Mihály (2000): Nyílt levél Trencsényi Lászlóhoz 8. 115.
Solt Kornél (2000): D'Artagnan elveszíti a kalapját 8. 113.

KÖRMÖS

Andor Mihály (1992): Körmös 8.
Andor Mihály (1992): Körmös 11–12.
Andor Mihály (1993): Körmös 18.
Andor Mihály (1993): Körmös 3–4.
Dippold Pál (1993): Körmös 7.
Fatalin László (1994): Körmös 7.
Fatalin László (1994): Körmös 20.
Fatalin László (1995): Körmös 18–19.
Géczi János (1992): Körmös 9.
Géczi János (1993): Körmös 10.
Géczi János (1993): Körmös 20.
Géczi János (1993): Körmös 6.
Géczi János (1994): Körmös 17.
Géczi János (1995): Körmös 13–14.
Géczi János (1995): Körmös 3–4.
Kamarás István (1993): Körmös 17.
Kamarás István (1993): Körmös 24.
Kamarás István (1994 Körmös 13.
Kamarás István (1994): Körmös 5.
Kamarás István (1994): Körmös 9.
Kamarás István (1994): Körmös 21.
Kamarás István (1995): Körmös 8–9.
Mányoki Endre (1994): Körmös 10.
Sebők Zoltán (1993): Körmös 13–14.
Sebők Zoltán (1994): Körmös 3.
Sebők Zoltán (1995): Körmös 15–16–17.
Schiller István (1992): Körmös 10.
Schiller István (1993): Körmös 9.
Szakály Sándor (1993): Körmös 21–22.
Szakály Sándor (1994): Körmös 8.
Szakály Sándor (1994): Körmös 18.
Szakály Sándor (1994): Körmös 22–23.
Szakály Sándor (1995): Körmös 1–2.
Szakály Sándor (1995): Körmös 6–7.
Székely Sz. Magdolna (1993): Körmös 11.

Szekszárdi Ferencné (1993): Körmös 1.
Szőke Zoltán (1993): Körmös 13–14.
Takács Viola (1993): Körmös 12.
Takács Viola (1994): Körmös 6.
Takács Viola (1994): Körmös 15–16.
Takács Viola (1995): Körmös 22.
Tóth László (1995): Körmös 11–12.
Trencsényi László (1993): Körmös 2.
Trencsényi László (1993): Körmös 5.
Trencsényi László (1993): Körmös 15–16.
Trencsényi László (1993): Körmös 19.
Trencsényi László (1994): Körmös 4.
Trencsényi László (1994): Körmös 11–12.
Trencsényi László (1994): Körmös 14.
Trencsényi László (1994): Körmös 19.
Trencsényi László (1994): Körmös 24.
Trencsényi László 1995): Körmös 5.
Trencsényi László (1995): Körmös 20–21.
Trencsényi László (1995): Körmös 24.
Vágó Irén (1995): Körmös 23.
Zalán Tibor (1993): Körmös 8.
Zalán Tibor (1994): Körmös 1–2.
Zalán Tibor (1995): Körmös 10.

LAPVÉG

Zalán Tibor (1992): Lapvég 4.
Zalán Tibor (1992): Lapvég 8.
Zalán Tibor (1992): Lapvég 9.
Zalán Tibor (1992): Lapvég 10.
Zalán Tibor (1992): Lapvég 11–12.
Zalán Tibor (1993): Lapvég (teljes évfolyam)
Zalán Tibor (1994): Lapvég (teljes évfolyam)
Zalán Tibor (1995): Lapvég (teljes évfolyam)
Zalán Tibor (1996): Lapvég (teljes évfolyam)
Zalán Tibor (1997): Lapvég (teljes évfolyam)
Zalán Tibor (1998): Lapvég (teljes évfolyam)

SATÖBBI

Satöbbi (2000) 1. 117–120.
Satöbbi (2000) 2. 120.
Satöbbi (2000) 3. 116–120.
Satöbbi (2000) 4. 118–120.
Satöbbi (2000) 5. 117–120.
Satöbbi (2000) 6–7. 230–232.
Satöbbi (2000) 8. 122–124.
Satöbbi (2000) 9. 120.
Satöbbi (2000) 10. 118–120.
Satöbbi (2000) 11. 120.
Satöbbi (2000) 12. 118–120.
Satöbbi (2001) 1. 119–120.
Satöbbi (2001) 2. 119–120.
Satöbbi (2001) 3. 117–120.
Satöbbi (2001) 5. 119–120.
Satöbbi (2001) 6–7. 114–116.
Satöbbi (2001) 8. 120.
Satöbbi (2001) 9. 119–120.
Satöbbi (2001) 10. 120.
Satöbbi (2001) 12. 135–136.
Satöbbi (2002) 1. 118–120.
Satöbbi (2002) 2. 119–120.
Satöbbi (2002) 3. 120.
Satöbbi (2002) 4. 120.
Satöbbi (2002) 6–7. 181–184.
Satöbbi (2002) 9. 119–120.
Satöbbi (2002) 10. 119–120.
Satöbbi (2002) 11. 118–120.
Satöbbi (2002) 12. 119–120.
Satöbbi (2003) 1. 120.
Satöbbi (2003) 2. 124
Satöbbi (2003) 3. 128
Satöbbi (2003) 6–7. 200
Satöbbi (2003) 8. 144
Satöbbi (2003) 12. 140
Satöbbi (2004) 2. 132
Satöbbi (2004) 4. 135–136
Satöbbi (2004) 5. 139–140
Satöbbi (2004) 6–7. 244
Satöbbi (2004) 9. 140
Satöbbi (2004) 10. 140
Satöbbi (2004) 12. 151–152
Satöbbi (2006) 1. 142.
Satöbbi (2006) 4. 145–146.
Satöbbi (2006) 5. 145–146.
Satöbbi (2006) 10. 150

SZEPARÁTUM

Arató László – Knausz Imre – Mihály Ottó – Nahalka István – Trencsényi László (2003): Az egyszintű, kompetencia-központú érettségi-felvételi vizsga koncepciója. 8. I–LIX.
Arthuro Schwarz (1995): Marcel Duchamp álnevei 23.
Baudrillard, Jean (1996): A művészet eltűnése 5.
Baudrillard, Jean (1997): Víruselmélet 5.
Békési Imre – Galgóczi László – Nagy L. János (1996): Újabb megközelítések a Halotti Beszéd és Könyörgés vizsgálatában 9.
Bodóczky István (1993): Vizuális nevelési feladatgyűjtemény 10.
Chalupecký, Jidřich (1997): Csak művész… 11.
Chikán Bálint (1994): Romániai képzőművészekről 15–16
Diósi Alojzia (1998): Társadalomismeret – integrált tanterv 11.
Galgóczi László – Békési Imre – Nagy L. János (1996): Újabb megközelítések a Halotti Beszéd és Könyörgés vizsgálatában 9.
Géczi János (1998): A kereszténység rózsái (I.) 2.
Géczi János (1998): A kereszténység rózsái (II.) 3.
Géczi János (1997): A rózsa az antik görög kultúrában 11.
Géczi János (1995): Tihanytörténet 20–21.
Géczi János (2005): A római világ képeinek rózsája 12.

Girán János – Kardos Lajos (1997): A cigány gyerekek iskolai sikertelenségének háttere 10.
Görgényi Frigyes (1996): A halberstadti pap 12.
Groys, Boris (1998): A gyűjtemény logikája 4.
Groys, Boris (1996): A tautológiáé a jövő 4.
Groys, Boris (1996): Oroszország felfedezése 11.
Groys, Boris – Kabakov, Ilja (1998): Az installáció művészete (I.) 6–7.
Groys, Boris – Kabakov, Ilja (1998): Az installáció művészete (II.) 9.
Hajdu István (1994): Kontempláció a zajban 11–12.
Hartai László (1998): Mozgókép- és médiaoktatás közoktatási integrációs pogramja 6–7.
Heffner Anna (1997): A vizuális kultúra tantárgy pedagógiai programcsomagja az értékközvetítő és képességfejlesztő programban8.
Heffner Anna (1995): Adalékok a keretről 11–12.
Heffner Anna (1997): Az ÉKP részletes tanterve és pedagógiai programcsomagja 2.
Hermann Róbert (1998): A magyar hadtörténelem kiemelkedő egyéniségei 4.
Hersh, Reuben – John–Steiner, Vera (1996): Közelkép a magyar matematikáról 10.
Hoffmann Rózsa (1995): Hat kérdés a Nemzeti Alaptantervről 10.
J. Szikra Éva (1997): Magyar kertművészet 9.
Jámborné Szikra Éva (1996): Kertművészet 3.
John-Steiner, Vera – Hersh, Reuben (1996): Közelkép a magyar matematikáról 10.
Kabakov, Ilja – Groys, Boris (1998): Az installáció művészete (I.) 6–7.
Kabakov, Ilja – Groys, Boris (1998): Az installáció művészete (II.) 9.
Kardos Lajos – Girán János (1997): A cigány gyerekek iskolai sikertelenségének háttere 10.
Kocsis Mihály (1998): Pedagógusképzés és -továbbképzés 11.
Komenczi Bertalan (1997): Orbis sensualium pictus 1.
M. Tóth Géza (1998): Az animációs film helye és szerepe a médiaoktatásban 8.
Mányoki Endre (1996): Fotók 1.
Miltényi Miklós (1996): Videoanyagok katalógusa a történelem tanításához 6–7.
Nagy József (2005): A hagyományos pedagógiai kultúra csődje 6-7.
Nagy L. János – Békési Imre – Galgóczi László (1996): Újabb megközelítések a Halotti Beszéd és Könyörgés vizsgálatában 9.
Perneczky Géza (1998): Gyenge káosz – erős grafika 1.
Rákóczy Rozália (1994): Hat hasonmás; megjegyzés és kísérlet történelemtanítás ürügyén 6.
Schwartz, Arthuro (1995): Marcel Duchamp álnevei 23.
Sebők Zoltán (1991): Az új művészet fogalomtára 1945–től napjainkig 1. rész 4.
Sebők Zoltán (1991): Az új művészet fogalomtára 1945–től napjainkig 2. rész 7–8.
Sebők Zoltán (1992): Az új művészet fogalomtára 1945–től napjainkig 3. rész 1.
Sebők Zoltán (1992): Az új művészet fogalomtára 1945–től napjainkig 4. rész 4.
Sebők Zoltán (1994): Bácskai portrévázlatok 3.
Sebők Zoltán (1997): Kulturális virológia 5.
Sebők Zoltán (1996): Minden eladó 8.
Sebők Zoltán (1996): Roland Barthes: A művészet bölcsessége 10.
Sebők Zoltán (1996): SPECULUM – Kiállítási napló 6–7.
Sebők Zoltán (1998): Új médiumok a képzőművészetben 5.
Simon Zsuzsanna (1997): A látható paradoxon 3.
Sulyok Miklós (1993): „Small is beautiful". Mai magyar építészet 1.
Szegő György (1996): Építő áldozat 2.
Takács Viola (1997): A tudásszerkezet mérése 6–7.
Tóth Ferenc (1992): A fénykép mint képzőművészeti médium 11–12.
V. Molnár László (1993): Történelemtanítási szakirodalmunk válogatott bibliográfiája 1958–1993 21–22.
Zsolnai József (1995): Koncepció a tanárképzés problémáinak számbavételéhez és szervezeti rendjének újragondolásához 15–16–17.

SZEPARÁTUM – SZERZŐ NÉLKÜL

A Civitas Egyesület „Polgári ismeretek és készségek" tanárképzési programjának követelményrendszere (1998) 1.
A pedagógus szakma megújítása projekt kuratóriumának pályázati felhívása 1993. év 2. Pályázati ciklus (1993) 23.
A pedagógus szakma megújítása projekt tanfolyamai és pályázatai (1992) 6–7.
A pedagógus szakma megújítása projekt tanfolyamai és pályázatai (1993) 3–4.
Iskolakultúra repertórium 1991–92. (1993) 5.
Iskolakultúra repertórium 1993. (1993) 24.
Iskolakultúra repertórium 1994. (1994) 24.
Iskolakultúra repertórium 1995. (1995) 24.
Iskolakultúra repertórium 1996. (1997) 1.
Iskolakultúra repertórium 1997. (1997) 12.
Iskolakultúra repertórium 1998. (1998) 12.
Iskolakultúra repertórium 1999. (2000) 1.
Iskolakultúra repertórium 2000. (2000) 12.
Iskolakultúra repertórium 2001. (2001) 12.
Iskolakultúra repertórium 2002. (2002) 12.
Iskolakultúra repertórium 2003. (2003) 12.
Iskolakultúra repertórium 2004. (2004) 12.
Iskolakultúra repertórium 2005. (2005) 12.
Műveltségkép az ezredfordulón konferencia (1995) 8–9.
Pályázat a minőség elvét tudatosan vállaló és teljesítő iskolák céltámogatására (1992) 6–7. 13.
Pályázat a pedagógusképzés és posztgraduális képzés megújítására (1992) 6–7. 15.

Pályázat kísérleti iskolák, óvódák, kísérleti programok, fejlesztések támogatására (1992) 6–7. 14.
Pályázat pedagógiai programok, fakultatív tantárgyi programok és taneszközök fejlesztésére, külföldi programok és taneszközök adaptálására (1992) 6–7. 5.
Tanári mesterség. Kreativitás a 2l. század küszöbén (1992) 2.
Tanfolyamok, önkormányzati vezetők, önkormányzatok oktatásüggyel foglalkozó szakemberei, intézményvezetők, pedagógusok számára (1992) 6–7. 2.

EGYÉB

Fejlesztési (1994) 1–2. 2–65.
Háttéranyagok (1994) 1–2. 66–107.

KÖNYV

1. Kamarás István (1998): Krisnások Magyarországon
2. Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (1998): A szöveg megközelítései
3. Andor Mihály – Liskó Ilona (2000): Iskolaválasztás és mobilitás
4. Csányi Erzsébet (2000): Világirodalmi kontúr 5. Fóris Ágota (2000) (szerk.): Olasz nyelvi tanulmányok
6. Takács Viola (2000): A Galois-gráfok pedagógiai alkalmazása
7. Szépe György (2001): Nyelvpolitika: múlt és jövő
8. Andor Mihály (2001, szerk.): Romák és oktatás
9. Baska Gabriella – Nagy Mária – Szabolcs Éva (2001): Magyar tanító, 1901
10. Tüske László (2001, szerk.): Muszlim művelődéstörténeti előadások
11. Petőfi S. János – Benkes Zsuzsa (2002): A multimediális szövegek megközelítései
12. Kárpáti Eszter – Szűcs Tibor (2002, szerk.): Nyelv-pedagógia
13. Reisz Terézia – Andor Mihály (2002, szerk.): A cigányság társadalomismerete
14. Fóris Ágota (2002): Szótár és oktatás
15. H. Nagy Péter (2002, szerk.): Ady-értelmezések
16. Kéri Katalin (2002): Nevelésügy a középkori iszlámban
17. Géczi János (2003): Rózsahagyományok
18. Kocsis Mihály (2003): A tanárképzés megítélése
19. Gelencsér Gábor (2003): Filmolvasókönyv
20. Takács Viola (2003): Baranya megyei tanulók tudás-struktúrája
21. Lajtai L. László (2004): Nemzetkép és iskola, 1777–1888
22. Franyó István (2004): Biológiai műveltségünk
23. Golnhofer Erzsébet (2004): Pedagógiai nézetek Magyarországon, 1945–1948
24. Bárdos Jenő (2004): Nyelvpedagógiai tanulmányok
25. Kamarás István (2005): Olvasásügy
26. Géczi János (2005): Pedagógiai tudásátadás
27. Révay Valéria (2005) (szerk.): Nyelvészeti tanulmányok
28. Pukánszky Béla (2005, 2006): Gyermekszemlélet a 19. században
29. Szépe György – Medve Anna (2005, 2006, szerk.): Anyanyelvi nevelési tanulmányok I.
30. B. Nagy Ágnes – Medve Anna – Szépe György (2006) (szerk.): Anyanyelvi nevelési tanulmányok II.
31. Géczi János (2006, szerk): Az iskola kultúrája: nevelés és tudomány

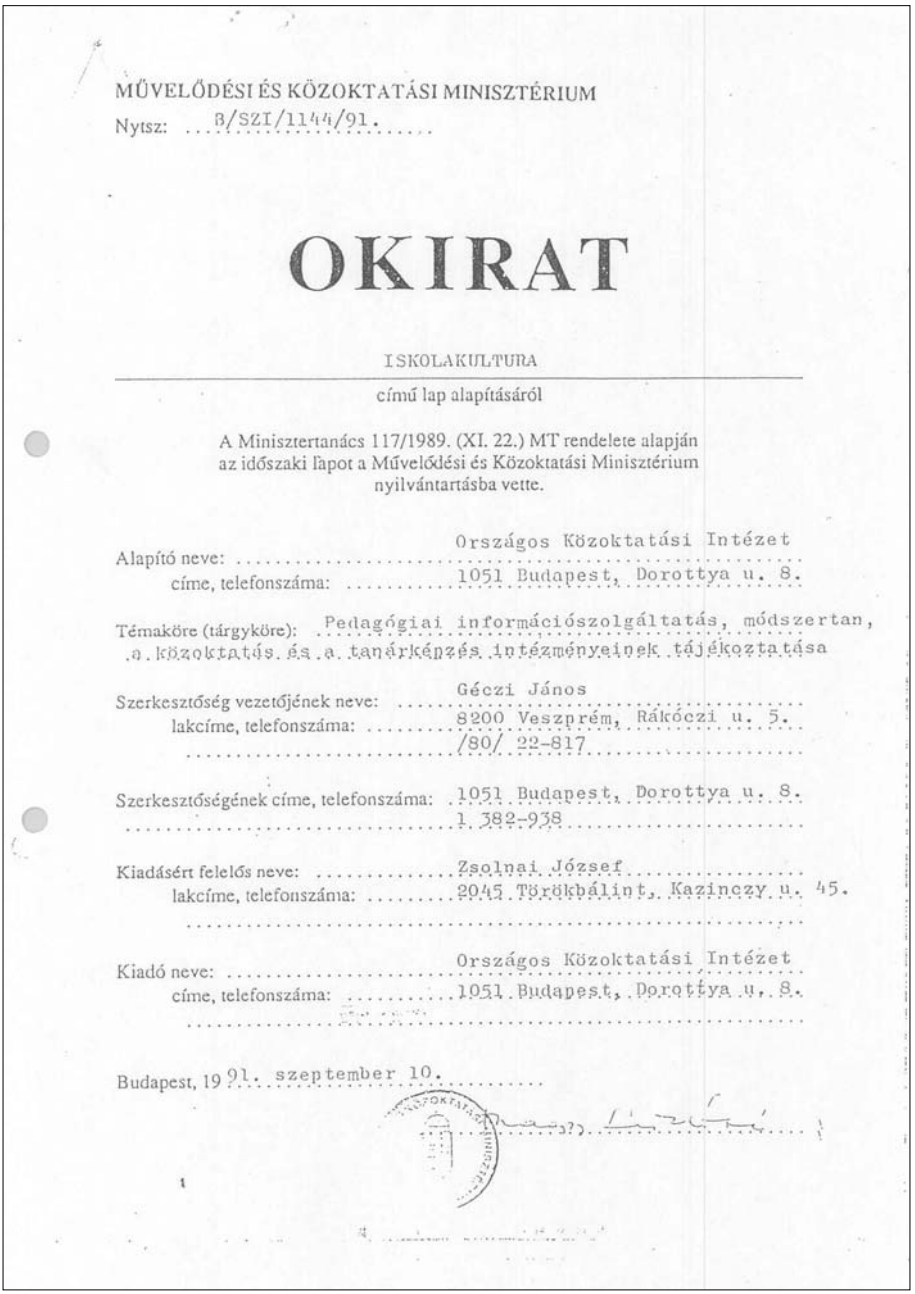

MŰVELŐDÉSI ÉS KÖZOKTATÁSI MINISZTÉRIUM
Nytsz: B/SZI/1144/91.

OKIRAT

ISKOLAKULTURA

című lap alapításáról

A Minisztertanács 117/1989. (XI. 22.) MT rendelete alapján az időszaki lapot a Művelődési és Közoktatási Minisztérium nyilvántartásba vette.

Alapító neve: Országos Közoktatási Intézet
címe, telefonszáma: 1051 Budapest, Dorottya u. 8.

Témaköre (tárgyköre): Pedagógiai információszolgáltatás, módszertan, a közoktatás és a tanárképzés intézményeinek tájékoztatása

Szerkesztőség vezetőjének neve: Géczi János
lakcíme, telefonszáma: 8200 Veszprém, Rákóczi u. 5. /80/ 22-817

Szerkesztőségének címe, telefonszáma: 1051 Budapest, Dorottya u. 8. 1 382-938

Kiadásért felelős neve: Zsolnai József
lakcíme, telefonszáma: 2045 Törökbálint, Kazinczy u. 45.

Kiadó neve: Országos Közoktatási Intézet
címe, telefonszáma: 1051 Budapest, Dorottya u. 8.

Budapest, 1991. szeptember 10.

1. ábra. Alapító okirat

GÉCZI János
főszerkesztő

Budapest
JPTE PSZM Iskolakultúra Szerkesztősége
Szent István krt. 1.

Kedves János!

A mai napon telefonon véglegesítette dr. Vass Miklós rektorhelyettes úr azt a határozatot, mely szerint a PSZM Projekt Programirodájának takarékossági okok miatt felmondott bérlete helyett saját hatáskörömben határozom, meg, hol lesz a továbbiakban a PSZM Iroda telephelye. Ezen megállapodás értelmében a PSZM Iroda telephelyét - Vass Miklóssal mint a Tanárképző Intézet megbízott igazgatójával - egyeztetve 1998. november 1-től a JPTE Törökbálinti Kísérleti Iskolájába helyezem át. Tehát az Iroda leltárilag bejegyzett kis- és nagy értékű állóeszközeit, irattárát és könyvkészletét legkésőbb 1998. október 31-ével Törökbálintra szállíttatom.

Mivel a JPTE PSZM Iskolakultúra Szerkesztőségének ezidáig a PSZM telephelyén biztosítottam infrastruktúrát, e lehetőséget továbbra is fenntartom. Amennyiben tehát a szerkesztőséget nem kívánod a Vass Miklós által felkínált pécsi telephelyen berendezni, a szerkesztőség működtetését a PSZM új telephelyén biztosítom november 1-től. Azaz az iskola melletti könyvtárépületben egy külön bejáratú szobát, külön telefonvonallal ideiglenesen bérmentesen rendelkezésre bocsátok azzal a kikötéssel, hogy a felmerülő költségeket (telefondíj villany, postaköltség stb.) a szerkesztőség fenntartására rendelkezésre álló fedezetből kell biztosítani. Ez az ajánlatom a naptári év végéig szól, remélve, hogy addig megoldódik az Iskolakultúra további fenntartásának problémája, illetve eldől a PSZM sorsa is.

A fentiekből következően - akár a törökbálinti, akár a pécsi telephelyen - rendelkezésre bocsátom a szerkesztőség működéséhez szükséges minimális eszközöket a PSZM berendezéseiből a mellékelt lista szerint. Ezen berendezéseket kiviteli engedéllyel adom használatba a szerkesztőségnek 1998. december 31-ig. Ez a határidő szükség esetén további konkrét időpontig meghosszabbítható, ameddig az Iskolakultúrát az általam irányított JPTE PSZM Programiroda adja ki, s a felelős kiadó én vagyok.

Az iroda költöztetésének időpontját és körülményeit munkatársaim a héten egyeztetik és szervezik meg. Tudom, hogy a szerkesztőség holmijának szállításra való előkészítése folyamatosan zajlik, a zökkenőmentes költöztetésnek így nem látom akadályát. A költözés körülményeiről hétfőn, 26-án foglak értesíteni.

Törökbálint, 1998. október 20.

Üdvözlettel:

Zsolnai
(dr. Zsolnai József)
kutatócsoport-vezető

2. ábra. Zsolnai József levele Géczi Jánoshoz, 1998.10.20

dr. Tóth József
rektor

Pécs
JPTE
Szántó Kovács János u. I/b.

Tisztelt Rektor Úr!

Mint az Iskolakultúra című folyóirat kiadója bejelentem Önnek, hogy a folyóirat fenntartását és finanszírozását 1998. december 31-étől kezdve a PSZM Projekt Programiroda nem vállalhatja. Egyben a továbbiakban ahhoz sem járulok hozzá, hogy a PSZM Projekt Programiroda és a nevem kiadóként szerepeljen az említett folyóiraton.

Indoklás:

1. Az Iskolakultúra kiadási joga 1995. december 13-ával került a PSZM Projekthez, miután az Országos Közoktatási Intézet főigazgatója, Mihály Ottó lemondott a kiadás jogáról. Ettől kezdve az Iskolakultúra fenntartásának kötelezettségeit a PSZM vállalta magára, mivel a szerkesztőség önfenntartóan nem tudott - és ma sem tud - működni. A folyóirat kiadása évente 10-15 millió Ft plusz kiadást jelentett a PSZM-nek, amiből biztosítania kellett a szerkesztőség számára a helyiséget, az infrastruktúrát, a szerkesztőség tagjainak bérét és a lap havi megjelentetésének személyi és dologi kiadásait.

2. Mint azt a Rektor úrhoz és a gazdasági főigazgató asszonyhoz írt, 1998. június 25-én kelt levelemben egyértelműen megfogalmaztam, a PSZM Projekt - források hiányában - már az 1998-as költségvetési év második felében sem tudja fenntartani a folyóiratot, s kérem az Ön segítségét. Levelemre mind a mai napig nem kaptam választ, ezért az Iskolakultúra kiadásai - Vass Miklós rektorhelyettes úr szóbeli utasítása alapján - mindeddig a PSZM Projekt hiányait növelték. Ebben a folyamatban a jelen naptári év végétől nem kívánok részt venni. Ennek megfelelően az Iskolakultúra jövő évi működéséhez szükséges bárminemű finanszírozástól, amely a PSZM és az általam vezetett kutatócsoport költségvetését érinti, eltekintek. Továbbá az Iskolakultúra című folyóirattól - bár 1991-ben alapítója voltam - elhatárolom magam, mivel eredeti, s az általam szükségesnek tartott és deklarált szakmai funkciójától eltért, és azt több éve nem tölti be.

A fentiek alapján kérem az Iskolakultúra kiadási jogának rendezését vagy úgy, hogy a kiadói jogokat a JPTE átvállalja és szüneteltetni, vagy úgy, hogy átvállalja, és saját kiadói jogán megjelenteti a folyóiratot. Az Iskolakultúra új, 1999. évi kiadása 2 személy közalkalmazotti jogviszonyát érinti. (Ezt ugyancsak jeleztem a fent hivatkozott levelemben.) A kiadás finanszírozásáról való döntéssel egyidőben kérem Rektor urat, hogy Géczi János főszerkesztő, valamint Fogarasy Judit szerkesztőségi titkár közalkalmazotti státuszát szíveskedjen rendezni.

Pécs, 1998. december 7.

Tisztelettel üdvözli:

(dr. Zsolnai József)
kutatócsoport-vezető

3. ábra. Zsolnai József levele Tóth Józsefhez, 1998.12.07

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTÉRIUMA
Lapnyilvántartás
Postacím: 1884 BUDAPEST, Pf. 1.
Telefon: 302-0600 Fax: 3315-737

Ügyiratszám: 3.4.1/105/1999.

Hiv.szám: -

Tárgy: Adatváltozás bejelentésének tudomásulvétele

HATÁROZAT

Az Országos Közoktatási Intézet (1051 Budapest, Dorottya u. 8.) bejelentése alapján az ISKOLAKULTÚRA című időszaki lap adatait a nyilvántartásunkban

módosítottam.

Ezzel egyidejűleg az 1081/1995. sz. határozatnak az alábbi módosítással érintett adatait érvénytelenítem.

A módosítás alapján:

A lap címe: ISKOLAKULTÚRA
Tárgyköre: pedagógusok szakmai-tudományos folyóirata

Az alapító neve: Országos Közoktatási Intézet
Az alapító címe: 1051 Budapest, Dorottya u. 8.

A szerkesztőség vezetője: Géczi János
A szerkesztőség vezetőjének címe: 8200 Veszprém, Ostromlépcső 5.
A szerkesztőség címe: 7624 Pécs, Ifjúság u. 6.

A kiadó neve: Janus Pannonius Tudományegyetem
A kiadó címe: 7633 Pécs, Szántó K. J. u. 1/b

Határozatom ellen az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. tv. 62. § (1) és (2) bekezdése alapján a közléstől számított 15 napon belül a nemzeti kulturális örökség miniszteréhez címzett, de a Lapnyilvántartáshoz benyújtott, 2000,- Ft-os illetékbélyeggel ellátott fellebbezéssel lehet élni.

4a. ábra. Seregélyes János levele az Iskolakultúrának 1. 1999.01.29

INDOKLÁS

Az Országos Közoktatási Intézet bejelentette az ISKOLAKULTÚRA c. időszaki lap szerkesztősége címének és a kiadó nevének és címének megváltozását. A kérelemhez csatolta a – sajtóról szóló 1986. évi II. törvény végrehajtásáról rendelkező 12/1986. (IV.22.) MT rendelet 6. és 7. §-ainak megfelelő – szükséges dokumentumokat. Mindezek alapján megállapítottam, hogy a módosítás bejelentése tudomásulvételének akadálya nincs, ezért a rendelkező rész szerint határoztam. Határozatomat a sajtóról szóló 1986. évi II. tv. végrehajtásáról rendelkező 12/1986. (IV.22.) MT rendelet 4/A § (1) és (2) bekezdésében biztosított hatáskörben eljárva hoztam meg.

B u d a p e s t , 1999. január 29.

dr. Seregélyes János
főtanácsos

A határozatot kapja:
1. Országos Közoktatási Intézet (alapító) ✓
2. Géczi János (szerk.vezető) ✓
3. Janus Pannonius Tudományegyetem (kiadó) ✓
4. Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző Intézet ✓
   Pedagógus Szakma Megújítása Projekt Programirodája (előző kiadó) ✓
5. Irattár

4b. ábra. Seregélyes János levele az Iskolakultúrának 2. 1999.01.29

Pedagógusok
szakmai-tudományos
folyóirata

1055 Budapest,
Szt. István krt. 1. IV/6.
Postacím:
1396 Budapest, Pf.: 482
Telefon: (36-1) 302-8193
Telefon/fax: (36-1) 111-0525

Kiadja a Janus Pannonius
Tudományegyetem Tanárképző
Intézet Pedagógus Szakma
Megújítása Projekt
Programirodája

Iskolakultúra

Oktatási Minisztérium
Pokorni Zoltán
miniszter úrnak
Budapest
Szalay u. 10-14.
1054

Ikt. sz.: 99/K

Tisztelt Miniszter Úr!

Folyóiratunk, az Iskolakultúra számára eddig nyújtott segítségét szeretném megköszönni. A Janus Pannonius Tudományegyetem rektorával, Tóth Józseffel történt tárgyalásából és a neki küldött levele alapján értesültünk arról, miszerint a Minisztérium vállalja - közvetett módon -költségvetésünk 40%-ának fedezését, azaz mintegy 10 millió forintot, amennyiben az egyetem ugyanekkora összeggel támogatja a lapot.

A Közoktatási Modernizációs Közalapítvánnyal jól együttműködtünk már a korábbiakban is. Három éve kezdődött közös munkánk: utóbb keretszerződést is kötöttünk, amelynek értelmében állandó rovatuk volt, s a közös munkát egyik KOMA-munkatárs biztosította, rovatvezetőként. A múlt esztendő végén pedig kétszer két és fél millió forinttal támogattak minket, ami lehetővé tette a novemberi és a decemberi szám megjelentetését (NAT-problémák, illetve romaoktatás tárgyában). Igaz ugyan, hogy ez az 1998 év végi együttműködés nem volt felhőtlen, de megoldotta az időszak kiadói problémáit.

Az 1999-es évre vonatkozóan az alábbi javaslatot szeretném előterjeszteni Miniszter Úrnak. Hasznosnak látnánk, ha a négy évre szóló keretszerződésen belül a folyó évben a KOMA-n keresztül kapnánk 10 millió forintot, olyképpen, hogy a náluk felgyűlt anyagok utógondozásához kapcsolódva vállalnánk, hogy megszerkesztve, nyelvileg is kellőképpen megdolgozva, lektorálva közölnénk a lapban az arra érdemes írásokat. A jelzett összegből négy teljes lapszámot tudnánk - kiemelt példányszám mellett - megvalósítani.

Vállaljuk, hogy a támogatás tényét és a módját a kívánt módon s a külső arculatának megjelenítésében is reprezentálni fogja majd az Iskolakultúra

Tisztelt Miniszter Úr! Arra kérem, találja meg a módját ha kérésünket jónak látja támogatni, hogy hozzájárulhassunk a KOMA-nál felhalmozódó értékes anyagok gondozott módon való nyilvánosság elé viteléhez.

Szíves jóindulatát megköszönve tisztelettel

Géczi János
főszerkesztő

Veszprém, 1999. április 8.

1999 ÁPR 08.

Tóth Györgyre!

5. ábra. Géczi János levele Pokorni Zoltánnak 1999.04.08

Pedagógusok
Szakmai-tudományos
Folyóirata

7624 Pécs
Ifjúság útja 6.
Tel/fax: (36-72) 501-578
email: geczijanos@vnet.hu

Kiadja a Pécsi
Tudományegyetem

iskolakultúra

Tóth József
PTE rektora
Rektori Hivatal

Iktatószám:14/2003

Tisztelt Rektor Úr!

Kérésedre az alábbi összegzést tudom adni a PTE-OM között kötött támogatási szerződésről.

A dokumentumok alapján 1998. decembere környékén érkezett részedre egy fax, majd levél Pokorni Zoltán miniszter úrtól, amelyben arról értesít, hogy az Iskolakultúra kiadásához az OM azzal a feltétellel járul hozzá, ha az OM 40%-os támogatásához az PTE is 40%-kal járul hozzá.

E dokumentum a Rektori irattárban nem található meg. Az OM irattárát tegnap kerestem, ahol barátilag figyelmeztettek, hogy e dokumentumot csak akkor kérjem el másolatban, ha az idei Iskolakultúra támogatás (20 millió Ft) megérkezett.

Ezért csak a szerződés meglétére utaló dokumentumokat tudom számodra átadni, ezek azonban egyértelműen bizonyítják, hogy az elmúlt 4 évben a fenti keret betartásával működött a lap kiadása.

Mellékelten megküldöm Sipos János helyettes államtitkár 2002. 10. 29-én kelt levelét is, amely arra emlékeztet bennünket, amennyiben a PTE nem vállalkozik a lap fenntartására akkor a szerkesztőségnek új kiadót kell keresnie.

Tisztelt Rektor Úr! Magam úgy látom, hogy mindaddig, amíg az OM 20 millió Ft támogatást biztosít az Iskolakultúra támogatásához, továbbá az előfizetői díjunk kb. 5 millió Ft, az egyetem részéről nem szükséges az egy titkárnői státusz, és a szerkesztőség rezsijének biztosításán túli támogatás. Ha utóbb a külső támogatási keret módosul, e finanszírozási struktúra is átgondolásra is szorul.

Tisztelettel:

Géczi János
főszerkesztő

Pécs, 2003-05-07.

Melléklet:
JPTE rektor: Szerződéstervezet az OM – JPTE között (1999. január)
Géczi János Pokorni Zoltán miniszter úrnak (1999. április 8.)
Tóth József Környei László államtitkár úrnak (2000. október 20.)
Sipos János Géczi János főszerksztő úrnak (2002. október 29.)

6. ábra. Géczi János levele Tóth Józsefnek, 2003.05.07

BTK Kü 600 – 7 – 1/2006

Megállapodás

mely létrejött egyrészről a **Pécsi Tudományegyetem** (7633 Pécs, Szántó K. J. u. 1/b.; továbbiakban: PTE; képviseletében: **dr. Lénárd László rektor**), és
a **Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar** (7624 Pécs, Ifjúság útja 6.; továbbiakban: PTE BTK; képviseletében: **dr. Somos Róbert dékán**),

másrészről **Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Neveléstudományi Intézet** (7624 Pécs, Ifjúság útja 6.; továbbiakban: PTE BTK Neveléstudományi Intézet képviseletében: **Forray R. Katalin intézetigazgató**), valamint
Iskolakultúra folyóirat Szerkesztősége (7624 Pécs, Ifjúság útja 6.; képviseletében: **Géczi János főszerkesztő**) között alulírott helyen és napon az Iskolakultúra című folyóirat Pécsi Tudományegyetemen történő kiadása tárgyában az alább meghatározottak szerint:

1. Az Iskolakultúra című folyóirat havonta megjelenő neveléstudományi folyóirat, melynek kiadója a Pécsi Tudományegyetem rektora. A lap működésének telephelye a PTE BTK Neveléstudományi Intézete, amely tényt a folyóirat kolofonjában fel kell tüntetni.

Az Iskolakultúra című folyóirat folyamatos megjelentetésének költségeit a PTE és az Oktatási Minisztérium biztosítja.

2. A PTE BTK és Neveléstudományi (akkor Tanárképző) Intézet közötti, 2003. november 19-én kelt integrációs megállapodás 6. pontjában foglaltak alapján a PTE BTK (a Neveléstudományi Intézet kerete terhére) vállalja, hogy kiadói önrészként hozzájárul a lap éves költségvetéséhez oly módon, hogy a Szerkesztőség meghatározott rezsikiadásait (helyiség, fűtés, világítás, takarítás, portaszolgálat, internet), valamint a Szerkesztőség teljes munkaidőben dolgozó titkárnője bérköltségeinek 50 %-át átvállalja.
A PTE vállalja a teljes munkaidőben dolgozó titkárnő bérköltsége fennmaradó 50 %-ának megtérítését. A bérköltség fedezetét negyedévenként,utólag a Neveléstudományi Intézet témaszámára átvezeti.

3. A PTE BTK vállalja továbbá, hogy amennyiben az Iskolakultúra c. folyóirat megszűnne, az egy fő titkárnőt saját állományában foglalkoztatja tovább.

4. Felek a megállapodást határozott időre, az Oktatási Minisztérium által nyújtott támogatás idejére kötik.

5. Felek megállapodnak, hogy a megállapodást – a 4. pontban foglaltakra és az Oktatási Minisztérium által nyújtott támogatásra tekintettel – évente felülvizsgálják.

A megállapodásban nem rendezett kérdésekben a Polgári Törvénykönyv rendelkezési irányadóak. A felek a megállapodást elolvasták, azt megértették és mint akaratukkal mindenben megegyezőt helybenhagyólag aláírták.

Pécs, 2006. január .....

PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM Rektor

Dr. Lénárd László rektor	dr. Somos Róbert dékán
Forray R. Katalin intézetigazgató	Géczi János főszerkesztő

7. ábra. Megállapodás 2006.01

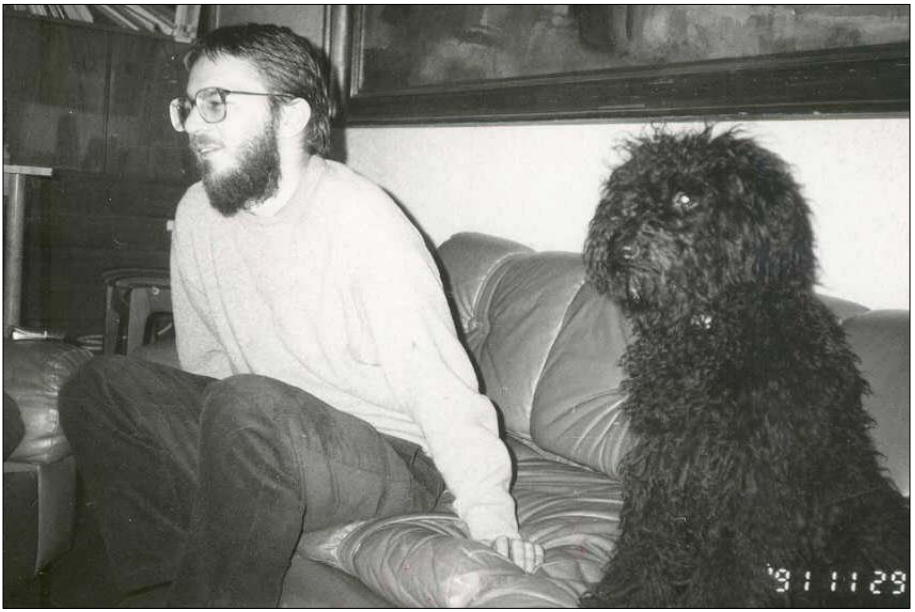

8. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Dorottya út 8., Sebők Zoltán, 1991.11.29.

9. ábra. PSZM Projekt Iroda, Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1.

10. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., Andor Mihály

11. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., Baráth Ferenc

12. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., H. Nagy Péter, Tarján Tamás

13. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., Mányoki Endre

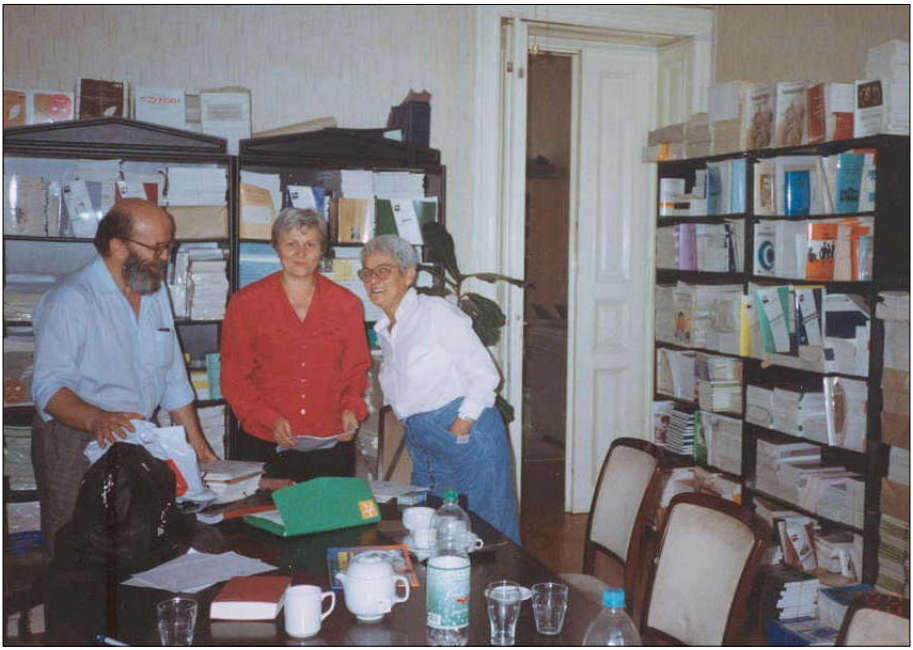

14. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., Tóth László, Vágó Irén, Takács Viola

15. ábra. Iskolakultúra Szerkesztőség, Budapest, Szt. István körút 1., Tarján Tamás, Géczi János

16. ábra. Mátis Lívia

17. ábra. Budapest, Huzella Péter, Zalán Tibor

18. ábra. Aduprint Nyomda, Budapest, Fogarassy Judit, Takács Viola

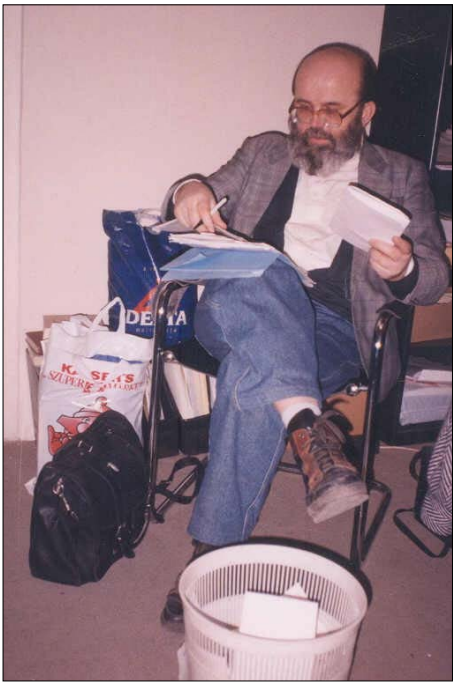

19. ábra. Aduprint Nyomda, Budapest, Tóth László

20. ábra. Pécs, JPTE, Tanárképző Intézet

21. ábra. Budapest, Tabán-terasz, szerkesztőségi ülés, Gelencsér Gábor, H. Nagy Péter, Andor Mihály, Reményi József Tamás, Takács Viola (félig takarva), Vágó Irén, Kojanitz László, Trencsényi László, Csíkos Csaba, Tarján Tamás, Wein Csizér Katalin, 2006.11.13.

22. ábra. Budapest, Tabán-terasz, szerkesztőségi ülés, Géczi János, 2006.11.13.

23. ábra. Budapest, Tabán-terasz, szerkesztőségi ülés, Andor Mihály, Reményi József Tamás, Takács Viola, 2006.11.13.

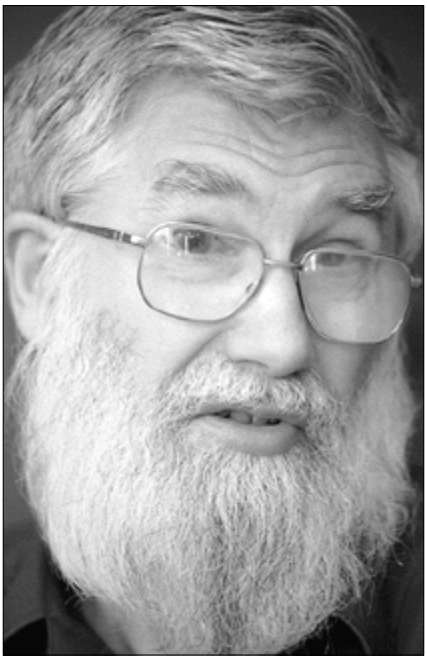

24. ábra. Kamarás István

25. ábra. Pécs, PTE, TKI, Iskolakultúra Szerkesztőség, 2006.11.20.

26. ábra. Pécs, PTE, TKI, Iskolakultúra Szerkesztőség, plakát, 2006.11.20.

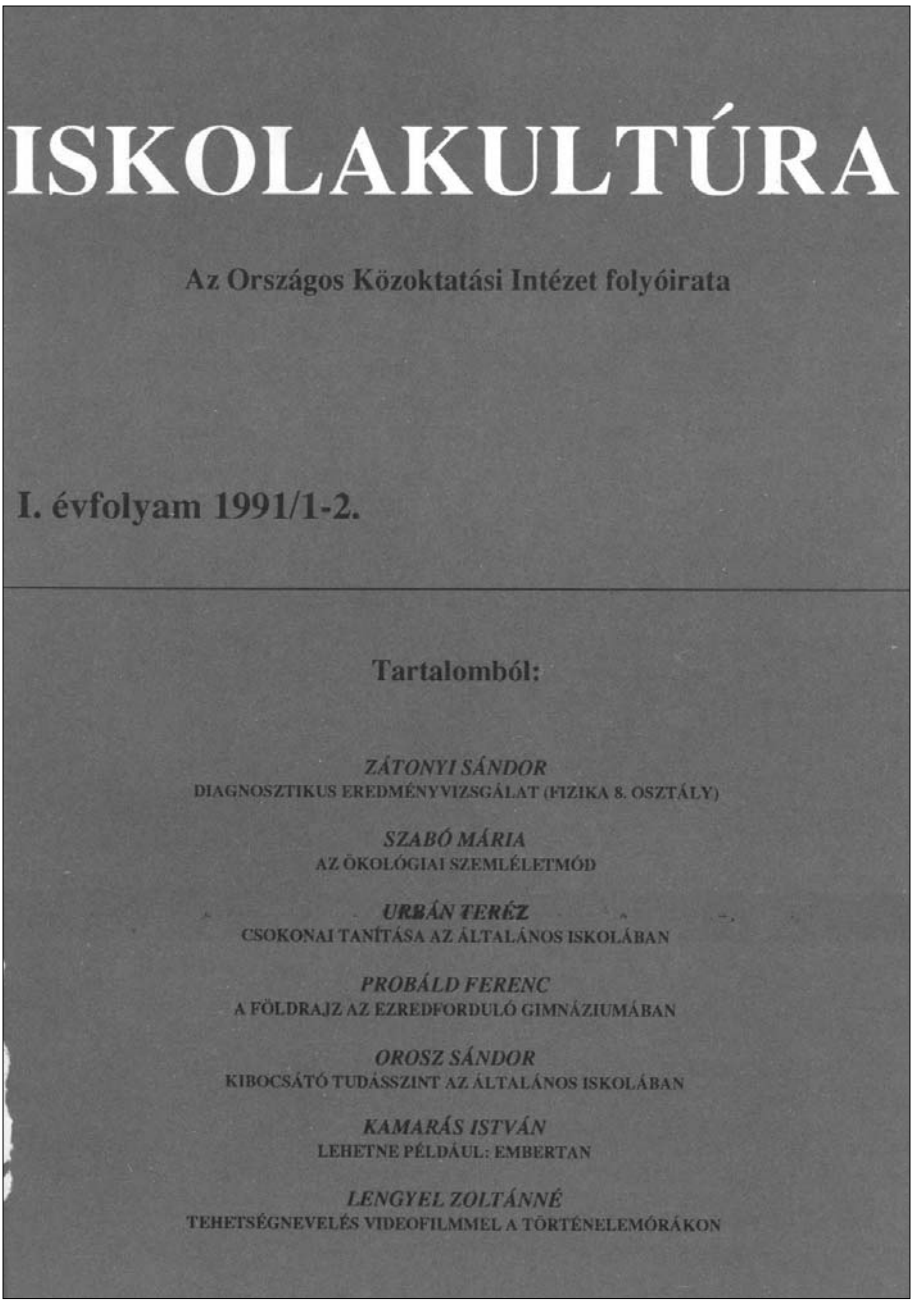

27. ábra. Borító, 1991

iskolakultúra

TERMÉSZETTUDOMÁNY

Az Országos Közoktatási Intézet
folyóirata
V. évfolyam, 13-14. szám

A TARTALOMBÓL Demjén Istvánné – Baloghné Ormos Ilona – Demjén István: Az iskolakert ✔✔ *Forró Edit:* Az iskolakert talaja ✔✔ *Czakó Kálmán:* Integrált prevenciós program a magyar iskolarendszer számára ✔✔ *Kardos Mária:* Drogproblémák az állami gondozottak körében ✔✔ *Nagy Gábor – Pintér Matild:* Drogok és gyógyszerek ✔✔ *Versitz Piroska:* A deviancia megelőzésének jogi lehetőségei

28. ábra. Borító, 1992–1995

29. ábra. Borító, 1996–2006.08.

30. ábra. Borító, 2006.09–

TÁMOGATÓK

Ezredforduló Alapítvány (1993/23)
Fővárosi Közgyűlés Környezetvédelmi Bizottsága (1993/2)
Iskolafejlesztési Alapítvány (1994/19)
József Attila Kulturális és Szociális Alapítvány (1996/1–12)
JPTE Pedagógus Szakma Megújítása Projekt (1995/23)
Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium (1993/2, 1993/11–14, 1993/24 1994/13)
Közoktatási Modernizációs Közalapítvány (1996/8–12)
Kutatás-fejlesztési Pályázati és Kutatáshasznosítási Iroda (2005/8–12)
Művelődési és Közoktatási Minisztérium (1993/1, 1995/13–22, 1996/6–8, 1996/11–12, 2000/1)
NAT Implementációs Alapja (1996/11–12)
Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal (2005/8–12)
Oktatásért Közalapítvány Közoktatási Alkuratóriuma (2006/10)
Oktatási Minisztérium (2000/2–)
Országos Játék Alap (1993/20–24, 1995/11–22, 1996/1–8)
Országos Közoktatási Intézet (1996/11–12)
Pedagógus Szakma Megújítása Projekt (1993/3–4)
Pro Renovanda Cultura Hungariae (1995/11–17)
PSzM Programiroda (1993/21–22)

Soros Alapítvány (1996/10)
Soros Alapítvány Oktatás és Nyilvánosság Programja (1995/24)
Szentendrei Papírgyár (1993/21–23)

2005. ÉVI KÖLTSÉGVETÉS

Nyomdai kivitelezés:	5 500 000 Ft
Nyomdai előkészítés:	1 900 000 Ft
Szerzői honorárium:	2 500 000 Ft
Szerkesztési költségek:	2 000 000 Ft
Szerkesztőségi rezsi:	2 300 000 Ft

NÉVMUTATÓ

Ábrahám István 23
Ádám György 30
Adey, Philip 46
Alexa Károly 19
Ambróczy Sámuel 74
Ambrus Lajos 23
Andor Mihály 7, 18, 20,46, 49, 58
András Sándor 27
Angi István 27
Arató László 14, 23, 61
Arisztotelész 54
Asztalos Ildikó 18, 30
d'Auvergne, Guillaume 58
Bábosik István 23, 44
Babits Jónás 20
Bagdy Emőke 14
Bakonyi Pál 59
Balázs Attila 23
Balázs Éva 23, 46, 48, 49, 57
Ballér Endre 55
Balogh László 8
Balogh Lászlóné 15
Balogh Zsolt 20
Bán András 23
Bán B. András 13
Bánfi Ilona 60
Bánréti Zoltán 23
Barakonyi Károly 31
Bárány Ágota 48
Baráth Ferenc 34, 47
Bárdos Jenő 51
Baricné Kocsis Éva 44
Barta Péter 36
Báthory Zoltán 31, 46, 50, 52, 64, 75, 76
Bauer Nándorné 48
Beck Mihály 27, 29, 45
Bene Annamária 48
Benedek András 8
Benkes Zsuzsa 39, 42
Bessenyei István 23
Bihari Mihály 12, 27
Bikácsy Gergely 17
Bíró István 13
Bobory Dóra 58
Boda Edit 11, 15, 17, 20
Bodóczky István 23
Bogdanovic, Neboja 46
Bogdán János 36
Bogoly József Ágoston 46
Boreczky Ágnes 45
Brezsnyánszky László 54
Buda Béla 27, 31
Burai Pál József 45
Chardin, Teilhard de 37
Chaunu, Pierre 71
Cholnoky Jenő 12
Corte, Erik de 42
Courthiades, Marcel 45
Czachesz Erzsébet 52
Czakó Gábor 13
Czakó Kálmán 33
Czene Gyula 16
Czuczor Sándor 30
Cs. Gyimesi Éva 27
Csákány Antalné 23
Csalog Judit 58, 59
Csányi Erzsébet 30
Csányi Vilmos 29, 40
Csapó Benő 27, 29, 39, 42, 46, 48, 51, 52, 65
Csekő Krisztina 62
Csépe Valéria 65
Csepeli György 23
Cserti Csapó Tibor 45
Csíkszentmihályi Mihály 40, 46
Csoma Gyula 11
Csorba Csaba 32
D. Balogh Irén 56
Dárdai Ágnes 54
Dippold Pál 16, 17
Dobos Krisztina 10
Dobszay László 66
Drótos László 48
Duric, Rajko 45

Eco, Umberto 19, 37
Erdélyi Zsuzsanna 27
Etlerné Nagy Erzsébet 25
Fábián Tibor 13
Faludi Szilárd 23
Falus Iván 51
Farkas Attila Márton 44
Farkas Magdolna 37
Fatalin László 17
Fáy Gyula 13, 23
Fáy László 37
Fazekas György 14
Fehér Katalin 44
Fejős Zoltán 66
Fényes Imre 12
Fenyő D. György 14
Fenyő Imre 55
Ferenczi Gyula 29
Flusser, Vilém 19
Fodor Gábor 32
Fodor László 29
Forray R. Katalin 23, 45, 49, 61, 64, 68
Fournivale, Richard de 58
Földényi F. László 27
Földes László (Hobo) 20
Földesi Tamás 27
Franyó István 23
Friss Péter 30
Fröhlich Ida 54
Füzi László 19
Gabnai Katalin 17, 20
Gadamer, Hans-Georg 55
Gádor Anna 14
Galicza János 23
Gáspár László 8, 15, 27, 30, 58
Gaul Emil 31
Gavriel Salamon 42
Géczi János 7, 11, 17, 18, 21, 23, 49, 54, 65
Gecse Gáborné 25
Gereben Ferenc 61
Gergely András 19
Gerő András 19
Golnhofer Erzsébet 57
Gúti Erika 45
Gyarmathy Éva 23
Gyebnár Viktória 42
György Péter 66
H. Nagy Péter 30
Hajdu Tibor 27
Hajnóczi J. Gyula 19
Halász Gábor 7, 11, 14, 18, 23
Halász László 27
Halász Tibor 15
Hámori József 31
Hartai László 23
Hatvani Józsefné 25
Havas Gábor 61
Havas Péter 14, 23, 36, 37
Heffner Anna 26, 67
Hegedűs Gyöngyi 54
Hegedűs Judit 57
Hegedűs T. András 23
Hegyi Füstös László 19
Helle Mária 16
Helmke, Andreas 42
Hoffman Rózsa 14, 23, 30
Holnapy Dezső 27
Homor Tivadar 23
Horányi Özséb 31
Horn György 43
Hortobágyi Katalin 14
Horváth Ádám 13
Horváth Attila 13
Horváth H. Attila 23
Horváth Pál 27
Huizinga 19
Hunyadi Györgyné 56
Huzella Péter 32
Illyés Sándor 51
Imrei István 45
Ioannides, Christos 46
Jámbor Attila 58
Jani Mária 29
Jankovics József 27
Jelenits István 48
Jeney Lajos 23, 32
Józsa Krisztián 46
Juhász-Nagy Pál 7, 12
K. Palágyi Sylvia 23

Kamarás István 14, 18, 23, 37, 48, 61
Kampis György 40
Kardos József 57
Karlovitz János 11, 15, 17, 20, 23
Kárpáti Andrea 23, 42. 52, 62
Kecskeméti Károly 66
Kecskés Andrásné 18
Kékesi Szabó Mihály 57
Kelemen Elemér 27
Kemény Gábor 58
Kemény Katalin 27
Kende Ágnes 45
Kende Anna 61
Keresztes György 37
Kéri Katalin 49, 54
Kézdi Balázs 31
Kisfaludi Andrea 30
Kiss Endre 54, 55
Kiss Éva 29, 67
Kiss János 14
Kiss Lajos 19
Klauer, Karl Joseph 42
Klein Sándor 23
Kocsis József 30, 58
Kocsis Mihály 48, 49, 56
Kojanitz László 11, 18, 19, 20, 23
Kokas Károly 48
Komáromi Gabriella 23
Komenczi Bertalan 62
Kopernikusz 54
Kormány Gyula 18, 23
Korom Erzsébet 42
Korzenszky Richárd 27
Kovac, Dusan 27
Kovách Árpád 36
Kozma Tamás 7, 8, 9, 51, 52, 58, 64
Köves József 32
Krausz Tamás 23
Kuslits Kata 37
Kühlenwind, George 37
L. Nagy Zsuzsa 27
Lami Pál 17, 19, 20, 21
Láng Benedek 58
Láng Gusztáv 12, 13
Lannert Judit 46
Lányi András 48
Lászlóffy Aladár 23
Légrádi László 37
Lénárd László 68
Lengyel László 23
Ligeti György 49
Liskó Ilona 23, 39, 52, 53, 55, 65
Loránd Ferenc 15, 23, 59
Lorenz, Konrad 20
Lőkös István 23
Lukács István 45
Lukács Péter 64
Lyotard, J-F. 19
Magyar László András 49
Makádi Mariann 62
Makai Éva 38
Mann Miklós 23, 57
Mányoki Endre 11, 16, 17, 20, 25
Markó Béla 12, 13
Maróth Miklós 54
Maróti Andor 23
Mártonfi György 13, 15, 57
Marx György 7, 13, 19, 29, 46
Mátis Lívia 16, 17, 23
Mátrai Zsuzsa 23, 27, 52, 56
Méhes Vera 27
Meleg Csilla 64
Melocco Miklós 13
Mesterházi Zsuzsa 51
Mészáros Anita 49
Mészáros György 59
Mészáros István 19
Mezősi Gábor 62
Mihály Ottó 11, 23
Mikić, Zvonko 19
Mikonya György 54
Molnár Éva 56
Molnár Gyöngyvér 46
Monok István 39, 44, 48
Nacsa János 15
Nádori László 27, 31
Nagy Andor 23
Nagy Anett 62
Nagy József 7, 27, 29, 39, 40, 50, 51, 57, 58, 61, 64, 77

Nagy Mária 13, 23, 48, 53, 57
Nagy Mihály 14
Nagy Olga 38
Nagy Péter 55
Nagy Péter Tibor 49, 57, 64, 65
Nagy Sándor 15, 76
Nagy Zita Éva 61
Nagyné Volopich Mária 36
Nahalka István 41
Nanszákné Cserfalvi Ilona 23
Neményi Mária 61
Nemes Nagy Ágnes 12, 19
Németh András 54, 55, 57, 65
Németh László 12, 19
Niederhauser Emil 27
Nikolov Marian 52
Nóbik Attila 54
Nyíri Kristóf 27, 29
Oláh Attila 46
Oláh György 13
Ollé János 62
Orbán György 44
Ormos Mária 31
Orosz Sándor 15, 23
Örkény Antal 46
Pacaku, Kujtim 45
Papp György 38
Papp Katalin 46
Papp Sándor 23
Pataki Gyula 38
Perjés István 75
Pesovár Ernő19
Pethő Bertalan 27, 29
Pető Ildikó 61
Petőfi S. János 39, 42
Pléh Csaba 23, 29, 46
Pokorni Zoltán 47, 68
Pozo, Juan Ignacio 42
Pólya Zoltán 36
Pőcze Gábor 14, 23
Probáld Ferenc 23, 62
Price, Derek de Solla 72, 73
Pukánszky Béla 54
Pusztai Gabriella 55
R. Várkonyi Ágnes 50
Radnóti Katalin 23, 32
Radó Péter 52, 53
Rajsli Ilona 48
Reimann József 27
Reisz Terézia 49
Réthy Endréné 23
Revákné Markóczi Ibolya 62
Réz Gáborné 30
Rizner Dezső 13
Sallai Éva 7, 11, 18
Sallay Mária 7, 11, 18
Sándor Iván 27, 28
Sárkány Péter 13
Sáska Géza 52, 55, 57
Sávoly Mária 44
Säljö, Roger 42
Simons, P. Robert-Jan 42
Schiller István 7, 13, 17, 23
Schüttler Tamás 65
Sebők Zoltán 13, 18, 23
Sonkoly Gábor 66
Staar Gyula 21
Stier Miklós 23
Sulyok Miklós 23
Surányi Bálint 23, 39, 50
Szabados Árpád 7
Szabados György 19
Szabó Annamária 60
Szabó Árpád 19
Szabó Ildikó 46
Szabó László Tamás 23
Szabó Mária 14
Szabolcs Éva 54
Szabolcs Éva 57
Szabolcs Ottó 23
Szabolcsi Kardos Mihály 37
Szabolcsi Miklós 27, 29
Szajbély Mihály 23
Szakály Sándor 18, 23
Szalay Balázs 60
Szebenyi Péter 11, 54
Szegő György 23
Székely György 37
Székely Sz. Magdolna 11, 16, 17
Szekeres Miklós 38

Szekszárdi Ferencné 11, 12, 15, 18, 21, 23
Szendrei János 18, 21, 23
Szentágothai János 27, 29, 31
Szente Péter 37
Szépe György 27, 29, 31
Szilágyi Imre 30
Szirmainé Kövessi Erzsébet 36
Szontagh Pál 61
Szőcs Géza 23
Sztehlo Gábor 38
Szűcs Ervin 7, 13, 29, 31
Szűcs Pál 23
Takács Géza 39, 42, 43
Takács Viola 7, 11, 15, 17, 18, 21, 23, 49
Tamás Gábor 58, 59
Tari Zoltánné 25
Tarján Tamás 13, 14
Thomka Beáta 23
Thuránszky Judit 14
Tompa Klára 15
Tomsics Emőke 66
Tószegi Zsuzsa 48
Tót Éva 62
Tóth József 31, 68
Tóth László 17, 30
Tóth Zoltán 46
Török Endre 27, 29
Trapp, Ernst Christian 71
Trencsényi László 11, 12, 16, 18, 19, 21, 35, 52, 58
Turai Géza 37
Ungvári Rudolf 48
Urbán János 23
V. Molnár László 26, 30
Vágó Irén 7, 11, 18, 47, 56, 57
Vámos Ágnes 18, 23, 57
Vámos Tibor 31
Váncsa István 19
Varga Tamás 57
Vargha Balázs 19
Vári Péter 52, 60
Várnagy Ildikó 23
Vásárhelyi Tamás 23
Vass Vilmos 54
Vastagh Zoltán 49
Vekerdy Tamás 14
Verbic, Srdjan 46
Viosniadou, Stella 46
Vincze Tamás 57
Voight Vilmos 38
Wyndhamnm, Jan 42
Z. Karvalics László 48
Zábó Magdolna 15
Zalán Tibor 13, 16, 18, 21
Zátonyi Sándor 23, 49
Zrinszky László 55, 64
Zsolnai Anikó 23
Zsolnai József 7, 8, 11, 21, 23, 26, 29, 32, 51, 52, 59, 67
Zsolnai László 12, 27